

Sống Theo Đúng Mục Đích – Rick Warren

RICK WARREN

S **ÔNG**

**THEO ĐÚNG
MỤC ĐÍCH**

Giới Thiệu

TÔI CÓ MẶT TRÊN TRẦN GIAN NÀY ĐỂ LÀM GÌ?

"Kẻ nào tin cậy nơi của cải mình sẽ bị xiêu ngã; Còn người công bình được xanh tươi như lá cây."

(Châm Ngôn 11:28)

"Đáng chúc phước thay là kẻ nhờ cậy Đức Giê-hô-va... Nó cũng như cây trồng nơi bờ suối, đâm rễ theo dòng nước chảy; ngộ khi trời nắng, chẳng hề sợ hãi, mà lá cứ xanh tươi. Gặp năm hạn hán cũng chẳng lo gì, mà cứ ra trái không dứt."

(Giê-rê-mi 17:7-8)

Một Hành Trình Có Mục Đích - Tận Dụng Tối Đa Cuốn Sách Này

Đây không chỉ đơn thuần là một cuốn sách; nó là một loạt bài học cho hành trình tâm linh trong 40 ngày nhằm giúp bạn khám phá lời đáp cho câu hỏi quan trọng nhất của cuộc sống: Tôi có mặt trên trần gian để làm gì? Đến cuối cuộc hành trình này, bạn sẽ biết được mục đích của Đức Chúa Trời cho cuộc đời bạn và sẽ hiểu được bức tranh lớn - mọi mảnh nhỏ trong cuộc đời bạn ráp lại với nhau như thế nào. Cách nhìn này sẽ giúp bạn bớt căng thẳng, đơn giản hoá các quyết định của bạn, khiến bạn thoải lòng hơn, và, điều quan trọng nhất là chuẩn bị bạn cho cõi đời đời.

Bốn Mươi Ngày Tối

Ngày nay, thời gian sống trung bình của một đời người là 25,500 ngày. Đó là khoảng thời gian bạn sẽ sống như một người bình thường. Bạn có nghĩ rằng biệt riêng 40 trong số từng ấy ngày để tìm hiểu về điều Đức Chúa Trời muốn bạn làm trong những ngày còn lại là điều khôn ngoan không? Kinh Thánh nói rõ rằng Đức Chúa Trời xem 40 ngày là một khoảng thời gian rất có ý nghĩa trên phương diện tâm linh. Bất cứ khi nào Đức Chúa Trời muốn chuẩn bị một ai đó để thực hiện các mục đích của Ngài, Ngài dành ra 40 ngày:

- Cuộc đời của Nô-ê được thay đổi sau 40 ngày mưa.
- Môi-se được thay đổi sau 40 ngày ở trên Núi Si-nai.
- Các thám tử thay đổi sau 40 ngày ở tại Đất Hứa.
- Đa-vít được thay đổi bởi lời thách thức 40 ngày của Gô-li-át.
- Ê-li được thay đổi khi Chúa cho ông 40 ngày mạnh khoẻ dù chỉ ăn uống rất đơn sơ.
- Cả thành Ni-ni-ve được thay đổi khi Chúa cho họ 40 ngày để thay đổi.
- Chúa Giê-su được ban thêm sức lực nhờ 40 ngày ở trong đồng vắng.

- Các môn đồ được biến đổi trong khoảng thời gian 40 ngày ở với Chúa Giê-su sau khi Ngài phục sinh.

40 ngày tới sẽ biến đổi cuộc đời bạn.

Cuốn sách này được chia ra làm 40 chương ngắn. Tôi đề nghị bạn chỉ đọc một chương mỗi ngày, để có thời gian suy nghĩ và áp dụng cho cuộc đời bạn. Kinh Thánh chép rằng, "Đừng làm theo đời này, nhưng hãy biến hoá bởi sự đổi mới của tâm thần mình, để thử cho biết ý muốn tốt lành, đẹp lòng và trọn vẹn của Đức Chúa Trời là thể nào" (Rô-ma 12:2).

Một lý do khiến hầu hết các cuốn sách không thay đổi được chúng ta đó là chúng ta quá nôn nóng đọc tiếp chương kế, chúng ta không dừng lại và dành thời gian nghiêm túc suy nghĩ điều mà chúng ta vừa đọc. Chúng ta vội vã tìm hiểu lẽ thật tiếp theo mà không suy gẫm về điều mà chúng ta đã được học. Đừng chỉ đọc cuốn sách này. Hãy tương tác với nó. Hãy gạch dưới nó. Hãy viết những ý tưởng của bạn lên lề. Hãy biến nó thành cuốn sách của bạn. Hãy nhân cách hoá nó! Những cuốn sách giúp ích cho tôi nhiều nhất là những cuốn mà tôi đã đáp ứng lại, chứ không chỉ đọc mà thôi.

Ba Điều Giúp Bạn

Ở cuối mỗi chương có một phần được gọi là "Suy Nghĩ Về Mục Đích Của Tôi". Ở đó sẽ có:

- Vấn Đề Suy Nghĩ. Đây là cốt lõi nguyên tắc của việc sống theo đúng mục đích mà bạn có thể suy gẫm xuyên suốt cả ngày. Phao-lô nói với Ti-mô-thê rằng, "Hãy hiểu rõ điều ta nói cho con, và chính Chúa sẽ ban cho con sự khôn ngoan trong mọi việc" (I Ti-mô-thê 2:7).
- Câu Gốc. Đây là câu Kinh Thánh dạy về lẽ thật trong chương. Nếu bạn thực sự muốn cải thiện cuộc đời của mình, học thuộc lòng Kinh Thánh có thể là thói quen quan trọng nhất bạn cần phải tập. Bạn có thể ghi lại câu Kinh Thánh này trên những tấm card nhỏ và mang theo bên mình, hoặc mua một bộ Purpose Driven Life Scripture and Affirmation Páck.
- Một Câu Hỏi Suy Gẫm. Những câu hỏi này sẽ giúp bạn suy nghĩ về việc áp dụng điều bạn đã đọc cho cá nhân bạn. Tôi khuyến khích bạn viết những câu trả lời vào lề của cuốn sách, hoặc vào một sổ ghi chú, hoặc mua một bộ The Purpose Driven Life Journal, một cuốn sách bán kèm dùng riêng cho việc này. Viết những ý tưởng của bạn xuống giấy là cách tốt nhất để làm rõ chúng.

Tôi đề nghị bạn tìm thêm một số người cùng đọc với mình cuốn sách này trong 40 ngày tới. Một cuộc hành trình luôn trở nên tốt hơn khi được chia sẻ. Có một người bạn đồng hành hoặc một nhóm nhỏ, bạn sẽ có thể thảo luận điều mà bạn đọc được và chia sẻ những ý tưởng mới cho nhau. Điều này giúp bạn phát triển mạnh hơn và sâu sắc hơn về phương diện thuộc linh. Sự phát triển thuộc linh thật không hề cô lập, mang tính chất cá nhân. Sự trưởng thành luôn thông qua các mối quan hệ và cộng đồng.

Cách tốt nhất để giải thích mục đích của Đức Chúa Trời cho đời sống của bạn là để cho Kinh Thánh tự nói về mình, cho nên quyển sách này trưng dẫn rất nhiều phân đoạn Kinh Thánh, hơn một ngàn câu khác nhau. Tôi dùng nhiều bản dịch cũng có nhiều lý do quan trọng, sẽ giải thích trong phụ lục 3.

Tôi Cầu Nguyện Cho Bạn

Khi viết cuốn sách này, tôi thường cầu nguyện rằng bạn sẽ kinh nghiệm cảm nhận thật đặc biệt của hy vọng, sức lực, và niềm vui đến từ việc khám phá lý do Đức Chúa Trời đặt để bạn trên hành tinh này. Hoàn toàn không có điều gì giống như điều đó. Tôi thật thích thú vì tôi biết rằng mọi điều tốt đẹp sẽ xảy đến cho bạn. Chúng cũng đã xảy đến cho tôi, và tôi không còn như cũ nữa kể từ khi khám phá mục đích của cuộc đời mình.

Bởi tôi biết được những ích lợi đó, nên tôi muốn thách thức bạn dấn thân vào cuộc hành trình thuộc linh này trong 40 ngày tới, và không bỏ lỡ bài đọc hằng ngày nào. Cuộc đời của bạn xứng đáng để bạn phải suy nghĩ về nó. Hãy sắp xếp một thời điểm cụ thể trên lịch làm việc của bạn. Nếu bạn đồng ý làm việc này, chúng ta hãy ký một cam kết với nhau. Việc ký tên bạn vào một cam kết là việc có ý nghĩa lớn. Nếu có một người nào khác cùng đọc với bạn, cũng hãy bảo người đó ký tên luôn. Chúng ta bắt đầu nhé!

CAM KẾT CỦA TÔI

Bởi sự giúp đỡ của Đức Chúa Trời, tôi xin cam kết trong 40 ngày tới đây của cuộc đời mình, tôi sẽ dành thời gian khám phá mục đích của Đức Chúa Trời cho đời sống tôi.

Tên của bạn

Tên người bạn

"Hai người hơn một, vì họ sẽ được công giá tốt về công việc mình. Nếu người này sa ngã, thì người kia sẽ đỡ bạn mình lên; nhưng khôn thay cho kẻ ở một mình mà sa ngã, không có ai đỡ mình lên! Cũng vậy, nếu hai người ngủ chung thì ấm; còn một mình thì làm sao ấm được? Lại nếu kẻ ở một mình bị người khác thắng, thì hai người có thể chống cự nó; một sợi dây đánh ba tao lấy làm khó đứt."

(Truyền Đạo 4:9-12)

Ngày 1:

Tôi Có Mặt Trên Trần Gian Này Để Làm Gì?

*Vì muôn vật đã được dựng nên trong Ngài, bất luận trên trời, dưới đất, vật thấy được, vật không thấy được, hoặc ngôi vua, hoặc quyền cai trị, hoặc chấp chánh, hoặc cầm quyền, đều là bởi Ngài và vì Ngài mà được dựng nên cả.
(Cô-lô-se 1:16)*

*Nếu bạn không thừa nhận có một Đức Chúa Trời, thì vấn đề mục đích sự sống hoàn toàn vô nghĩa.
(Bertrand Russel - một người vô thần)*

Không phải nói về bạn.

Mục đích của cuộc đời bạn còn lớn hơn cả sự thành đạt cá nhân, sự bình an trong tâm trí, hay thậm chí hạnh phúc của bạn. Nó quan trọng hơn cả gia đình, nghề nghiệp, hay thậm chí những giấc mơ và tham vọng rồ dại nhất. Nếu bạn muốn biết vì sao bạn có mặt trên hành tinh này, bạn phải bắt đầu với Đức Chúa Trời. Bạn được sinh ra bởi và vì mục đích của Ngài.

Cuộc tìm kiếm mục đích của cuộc sống đã làm rối trí con người hàng ngàn năm qua. Sở dĩ như vậy là vì về cơ bản, chúng ta đã lựa chọn sai khởi điểm-chính chúng ta. Chúng ta đặt ra những câu hỏi tự cho mình là trung tâm chẳng hạn như *Tôi* muốn trở nên như thế nào? *Tôi* phải làm gì cho cuộc đời mình? Các mục tiêu, tham vọng, ước mơ của tôi cho tương lai là gì? Thế nhưng việc tập chú vào chính chúng ta sẽ chẳng bao giờ giúp chúng ta thấy được mục đích của cuộc đời mình. Kinh Thánh nói rằng, *"Trong tay Ngài cầm hồn của mọi vật sống, và hơi thở của cả loài người"* (Gióp 12:10).

Trái với điều mà nhiều cuốn sách nổi tiếng, các bộ phim cũng như những khóa hội thảo khác nói với bạn, bạn sẽ không bao giờ có thể khám phá được ý nghĩa cuộc đời mình nếu chỉ nhìn vào chính bản thân. Có lẽ bạn cũng đã thử vì việc đó rồi. Bạn không tự tạo ra chính mình, cho nên không có cách chi để bạn có thể nói rõ lý do bạn được tạo dựng! Nếu tôi đưa cho bạn một phát minh nào đó mà bạn chưa hề nhìn thấy bao giờ, thì bạn sẽ không biết được nó dùng để làm gì, và tự phát minh đó cũng không thể nói với bạn được. Chỉ có người tạo ra nó hoặc tài liệu hướng dẫn sử dụng mới nói rõ mục đích của phát minh đó.

Một lần nọ tôi bị lạc trên núi. Khi tôi dừng lại và hỏi đường đi về khu cắm trại, người ta bảo tôi rằng, *"Từ chỗ này anh không đi đến đó được đâu. Anh phải đi từ phía bên kia núi mới tới được!"* Cũng vậy, bạn không thể hiểu được mục đích của cuộc đời mình bằng cách tập chú vào chính bản thân. Bạn phải bắt đầu với Đức Chúa Trời, Đấng tạo dựng bạn. Bạn hiện hữu là do Chúa muốn bạn hiện hữu. Bạn được tạo dựng *bởi* và *vì* Đức Chúa Trời-và chừng nào bạn chưa hiểu được điều đó, thì cuộc đời sẽ không hề có ý nghĩa. Chính bởi trong Đức Chúa Trời mà chúng ta khám phá được nguồn gốc, bản chất, ý nghĩa, mục đích, tầm quan trọng, và số phận của chính mình. Mọi con đường khác đều là ngõ cụt.

Nhiều người cố dùng Chúa để hiện thực hóa bản thân nhưng đó là sự đảo lộn bản chất và chắc chắn dẫn

đến thất bại. Bạn được Đức Chúa Trời tạo dựng, chứ không phải ngược lại, và mục đích cuộc sống là để Đức Chúa Trời sử dụng bạn cho các mục đích *của Ngài*, chứ không phải để bạn dùng Ngài cho mục đích cá nhân mình. Kinh Thánh chép rằng, *"Vả, chăm về xác thịt sanh ra sự chết, còn chăm về Thánh Linh sanh ra sự sống và bình an"* (Rô-ma 8:6).

Tôi đã đọc nhiều sách nói về những cách để khám phá mục đích của cuộc đời mình. Tất cả những cuốn sách đó có thể liệt vào nhóm sách "tự nỗ lực" vì chúng tiếp cận vấn đề này từ quan điểm cái tôi là trung tâm. Những cuốn sách thuộc loại này, kể cả các sách Cơ-đốc, thường nêu ra những bước có thể tiên đoán trước nhằm tìm kiếm mục đích của cuộc đời bạn: Hãy xem xét các ước mơ. Hãy làm rõ các giá trị. Hãy đặt ra vài mục tiêu. Hãy xác định xem bạn giỏi ở lĩnh vực nào. Hãy hướng lên. Hãy làm ngay! Phải kỷ luật. Hãy tin rằng bạn có thể đạt được các mục tiêu của mình. Hãy thu hút những người khác. Đừng bao giờ đầu hàng.

Dĩ nhiên, những đề nghị này thường dẫn đến thành công lớn. Bạn thường thành công hay đạt được mục tiêu nếu dồn hết tâm trí mình vào đó. Nhưng thành công và làm trọn mục đích cuộc đời của bạn *không phải lúc nào cũng giống nhau!* Bạn có thể đạt được mọi mục đích cá nhân của mình, trở nên thành công vang dội theo tiêu chuẩn của thế gian, và *vẫn cứ* đánh mất những mục đích mà Đức Chúa Trời đã tạo dựng bạn. Bạn cần nhiều hơn là một lời khuyên tự nỗ lực. Kinh Thánh chép, *"Tự nỗ lực không giúp ích được gì. Tự hy sinh mới chính là con đường, con đường của ta, để tìm thấy chính các người, con người thật của các người"* (Ma-thi-ơ 16:25 bản Msg-ND).

Đây không phải là một cuốn sách tự nỗ lực. Nó không nói về việc tìm đúng nghề, đạt được những ước mơ hay kế hoạch cho cuộc đời bạn. Nó cũng không nói về việc làm thế nào để chen thêm các hoạt động khác vào một lịch làm việc đã quá tải. Thực ra, nó sẽ dạy bạn làm thế nào để làm việc *ít hơn* trong cuộc đời-bằng cách tập trung vào những vấn đề quan trọng bậc nhất. Nó nói về việc trở thành đúng điều mà Đức Chúa Trời muốn bạn trở thành khi Ngài tạo dựng bạn.

Vậy thì, làm sao bạn có thể khám phá được mục đích sự tạo dựng chính mình? Bạn có hai lựa chọn. Lựa chọn đầu tiên của bạn là *suy đoán*. Đây là điều mà hầu hết mọi người chọn. Họ phỏng đoán, ước tính, đưa ra giả thuyết. Khi người ta nói, "Tôi luôn nghĩ rằng cuộc sống là...", thì họ có ý nói như vậy, "Đây là suy đoán của tôi."

Trải hàng ngàn năm, những triết gia sáng chói đã thảo luận và suy đoán về ý nghĩa của cuộc sống. Triết học là một bộ môn quan trọng và có hữu ích, nhưng khi đụng chạm đến vấn đề mục đích của cuộc sống, thì ngay cả những triết gia khôn ngoan nhất cũng chỉ có thể suy đoán.

Tiến sĩ Hugh Moorhead, một giáo sư triết học tại trường đại học Northeastern Illinois, đã từng viết thư cho 250 triết gia, khoa học gia, nhà văn và nhà tư tưởng nổi tiếng nhất thế giới, và hỏi họ, "Cuộc sống có ý nghĩa gì?" Sau đó ông đã cho xuất bản những câu trả lời của họ trong một cuốn sách. Một số người đưa ra những phỏng đoán tốt nhất của họ, một số khác thừa nhận rằng họ vừa bịa ra một mục đích của cuộc sống, và những người khác thì đủ thành thật để nói rằng họ không biết. Trên thực tế, phần lớn những nhà tư tưởng nổi tiếng đã yêu cầu giáo sư Moorhead trả lời thư và cho họ biết ông đã khám phá được mục đích của cuộc sống chưa!

Thật may mắn là ngoài sự suy đoán về ý nghĩa và mục đích của cuộc sống còn có một điều khác nữa. Đó chính là *sự mặc khải*. Chúng ta có thể chạy đến với những điều Đức Chúa Trời đã bày tỏ về sự sống trong Lời Ngài. Cách dễ nhất để khám phá mục đích của một phát minh là đến hỏi người sáng tạo ra nó. Việc khám phá mục đích cuộc sống của bạn cũng vậy: Hãy hỏi Đức Chúa Trời.

Đức Chúa Trời không hề để chúng ta ở trong bóng tối của nghi ngờ và phỏng đoán. Ngài đã bày tỏ rõ

ràng năm mục đích cho cuộc đời chúng ta thông qua Kinh Thánh. Đó chính là Sách Cẩm Nang, giải thích lý do tại sao chúng ta sống, cuộc sống phải như thế nào, phải tránh điều gì, và phải mong đợi điều gì ở tương lai. Nó giải thích điều mà không có một cuốn sách tự nỗ lực hay triết lý nào có thể giải thích được. Kinh Thánh chép, *"Sự khôn ngoan của Đức Chúa Trời... thể hiện trong các mục đích của Ngài... Đó không phải là sự điệp mới nhất, bèn là điều đã có từ rất lâu-điều Đức Chúa Trời đã chọn để khiến chúng ta nên trọn vẹn"* (I Cô-rinh-tô 2:7 bản Msg-ND).

Đức Chúa Trời không chỉ là khởi điểm của cuộc đời bạn; Ngài còn là *cội nguồn* của nó. Để khám phá mục đích trong cuộc đời mình, bạn phải tìm đến Lời của Đức Chúa Trời, chứ không phải sự khôn ngoan của đời này. Bạn phải xây dựng cuộc đời mình trên những lẽ thật đời đời, chứ không phải triết lý, động cơ thành công hay những câu chuyện cảm động. Kinh Thánh nói rằng, *"Chính trong Đấng Christ mà chúng ta tìm ra được chính mình và cả mục đích cuộc sống của chúng ta. Từ rất lâu trước khi chúng ta lần đầu tiên nghe được tiếng gọi của Đấng Christ và hy vọng, thì Ngài đã để mắt đến chúng ta, đã chuẩn bị chúng ta cho một đời sống vinh hiển, một phần trong toàn bộ mục đích mà Ngài đang thực hiện trong đời sống mỗi con người"* (Ê-phê-sô 1:11 bản Msg-ND). Câu Kinh Thánh này gợi cho chúng ta ba ý tưởng trong việc tìm kiếm mục đích của mình.

- 1.** Bạn khám phá được nguồn gốc và mục đích của mình thông qua mối tương giao với Đức Chúa Giê-su Christ. Nếu bạn không có mối tương giao đó, tôi sẽ hướng dẫn bạn cách bắt đầu mối tương giao đó.
- 2.** Đức Chúa Trời đã suy nghĩ về bạn từ rất lâu trước khi bạn nghĩ đến Ngài. Mục đích Ngài dành cho cuộc đời bạn có từ rất lâu trước khi bạn hoài thai. Ngài đã có một kế hoạch trước khi bạn hiện hữu, *mà bạn không hề biết!* Bạn có thể lựa chọn nghề nghiệp, người bạn đời, các thói quen, và nhiều điều khác trong cuộc đời mình, nhưng bạn không thể lựa chọn mục đích của mình.
- 3.** Mục đích của cuộc đời bạn phù hợp với một mục đích hoàn vũ lớn hơn mà Đức Chúa Trời đã vạch ra cho cõi đời đời. Đó là tất cả những gì sách này sẽ nói tới.

Andrei Bitov, một tiểu thuyết gia người Nga, lớn lên dưới một chế độ Cộng Sản vô thần. Nhưng Đức Chúa Trời đã khiến ông chú ý vào một ngày âm đạm, thê lương nọ. Ông hồi tưởng, "Vào năm tôi hai mươi bảy tuổi, lúc đang đi xe điện ngầm tại Leningrad (bây giờ là St. Petersburg), lòng tôi tràn ngập nỗi thất vọng đến độ dường như cuộc sống sẽ chấm dứt ngay lập tức vậy, tương lai không còn nữa, không còn một ý nghĩa nào cả. Thình lình, sau tất cả những xúc cảm đó, một ý tưởng xuất hiện: *Không có Đức Chúa Trời, cuộc sống chẳng có ý nghĩa gì.* Lập lại ý tưởng đó trong sự kinh ngạc lớn lao, tôi hình dung mình đang chạy lên trên thang cuốn của ga tàu điện ngầm và bước vào ánh sáng của Đức Chúa Trời".

Có thể bạn đã từng cảm nhận rằng mình đang ở trong bóng tối và không thấy được mục đích của cuộc đời bạn. ***Xin chúc mừng, bạn sắp bước ra ánh sáng rồi đấy!***

Ngày 2:

Bạn Không Phải Là Một Sự Tình Cờ

***Đức Giê-hô-va, là Đấng đã làm nên người, đã gây nên người từ trong lòng mẹ.
(Ê-sai 44:2a)***

***Đức Chúa Trời không chơi xúc xắc.
(Albert Einstein)***

Bạn không phải là một sự tình cờ.

Việc bạn ra đời không phải là một nhầm lẫn hay rủi ro, và cuộc đời của bạn cũng không phải là một sự may mắn về bản chất. Cha mẹ của bạn có thể đã không tính trước về sự ra đời của bạn, nhưng Đức Chúa Trời thì có đấy. Ngài không hề ngạc nhiên khi bạn ra đời. Trên thực tế, Ngài trông đợi điều đó.

Từ rất lâu trước khi bạn hoài thai trong bụng mẹ mình, thì bạn đã được hoài thai trong tâm trí của Đức Chúa Trời rồi. Không phải là định mệnh, không phải sự tình cờ, không phải may mắn, không phải ngẫu nhiên mà bạn đang thở ngay trong lúc này đây. Bạn hiện sống vì Đức Chúa Trời muốn tạo dựng bạn! Kinh Thánh chép rằng, ***"Đức Giê-hô-va sẽ làm xong việc thuộc về tôi"*** (Thi Thiên 138:8a).

Đức Chúa Trời đã vẽ nên từng chi tiết nhỏ trên thân thể của bạn. Ngài cũng đã rất thận trọng khi lựa chọn chủng tộc, màu da, màu tóc và mọi đặc tính khác của bạn. Ngài đã tạo dựng thân thể bạn cách thật đặc biệt theo điều Ngài muốn. Ngài cũng quyết định những tài năng bẩm sinh mà bạn có cũng như những nét đặc trưng trong cá tính của bạn. Kinh Thánh chép, ***"Ngài biết rõ tôi bên trong lẫn bên ngoài, Ngài biết từng cái xương trong thân thể tôi; Ngài biết chính xác tôi được dựng nên thế nào, được nhào nặn ra sao từ chỗ không có gì"*** (Thi Thiên 139:15 bản Msg-ND).

Bởi vì Đức Chúa Trời tạo dựng bạn với một mục đích, nên Ngài cũng quyết định *khi nào* bạn sẽ ra đời và bạn sẽ sống *bao lâu*. Ngài có kế hoạch trước cho những ngày tháng trong cuộc đời bạn, lựa chọn chính xác thời điểm bạn ra đời và chết đi. Kinh Thánh chép, ***"Mắt Chúa đã thấy thể chất vô hình của tôi; số các ngày định cho tôi, đã biên vào sổ Chúa trước khi chưa có một ngày trong các ngày ấy"*** (Thi Thiên 139:16).

Đức Chúa Trời cũng hoạch định việc bạn sẽ sinh ra ở *đâu* và sẽ sống ở *đâu* vì mục đích của Ngài. Chủng tộc hay quốc tịch của bạn cũng không phải là điều tình cờ. Đức Chúa Trời không để cho một chi tiết nào rơi vào ngẫu nhiên cả. Ngài hoạch định mọi điều đó vì mục đích của chính Ngài. Kinh Thánh chép, ***"Ngài đã làm cho muôn dân sanh ra bởi chỉ một người, và khiến ở khắp trên mặt đất, định trước thì giờ đời người ta cùng giới hạn chỗ ở"*** (Công Vụ 17:26). Không có điều gì trong cuộc đời bạn là tùy tiện. Tất cả đều có mục đích.

Đáng ngạc nhiên hơn cả là việc Đức Chúa Trời quyết định bạn sẽ được sinh ra *như thế nào*. Bất luận bạn ra đời trong hoàn cảnh nào, hoặc cha mẹ của bạn là ai, thì Đức Chúa Trời vẫn có một kế hoạch khi tạo dựng bạn. Bất luận cha mẹ của bạn là người tốt, xấu, hay bình thường. Đức Chúa Trời biết rõ hai người đó có *đúng* cấu tạo di truyền cần thiết để tạo nên "bạn" theo ý muốn của Ngài. Họ có chuỗi DNA

mà Đức Chúa Trời muốn dùng để tạo nên bạn. Dù có những người cha, người mẹ không hợp pháp, nhưng không hề có những đứa con không hợp pháp. Nhiều đứa trẻ ra đời ngoài dự định của cha mẹ chúng, nhưng điều đó không có nghĩa là Đức Chúa Trời không có kế hoạch cho chúng. Mục đích của Đức Chúa Trời có thể được thành tựu bất chấp sai lầm và thậm chí tội lỗi của con người.

Đức Chúa Trời không bao giờ làm một chuyện gì đó cách tình cờ, và Ngài không hề nhầm lẫn. Ngài có một lý do cho mỗi điều mà Ngài tạo nên. Từng cành cây, mỗi con vật đều được Đức Chúa Trời hoạch định, và mỗi con người chào đời cùng với một mục đích của Đức Chúa Trời. Động cơ khiến Đức Chúa Trời tạo dựng nên bạn chính là tình yêu thương của Ngài. Kinh Thánh chép, *"Từ rất lâu trước khi sáng thế, Ngài đã nghĩ đến chúng ta, đã xem chúng ta là tâm điểm của tình yêu Ngài"* (Ê-phê-sô 1:4 bản Msg-ND).

Đức Chúa Trời đã nghĩ đến bạn thậm chí *trước khi* Ngài tạo dựng thế giới. Trên thực tế, đó chính là lý do tại sao Ngài tạo dựng nên nó! Đức Chúa Trời thiết kế môi trường hành tinh này để chúng ta có thể sống tại đây. Chúng ta là tâm điểm tình yêu thương của Ngài, và là điều quý giá nhất trong toàn bộ sự tạo dựng của Ngài. Kinh Thánh chép rằng, *"Ấy chính Ngài theo ý muốn mình, đã dùng lời chân thật sanh chúng ta, hầu cho chúng ta được nên như trái đầu mùa của những vật Ngài dựng nên"* (Gia-cô 1:18). Đức Chúa Trời yêu bạn và đánh giá cao bạn như thế đó!

Đức Chúa Trời không hề tùy tiện; Ngài lập kế hoạch với sự chính xác tuyệt đối. Các nhà vật lý, sinh học và các khoa học gia khác càng nghiên cứu nhiều về vũ trụ bao nhiêu, thì chúng ta càng hiểu rõ hơn nó thích hợp một cách kỳ diệu cho sự hiện hữu của chúng ta như thế nào, được tạo dựng với những đặc điểm *chính xác* có thể giúp con người sống được.

Tiến sĩ Michael Denton, chuyên viên nghiên cứu cao cấp về di truyền phân tử người tại đại học Otago, Tân Tây Lan, đã kết luận, "Mọi bằng chứng hiện có trong các ngành khoa học sinh vật đều ủng hộ điều này... vũ trụ được thiết kế đặc biệt, thật thích hợp cho sự sống và con người như thể đây là mục đích căn bản của nó, một thực tại mà mọi phương diện đều có ý nghĩa của nó dựa trên tâm điểm này." Kinh Thánh cũng đã nói điều đó từ nhiều ngàn năm trước: *"Vì Đức Giê-hô-va, là Đấng đã dựng nên các tầng trời, tức là Đức Chúa Trời đã tạo thành đất và làm ra nó, đã lập nó cho bền vững, chẳng phải dựng nên là trống không, bền đã làm nên để dân ở"* (Ê-sai 45:18).

Tại sao Đức Chúa Trời lại làm mọi điều này? Tại sao Ngài phải làm mọi việc phức tạp là tạo dựng một vũ trụ cho chúng ta? Bởi vì Ngài là Đức Chúa Trời của tình yêu thương. Loại tình yêu này thật không thể đo lường, nhưng về cơ bản rất đáng tin cậy. Bạn được tạo dựng như một vật đặt biệt của tình yêu thương Đức Chúa Trời! Đức Chúa Trời tạo dựng bạn để Ngài có thể yêu thương bạn. Đây là một lẽ thật mà cuộc đời bạn nên tin vào.

Kinh Thánh nói với chúng ta, *"Đức Chúa Trời là sự yêu thương"* (I Giăng 4:8). Kinh Thánh không nói rằng Đức Chúa Trời *có* tình yêu thương. Ngài *chính là* tình yêu thương! Tình yêu thương chính là bản chất của Đức Chúa Trời. Có tình yêu thương trọn vẹn trong mỗi quan hệ của Ba Ngôi, cho nên Đức Chúa Trời *không cần* tạo dựng nên bạn. Ngài không hề cô đơn. Nhưng Ngài tạo dựng bạn để bạn có thể bày tỏ tình yêu thương của Ngài. Chúa phán, *"Hãy nghe ta, ta đã gánh vác các ngươi từ lúc mới sanh, bồng ẵm các ngươi từ trong lòng mẹ. Cho đến chừng các ngươi già cả, đầu râu tóc bạc, ta cũng sẽ bồng ẵm các ngươi. Ta đã làm ra, thì sẽ còn gánh vác các ngươi nữa. Ta sẽ bồng ẵm và giải cứu các ngươi"* (Ê-sai 46:3-4).

Nếu không có Đức Chúa Trời, tất cả chúng ta chỉ là "sự tình cờ," kết quả của sự ngẫu nhiên trong vũ trụ. Bạn có thể ngừng đọc cuốn sách này, vì cuộc sống không có mục đích, ý nghĩa, hay tầm quan trọng

gì cả. Sẽ không có chuyện đúng hay sai, và không hề có hy vọng sau những năm ngắn ngủi bạn sống trên đất này.

Nhưng có một Đức Chúa Trời, Đấng đã tạo dựng bạn với một lý do, và cuộc đời bạn có một ý nghĩa lớn! Chúng ta *chỉ có thể* khám phá được ý nghĩa và mục đích đó khi chúng ta xem Chúa là trọng tâm của cuộc đời mình. **Sứ điệp trong Rô-ma 12:3 nói như vậy, "Cách chính xác duy nhất để hiểu chính chúng ta là nhờ vào bản chất của Đức Chúa Trời và những gì Ngài đã làm cho chúng ta" (bản Msg-ND).**

Bài thơ sau đây của Russel Kelfer tóm tắt điều đó:

Bạn ra đời với một duyên cớ
Là một phần trong kế hoạch khó hiểu
Là tạo vật quý giá và độc nhất
Được gọi là người nam hay người nữ của Đức Chúa Trời

Có vẻ như bạn đang tìm mục đích
Chúa chúng ta không hề nhầm lẫn
Ngài hoài thai bạn trong lòng mẹ
Bạn *chính là* điều mà Ngài muốn dựng nên.

Chính Ngài đã chọn cha mẹ của bạn
Và bất luận bạn cảm thấy thế nào
Thì họ cũng được Đức Chúa Trời tạo dựng với một kế hoạch rõ ràng,
Và họ có dấu ấn của Chủ.

Không, tổn thương mà bạn phải đối diện không phải dễ dàng gì
Và Chúa cũng khóc khi nó làm bạn đau
Nhưng nó xảy ra để khiến lòng bạn
Trở nên giống Ngài càng hơn.

Bạn ra đời với một duyên cớ
Được dựng nên bởi quyền năng kỳ diệu
Bạn là chính bạn, được yêu thương
Vì có một Đức Chúa Trời!

Suy Nghĩ Về Mục Đích Của Tôi

Vấn Đề Suy Nghĩ: Tôi không phải là một sự tình cờ.

Câu Gốc: “Đức Giê-hô-va, là Đấng đã làm nên người, đã gây nên người từ trong lòng mẹ.” (Ê-sai 44:2)

Câu Hỏi Suy Gẫm: Khi biết rằng Đức Chúa Trời đã tạo dựng tôi với một mục đích, thì tôi cần phải chấp nhận những lĩnh vực nào trong nhân cách, nền tảng, và diện mạo của mình?

Ngày 3: Điều Gì Lèo Lái Cuộc Đời Bạn?

Ta cũng thấy mọi công lao và mọi nghề khéo là điều gây cho người này kẻ khác ganh ghét nhau!
(Truyền Đạo 4:4)

Người nào không có mục đích cũng giống như con thuyền không bánh lái-một kẻ bơ vơ, chẳng là gì cả, chẳng là ai cả.
(Thomas Carlyle)

Cuộc đời của mỗi con người đều được lèo lái bởi một điều gì đó.

Hầu hết các tự điển đều định nghĩa *lèo lái* là "hướng dẫn, điều khiển hoặc định hướng." Khi bạn lái xe, đóng đinh hoặc đánh quả bóng golf, bạn đang hướng dẫn, điều khiển và định hướng ngay trong thời điểm đó. Động cơ lèo lái cuộc đời bạn là gì?

Ngay trong lúc này đây, bạn có thể đang bị lèo lái bởi một nan đề, một áp lực, hoặc một kỳ hạn nào đó. Bạn có thể đang bị lèo lái bởi một ký ức đau khổ, một nỗi sợ kinh hoàng, hoặc một niềm tin vô thức nào đó. Có hàng trăm hoàn cảnh, giá trị và những tình cảm có thể lèo lái cuộc đời bạn. Sau đây là năm điều phổ biến nhất trong số đó:

Nhiều người bị lèo lái bởi mặc cảm tội lỗi. Họ sống cả đời loanh quanh với những nuối tiếc hoặc cố gắng che đậy sự xấu hổ của mình. Những người bị mặc cảm tội lỗi lèo lái luôn bị ký ức điều khiển. Họ để cho quá khứ của mình điều khiển tương lai họ. Họ thường tự trừng phạt mình một cách vô ý thức khi ngẫm phá hỏng thành công của chính mình. Khi Ca-in phạm tội, mặc cảm tội lỗi của ông đã lôi kéo ông ra khỏi sự hiện diện của Đức Chúa Trời, và Chúa phán, ***"Người sẽ lưu lạc và trốn tránh, trên mặt đất"*** (Sáng-thế kỷ 4:12). Đó là điều mô tả hầu hết mọi người thời nay-lang thang trong cuộc sống mà không có mục đích gì.

Chúng ta là những sản phẩm của quá khứ của chính mình, nhưng chúng ta không cần phải làm tù nhân cho nó. Mục đích của Đức Chúa Trời không hề bị giới hạn bởi quá khứ của bạn. Ngài đã biến một kẻ sát nhân tên Môi-se thành một nhà lãnh đạo, và một kẻ hèn nhát tên Ghê-đê-ôn thành một anh hùng can đảm, và Ngài cũng có thể làm những điều thật kỳ diệu trọn phần còn lại của cuộc đời bạn nữa. Đức Chúa Trời là Đấng chuyên ban cho con người những khởi đầu mới. Kinh Thánh chép, ***"Phước thay cho người nào được tha sự vi phạm mình! Được khỏa lấp tội lỗi mình!"*** (Thi Thiên 32:1).

Nhiều người bị lèo lái bởi lòng oán giận. Họ cứ bám lấy những đau khổ của mình mà không bao giờ vượt qua chúng. Thay vì thoát khỏi nỗi đau của họ bằng sự tha thứ, họ nhắc lại nó hết lần này đến lần khác trong trí mình. Một số người bị lèo lái bởi lòng oán giận thường ***"câm lặng"*** và đè nén cơn giận của họ trong khi đó có một số người ***"nổi điên"*** và tuôn đổ nó lên những người khác. Cả hai phản ứng này đều không lành mạnh và không ích lợi gì. Lòng oán giận luôn khiến bạn đau đớn nhiều hơn là người mà bạn oán giận. Trong khi người có lỗi với bạn có lẽ đã quên chuyện đó và tiếp tục sống, thì bạn cứ ôm lấy nỗi đau của mình, ghi nhớ mãi quá khứ.

Hãy nghe điều này: Những người đã làm bạn đau khổ trong quá khứ không thể tiếp tục làm bạn đau khổ nữa *trừ khi* bạn cứ tiếp tục bám lấy nỗi đau bằng lòng oán giận. Quá khứ của bạn là quá khứ! Không một điều gì có thể thay đổi được. Bạn đang tự làm mình đau khổ bằng sự cay đắng mà thôi. Vì lợi ích của chính bạn, hãy học điều gì đó từ nó, và rồi bỏ nó đi. Kinh Thánh chép rằng, *"Vì nổi sầu thảm giết người ngu muội, sự đổ kỵ làm chết kẻ đơn sơ"* (Gióp 5:2).

Nhiều người bị lèo lái bởi sự sợ hãi. Những sợ hãi này có thể là kết quả của một kinh nghiệm đau buồn, những mong muốn phi thực tế, lớn lên trong một gia đình khắt khe, hoặc khuyết tật về gen. Dù với bất cứ lý do nào, thì những người bị sự sợ hãi lèo lái thường bỏ lỡ những cơ hội lớn vì họ luôn sợ rằng mình sẽ thất bại. Thay vào đó, họ lựa chọn những gì có vẻ an toàn, tránh mạo hiểm và luôn cố gắng duy trì nguyên trạng.

Nỗi sợ hãi là một nhà tù tự tạo khiến bạn không thể trở thành điều mà Đức Chúa Trời muốn bạn trở thành. Bạn *phải* chống lại nó bằng những vũ khí của đức tin và tình yêu thương. Kinh Thánh chép, *"Quyết chẳng có điều sợ hãi trong sự yêu thương, nhưng sự yêu thương trọn vẹn thì cắt bỏ sự sợ hãi; vì sự sợ hãi có hình phạt, và kẻ đã sợ hãi thì không được trọn vẹn trong sự yêu thương"* (I Giăng 4:18).

Nhiều người bị lèo lái bởi chủ nghĩa vật chất. Khao khát vật chất đã trở thành mục tiêu chính của cuộc đời họ. Sự thúc đẩy con người ta luôn muốn có nhiều hơn đặt nền tảng trên những quan niệm sai lầm rằng có nhiều hơn thì sẽ hạnh phúc hơn, quan trọng hơn, và an toàn hơn, nhưng cả ba điều đó đều không đúng sự thật. Của cải chỉ mang lại hạnh phúc *ngắn ngủi*. Bởi vì vật chất thì không thay đổi và cuối cùng chúng ta trở nên nhàm chán với nó và thế là muốn có những cái mới hơn, lớn hơn, tốt hơn.

Việc tôi có nhiều hơn tức là tôi sẽ trở nên quan trọng hơn cũng chỉ là chuyện hoang đường. Giá trị của bản thân và giá trị thực không giống nhau. Giá trị của bạn không thể quyết định bằng những của cải bạn có, và Chúa phán rằng *những thứ* có giá trị nhất trong cuộc đời là không có gì cả!

Một quan niệm sai lầm phổ biến nhất về tiền bạc đó là có nhiều tiền hơn thì sẽ được an toàn hơn. Không. Sự giàu có có thể mất đi trong phút chốc bởi tác động của nhiều yếu tố khác nhau ngoài tầm kiểm soát. Sự an ninh thật chỉ có thể được tìm thấy nơi những gì không thể lấy khỏi bạn được—đó chính là mối tương giao của bạn với Đức Chúa Trời.

Nhiều người bị lèo lái bởi nhu cầu được chấp nhận. Họ để cho những mong muốn của cha mẹ, người bạn đời, con cái, thầy giáo hay bạn bè điều khiển cuộc đời họ. Nhiều người trưởng thành vẫn đang cố gắng tìm sự chấp nhận nơi những người cha người mẹ không thể nào làm cho hài lòng được. Những người khác thì bị lèo lái bởi áp lực của những người đồng trang lứa với mình, luôn luôn lo lắng về điều người khác có thể nghĩ về mình. Thật không may là hễ ai chạy theo đám đông thì thường lạc mất trong đó. Tôi không biết mọi chìa khóa dẫn đến thành công, nhưng một trong những chìa khóa dẫn đến thất bại chính là cố gắng làm vừa lòng mọi người. Để cho mình bị điều khiển bởi những quan điểm của người khác là con đường chắc chắn đưa bạn đến chỗ đánh mất những mục đích của Đức Chúa Trời cho cuộc đời bạn. Chúa Giê-su phán, *"Chẳng ai được làm tôi hai chủ"* (Ma-thi-ơ 6:24).

Có nhiều động cơ khác lèo lái cuộc đời của bạn, nhưng tất cả đều dẫn đến cùng một ngõ cụt: tiềm năng bị lãng phí, căng thẳng không cần thiết và một đời sống không đầy trọn.

Cuộc hành trình 40 ngày này sẽ chỉ cho bạn cách để sống một đời sống *theo đúng mục đích*—một đời sống được hướng dẫn, điều khiển và lèo lái bởi những mục đích của Đức Chúa Trời. Không có điều gì quan trọng hơn là nhận biết những mục đích của Đức Chúa Trời cho cuộc đời bạn, và không điều gì có thể bù đắp cho được nếu bạn không biết đến chúng—không phải thành công, giàu có, danh tiếng hay khoái lạc. Không có mục đích, cuộc đời là một hành trình vô nghĩa, một hoạt động vô định hướng, và

một loạt những biến cố vô lý. Không có một mục đích, cuộc sống thật tầm thường, nhỏ nhặt và vô dụng.

Những Ích Lợi Của Đời Sống Theo Đúng Mục Đích

Có năm lợi ích lớn của một đời sống theo đúng mục đích:

Biết rõ mục đích khiến cuộc đời bạn có ý nghĩa. Chúng ta được tạo dựng với một ý nghĩa. Đó là lý do tại sao nhiều người đã thử nhiều phương pháp không đáng tin cậy, chẳng hạn như chiêm tinh hay tâm linh học, để khám phá nó. Khi cuộc sống có ý nghĩa, bạn có thể chịu đựng hầu như mọi sự; nếu không có ý nghĩa, thì không thể chịu đựng bất cứ việc gì.

Một thanh niên ở độ tuổi hai mươi đã viết như thế này, "Tôi cảm thấy thất bại vì tôi đang chiến đấu để trở thành một cái gì đó, mà thậm chí tôi cũng chẳng biết nó là cái gì. Tất cả những gì tôi biết về việc phải làm như thế nào là cứ tiếp tục sống. Một ngày nào đó, nếu tôi khám phá được mục đích của tôi, thì tôi mới bắt đầu cảm nhận rằng mình thật sống."

Không có Đức Chúa Trời, cuộc sống không có mục đích, và nếu không có mục đích, thì cuộc sống thật vô nghĩa. Mà nếu vô nghĩa thì sự sống không có chút quan trọng và hy vọng nào. Trong Kinh Thánh, nhiều người đã tỏ rõ tình trạng tuyệt vọng này. Ê-sai nói, *"Ta đã làm việc luống công, đã hao sức vô ích và không kết quả. Song lẽ ngay thẳng của ta ở nơi Đức Giê-hô-va, sự ban thưởng cho ta ở nơi Đức Chúa Trời ta"* (Ê-sai 49:4). Gióp nói, *"Các ngày tôi qua mau hơn thoi dẹt cửi, tiêu đi, chẳng có trông cậy gì"* (Gióp 7:6) và *"Tôi đã chán sự sống. Tôi sẽ chẳng sống hoài. Xin Chúa để tôi ở một mình; vì các ngày tôi chỉ là hư không"* (Gióp 7:16). Thảm kịch lớn nhất không phải là sự chết, bèn là sống mà không có mục đích.

Hy vọng là điều cần thiết cho cuộc đời bạn cũng như không khí và nước. Bạn cần có hy vọng để vượt qua. Tiên sĩ Bernie Siegel khám phá rằng ông có thể tiên đoán bệnh nhân ung thư nào của mình sẽ thuyên giảm bệnh tình chỉ với một câu hỏi, "Ông có muốn sống đến một trăm tuổi không?" Những ai cảm nhận sâu sắc mục đích của cuộc đời sẽ trả lời có và họ là phần lớn những người sống sót. Hy vọng bắt nguồn từ một mục đích.

Nếu bạn cảm thấy vô vọng, hãy chờ đó! Những thay đổi lạ lùng sẽ diễn ra trong cuộc đời bạn khi bạn bắt đầu sống với một mục đích. Chúa phán, *"Vì ta biết ý tưởng ta nghĩ đối cùng các ngươi, là ý tưởng bình an, không phải tai họa, để cho các ngươi được sự trông cậy trong lúc cuối cùng của mình"* (Giê-rê-mi 19:11). Có thể bạn cảm thấy rằng mình đang đối diện với một hoàn cảnh không thể vượt qua, nhưng Kinh Thánh nói như vậy, *"Vả, Đức Chúa Trời, bởi quyền lực cảm động trong chúng ta, có thể làm trỗi hơn vô cùng mọi việc chúng ta cầu xin hoặc suy tưởng"* (Ê-phê-sô 3:20).

Biết rõ mục đích khiến cuộc sống của bạn đơn giản hơn. Nó xác định điều bạn sẽ làm và điều bạn không làm. Mục đích của bạn trở thành một tiêu chuẩn để bạn đánh giá những việc làm nào là quan trọng và những việc nào là không quan trọng. Bạn chỉ cần hỏi cách đơn sơ, "Việc làm này có giúp tôi làm thành những mục đích của Đức Chúa Trời cho cuộc đời tôi hay không?"

Không có một mục đích rõ ràng, bạn sẽ không có nền tảng để dựa vào đó mà quyết định, phân phối thời gian, và sử dụng các tài nguyên của mình. Bạn sẽ có khuynh hướng quyết định theo hoàn cảnh, áp lực, và tâm trạng của bạn ngay thời điểm đó. Những người không biết rõ mục đích của mình luôn có làm quá nhiều việc-và điều đó dẫn đến sự căng thẳng, mệt mỏi cũng như xung đột.

Bạn không thể làm hết mọi điều mà những người khác muốn bạn làm. Bạn có vừa đủ thời gian để làm

theo ý muốn của Đức Chúa Trời. Nếu bạn không thể làm trọn mọi điều đó, thì có nghĩa là bạn đang cố làm nhiều hơn điều Chúa muốn bạn làm (hay có lẽ bạn đang xem truyền hình quá nhiều). Đời sống theo đúng mục đích dẫn tới một lối sống đơn giản và một lịch làm việc lành mạnh. Kinh Thánh chép, *"Một đời sống khoe khoang, phô trương là một đời sống trống rỗng; một đời sống đơn sơ và ngay thẳng là một đời sống đầy trọn"* (Châm Ngôn 13:7 bản Msg-ND). Nó cũng dẫn đến sự bình an trong tâm trí: *"Người nào để trí mình nương dựa nơi Ngài, thì Ngài sẽ gìn giữ người trong sự bình yên trọn vẹn, vì người nhờ cậy Ngài"* (Ê-sai 26:3).

Biết rõ mục đích giúp bạn tập trung cuộc đời của mình. Nó giúp tập trung nỗ lực và sức lực của bạn vào những điều quan trọng. Bạn sẽ kết quả khi biết lựa chọn.

Bản chất của con người là hay bị xao lãng bởi những vấn đề nhỏ. Chúng ta theo đuổi những điều tầm thường trong cuộc đời mình. Henry David Thoreau nhận định rằng con người có cuộc sống *"tuyệt vọng âm thầm,"* nhưng ngày nay nó được diễn tả cách rõ ràng hơn là *sự xao lãng vu vơ*. Nhiều người giống như những con quay hồi chuyển, cứ quay tròn một cách điên cuồng mà chẳng đi đến đâu cả.

Không có một mục đích rõ ràng, bạn sẽ liên tục thay đổi định hướng, nghề nghiệp, các mối quan hệ, Hội Thánh hay những việc bên ngoài khác-với hy vọng rằng mỗi thay đổi sẽ giải quyết sự bối rối hoặc khóa lấp khoảng trống vắng trong lòng bạn. Bạn nghĩ rằng, *Có lẽ lần này mọi chuyện sẽ thay đổi,* nhưng nó không thể giải quyết được nan đề thật của bạn-sự thiếu tập trung và không có mục đích. Kinh Thánh chép, *"Vậy chớ nên như kẻ đại đột, nhưng phải hiểu rõ ý muốn của Chúa là thế nào"* (Ê-phê-sô 5:17).

Sức mạnh của sự tập trung có thể thấy trong ánh sáng. Ánh sáng khuếch tán có rất ít tác động hay năng lượng, nhưng bạn có thể tập trung năng lượng ánh sáng khi hội tụ nó lại. Với một thấu kính hội tụ, các tia nắng mặt trời sẽ tập trung lại và đốt cháy cỏ hoặc giấy. Khi ánh sáng được tập trung nhiều hơn nữa chẳng hạn như một tia laser, nó có thể cắt đứt thép.

Không có điều gì mạnh mẽ cho bằng một đời sống tập trung, một đời sống có mục đích. Những người nam và nữ đã có ảnh hưởng lớn trong lịch sử là những người có đời sống tập trung nhất. Chẳng hạn như sứ đồ Phao-lô, người đã loan truyền Cơ-độc giáo trên khắp đế chế La-mã. Bí mật của ông chính là một đời sống tập trung. Ông nói, *"Tôi cứ làm một điều: quên lưng sự ở đằng sau, mà bước theo sự ở đằng trước, tôi nhắm mục đích mà chạy"* (Phi-líp 3:13).

Nếu muốn cuộc đời mình có kết quả, bạn hãy *tập trung* nó lại! Hãy thôi nhún nhảy. Hãy thôi cố gắng làm mọi việc. Hãy làm ít việc hơn. Hãy bỏ bớt đi thậm chí cả những việc tốt, và chỉ làm những điều gì quan trọng nhất mà thôi. Đừng bao giờ nhầm lẫn giữa hoạt động và hiệu suất. Bạn có thể bận rộn mà không có một mục đích nào, nhưng vấn đề ở đây là gì? Phao-lô nói, *"Chúng ta hãy tập trung vào mục tiêu đó, bởi những ai muốn nhận lãnh mọi điều mà Chúa đã chuẩn bị cho chúng ta"* (Phi-líp 3:15 bản Msg-ND).

Biết rõ mục đích thúc đẩy cuộc đời của bạn. Mục đích luôn tạo nên nhiệt huyết. Không có gì tiếp thêm nghị lực nhiều cho bằng một mục đích rõ ràng. Trái lại, nhiệt huyết mất đi khi bạn thiếu một mục đích. Một việc đơn giản như là ra khỏi giường lại trở thành vấn đề lớn. Thường thì những việc vô nghĩa, chứ không phải có quá nhiều công việc, khiến chúng ta kiệt sức, và mất đi niềm vui.

George Bernard Shaw viết, *"Đây chính là niềm vui thật của cuộc sống: hết lòng sống vì mục đích mà bạn đã xác định cho mình; làm một nguồn lực về bản chất thay vì trở thành một căn bệnh ích kỷ, đau buồn, than thở và phàn nàn rằng thế giới đã không hết lòng làm cho bạn vui."*

Biết rõ mục đích chuẩn bị bạn cho cõi đời đời. Nhiều người sống cả đời cố gắng tạo nên một di sản bền lâu trên trần gian này. Họ muốn được người ta nhớ đến khi đã qua đời. Tuy nhiên, điều quan trọng thực sự không phải là những gì *người khác* nói về cuộc đời của bạn, bền là những gì *Đức Chúa Trời* nói. Điều con người không nhận thấy là *tất cả* những thành tựu cuối cùng cũng sẽ qua đi: những kỷ lục bị phá, danh tiếng phai mờ, và những công hiến bị quên lãng. Khi còn học đại học, mục tiêu của James Dobson là trở thành vô địch quần vợt của trường. Ông cảm thấy tự hào khi chiếc cúp của ông được đặt cách trang trọng trong tủ trưng bày của trường. Nhiều năm sau đó, một người đã gởi cho ông chiếc cúp đó. Họ đã tìm được nó trong thùng rác khi mà trường khởi công xây lại! Jim nói, *"Nếu có đủ thời gian, mọi chiếc cúp của bạn rồi sẽ bị ai đó ném bỏ vào thùng rác!"*

Sống để tạo nên một di sản trên tục thật là một mục tiêu thiên cận. Một con người khôn ngoan hơn sẽ dùng thời gian đó để xây dựng một di sản *đời đời*. Bạn có mặt trên trần gian này không phải để cho người ta ghi nhớ mình. Bạn có mặt ở đây để chuẩn bị cho cõi đời đời.

Một ngày nọ bạn sẽ đứng trước mặt Đức Chúa Trời, và Ngài sẽ xem xét lại toàn bộ cuộc đời bạn, một kỳ thi cuối cùng, trước khi bạn bước vào cõi đời đời. Kinh Thánh chép, *"Vì chúng ta hết thấy sẽ ứng hầu trước tòa án Đức Chúa Trời" (Rô-ma 14:10)*. Thật may mắn là Đức Chúa Trời muốn chúng ta vượt qua được kỳ thi này, cho nên Ngài đã cho chúng ta biết trước các câu hỏi. Nhờ Kinh Thánh, chúng ta có thể phỏng đoán rằng Đức Chúa Trời sẽ hỏi chúng ta hai câu hỏi quan trọng:

Thứ nhất, *"Người có mối quan hệ như thế nào với Con ta, Giê-su Christ?"* Đức Chúa Trời sẽ không hỏi về nền tảng tôn giáo hay các quan điểm giáo lý của bạn. Vấn đề quan trọng duy nhất đó là bạn có tiếp nhận điều Chúa Giê-su đã làm cho bạn và bạn có học biết yêu thương, trông cậy Ngài hay không. Chúa Giê-su phán, *"Ta là đường đi, lẽ thật, và sự sống; chẳng bởi ta thì không ai được đến cùng Cha" (Giăng 14:6)*.

Thứ hai, *"Người đã làm gì với điều mà ta ban cho người?"* Bạn đã làm gì với cuộc đời mình-tất cả những ân tứ, tài năng, cơ hội, sức lực, các mối quan hệ và những tài nguyên mà Chúa ban cho bạn? Bạn có dùng chúng cho riêng mình, hay bạn đã dùng chúng cho những mục đích mà Đức Chúa Trời đã tạo dựng bạn?

Chuẩn bị chính bạn cho hai câu hỏi đó là mục đích của cuốn sách này. Câu hỏi thứ nhất sẽ quyết định bạn sẽ sống đời đời ở đâu. Câu hỏi thứ hai sẽ quyết định *bạn làm gì* trong cõi đời đời. Đến cuối cuốn sách này, bạn sẽ sẵn sàng để trả lời hai câu hỏi này.

Suy Nghĩ Về Mục Đích Của Tôi

Vấn Đề Suy Nghĩ: Sống có mục đích là con đường dẫn đến sự bình an.

Câu Gốc: Người nào để trí mình nương dựa nơi Ngài, thì Ngài sẽ gìn giữ người trong sự bình yên trọn vẹn, vì người nhờ cậy Ngài." (Ê-sai 26:3)

Câu Hỏi Suy Gẫm: Gia đình và bạn bè của tôi sẽ nói gì về động cơ lèo lái cuộc đời tôi? Tôi muốn trở nên như thế nào?

Ngày 4:

Được Tạo Dựng Cho Cõi Đời Đời

Phàm vật Đức Chúa Trời đã làm nên đều là tốt lành trong thì nó. Lại, Ngài khiến cho sự đời đời ở nơi lòng loài người; dầu vậy, công việc Đức Chúa Trời làm từ ban đầu đến cuối cùng, người không thể hiểu được.
(Truyền Đạo 3:11)

Chắc hẳn Đức Chúa Trời không tạo nên một động vật giống như con người để rồi chỉ sống có một ngày! Không, không, con người được tạo dựng để sống đời đời.
(Abraham Lincoln)

Cuộc đời này không phải là tất cả.

Cuộc đời trên trần thế chẳng qua chỉ là một cuộc thử áo trước khi sản phẩm thật ra đời. Bạn sẽ có nhiều thời gian hơn bây giờ sau khi bước qua phía bên kia của sự chết-cõi đời đời. Địa cầu chỉ là hậu trường, là nhà trẻ, là sự nếm thử cuộc đời bạn trong cõi đời đời. Nó là sự tập luyện trước khi trò chơi thật bắt đầu; là sự khởi động trước khi bắt đầu cuộc đua. Đời sống này là sự chuẩn bị cho đời sau.

Nhiều nhất thì bạn sẽ sống được khoảng một trăm năm trên trần gian, nhưng trong cõi đời đời thì bạn sẽ sống mãi mãi. Thời gian của bạn trên đất này, như ngài Thomas Browne nói, "*chỉ là một cái ngoặc đơn nhỏ bé trong cõi đời đời.*" Bạn đã được tạo dựng để tồn tại đời đời.

Kinh Thánh chép rằng "*Ngài khiến cho sự đời đời ở nơi lòng loài người*" (Truyền Đạo 3:11). Bản năng bẩm sinh của bạn luôn hướng đến sự bất diệt. Đó là do Đức Chúa Trời đã tạo dựng bạn, theo hình ảnh Ngài, để sống trong cõi đời đời. Dầu rằng chúng ta biết là mọi người cuối cùng sẽ phải chết một lần, thì sự chết luôn có vẻ không tự nhiên và không công bằng. Lý do chúng ta cảm thấy rằng mình phải sống đời đời là vì Đức Chúa Trời đã đặt đề khao khát đó trong chính tâm hồn của chúng ta!

Một ngày nào đó tim bạn sẽ ngừng đập. Đó sẽ là dấu chấm hết cho thể xác cũng như thời gian của bạn trên trần gian, nhưng đó chưa phải là dấu chấm hết cho bạn. Thân thể trần tục chỉ là sự hiện diện tạm thời của tâm linh bạn. Kinh Thánh gọi thân thể trần tục của bạn là "nhà tạm," nhưng khi đề cập đến thân thể tương lai của bạn trên thiên đàng, Kinh Thánh gọi đó là "nhà đời đời." Kinh Thánh chép, "*Vả, chúng ta biết rằng nếu nhà tạm của chúng ta dưới đất đổ nát, thì chúng ta lại có nhà đời đời tại trên trời, bởi Đức Chúa Trời, không phải bởi tay người làm ra*" (II Cô-rinh-tô 5:1).

Cuộc đời trên đất này đem đến nhiều lựa chọn, nhưng cõi đời đời chỉ có hai lựa chọn: thiên đàng hay địa ngục. Mỗi tương giao giữa bạn với Đức Chúa Trời trên trần gian sẽ quyết định mỗi tương giao giữa bạn với Ngài trong cõi đời đời. Nếu bạn học biết yêu thương và trông cậy Con của Đức Chúa Trời, Chúa Giê-su, thì bạn sẽ được mời đến sống với Ngài trọn cõi đời đời. Trái lại, nếu bạn từ khước tình yêu thương, sự tha thứ và sự cứu rỗi của Ngài, bạn sẽ phải mãi mãi xa cách Đức Chúa Trời trong cõi đời đời.

C. S. Lewis đã nói, "Có hai loại người: những người nói với Đức Chúa Trời rằng 'Ý Cha được nên' và những người mà Chúa nói với họ rằng, 'Thôi được rồi, cứ làm theo ý người.'" Thật đáng buồn là nhiều người sẽ phải sống trong cõi đời đời mà không có Đức Chúa Trời vì họ đã chọn sống xa cách Ngài trên trần gian này.

Khi bạn hiểu rõ cuộc sống không chỉ có ở đây và bây giờ, và bạn nhận ra rằng cuộc sống này chỉ là sự chuẩn bị cho cõi đời đời, bạn sẽ bắt đầu sống khác đi. Bạn sẽ bắt đầu *sống trong ánh sáng của cõi đời đời*, và điều đó sẽ thay đổi cách bạn quan hệ, thực hiện nhiệm vụ và đối diện với hoàn cảnh. Thịnh linh nhiều hoạt động, mục tiêu, và thậm chí những nan đề trước đó có vẻ hết sức quan trọng lại trở nên tầm thường, nhỏ nhặt, và không đáng để bạn chú ý đến. Bạn càng sống gần Chúa bao nhiêu, thì mọi sự khác càng trở nên nhỏ bé bấy nhiêu.

Khi bạn sống trong ánh sáng của cõi đời đời, những giá trị của bạn thay đổi. Bạn dùng thời gian và tiền bạc cách khôn ngoan hơn. Bạn sẽ chú ý nhiều hơn đến các mối quan hệ và nhân cách thay vì sự nổi tiếng hay giàu có hoặc những thành công hay thậm chí các cuộc vui. Những ưu tiên của bạn sẽ được sắp đặt lại. Theo đuổi các trào lưu, thời gian, và những giá trị phổ biến không còn là điều quan trọng nữa. Phao-lô nói, "*Nhưng vì có Đấng Christ, tôi đã coi sự lời cho tôi như là sự lỗ vạy*" (Phi-líp 3:7).

Nếu thời gian trên trần thế của bạn là tất cả những gì bạn có cho cuộc đời mình, tôi đề nghị bạn hãy bắt đầu tận dụng nó ngay tức thì. Bạn có thể quên đi chuyện làm lành và sống đạo đức, bạn cũng không cần phải lo về những hậu quả hành động của mình. Bạn có thể nuông chiều bản thân với cái tôi làm trung tâm vì những hành động của bạn không để lại hậu quả lâu dài. Nhưng-*và điều này khiến cho mọi sự khác hẳn*-sự chết không phải là điểm dừng cuối cùng của bạn! Sự chết không phải là kết thúc của bạn, mà đó là sự chuyển tiếp sang cõi đời đời, cho nên sẽ có những hậu quả đời đời ứng với mọi việc bạn đã làm trên trái đất này. Mỗi hành động trong cuộc đời chúng ta sẽ đánh vào một sợi dây đàn nào đó mà nó sẽ rung lên trong cõi đời đời.

Điều nguy hại nhất của lối sống đương đại chính là cách suy nghĩ ngắn hạn. Để tận dụng hết mức cuộc đời mình, bạn phải giữ một khái tượng về cõi đời đời luôn in trong trí bạn và giá trị của nó trong lòng bạn. Cuộc sống ở đây và bây giờ không phải là tất cả! Ngày hôm nay chỉ là phần nổi của tảng băng. Cõi đời đời là toàn bộ phần còn lại bạn không nhìn thấy được bên dưới bề mặt.

Sống trong cõi đời đời với Đức Chúa Trời sẽ như thế nào? Thằng thần mà nói, khả năng của bộ não chúng ta không thể đủ để nắm bắt hết sự kỳ diệu và vĩ đại của thiên đàng. Điều đó cũng giống như là cố gắng mô tả Internet cho một con kiến. Hoàn toàn vô ích. Ngôn ngữ con người không thể nào truyền đạt về kinh nghiệm của cõi đời đời. Kinh Thánh chép, "*Ấy là sự mắt chưa thấy, tai chưa nghe, và lòng người chưa nghĩ đến, nhưng Đức Chúa Trời đã sẵn sàng điều ấy cho những người yêu mến Ngài*" (I Cô-rinh-tô 2:9).

Tuy nhiên, Đức Chúa Trời đã mô tả cho chúng ta một cái nhìn thoáng qua về cõi đời đời trong Lời Ngài. Chúng ta biết rằng ngay bây giờ đây Đức Chúa Trời đang chuẩn bị một căn nhà đời đời cho chúng ta. Trên thiên đàng chúng ta sẽ được đoàn tụ với những người chúng ta yêu mến, là những người tín hữu khác đã được giải phóng khỏi mọi nỗi đau và sầu khổ, được thưởng vì sự trung tín của chúng ta trên đất, và được chỉ định làm những việc mà chúng ta sẽ vui lòng làm. Chúng ta sẽ *không* nằm loanh quanh trên các đám mây với ánh hào quang và chơi đàn hạc! Chúng ta sẽ tận hưởng mối tương giao không bao giờ đứt vỡ với Đức Chúa Trời, và Ngài sẽ vui hưởng cõi đời đời bất tận với chúng ta. Một ngày nào đó Chúa Giê-su sẽ phán, "*Hỡi các người được Cha ta ban phước, hãy đến mà nhận lấy nước thiên đàng đã sẵn sàng cho các người từ khi dựng nên trời đất*" (Ma-thi-ơ 25:34).

C. S. Lewis đã nêu lên một quan niệm về cõi đời đời trong trang cuối của cuốn *The Chronicles of Narnia*, loạt tiểu thuyết thiếu nhi bảy cuốn của ông, như sau: "Đối với chúng ta, đây là điểm kết thúc của mọi câu chuyện... Nhưng đối với họ đó mới chỉ là sự bắt đầu của câu chuyện *thật*. Cả cuộc đời của họ trên thế gian này... chỉ là trang bìa: bây giờ, cuối cùng thì họ cũng đã bắt đầu Chương Một của Câu Chuyện Lớn, câu chuyện mà chưa ai trên trần gian này từng đọc, câu chuyện kéo dài mãi mãi, và mỗi chương sau lại tốt đẹp hơn chương trước."

Đức Chúa Trời có một mục đích cho cuộc đời bạn trên trần gian, nhưng mọi sự không chấm dứt tại đó. Kế hoạch của Ngài còn lâu dài hơn cả vài thập kỷ ít ỏi mà bạn sẽ sống trên hành tinh này. Đó không chỉ là "cơ hội của cả một đời"; Đức Chúa Trời đã ban cho bạn một cơ hội *vượt qua* cuộc đời của bạn nữa. Kinh Thánh chép, "*Mưu của Đức Giê-hô-va được vững lập đời đời, ý tưởng của lòng Ngài còn đời này sang đời kia*" (Thi Thiên 33:11).

Thời điểm duy nhất mà hầu hết mọi người nghĩ về cõi đời đời chính là trong các đám tang, và thường thì đó là những suy nghĩ nông cạn, đa cảm, do thiếu hiểu biết. Có thể bạn cảm thấy không lành mạnh khi suy nghĩ về sự chết, nhưng sự thật là sống mà phủ nhận sự chết cũng như không chấp nhận điều sẽ phải xảy ra mới chính là điều không lành mạnh (Truyền Đạo 7:2). Chỉ có một kẻ dại dột mới sống cả một đời mà không chịu chuẩn bị cho điều mà tất cả chúng ta đều biết rằng cuối cùng sẽ xảy đến. Bạn phải suy nghĩ *hiều hơn* về cõi đời đời, chứ không nên thờ ơ đối với nó.

Cũng giống như chín tháng bạn ở trong bụng mẹ mình, đó không phải là một sự chấm dứt, mà là sự chuẩn bị cho cuộc sống, cho nên, cuộc đời này là sự chuẩn bị cho đời sau. Nếu bạn có một mối tương giao với Đức Chúa Trời thông qua Chúa Giê-su, bạn không cần phải sợ sự chết. Nó là cánh cửa dẫn vào cõi đời đời. Nó là giờ khắc cuối cùng bạn còn trên mặt đất, nhưng nó không phải là thời điểm cuối cùng của bạn. Thay vì là điểm kết thúc cuộc sống, nó sẽ là sinh nhật của bạn vào cõi đời đời. Kinh Thánh chép, "*Vì dưới đời này, chúng ta không có thành còn luôn mãi, nhưng chúng ta tìm thành hầu đến*" (Hê-bơ-rơ 13:14).

Khi so với cõi đời đời, thời gian của chúng ta trên trái đất chỉ là một cái nháy mắt, nhưng những hậu quả của nó thì còn lại đời đời. Những việc làm của đời này là số phận của đời sau. Chúng ta cần phải "*nhận biết rằng từng giây phút chúng ta còn trong thân thể hay chết này là lúc chúng ta còn ở xa nhà đời đời của chúng ta trên thiên đàng với Chúa Giê-su*" (II Cô-rinh-tô 5:6 bản LB-ND). Nhiều năm trước đây có một câu khẩu hiệu khá phổ biến khích lệ người ta sống mỗi ngày như là "ngày đầu tiên của cuộc đời bạn." Thật ra, sống mỗi ngày như thế đó là ngày cuối cùng của cuộc đời thì mới là khôn ngoan hơn. Matthew Henry đã nói, "*Công việc mỗi ngày của chúng ta là chuẩn bị cho ngày cuối cùng của chúng ta.*"

Suy Nghĩ Về Mục Đích Của Tôi

Vấn Đề Suy Nghĩ: Cuộc đời không chỉ có ở đây và bây giờ.

Câu Gốc: "Và thế gian với sự tham dục nó đều qua đi, song ai làm theo ý muốn Đức Chúa Trời thì còn lại đời đời." I Giăng 2:17

Câu Hỏi Suy Gẫm: Vì mọi việc đều để lại những hậu quả đời đời, nên trong ngày hôm nay, điều gì tôi nên bắt đầu làm và điều gì tôi nên dừng lại?

Ngày 5: Nhìn Cuộc Đời Từ Cái Nhìn Của Đức Chúa Trời

*Sự sống của anh em là chi?
(Gia-cơ 4:14)*

*Chúng ta không nhìn sự vật theo bản chất của chúng, chúng ta nhìn chúng theo bản chất của chúng ta.
(Anais Nin)*

Cách bạn nhìn cuộc đời mình sẽ định hình cuộc đời của bạn.

Cách bạn định nghĩa cuộc đời sẽ quyết định số phận của bạn. Cách nhìn của bạn sẽ tác động đến cách bạn đầu tư thời gian, sử dụng tiền bạc, tài năng, và đánh giá các mối quan hệ của mình.

Một trong những cách tốt nhất để hiểu người khác là hỏi họ, "*Bạn thấy cuộc sống của mình thế nào?*" Bạn sẽ khám phá rằng mỗi người sẽ có một câu trả lời khác nhau cho câu hỏi đó. Tôi đã từng nghe người ta nói rằng cuộc đời là một rạp xiếc, một bãi mìn, một tàu lượn cao tốc, một câu đố, một bản giao hưởng, một cuộc hành trình và một bài khiêu vũ. Nhiều người đã nói rằng, "Cuộc đời là một vòng quay ngựa gỗ: Đôi lúc bạn lên cao, có khi lại xuống thấp, và đôi lúc thì chỉ đi vòng vòng" hoặc là "cuộc đời là một chiếc xe đạp có mười số, mà đa số chúng ta không bao giờ dùng đến" hoặc "cuộc đời là một canh bạc: Bạn phải chơi với số lá bài mình đã nhận."

Nếu tôi hỏi bạn bạn hình dung cuộc đời như thế nào, bạn sẽ nghĩ đến hình ảnh gì? Hình ảnh đó chính là *quan niệm về cuộc đời* của bạn. Đó là quan điểm về cuộc sống mà bạn có, dù ý thức hay không ý thức, trong tâm trí mình. Đó là cách bạn mô tả cuộc sống và cũng là điều mà bạn mong đợi từ nó. Người ta thường thể hiện những quan niệm về cuộc đời họ qua quần áo, nữ trang, xe cộ, kiểu tóc, những hình dán, thậm chí các hình xăm.

Quan niệm đó của bạn sẽ ảnh hưởng đến cuộc đời bạn nhiều hơn cả điều bạn có thể nhận thấy được. Nó quyết định những mong muốn, những giá trị, các mối quan hệ, những mục tiêu và các ưu tiên của bạn. Chẳng hạn, nếu bạn nghĩ cuộc đời là một bữa tiệc, giá trị chủ yếu trong đời sống bạn sẽ là *vui chơi thỏa thích*. Nếu bạn nhìn đời như một cuộc đua, bạn sẽ đề cao *tốc độ* và có lẽ phần lớn thời gian sẽ rất vội vã. Nếu bạn nhìn cuộc đời như một cuộc chạy đường trường, bạn sẽ đề cao *sự chịu đựng*. Nếu bạn xem cuộc đời là một trận chiến hay một trò chơi, *chiến thắng* sẽ rất quan trọng đối với bạn.

Quan điểm của bạn về cuộc đời là gì? Có thể bạn đang xây dựng cuộc đời mình trên một quan niệm sai lầm. Để làm thành những mục đích Đức Chúa Trời định cho bạn, bạn cần phải thách thức nếp nghĩ thông thường và thay thế nó bằng những quan niệm *trong Kinh Thánh* liên quan đến cuộc sống. Kinh Thánh chép, "*Đừng làm theo đời này, nhưng hãy biến hóa bởi sự đổi mới của tâm thần mình, để thử cho biết ý muốn tốt lành, đẹp lòng và trọn vẹn của Đức Chúa Trời là thế nào*" (Rô-ma 12:2).

Kinh Thánh nêu lên ba quan niệm dạy chúng ta về cách Đức Chúa Trời nhìn cuộc sống: Cuộc sống là một *thử thách*, cuộc sống là *sự tín nhiệm*, và cuộc sống là một *phần việc tạm bợ*. Những ý tưởng này chính là nền tảng cho đời sống theo đúng mục đích. Chúng ta sẽ tìm hiểu hai quan niệm đầu tiên trong chương này và quan niệm thứ ba trong chương kế tiếp.

Cuộc sống trên trần gian là một thử thách. Đây là một quan niệm về cuộc đời được thấy trong các câu chuyện xuyên suốt Kinh Thánh. Đức Chúa Trời liên tục thử thách nhân cách, đức tin, sự vâng phục, tình yêu thương, sự liêm chính, và trung thành của con người. Những từ như *thử thách*, *cám dỗ*, *sàng lọc*, và *thử* xuất hiện hơn 200 lần trong Kinh Thánh. Đức Chúa Trời thử thách Áp-ra-ham khi bảo ông dâng đứa con trai mình là Y-sác. Đức Chúa Trời thử thách Gia-cốp khi ông phải làm thêm nhiều năm nữa để cưới Ra-chê làm vợ.

A-đam và Ê-va đã thất bại trước thử thách của họ tại vườn Ê-đen, và Đa-vít đã vài lần thất bại trước thử thách của Đức Chúa Trời. Nhưng Kinh Thánh cũng nêu cho chúng ta nhiều tấm gương về những con người đã vượt qua các thử thách lớn, chẳng hạn như Giô-sép, Ru-tơ, Ê-xơ-tê, và Đa-ni-ên.

Nhân cách vừa được phát triển, vừa được thể hiện qua những thử thách, và *trọn* cả cuộc đời là một thử thách. Bạn *luôn luôn* ở trong sự thử thách. Đức Chúa Trời không ngừng nhìn xem phản ứng của bạn trước người khác, các nan đề, thành công, xung đột, bệnh tật, chán nản, và thậm chí thời tiết! Ngài cũng xem xét những cử chỉ đơn giản nhất chẳng hạn như khi bạn mở cửa cho người khác, khi bạn nhặt một mảnh rác lên, hoặc khi bạn tỏ ra lịch sự trước cô thư ký hoặc người hầu bàn.

Chúng ta không biết tất cả những thử thách mà Đức Chúa Trời sẽ đem đến cho bạn, nhưng chúng ta có thể đoán trước một số trong số chúng, dựa trên Kinh Thánh. Bạn sẽ gặp thử thách trước những thay đổi lớn, những lời hứa chậm thực hiện, những vấn đề nan giải, những lời cầu nguyện chưa được nhậm, sự chỉ trích không đúng, và thậm chí cả những thảm họa vô nghĩa. Trong cả cuộc đời mình, tôi để ý thấy rằng Đức Chúa Trời thử thách *đức tin* của tôi bằng các nan đề, thử thách *niềm hy vọng* của tôi bằng cách tôi quản lý tài sản của mình, và thử thách *tình yêu thương* của tôi thông qua những người khác.

Một thử thách rất quan trọng đó là cách bạn phản ứng khi bạn không thể *cảm nhận* sự hiện diện của Đức Chúa Trời trong cuộc đời mình. Đôi lúc Chúa cố tình rút lui, và chúng ta không cảm nhận được sự gần gũi của Ngài. Một vị vua tên là Ê-xê-chia đã kinh nghiệm thử thách này. Kinh Thánh chép, "**Đức Chúa Trời tạm lìa bỏ người đang thử người, để cho biết mọi điều ở trong lòng người**" (II Sử-ký 32:31). Ê-xê-chia có một mối tương giao mật thiết với Đức Chúa Trời, nhưng đến một thời điểm quan trọng trong cuộc đời ông, Đức Chúa Trời đã để ông một mình nhằm thử thách nhân cách của ông, để bày tỏ một chỗ yếu đuối và để chuẩn bị ông cho trách nhiệm lớn lao hơn.

Khi bạn hiểu rằng cuộc đời là một thử thách, bạn nhận ra rằng *không có điều gì* là vô nghĩa trong cuộc đời bạn. Thậm chí một biến cố nhỏ nhất cũng có ý nghĩa đối với sự phát triển nhân cách của bạn. *Mỗi* ngày là một ngày quan trọng, và mỗi giây là một cơ hội để tăng trưởng, làm sâu sắc hơn nhân cách của bạn, để bày tỏ tình yêu thương, hay để lệ thuộc vào Đức Chúa Trời. Một số thử thách có vẻ như quá sức chịu đựng, trong khi có những thử thách khác thì bạn hầu như không chú ý. Nhưng tất cả những điều đó đều có liên hệ đến cõi đời đời.

Tin đáng mừng là Đức Chúa Trời muốn bạn vượt qua được những thử thách trong cuộc sống, vì Ngài không bao giờ để cho chúng trở nên nhiều hơn ơn mà Ngài đã ban cho bạn để đối đầu với chúng. Kinh Thánh chép, "**Những sự cám dỗ đến cho anh em, chẳng có sự nào quá sức loài người. Đức Chúa Trời là thành tín, Ngài chẳng hề cho anh em bị cám dỗ quá sức mình đâu; nhưng trong sự cám dỗ, Ngài cũng mở đường cho ra khỏi, để anh em có thể chịu được**" (I Cô-rinh-tô 10:13).

Mỗi khi bạn vượt qua thử thách, Đức Chúa Trời lưu ý và có kế hoạch ban thưởng cho bạn trong cõi đời đời. Kinh Thánh chép, *"Phước cho người bị cám dỗ; vì lúc đã chịu nổi sự thử thách rồi, thì sẽ lãnh mảo triều thiên của sự sống mà Đức Chúa Trời đã hứa cho kẻ kính mến Ngài"* (Gia-cơ 1:12).

Cuộc sống trên trần gian là sự tín nhiệm. Đây là quan niệm thứ hai của Kinh Thánh về cuộc sống. Thời gian của chúng ta trên trần gian này cùng với sức lực, sự khôn ngoan, các cơ hội, các mối quan hệ, và các tài nguyên đều là những món quà từ Đức Chúa Trời mà Ngài đã tin cậy phó thác cho chúng ta chăm lo, quản lý. Chúng ta là những người quản gia của bất cứ điều gì Đức Chúa Trời ban cho chúng ta. Ý niệm về công việc quản gia khởi sự bởi nhận thức rằng Đức Chúa Trời là Chủ của mọi sự và mọi người trên trần gian. Kinh Thánh chép, *"Đất và muôn vật trên đất, Thế gian và những kẻ ở trong đó, đều thuộc về Đức Giê-hô-va"* (Thi Thiên 24:1).

Chúng ta chẳng hề thực sự *sở hữu* bất cứ điều gì trong khoảng thời gian ngắn ngủi chúng ta sống trên trần gian này. Đức Chúa Trời chỉ cho chúng ta *mượn* trong lúc chúng ta còn ở đây. Đó là tài sản của Đức Chúa Trời trước khi chúng ta đến, và Đức Chúa Trời sẽ cho người khác mượn sau khi bạn chết. Bạn chỉ được tận hưởng nó một lúc mà thôi.

Khi Đức Chúa Trời tạo dựng A-đam và Ê-va, Ngài tin cậy và giao phó sự sáng tạo của Ngài cho họ và chỉ định họ làm những người quản lý tài sản của Ngài. Kinh Thánh chép, *"Đức Chúa Trời ban phước cho loài người và phán rằng: 'Hãy sanh sản, thêm nhiều, làm cho đầy dẫy đất; hãy làm cho đất phục tùng, hãy quản trị loài cá dưới biển, loài chim trên trời cùng các vật sống hành động trên mặt đất'"* (Sáng-thể kỷ 1:28).

Công việc đầu tiên Đức Chúa Trời giao phó cho con người là quản trị và chăm lo "đô" của Đức Chúa Trời trên đất. Vị trí này chưa bao giờ bị lấy lại. Nó là một phần trong mục đích của chúng ta ngày nay. Mọi thứ chúng ta tận hưởng phải được xem như là *sự tín nhiệm* mà Đức Chúa Trời đã trao vào tay chúng ta. Kinh Thánh chép, *"Bởi vì, ai phân biệt người với người khác? Người há có điều chi mà chẳng đã nhận lãnh sao? Nếu người đã nhận lãnh, thì sao còn khoe mình như chẳng từng nhận lãnh?"* (I Cô-rinh-tô 4:7).

Nhiều năm trước đây, một đôi vợ chồng nọ đã để cho tôi và nhà tôi dùng căn nhà xinh đẹp hướng ra biển của họ tại Hawaii để nghỉ hè. Đó là một cơ hội mà chúng tôi không thể nào tự lo cho mình được, và chúng tôi đã tận hưởng dịp tiện đó. Họ nói với chúng tôi rằng, "Hãy xem như đây là nhà của ông bà nhé!" và tất nhiên chúng tôi đã làm như thế! Chúng tôi bơi trong hồ bơi, ăn thức ăn trong tủ lạnh, dùng khăn tắm và bát đĩa, và thậm chí nhảy lên giường đùa với nhau! Nhưng chúng tôi biết rõ rằng đây không phải là đồ của chúng tôi, nên chúng tôi đặc biệt để ý khi sử dụng mọi thứ. Chúng tôi tận hưởng những tiện nghi trong căn nhà đó mà không hề sở hữu nó.

Văn hóa của chúng tôi thường nói rằng, "Của trời cho, ai lo mà giữ!" Nhưng các Cơ-độc nhân thì sống theo một tiêu chuẩn cao hơn: "Vì *Chúa* sở hữu nó, nên tôi phải hết sức cẩn thận khi dùng." Kinh Thánh chép, *"Cái điều người ta trông mong nơi người quản trị là phải trung thành"* (I Cô-rinh-tô 4:2). Chúa Giê-su thường đề cập đến cuộc sống như là một sự tin cậy và kể nhiều câu chuyện để minh họa trách nhiệm của chúng ta đối với Đức Chúa Trời. Trong câu chuyện về các ta-lâng (Ma-thi-ơ 25:14-29), một thương nhân đã giao phó tài sản của mình cho những người hầu khi ông đi xa. Lúc ông trở về, ông xem xét, đánh giá trách nhiệm của mỗi người và ban thưởng tùy theo đó. Người chủ nói, *"Hỡi đầy tớ ngay lành trung tín kia, được lắm; người đã trung tín trong việc nhỏ, ta sẽ lập người coi sóc nhiều; hãy đến hưởng sự vui mừng của chúa người"* (Ma-thi-ơ 25:21).

Đến cuối cuộc đời bạn trên trần gian này, bạn sẽ được thẩm định và ban thưởng tùy theo việc bạn quản

lý những gì Chúa ban cho mình tốt hay không. Điều đó có nghĩa là *mọi điều* bạn làm, mọi công việc lật vật đơn giản hằng ngày, đều có ảnh hưởng đến đời đời. Nếu bạn xem mọi sự như là *sự tin cậy*, Đức Chúa Trời hứa có ba phần thưởng cho bạn trong cõi đời đời. Trước hết, bạn sẽ được Đức Chúa Trời *xác nhận*: Ngài sẽ phán, "Được lắm! Làm rất tốt!" Kế đến, bạn sẽ được *đề bạt* và lãnh trách nhiệm lớn hơn trong cõi đời đời: "Ta sẽ lập ngươi coi sóc nhiều điều." Sau đó bạn sẽ được đề cao với *lời mời gọi*: "Hãy đến hưởng sự vui mừng của Chúa ngươi."

Nhiều người không nhận ra rằng tiền bạc vừa là một *thử thách* vừa là *sự tín nhiệm* từ nơi Đức Chúa Trời. Đức Chúa Trời dùng tài chánh để dạy chúng ta trông cậy nơi Ngài, và đối với nhiều người, tiền bạc là thử thách lớn hơn hết. Đức Chúa Trời nhìn xem cách chúng ta sử dụng tiền bạc để thử thách xem chúng ta đáng tin cậy đến mức nào. Kinh Thánh chép, *"Vậy nếu các ngươi không trung tín về của cải đời này, có ai đem của cải thật trên thiên đàng giao cho các ngươi?"* (Lu-ca 16:11 bản NLT-ND).

Đây là một lễ thật rất quan trọng. Đức Chúa Trời phán rằng có mối liên hệ trực tiếp giữa cách tôi sử dụng tiền bạc và chất lượng đời sống thuộc linh của tôi! Cách tôi quản lý tiền bạc của mình ("*của cải đời này*") quyết định việc Đức Chúa Trời có thể ban cho tôi bao nhiêu phước hạnh thuộc linh ("*của cải thật*"). Tôi muốn hỏi bạn điều này: Cách bạn quản lý tiền bạc có đang ngăn trở Đức Chúa Trời làm thêm nhiều điều khác trong cuộc đời bạn không? Bạn có đáng tin cậy để nhận lãnh những của cải thuộc linh không?

Chúa Giê-su phán, *"Song đầy tớ không biết ý chủ, mà làm việc đáng phạt, thì bị đòn ít. Vì ai được ban cho nhiều, thì sẽ bị đòi lại nhiều; và ai đã được giao cho nhiều, thì sẽ bị đòi lại nhiều hơn"* (Lu-ca 12:48). Cuộc sống là một thử thách và là sự tín nhiệm, và Chúa ban cho bạn nhiều bao nhiêu, thì trách nhiệm mà Ngài mong muốn nơi bạn càng lớn bấy nhiêu.

Suy Nghĩ Về Mục Đích Của Tôi

Vấn Đề Suy Nghĩ: Cuộc sống là một thử thách và là sự tín nhiệm

Câu Gốc: "Ai trung tín trong việc rất nhỏ, cũng trung tín trong việc lớn; ai bất nghĩa trong việc rất nhỏ, cũng bất nghĩa trong việc lớn." Lu-ca 16:10

Câu Hỏi Suy Gẫm: Điều gì xảy đến cho tôi trong thời gian gần đây mà bây giờ tôi mới nhận ra rằng đó là một thử thách đến từ Đức Chúa Trời? Những điều lớn hơn mà Đức Chúa Trời đã phó thác cho tôi là gì?

Ngày 6: Cuộc Sống Chỉ Là Tạm Bợ

*Hỡi Đức Giê-hô-va, xin cho tôi biết cuối cùng tôi, Và số các ngày tôi là thể nào; xin cho tôi biết mình mỏng mảnh là bao.
(Thi Thiên 39:4)*

*Tôi là người khách lạ trên đất.
(Thi Thiên 119:19)*

Cuộc sống chỉ là tạm bợ.

Kinh Thánh có rất nhiều hình ảnh ẩn dụ dạy về bản chất ngắn ngủi, tạm bợ, chóng qua của cuộc sống trên trần gian. Cuộc sống được mô tả như *một làn sương, một người chạy nhanh, một hơi thở và một làn khói*. Kinh Thánh chép, *"Vì chúng ta mới có hôm qua, và chẳng biết gì; bởi các ngày chúng ta trên đất khác nào một cái bóng"* (Gióp 8:9).

Đề tận dụng tối đa cuộc đời mình, bạn không được quên hai sự thật này: Thứ nhất, nếu đem so sánh với cõi đời đời, cuộc sống là cực kỳ ngắn ngủi. Thứ hai, trần gian chỉ là nơi cư trú tạm thời mà thôi. Bạn sẽ không ở đây lâu, cho nên đừng quá gắn bó với nó. Hãy xin Chúa giúp bạn thấy cuộc sống trên trần gian này giống như điều mà Ngài nhìn thấy. Đa-vít đã cầu nguyện như vậy, *"Hỡi Đức Giê-hô-va, xin cho tôi biết cuối cùng tôi, Và số các ngày tôi là thể nào; xin cho tôi biết mình mỏng mảnh là bao"* (Thi Thiên 39:4).

Kinh Thánh thường hay so sánh cuộc sống trên trần gian với việc sống tạm ở nước ngoài. Đây không phải là căn nhà vĩnh viễn hay đích đến cuối cùng của bạn. Bạn chỉ đi ngang qua, chỉ ghé thăm trái đất mà thôi. Kinh Thánh dùng những khái niệm như *người khách lạ, kẻ đi đường, người ngoại quốc, người lạ, người khách, người hành hương* để mô tả ngắn gọn cuộc sống của chúng ta trên trần. Đa-vít nói, *"Tôi là người khách lạ trên đất"* (Thi Thiên 119:19), và Phi-e-rơ giải thích, *"Nếu anh em xưng Đấng không tây vị anh em, xét đoán từng người theo việc họ làm, bằng Cha, thì hãy lấy lòng kính sợ mà ăn ở trong thời kỳ ở trọ đời này"* (I Phi-e-rơ 1:17).

Tại California, nơi tôi sống, nhiều người đã từ các nơi khác trên thế giới đổ dồn về đây làm việc, nhưng họ vẫn giữ quốc tịch của quê hương mình. Họ bắt buộc phải có thẻ lưu trú dài hạn (gọi là "Thẻ Xanh") mới được phép làm việc ở đây dù không phải là công dân. Các Cơ-đốc nhân cũng phải có những thẻ xanh *thuộc linh* để nhắc nhở chúng ta về quốc tịch trên thiên đàng. Đức Chúa Trời phán rằng các con cái Ngài phải suy nghĩ về cuộc đời khác hơn cách mà những người không tin nghĩ. *"Sự cuối cùng của họ là hư mất; họ lấy bụng mình làm chúa mình, và lấy sự xấu hổ của mình làm vinh hiển, chỉ tư tưởng về các việc thế gian mà thôi. Nhưng chúng ta là công dân trên trời; ấy là từ nơi đó mà chúng ta trông đợi Cứu Chúa mình là Đức Chúa Jêsus Christ"* (Phi-líp 3:19-20). Những tín nhân thật luôn ý thức rằng cuộc sống vài năm trên hành tinh này không phải là tất cả.

Nguồn gốc của bạn ở trong cõi đời đời, và quê hương của bạn là thiên đàng. Khi bạn nắm bắt được lẽ

thật này, bạn sẽ không còn lo lắng về chuyện "có đủ mọi thứ" trên trần gian này. Chúa rất thẳng thắn nói về mối hiểm họa của lối sống cho *ở đây và bây giờ* cũng như việc chấp nhận những giá trị, những ưu tiên và những lối sống của thế gian chung quanh chúng ta. Khi chúng ta đùa giỡn với những cám dỗ của thế gian này, Đức Chúa Trời gọi đó là tội ngoại tình thuộc linh. Kinh Thánh chép, *"Hỡi bọn tà dâm kia, anh em há chẳng biết làm bạn với thế gian tức là thù nghịch với Đức Chúa Trời sao? Cho nên, ai muốn làm bạn với thế gian, thì người ấy trở nên kẻ nghịch thù cùng Đức Chúa Trời vậy"* (Gia-cơ 4:4).

Hãy tưởng tượng nếu bạn được cử làm đại sứ cho đất nước của mình trên một quốc gia thù nghịch. Có lẽ bạn sẽ phải học một ngôn ngữ mới và chấp nhận một số phong tục cũng như những khác biệt về văn hóa để trở nên lịch sự và hoàn thành được nhiệm vụ của mình. Là một đại sứ, bạn sẽ không thể cô lập mình khỏi kẻ thù. Để làm tròn nhiệm vụ, bạn phải liên lạc và quan hệ với họ.

Nhưng giả sử bạn trở nên thật quen thuộc với đất nước xa lạ này và bạn cảm thấy yêu mến nó, yêu thích nó hơn là quê hương của mình. Lòng trung thành và cam kết của bạn sẽ thay đổi. Vai trò một người đại sứ sẽ bị thỏa hiệp. Thay vì đại diện cho quê hương của mình, bạn bắt đầu hành động như kẻ thù. Bạn là kẻ phản bội.

Kinh Thánh chép, *"Vậy chúng tôi làm chức khâm sai của Đấng Christ"* (II Cô-rinh-tô 5:20). Đáng buồn là nhiều Cơ-độc nhân đã phản bội Vua của họ và vương quốc của Ngài. Họ đã đại dốt kết luận rằng vì họ sống trên trái đất, nên đây là nhà của họ. Không. Kinh Thánh nói rất rõ ràng: *"Hỡi kẻ rất yêu dấu, anh em như người ở trọ, kẻ đi đường, tôi khuyên phải kiêng những điều xác thịt ưa thích, là điều chống trả với linh hồn"* (I Phi-e-rơ 2:11). Đức Chúa Trời cảnh báo chúng ta đừng để mình quá gần gũi với những điều chung quanh chúng ta vì chúng ta thấy đều tạm bợ. Kinh Thánh bảo với chúng ta rằng, *"Bởi chúng ta chẳng chăm sự thấy được, nhưng chăm sự không thấy được; vì những sự thấy được chỉ là tạm thời, mà sự không thấy được là đời đời không cùng vậy"* (II Cô-rinh-tô 4:18).

Việc trái đất không phải là quê hương của chúng ta lý giải vì sao, là những người theo Chúa Giê-su, chúng ta gặp phải nhiều khó khăn, đau buồn và bị ruồng bỏ trong thế gian này (Giăng 16:33; 16:20; 15:18-19). Nó cũng giải thích lý do tại sao một số lời hứa của Đức Chúa Trời có vẻ như chưa được thực hiện, một số lời cầu xin chưa được nhậm, và một số hoàn cảnh tỏ ra bất công. Đây chưa phải là kết thúc của câu chuyện.

Để giữ mình khỏi quá mức gắn bó với thế gian, Đức Chúa Trời cho phép chúng ta cảm nhận được khá nhiều bất mãn và không thỏa lòng trong cuộc sống—những khao khát sẽ *không bao giờ* được thành tựu trong cõi đời này. Chúng ta không hoàn toàn hạnh phúc ở đây vì chúng ta không được định là sẽ ở đây! Đây không phải là căn nhà cuối cùng của chúng ta; chúng ta được tạo dựng cho một điều gì đó tốt hơn nhiều.

Con cá chẳng bao giờ vui thú khi sống trên đất, vì nó được tạo dựng để sống dưới nước. Một con chim ưng không bao giờ có thể thỏa lòng nếu nó không được phép bay. Bạn sẽ không bao giờ cảm thấy thỏa lòng hoàn toàn trên trần gian này, vì bạn được tạo dựng không chỉ cho trần gian. Bạn sẽ có những giây phút hạnh phúc ở đây, nhưng không gì có thể sánh với điều mà Đức Chúa Trời đã hoạch định cho bạn.

Nhận thức rằng cuộc đời trên trần gian chỉ là tạm bợ sẽ giúp thay đổi hoàn toàn những giá trị của bạn. Những giá trị đời đời, chứ không phải tạm bợ, sẽ trở thành những yếu tố giúp bạn quyết định. C. S. Lewis đã nhận xét, "Tất cả những gì không thuộc về cõi đời đời thì đời đời vô dụng." Kinh Thánh chép, *"Bởi chúng ta chẳng chăm sự thấy được, nhưng chăm sự không thấy được; vì những sự thấy được chỉ là tạm thời, mà sự không thấy được là đời đời không cùng vậy"* (II Cô-rinh-tô 4:18).

Thật là một sai lầm chết người khi cho rằng mục đích của Đức Chúa Trời cho cuộc đời bạn là sự thịnh

vượng về vật chất, hoặc sự thành công, theo như điều thế gian tin. Đời sống dư dật không có liên quan gì đến sự dư dật về *vật chất*, và sự trung tín với Đức Chúa Trời không bảo đảm sự thành công trong công việc hay thậm chí chức vụ. Đừng bao giờ tập chú vào những vương miện tạm thời (I Phi-e-rơ 2:11).

Phao-lô là người trung tín, nhưng ông chết trong tù. Giăng Báp-tít là người trung tín, nhưng ông bị chặt đầu. Hàng triệu con người trung tín khác đã tuấn đạo, mất tất cả, hoặc khi chết đi chẳng còn lại gì. *Nhưng chấm dứt cuộc sống không phải là chấm dứt tất cả!*

Trong con mắt của Đức Chúa Trời, những người anh hùng đức tin vĩ đại nhất không phải là những người có được sự thịnh vượng, thành công, và quyền lực trong cuộc đời này, bèn là những người xem cuộc đời là một phần việc ngăn ngừa và phục vụ cách trung tín, mong đợi phần thưởng được hứa trước của họ trong cõi đời đời. Kinh Thánh chép về bảng vàng danh dự của Đức Chúa Trời như sau: *"Hết thấy những người đó đều chết trong đức tin, chưa nhận lãnh những điều hứa cho mình; chỉ trông thấy và chào mừng những điều đó từ đằng xa, xưng mình là kẻ khách và bộ hành trên đất... Nhưng họ ham mến một quê hương tốt hơn, tức là quê hương ở trên trời; nên Đức Chúa Trời không hổ thẹn mà xưng mình là Đức Chúa Trời của họ, vì Ngài đã sẵn sàng cho họ một thành"* (Ê-bơ-rơ 11:13, 16). Thời gian bạn sống trên trần gian này không phải là toàn bộ câu chuyện về cuộc đời bạn. Bạn phải chờ đến thiên đàng mới xem được những chương còn lại. Cần phải có đức tin để sống trên đất như một người khách ngoại quốc.

Có một câu chuyện xưa kể về một giáo sĩ đã về hưu và trở về quê hương, nước Mỹ, trên cùng một chiếc tàu mà tổng thống Mỹ đang đi. Những đám đông hò reo, một toán quân bảo vệ, một tấm thảm đỏ, các băng rôn, và các hãng thông tấn chào đón vị tổng thống trở về, nhưng vị giáo sĩ thì rời tàu mà không ai chú ý đến. Cảm thấy tự ti và oán giận, ông bắt đầu than phiền với Chúa. Và rồi Chúa nhẹ nhàng nhắc nhở ông, *"Nhưng con của ta, con chưa về nhà mà."*

Bạn sẽ không ở thiên đàng trước khi bạn thốt lên, *"Tại sao tôi lại quá chú trọng vào những điều tạm bợ đó chứ? Tôi đã nghĩ gì? Tại sao tôi lại lãng phí quá nhiều thời gian, tiền bạc và tâm trí cho những thứ không bền lâu?"*

Khi cuộc sống trở nên khó khăn, khi bạn chìm ngập trong nỗi nghi ngờ, hay khi bạn tự hỏi không biết sống cho Đấng Christ có xứng đáng để mình nỗ lực hay không, hãy nhớ rằng bạn chưa về nhà. Khi cái chết đến, đó không phải là lúc bạn rời nhà ra đi—đó là lúc bạn sẽ *đi* về nhà.

Suy Nghĩ Về Mục Đích Của Tôi

Vấn Đề Suy Nghĩ: Thế gian này không phải nhà tôi.

Câu Gốc: "Chúng ta chẳng chăm sự thấy được, nhưng chăm sự không thấy được; vì những sự thấy được chỉ là tạm thời, mà sự không thấy được là đời đời không cùng vậy." II Cô-rinh-tô 4:18

Câu Hỏi Suy Gẫm: Cuộc sống trên trần gian chỉ là tạm bợ, vậy tôi nên thay đổi cách sống của mình ngay hôm nay như thế nào?

Ngày 7: Nguyên Nhân Của Mọi Sự

*Vì muôn vật đều là từ Ngài, bởi Ngài và hướng về Ngài. Vinh hiển cho Ngài đời đời, vô cùng!
(Rô-ma 11:36)*

*Đức Giê-hô-va đã dựng nên muôn vật để dùng cho Ngài; đến nỗi kẻ ác cũng vậy, để dành cho ngày
tai họa.
(Châm Ngôn 16:4)*

Mọi sự đều vì Ngài.

Mục đích cuối cùng của vũ trụ là để bày tỏ vinh hiển của Đức Chúa Trời. Đó là lý do mọi vật hiện hữu, bao gồm cả bạn. Đức Chúa Trời đã tạo dựng *mọi sự* vì sự vinh hiển của Ngài. Không có sự vinh hiển của Đức Chúa Trời, thì không có gì cả.

Sự vinh hiển của Đức Chúa Trời là gì? Đó chính là Đức Chúa Trời. Đó là ý nghĩa bản chất của Ngài, trọng lượng tầm quan trọng của Ngài, sự huy hoàng, tráng lệ của Ngài, sự bày tỏ quyền năng Ngài, và sự hiện diện của Ngài. Sự vinh hiển của Đức Chúa Trời là một cách nói về lòng nhơn từ cũng như mọi phẩm chất đời đời khác của Ngài.

Sự vinh hiển của Đức Chúa Trời ở đâu? Hãy nhìn xung quanh. *Mọi sự* được Đức Chúa Trời tạo nên đều phản ánh sự vinh hiển của Ngài theo một cách nào đó. Chúng ta nhìn thấy nó ở khắp mọi nơi, từ những dạng sống nhỏ nhất cho đến dãy Ngân Hà vĩ đại, từ những buổi hoàng hôn và các ngôi sao cho đến những cơn bão và các mùa. Sự sáng tạo bày tỏ vinh hiển của Đấng Sáng Tạo. Qua thiên nhiên, chúng ta biết được rằng Đức Chúa Trời là Đấng quyền năng, rằng Ngài thích sự đa dạng, yêu vẻ đẹp, có tổ chức, khôn ngoan và sáng tạo. Kinh Thánh chép, *"Các tầng trời rao truyền sự vinh hiển của Đức Chúa Trời, bầu trời giải tỏ công việc tay Ngài làm"* (Thi Thiên 19:1).

Xuyên suốt lịch sử, Đức Chúa Trời đã bày tỏ sự vinh hiển của Ngài cho con người bằng nhiều cách khác nhau. Ngài bày tỏ nó lần đầu tiên tại vườn Ê-đen, kể đó bày tỏ với Môi-se, rồi trong đền tạm và đền thờ, sau đó là qua Chúa Giê-su, và bây giờ là qua Hội Thánh.^[i] Nó được mô tả như ngọn lửa hay thiêu đốt, một đám mây, sấm chớp, và ánh sáng chói lòa.^[ii] Trên thiên đàng, sự vinh hiển của Đức Chúa Trời chiếu sáng rộng khắp. Kinh Thánh chép, *"Thành cũng không cần mặt trời, mặt trăng để soi sáng; vì vinh hiển của Đức Chúa Trời chói lọi cho, và Chiên Con là ngọn đèn của thành"* (Khải Huyền 21:23).

Sự vinh hiển của Đức Chúa Trời được bày tỏ rõ nhất trong Đức Chúa Giê-su Christ. Ngài, Ánh Sáng của thế gian, bày tỏ bản chất của Đức Chúa Trời. Nhờ có Chúa Giê-su, chúng ta không còn ở trong bóng tối và không biết Đức Chúa Trời là Đấng thực sự như thế nào. Kinh Thánh chép, *"Con là sự chói sáng của sự vinh hiển Đức Chúa Trời và hình bóng của bản thể Ngài"* (Hê-bơ-rơ 1:3); cũng hãy xem trong II Cô-rinh-tô 4:6). Chúa Giê-su đến trần gian để chúng ta có thể hiểu cách trọn vẹn về sự vinh

hiển của Đức Chúa Trời. Kinh Thánh chép, *"Ngôi Lờ đã trở nên xác thịt, ở giữa chúng ta, đầy ơn và lễ thật; chúng ta đã ngắm xem sự vinh hiển của Ngài, thật như vinh hiển của Con một đến từ nơi Cha"* (Giăng 1:14).

Sự vinh hiển *cố hữu* của Đức Chúa Trời là điều Ngài có vì Ngài là Đức Chúa Trời. Nó chính là bản chất của Ngài. Chúng ta không thể thêm bất cứ điều gì khác vào sự vinh hiển này, cũng như chúng ta không thể làm cho mặt trời chiếu sáng hơn nữa. Nhưng chúng ta được lệnh phải *nhìn nhận* sự vinh hiển Ngài, *tôn ca* sự vinh hiển Ngài, *công bố* sự vinh hiển Ngài, *ngợi khen* sự vinh hiển Ngài, *bày tỏ* sự vinh hiển Ngài, và *sống* vì sự vinh hiển Ngài.^[iii] Tại sao? Vì Đức Chúa Trời xứng đáng được như vậy! Chúng ta nợ Ngài từng sự tôn ca của chúng ta. Vì Đức Chúa Trời đã tạo dựng mọi sự, Ngài xứng đáng nhận mọi vinh hiển. Kinh Thánh chép, *"Lạy Đức Chúa Trời là Chúa chúng tôi, Chúa đáng được vinh hiển, tôn quý và quyền lực; vì Chúa đã dựng nên muôn vật, và ấy là vì ý muốn Chúa mà muôn vật mới có và đã được dựng nên"* (Khải Huyền 4:11).

Trong toàn cõi vũ trụ này, chỉ có hai tạo vật của Đức Chúa Trời là không chịu dâng vinh hiển cho Ngài: đó là các thiên sứ sa ngã (ma quỷ) và chúng ta (con người). Toàn bộ tội lỗi, xét về cội nguồn của nó, là sự thất bại trong việc dâng vinh hiển lên cho Đức Chúa Trời. Tội lỗi là yêu bất cứ điều gì khác hơn là yêu Đức Chúa Trời. Không chịu dâng sự vinh hiển lên cho Đức Chúa Trời là một hành động phản nghịch kiêu ngạo, và đó chính là tội lỗi đã khiến Sa-tan sa ngã-và cả chúng ta nữa. Tất cả chúng ta đã sống vì sự vinh hiển của riêng mình, chứ không phải của Đức Chúa Trời, theo nhiều cách khác nhau. Kinh Thánh chép, *"Vì mọi người đều đã phạm tội, thiếu mất sự vinh hiển của Đức Chúa Trời"* (Rô-ma 3:23).

Không ai trong số chúng ta đã từng dâng cho Đức Chúa Trời toàn bộ sự vinh hiển mà Ngài xứng đáng nhận từ chính cuộc đời chúng ta. Đây là tội lỗi lớn nhất và cũng là sai lầm lớn nhất mà chúng ta vấp phải. Mặt khác, sống vì sự vinh hiển của Đức Chúa Trời là thành công lớn nhất chúng ta có thể đạt được trong cuộc đời này. Chúa phán, *"(Họ) là những kẻ xưng bằng tên ta, ta đã dựng nên họ vì vinh quang ta; ta đã tạo thành và đã làm nên họ"* (Ê-sai 43:7), cho nên đó phải là mục đích tối cao của cuộc đời chúng ta.

Làm Sao Để Tôi Dâng Vinh Hiển Cho Đức Chúa Trời?_

Chúa Giê-su nói với Đức Chúa Cha, *"Con đã tôn vinh Cha trên đất, làm xong công việc Cha giao cho làm"* (Giăng 17:4). Chúa Giê-su tôn vinh Đức Chúa Trời bằng cách làm trọn mục đích của Ngài trên đất. Chúng ta tôn vinh Đức Chúa Trời cũng bằng cách đó. Khi tạo vật nào làm thành mục đích của nó, nó dâng vinh hiển lên cho Đức Chúa Trời. Các loài chim dâng vinh hiển cho Đức Chúa Trời khi chúng bay lượn, kêu chiêm chiếp, làm tổ, và làm những việc khác của loài chim mà Đức Chúa Trời đã tạo dựng. Đức Chúa Trời dựng nên những con kiến là kiến, và Ngài tạo dựng bạn để là chính bạn. Thánh Irenaeus đã nói, "Sự vinh hiển của Đức Chúa Trời chính là con người hoàn toàn sống động!"

Có nhiều cách để dâng vinh hiển lên cho Đức Chúa Trời, nhưng có thể tóm tắt chúng vào năm mục đích Đức Chúa Trời dành cho cuộc đời bạn. Chúng ta sẽ dành phần còn lại của cuốn sách này đi sâu vào những mục đích đó, ở đây tôi chỉ nói tóm tắt thôi:

Chúng ta dâng vinh hiển cho Đức Chúa Trời bằng cách thờ phượng Ngài. Thờ phượng là trách nhiệm đầu tiên của chúng ta đối với Đức Chúa Trời. Chúng ta thờ phượng Chúa bằng cách tận hưởng Ngài. C. S. Lewis đã nói, "Khi Đức Chúa Trời ban lệnh cho chúng ta tôn vinh Ngài, Ngài đang mời gọi chúng ta tận hưởng Ngài." Đức Chúa Trời muốn sự thờ phượng của chúng ta phát xuất từ tình yêu thương, sự tạ ơn và vui mừng chứ không phải nhiệm vụ. John Piper đã nói, "Đức Chúa Trời được tôn

vinh nhiều nhất khi chúng ta thỏa lòng nhất trong Ngài."

Sự thờ phượng không chỉ đơn thuần là ngợi khen, hát và cầu nguyện với Đức Chúa Trời. Thờ phượng là một lối sống *tận hưởng* Đức Chúa Trời, *yêu thương* Ngài, và *dâng hiến* chính chúng ta để sử dụng cho những mục đích của Ngài. Khi bạn dùng cuộc đời mình vì sự vinh hiển của Đức Chúa Trời, mọi việc bạn làm có thể trở thành một hành động thờ phượng. Kinh Thánh chép, *"Chớ nộp chi thể mình cho tội lỗi, như là đồ dùng gian ác, nhưng hãy phó chính mình anh em cho Đức Chúa Trời, dường như đã chết mà nay trở nên sống, và dâng chi thể mình cho Đức Chúa Trời như là đồ dùng về sự công bình"* (Rô-ma 6:13).

Chúng ta dâng vinh hiển cho Đức Chúa Trời bằng cách yêu thương các tín hữu khác. Khi bạn được tái sinh, bạn trở thành một phần trong gia đình của Đức Chúa Trời. Đi theo Đấng Christ không chỉ là vấn đề của lòng tin; nó cũng bao hàm sự *thuộc về* và học biết yêu thương gia đình của Đức Chúa Trời. Giăng viết, *"Chúng ta biết rằng mình đã vượt khỏi sự chết qua sự sống, vì chúng ta yêu anh em mình. Còn ai chẳng yêu thì ở trong sự chết"* (I Giăng 3:14). Phao-lô nói, *"Vậy thì, anh em hãy tiếp lấy nhau, cũng như Đấng Christ đã tiếp anh em, để Đức Chúa Trời được vinh hiển"* (Rô-ma 15:7).

Trách nhiệm lớn thứ hai của bạn trên trần gian này là học biết cách để yêu như Chúa yêu, vì Đức Chúa Trời là sự yêu thương và điều đó tôn vinh Ngài. Chúa Giê-su phán, *"Ta ban cho các ngươi một điều răn mới, nghĩa là các ngươi phải yêu nhau; như ta đã yêu các ngươi thế nào, thì các ngươi cũng hãy yêu nhau thế ấy. Nếu các ngươi yêu nhau, thì ấy là tại điều đó mà thiên hạ sẽ nhận biết các ngươi là môn đồ ta"* (Giăng 13:34-35).

Chúng ta dâng vinh hiển cho Đức Chúa Trời bằng cách trở nên giống như Đấng Christ. Một khi chúng ta được sanh lại trong gia đình của Đức Chúa Trời, Ngài muốn chúng ta trưởng thành thuộc linh. Việc đó như thế nào? Sự trưởng thành thuộc linh là trở nên giống như Đấng Christ trong cách chúng ta suy nghĩ, cảm nhận và hành động. Bạn càng có một nhân cách giống Đấng Christ bao nhiêu, bạn càng dâng vinh hiển cho Đức Chúa Trời bấy nhiêu. Kinh Thánh chép, *"Chúng ta ai nấy đều để mặt trần mà nhìn xem vinh hiển Chúa như trong gương, thì hóa nên cũng một ảnh tượng Ngài, từ vinh hiển qua vinh hiển, như bởi Chúa, là Thánh Linh"* (II Cô-rinh-tô 3:18).

Đức Chúa Trời ban cho bạn một đời mới và một bản chất mới khi bạn tiếp nhận Đấng Christ vào cuộc đời mình. Bây giờ, tron phần còn lại của cuộc đời bạn trên đất này, Đức Chúa Trời muốn tiếp tục tiến trình biến đổi nhân cách của bạn. Kinh Thánh chép, *"Cha ta sẽ được sáng danh là thế nào: ấy là các ngươi được kết nhiều quả, thì sẽ làm môn đồ của ta vậy"* (Giăng 15:8; cũng hãy xem Phi-líp 1:11).

Chúng ta dâng vinh hiển cho Đức Chúa Trời bằng cách phục vụ những người khác. Mỗi người trong chúng ta được Chúa tạo dựng cách độc nhất với nhiều tài năng, ân tứ, kỹ năng và năng lực khác nhau. Cách bạn được "dệt" thành không phải là một điều ngẫu nhiên. Đức Chúa Trời không ban cho bạn nhiều khả năng với các mục đích ích kỷ. Chúng được ban cho vì lợi ích của những người khác, cũng như họ có các năng lực khác vì lợi ích của bạn. Kinh Thánh chép, *"Mỗi người trong anh em hãy lấy ơn mình đã được mà giúp lẫn nhau, khác nào người quản lý trung tín giữ các thứ ơn của Đức Chúa Trời... Hãy làm như nhờ sức Đức Chúa Trời ban, hầu cho Đức Chúa Trời được sáng danh trong mọi sự bởi Đức Chúa Jêsus Christ; là Đấng được sự vinh hiển quyền phép đời đời vô cùng"* (I Phi-e-rơ 4:10-11; cũng hãy xem II Cô-rinh-tô 8:19b).

Chúng ta dâng vinh hiển cho Đức Chúa Trời bằng cách nói với những người khác về Ngài. Đức Chúa Trời không muốn tình yêu thương và những mục đích của Ngài cứ được giữ bí mật. Một khi chúng ta đã biết lẽ thật, Ngài mong muốn chúng ta chia sẻ nó với những người khác. Đây là một đặc

quyền lớn-đặc quyền giới thiệu Chúa Giê-su cho những người khác, giúp họ khám phá được mục đích của mình, và chuẩn bị họ cho cõi đời đời. Kinh Thánh chép, *"Bởi chung mọi điều đó xảy đến vì có anh em, hầu cho ân điển rải ra cách dư dật, khiến sự tạ ơn nơi nhiều người hơn cũng dư dật, mà thêm vinh hiển cho Đức Chúa Trời"* (II Cô-rinh-tô 4:15).

Bạn Sẽ Sống Vì Điều Gì?

Sống trọn quãng đời còn lại của bạn vì sự vinh hiển của Đức Chúa Trời đòi hỏi phải có sự thay đổi trong các ưu tiên, lịch làm việc, các mối quan hệ của bạn, cũng như mọi điều khác. Đôi khi nó có nghĩa là phải lựa chọn con đường khó thay vì con đường dễ dàng. Ngay chính Chúa Giê-su cũng phải tranh đấu với vấn đề này. Khi biết rằng Ngài sắp phải chịu đóng đinh, Ngài kêu lên: *"Hiện nay tâm thần ta bối rối; ta sẽ nói gì?... Lạy Cha, xin cứu Con khỏi giờ này! nhưng ấy cũng vì sự đó mà Con đến giờ này! Cha ơi, xin làm sáng danh Cha!" Bấy giờ có tiếng từ trên trời phán xuống rằng: "Ta đã làm sáng danh rồi, ta còn làm cho sáng danh nữa!"*" (Giăng 12:27-28).

Chúa Giê-su đã đứng ở ngã ba đường. Ngài sẽ làm thành mục đích của mình và dâng vinh hiển cho Đức Chúa Trời hay Ngài sẽ thối lui và sống một cuộc đời an nhàn, tự mãn? Bạn cũng đối diện với cùng một lựa chọn đó. Bạn sẽ sống vì những mục đích, sự an nhàn, và khoái lạc của riêng mình, hay bạn sẽ sống quãng đời còn lại vì sự vinh hiển của Đức Chúa Trời, biết rằng Ngài đã hứa ban cho bạn những phần thưởng đời đời? Kinh Thánh chép, *"Ai yêu sự sống mình thì sẽ mất đi, ai ghét sự sống mình trong đời này thì sẽ giữ lại đến sự sống đời đời"* (Giăng 12:25).

Đã đến lúc phải giải quyết vấn đề này. Bạn đang sống cho ai-chính bạn hay Đức Chúa Trời? Có thể bạn sẽ lưỡng lự, không biết mình có đủ sức để sống cho Đức Chúa Trời hay không. Đừng lo lắng. Đức Chúa Trời sẽ ban cho bạn điều bạn cần nếu bạn lựa chọn sống cho Ngài. Kinh Thánh chép, *"Quyền phép Đức Chúa Trời đã ban cho chúng ta mọi điều thuộc về sự sống và sự tin kính, khiến chúng ta biết Đáng lấy vinh hiển và nhân đức mà gọi chúng ta"* (II Phi-e-rơ 1:3).

Ngay bây giờ đây, Đức Chúa Trời đang mời gọi bạn sống vì sự vinh hiển của Ngài bằng cách làm trọn những mục đích mà Ngài đã tạo dựng bạn. Đó mới thực sự là cách sống duy nhất. Mọi thứ khác chỉ đơn thuần là *hiện hữu*. Cuộc sống thật bắt đầu bằng sự cam kết trọn dâng đời sống của bạn cho Đức Chúa Giê-su Christ. Nếu bạn chưa chắc mình đã làm điều này chưa, tất cả những gì bạn cần làm là *nhận* và *tin*. Kinh Thánh hứa rằng, *"Nhưng hễ ai đã nhận Ngài, thì Ngài ban cho quyền phép trở nên con cái Đức Chúa Trời, là ban cho những kẻ tin danh Ngài"* (Giăng 1:12). Bạn sẽ chấp nhận lời đề nghị của Đức Chúa Trời chứ?

Trước hết, hãy tin. Hãy tin rằng Đức Chúa Trời yêu thương bạn và tạo dựng bạn vì những mục đích của Ngài. Hãy tin rằng bạn không phải là một sự tình cờ. Hãy tin rằng bạn được tạo dựng để sống đời đời. Hãy tin rằng Đức Chúa Trời đã chọn lựa bạn để tạo một mối tương giao với Đức Chúa Giê-su, Đấng chết trên thập giá cho bạn. Hãy tin rằng bất luận bạn đã làm gì, thì Đức Chúa Trời vẫn muốn tha thứ cho bạn.

Thứ hai, hãy tiếp nhận. Hãy tiếp nhận Chúa Giê-su vào cuộc đời bạn, làm Chúa, làm Chủ đời sống bạn. Hãy tiếp nhận sự tha thứ của Ngài. Hãy tiếp nhận Thánh Linh Ngài, Đấng sẽ ban cho bạn năng lực để làm trọn mục đích đời sống bạn. Kinh Thánh chép, *"Ai tin Con, thì được sự sống đời đời; ai không chịu tin Con, thì chẳng thấy sự sống đâu, nhưng con thanh nộ của Đức Chúa Trời vẫn ở trên người đó"* (Giăng 3:36). Dù đang đọc câu Kinh Thánh này ở đâu, tôi cũng muốn mời bạn cúi đầu và thề nguyện điều sẽ thay đổi cõi đời đời của bạn: *"Lạy Chúa Giê-su, con tin nơi Ngài và con xin tiếp nhận Ngài."* Hãy làm đi.

Nếu bạn thật lòng trong lời cầu nguyện đó, thì xin chúc mừng! Chào mừng bạn gia nhập gia đình của Đức Chúa Trời! Bây giờ bạn đã sẵn sàng để khám phá và bắt đầu sống vì mục đích của Đức Chúa Trời trên cuộc đời bạn. Tôi khích lệ bạn nói với một người khác về điều này. Bạn cần được giúp đỡ. Nếu bạn email cho tôi (xem phụ lục 2), tôi sẽ gửi cho bạn một cuốn sách của tôi với đề tựa *Những Bước Đầu Tiên Để Trưởng Thành Tâm Linh (Your First Steps for Spiritual Growth)*...

Suy Nghĩ Về Mục Đích Của Tôi

Vấn Đề Suy Nghĩ: Mọi sự đều vì Ngài.

Câu Gốc: "Vì muôn vật đều là từ Ngài, bởi Ngài và hướng về Ngài. Vinh hiển cho Ngài đời đời, vô cùng!" Rô-ma 11:36

Câu Hỏi Suy Gẫm: Làm sao để trong cuộc sống hằng ngày của mình, tôi có thể nhận biết rõ hơn về sự vinh hiển của Đức Chúa Trời xung quanh tôi?

Mục đích thứ nhất

BẠN ĐƯỢC TẠO DỰNG VÌ SỰ VUI THỎA CỦA ĐỨC CHÚA TRỜI

*Những kẻ ấy được xưng là cây của sự công bình, là cây Đức Giê-hô-va đã trồng để được vinh hiển.
(Ê-sai 61:3)*

Ngày 8: Được Tạo Dụng Vì Sự Vui Thỏa Của Đức Chúa Trời

*Chúa đã dựng nên muôn vật, và ấy là vì ý muốn Chúa mà muôn vật mới có và đã được dựng nên.
(Khải Huyền 4:11)*

*Đức Giê-hô-va đẹp lòng dân sự Ngài
(Thi Thiên 149:1)*

Bạn được tạo dựng vì sự vui thỏa của Đức Chúa Trời.

Giây phút bạn sinh ra trên thế giới này, Đức Chúa Trời có ở đó như một nhân chứng vô hình, *mỉm cười* chào đón bạn ra đời. Ngài muốn bạn sống, và sự ra đời của bạn khiến Ngài vui mừng biết bao. Đức Chúa Trời không *cần* phải tạo dựng bạn, nhưng Ngài *đã lựa chọn* tạo ra bạn vì sự vui thích của Ngài. Bạn hiện hữu vì lợi ích cho Ngài, vì sự vinh hiển của Ngài, vì mục đích của Ngài và vì niềm vui của Ngài.

Đem lại niềm vui cho Đức Chúa Trời, sống theo ý thích của Ngài là mục đích đầu tiên của cuộc đời bạn. Khi bạn hiểu rõ về lẽ thật này, bạn sẽ không bao giờ gặp phải vấn đề cảm thấy mình vô nghĩa nữa. Điều đó chứng tỏ giá trị của bạn. Nếu bạn quan trọng *như thế* đối với Đức Chúa Trời, và Ngài xem bạn là quý giá đến mức Ngài muốn giữ bạn sống đời đời với Ngài, thì bạn có ý nghĩa đến chừng nào, phải không? Bạn là con của Đức Chúa Trời, và sự vui thỏa mà bạn đem đến cho Ngài hoàn toàn không giống với bất cứ điều gì khác mà Ngài đã tạo nên. Kinh Thánh chép, *"Bởi sự thương yêu của Ngài đã định trước cho chúng ta được trở nên con nuôi của Ngài bởi Đức Chúa Jê-sus Christ, theo ý tốt của Ngài"* (Ê-phê-sô 1:5).

Một trong những món quà lớn nhất mà Đức Chúa Trời đã ban cho bạn là khả năng tận hưởng khoái lạc. Ngài ban cho bạn năm giác quan và những tình cảm để bạn có thể cảm nhận nó. Ngài muốn bạn tận hưởng cuộc sống, chứ không phải chịu đựng nó. Lý do để bạn có thể tận hưởng khoái lạc đó là vì Đức

Chúa Trời đã tạo dựng bạn *theo hình ảnh Ngài*.

Chúng ta thường quên rằng Đức Chúa Trời cũng có những tình cảm nữa. Ngài cảm nhận mọi điều rất sâu sắc. Kinh Thánh cho chúng ta biết rằng Đức Chúa Trời đau buồn, ghen tương và nổi giận, thông cảm, thương xót, sầu khổ, và đồng cảm cũng như hạnh phúc, vui mừng, và thỏa lòng. Đức Chúa Trời yêu thương, vui sướng, khoái lạc, hoan hỉ, tận hưởng và thậm chí cười nữa!^[1]

Đem vui thỏa đến cho Đức Chúa Trời được gọi là thờ phượng. Kinh Thánh chép, *"Đức Chúa Trời đẹp lòng người thờ phượng Ngài và tin cậy nơi tình yêu thương của Ngài"* (Thi Thiên 147:11 bản CEV-ND). Bất cứ việc gì bạn làm mà đem lại vui thỏa cho Đức Chúa Trời là một hành động thờ phượng. Giống như một viên đá quý, thờ phượng *có nhiều mặt*. Cần phải viết rất nhiều bộ sách mới có thể nói hết những gì cần hiểu về sự thờ phượng, nhưng chúng ta sẽ chỉ bàn đến những khía cạnh chính của sự thờ phượng trong phần này mà thôi.

Những nhà nhân loại học đã lưu ý rằng sự thờ phượng là một sự thúc giục toàn cầu, đã được Đức Chúa Trời đan kết chặt chẽ vào chính bản thể của chúng ta-một nhu cầu cố hữu để liên hệ với Đức Chúa Trời. Thờ phượng cũng tự nhiên như việc ăn hay thở. Nếu chúng ta không thờ phượng Đức Chúa Trời, chúng ta luôn tìm kiếm một điều thay thế nào đó. Lý do Ngài tạo dựng chúng ta với khao khát này là Ngài muốn có những người thờ phượng! Chúa Giê-su phán, *"Nhưng giờ hầu đến, và đã đến rồi, khi những kẻ thờ phượng thật lấy tâm thần và lễ thật mà thờ phượng Cha: ấy đó là những kẻ thờ phượng mà Cha ưa thích vậy"* (Giăng 4:23).

Tùy thuộc vào nền tảng tôn giáo của bạn, có lẽ bạn cần phải mở rộng cách hiểu của bạn về "sự thờ phượng." Bạn có thể nghĩ đến những buổi thờ phượng của Hội Thánh gồm việc hát, cầu nguyện và nghe giảng. Hoặc bạn có thể nghĩ đến những nghi thức trang trọng, những cây nến và tiệc thánh. Hoặc bạn cũng có thể nghĩ đến sự chữa lành, các phép lạ và những kinh nghiệm xuất thần. Sự thờ phượng có thể bao gồm những yếu tố này, nhưng thờ phượng *không chỉ* là những biểu hiện này. Thờ phượng là một lối sống.

Thờ phượng không chỉ là âm nhạc. Đối với nhiều người, thờ phượng chỉ là một từ đồng nghĩa với âm nhạc. Họ nói, "Ồ Hội Thánh chúng tôi, chúng tôi có thì giờ thờ phượng trước rồi mới đến dạy dỗ." Đây là một hiểu lầm lớn. Mọi thành phần của một chương trình thờ phượng là một hành động thờ phượng: cầu nguyện, đọc Kinh Thánh, hát, xưng tội, sự yên lặng, trang nghiêm, nghe giảng, ghi chú, dâng hiến, báp-tem, tiệc thánh, ký giấy cam kết, và thậm chí việc chào hỏi những người thờ phượng khác.

Thật ra, sự thờ phượng có trước âm nhạc. A-đam đã thờ phượng tại vườn Ê-đen, nhưng lúc đó thì âm nhạc chưa được nhắc đến, cho tới Sáng-thế ký 4:21, lúc Giu-banh ra đời. Nếu sự thờ phượng chỉ là âm nhạc, thì tất cả những người không biết nhạc không bao giờ thờ phượng được. Thờ phượng không chỉ là âm nhạc, mà còn hơn thế nữa.

Điều tệ hơn nữa là khái niệm "thờ phượng" thường được dùng cách lầm lẫn để ám chỉ một *phong cách* âm nhạc nào đó: "Trước tiên chúng tôi hát thánh ca, sau đó hát một bài *ngợi khen và thờ phượng*." Hay là "Tôi thích những bài hát ngợi khen nhanh, nhưng thích nhất vẫn là những bài hát thờ phượng chậm, sâu lắng." Theo lối nói này, nếu một bài hát nào đó chơi nhanh hoặc lớn hoặc dùng những nhạc cụ trầm, thì nó được xem là "ngợi khen." Nhưng nếu nó chậm rãi và yên tĩnh, thân mật, có thể chơi bằng đàn guitar, thì đó là thờ phượng. Đây là cách dùng sai rất phổ biến của khái niệm "thờ phượng."

Thờ phượng hoàn toàn không có liên quan gì đến phong cách, âm lượng hay tốc độ của một bài hát. Đức Chúa Trời yêu thích mọi loại âm nhạc vì Ngài đã tạo ra chúng hết thảy-nhanh và chậm, lớn và nhỏ, cũ và mới. Có thể bạn không thích mọi loại nhạc, nhưng Đức Chúa Trời thì thích! Nếu nó được

dâng lên cho Đức Chúa Trời bằng tâm linh và lẽ thật, thì đó là một hành động thờ phượng.

Các Cơ-đốc nhân thường không đồng ý về phong cách âm nhạc dùng trong sự thờ phượng, hết mình bảo vệ phong cách âm nhạc mà họ thích và bảo rằng loại nhạc đó đúng với Kinh Thánh nhất hay Chúa thích nhất. Nhưng không có một phong cách âm nhạc nào trong Kinh Thánh cả! Trong Kinh Thánh không có nốt nhạc; thậm chí chúng ta cũng không có những thứ nhạc cụ dùng trong thời Kinh Thánh. Thẳng thắn mà nói, phong cách âm nhạc mà bạn thích nhất nói nhiều về *chính bạn*-nền tảng và nhân cách của bạn-hơn là về Đức Chúa Trời. Âm nhạc của một dân tộc này có thể được xem như những tiếng động đối với một dân tộc khác. Nhưng Đức Chúa Trời thích sự đa dạng và Ngài thích tất cả những phong cách đó.

Không hề có cái gọi là âm nhạc "Cơ-đốc"; chỉ có những ca từ Cơ-đốc mà thôi. Chính lời hát mới khiến bài hát trở thành thánh ca, chứ không phải giai điệu. Không hề có những giai điệu thuộc linh. Nếu tôi đàn cho bạn nghe một bài hát mà không có lời, bạn không có cách gì để biết được đó có phải là một bài hát "Cơ-đốc" hay không.

Thờ phượng không phải vì lợi ích của bạn. Là một mục sư, tôi nhận được nhiều lời nhắn nói như vậy, "Tôi thích buổi thờ phượng hôm nay. Tôi nhận được nhiều điều lắm." Đây cũng là một quan niệm sai lầm khác về sự thờ phượng. Thờ phượng không phải vì lợi ích của chúng ta! Chúng ta thờ phượng vì lợi ích của Đức Chúa Trời! Khi chúng ta thờ phượng, mục tiêu của chúng ta là dâng vui thỏa lên cho Đức Chúa Trời, chứ không phải cho chúng ta.

Nếu bạn đã từng nói, "Tôi chẳng nhận được gì trong chương trình thờ phượng hôm nay," thì bạn đã thờ phượng sai nguyên nhân. Sự thờ phượng không phải dành cho bạn. Nó dành cho Đức Chúa Trời. Dĩ nhiên, hầu hết các chương trình "thờ phượng" thường bao gồm những yếu tố như thông công, gây dựng, và truyền giáo, và thật *có* những ích lợi trong sự thờ phượng, nhưng chúng ta không thờ phượng để làm thỏa lòng chính mình. Động cơ của chúng ta là dâng vinh hiển và vui thỏa lên cho Đấng Sáng Tạo mình.

Trong Ê-sai 29, Đức Chúa Trời quở trách về sự thờ phượng không thật lòng và giả hình. Dân sự dâng lên cho Đức Chúa Trời những lời cầu nguyện nhạt nhẽo, những lời ngợi khen không thành thật, những lời trống rỗng, và những nghi thức của con người mà thậm chí cũng chẳng bận tâm đến ý nghĩa của chúng. Tâm lòng của Đức Chúa Trời không hề cảm động bởi truyền thống trong sự thờ phượng, nhưng bởi những tình cảm nồng nàn và sự tận tâm. Kinh Thánh chép, *"Chúa có phán rằng: 'Vì dân này chỉ lấy miệng tôi gần ta, lấy môi miếnng tôn ta, mà lòng chúng nó thì cách xa ta lắm; sự chúng nó kính sợ ta chẳng qua là điều răn của loài người, bởi loài người dạy cho'"* (Ê-sai 29:13).

Thờ phượng không phải là một phần trong cuộc đời bạn, nó chính là cuộc đời của bạn. Nó không chỉ dành cho những buổi thờ phượng tại nhà thờ. Chúng ta phải *"thờ phượng Ngài luôn luôn"* (Thi Thiên 105:4 bản TEV-ND) và phải *"ngợi khen danh Đức Giê-hô-va"* *"từ nơi mặt trời mọc cho đến nơi mặt trời lặn"* (Thi Thiên 113:3). Trong Kinh Thánh, nhiều người ngợi khen Đức Chúa Trời lúc làm việc, khi ở nhà, lúc ra trận, khi ở tù, và thậm chí lúc ở trên giường! Ngợi khen phải là việc làm đầu tiên mỗi khi bạn mở mắt thức dậy vào buổi sáng, và là việc làm cuối cùng trước khi bạn nhắm mắt đi ngủ.

[iii] Đa-vít nói, *"Tôi sẽ chúc tụng Đức Giê-hô-va luôn luôn, Sự khen ngợi Ngài hằng ở nơi miệng tôi"* (Thi Thiên 34:1).

Mỗi việc làm có thể biến thành một hành động thờ phượng khi bạn làm để ngợi khen, tôn vinh và dâng sự vui thỏa lên cho Đức Chúa Trời. Kinh Thánh chép, *"Vây, anh em hoặc ăn, hoặc uống, hay là làm sự chi khác, hãy vì sự vinh hiển Đức Chúa Trời mà làm"* (I Cô-rinh-tô 10:31). Martin Luther đã nói,

"Người vắt sữa bò hằng ngày có thể vắt sữa bò để dâng vinh hiển cho Đức Chúa Trời." Làm sao có thể làm mọi việc để dâng vinh hiển cho Đức Chúa Trời được? Bằng cách làm mọi việc *như thể bạn đang làm cho Chúa Giê-su* và bằng cách liên tục trò chuyện với Ngài khi làm việc đó! Kinh Thánh chép, *"Hễ làm việc gì, hãy hết lòng mà làm, như làm cho Chúa, chớ không phải làm cho người ta"* (Cô-lô-se 3:23).

Đây là điều bí mật để có một lối sống thờ phượng-làm mọi việc như thể tôi đang làm cho Chúa Giê-su. Kinh Thánh bản diễn ý *Message* ghi như sau, *"Hãy đem cuộc sống bình thường hằng ngày của anh em-việc nghỉ ngơi, ăn uống, làm việc và đi lại-dâng lên cho Đức Chúa Trời như một của lễ"* (Rô-ma 12:1 bản **Msg-ND**). Công việc trở thành sự thờ phượng khi bạn dâng nó cho Đức Chúa Trời và thực hiện nó với nhận thức sâu sắc về sự hiện diện của Ngài.

Khi tôi mới vừa phải lòng nhà tôi, lúc nào tôi cũng nghĩ đến nàng: lúc ăn sáng, lúc lái xe đi học, khi vào lớp, lúc xếp hàng ngoài siêu thị, khi mua xăng-tôi không thể không nghĩ đến người phụ nữ này! Tôi thường nói với chính mình về nhà tôi và nghĩ đến mọi điều khiến tôi yêu nàng. Điều này giúp tôi thấy gần gũi với Kay đầu rằng chúng tôi sống cách xa nhau vài trăm dặm đường và học ở hai trường khác nhau. Khi nghĩ đến nàng liên tục như vậy, tôi đang *chung thủy trong tình yêu nàng*. Đây là hình ảnh của toàn bộ sự thờ phượng thật-*phải lòng Chúa Giê-su*.

Suy Nghĩ Về Mục Đích Của Tôi

Vấn Đề Suy Nghĩ: Tôi được tạo dựng vì sự vui thỏa của Đức Chúa Trời.

Câu Gốc: "Đức Giê-hô-va đẹp lòng dân sự Ngài." Thi Thiên 149:4a

Câu Hỏi Suy Gẫm: Hôm nay, tôi có thể bắt đầu làm công việc gì như thể là tôi đang làm cho Đức Chúa Giê-su?

Ngày 9: Điều Gì Khiến Đức Chúa Trời Mỉm Cười?

*Cầu xin Chúa mỉm cười vì người...
(Dân-số ký 6:25/ Bản NLT-ND)*

*Xin hãy mỉm cười với con, tôi tớ của Ngài; xin dạy con cách sống đúng đắn.
(Thi Thiên 119:135/ Bản Msg-ND)*

Nụ cười của Đức Chúa Trời chính là mục đích của cuộc sống.

Vì làm vừa lòng Đức Chúa Trời là mục đích đầu tiên của cuộc đời bạn, nên nhiệm vụ quan trọng nhất của bạn là khám phá cách làm việc đó. Kinh Thánh chép, *"Hãy xét điều chi vừa lòng Chúa"* (Ê-phê-sô 5:10). Thật may mắn là Kinh Thánh có nêu cho chúng ta một ví dụ về đời sống đem lại sự vui thỏa cho Đức Chúa Trời. Tên người đó là Nô-ê.

Trong thời của Nô-ê, cả thế gian đã trở nên suy đồi về đạo đức. Mọi người sống theo khoái lạc của riêng họ, chứ không phải của Đức Chúa Trời. Chúa không thể tìm được *bất cứ ai* trên trần gian này muốn làm vui lòng Ngài, nên Ngài đau buồn và hối hận vì đã tạo nên con người. Đức Chúa Trời thất vọng vì loài người đến độ Ngài đã nghĩ đến việc sẽ tiêu diệt hết thảy. Nhưng có một người đàn ông đã làm cho Chúa mỉm cười. Kinh Thánh chép, *"Nô-ê khiến Đức Giê-hô-va vui thỏa"* (Sáng-thế ký 6:8 bản NLT-ND).

Chúa phán, "Người này đã đem đến cho ta sự vui thỏa. Người đã khiến ta mỉm cười. Ta sẽ bắt đầu lại với gia đình của người." Vì Nô-ê đem lại sự vui thỏa cho Đức Chúa Trời, nên bạn và tôi mới được sống đến ngày nay. Từ đời sống của ông, chúng ta học được năm hành động thờ phượng có thể khiến Đức Chúa Trời mỉm cười.

Đức Chúa Trời mỉm cười khi chúng ta yêu Ngài hơn hết. Nô-ê đã yêu mến Đức Chúa Trời hơn bất cứ điều gì khác trên thế gian này, thậm chí là khi *chẳng có ai yêu như thế cả!* Kinh Thánh nói với chúng ta rằng, *"Nô-ê trong đời mình là một người công bình và trọn vẹn, đồng đi cùng Đức Chúa Trời"* (Sáng-thế ký 6:9).

Đây là điều lớn nhất Đức Chúa Trời muốn nơi bạn: một mối tương giao! Đó là lẽ thật bền vững nhất trong vũ trụ-Đấng Tạo Hóa chúng ta muốn thông công với chúng ta. Đức Chúa Trời tạo dựng bạn để yêu thương bạn, và Ngài khao khát bạn yêu Ngài. Ngài phán, *"Ta không muốn các của lễ của người-ta muốn tình yêu của người; ta không muốn các của dâng của người-ta muốn người biết ta"* (Ô-sê 6:6 bản LB-ND).

Bạn có cảm nhận được tình cảm của Đức Chúa Trời cho bạn trong câu Kinh Thánh này không? Đức Chúa Trời yêu thương bạn cách sâu sắc và *khao khát* bạn yêu Ngài. Ngài *khao khát* bạn hiểu biết Ngài và dành thời gian cho Ngài. Đây là lý do tại sao học biết yêu mến Đức Chúa Trời và để được Ngài yêu

thương là mục đích lớn nhất của cuộc đời bạn. Không có điều gì khác quan trọng hơn thế. Chúa Giê-su gọi đó là điều răn lớn hơn hết. Ngài phán, *"Người hãy hết lòng, hết linh hồn, hết ý mà yêu mến Chúa, là Đức Chúa Trời người. Ấy là điều răn thứ nhất và lớn hơn hết"* (Ma-thi-ơ 22:37-38).

Đức Chúa Trời mỉm cười khi chúng ta tin cậy Ngài hoàn toàn. Lý do thứ hai Nô-ê khiến Đức Chúa Trời thỏa lòng là vì ông tin cậy Ngài hoàn toàn, ngay cả khi điều đó tỏ ra không có ý nghĩa gì. Kinh Thánh chép, *"Bởi đức tin, Nô-ê được Chúa mách bảo cho về những việc chưa thấy, và người thành tâm kính sợ, đóng một chiếc tàu để cứu nhà mình; bởi đó người định tội thế gian, và trở nên kẻ kế tỵ của sự công bình đến từ đức tin vậy"* (Hê-bơ-rơ 11:7).

Hãy tưởng tượng cảnh này: Một ngày nọ, Đức Chúa Trời đến và phán với Nô-ê như vậy, "Ta rất thất vọng vì con người. Trên cả thế gian này, không một ai thêm nghĩ đến ta. Nhưng Nô-ê, khi ta nhìn người, ta lại mỉm cười. Ta thỏa lòng về cuộc đời người, cho nên ta sẽ khiến có một cơn lũ bao trùm cả thế gian này và bắt đầu lại mọi sự từ gia đình người. Ta muốn người đóng một chiếc tàu thật lớn để cứu người và các loài động vật."

Có ba vấn đề có thể khiến Nô-ê nghi ngờ. Trước hết, Nô-ê chưa hề thấy mưa, vì trước cơn Đại Hồng Thủy, Đức Chúa Trời đã làm ẩm ướt cả địa cầu từ dưới đất lên.^[1] Con người chưa hề nhìn thấy một cơn bão. Thứ hai, nơi Nô-ê sống cách bờ biển gần nhất cũng khoảng vài trăm dặm. Nếu ông có thể đóng được một chiếc tàu thì làm sao có thể hạ thủy? Thứ ba, tập hợp các loài động vật lại và mang chúng theo là cả một vấn đề lớn. Nhưng Nô-ê không phàn nàn hay lý luận gì. Ông tin cậy Đức Chúa Trời hoàn toàn, và điều đó khiến Ngài mỉm cười.

Tin cậy Chúa hoàn toàn có nghĩa là tin rằng Đức Chúa Trời biết điều gì tốt nhất cho cuộc đời bạn. Bạn mong muốn Ngài thực hiện những lời hứa, giúp bạn vượt qua khó khăn và làm những việc bất khả khi cần thiết. Kinh Thánh chép rằng, *"(Chúa) đẹp lòng người kính sợ Ngài, và kẻ trông đợi sự nhân từ của Ngài"* (Thi Thiên 147:11).

Nô-ê mất 120 năm mới đóng xong chiếc tàu. Tôi tin rằng ông đã phải trải qua nhiều ngày tháng đầy thất vọng. Suốt năm này sang năm khác không hề có dấu hiệu nào của cơn mưa, ông bị chỉ trích, cười nhạo như là "một người điên nghĩ rằng Chúa phán với mình." Tôi nghĩ các con của ông cũng thường cảm thấy ngượng ngùng vì chiếc tàu khổng lồ đang nằm trong sân nhà họ. Nhưng Nô-ê vẫn tin cậy Đức Chúa Trời.

Trong những lĩnh vực nào của cuộc sống, bạn cần phải tin cậy Đức Chúa Trời cách hoàn toàn? Tin cậy là một hành động thờ phượng. Cũng như cha mẹ vui lòng khi con cái tin cậy họ, đức tin của bạn khiến Đức Chúa Trời vui lòng. Kinh Thánh chép, *"Vả, không có đức tin, thì chẳng hề có thể nào ở cho đẹp ý Ngài; vì kẻ đến gần Đức Chúa Trời phải tin rằng có Đức Chúa Trời, và Ngài là Đấng hay thưởng cho kẻ tìm kiếm Ngài"* (Hê-bơ-rơ 11:6).

Đức Chúa Trời mỉm cười khi bạn hết lòng vâng phục Ngài. Cứu các loài động vật khỏi cơn lụt toàn cầu đòi hỏi phải chú ý rất nhiều đến vấn đề ăn uống và các chi tiết khác. Mọi thứ phải được thực hiện *đúng như điều Đức Chúa Trời đã phán bảo*. Đức Chúa Trời không phán, "Hãy đóng bất cứ chiếc tàu nào mà người thích, Nô-ê." Ngài hướng dẫn rất chi tiết về kích thước, hình dáng, và những vật liệu đóng tàu cũng như số động vật khác nhau cần được lên tàu. Kinh Thánh nói với chúng ta rằng, *"Nô-ê làm các điều này y như lời Đức Chúa Trời đã phán dặn"* (Sáng-thể ký 6:22; cũng hãy xem Hê-bơ-rơ 11:7b).

Hãy lưu ý rằng Nô-ê đã phục vụ *trọn vẹn* (không có một chi tiết nào bị bỏ sót), và ông phục vụ *chính xác* đến từng chi tiết (theo cách và thời gian mà Đức Chúa Trời muốn nó hoàn thành). Đó là sự hết

lòng. Điều đó có nghĩa là làm bất cứ điều gì Đức Chúa Trời muốn mà không chần chừ, lưỡng lự. Bạn không trì hoãn và nói, "Tôi sẽ cầu nguyện đã." Bạn làm ngay tức khắc. Mọi người cha người mẹ đều biết rằng vâng lời mà trễ nải thực sự là không vâng lời gì hết.

Đức Chúa Trời không hề nợ bạn một lời giải thích hay một lý do nào về mọi điều mà Ngài bảo bạn làm. Sự hiểu biết thì có thể chờ, nhưng sự vâng phục thì không. Sự vâng phục ngay lập tức sẽ dạy bạn nhiều về Đức Chúa Trời hơn là những buổi học Kinh Thánh suốt cả cuộc đời. Trên thực tế, bạn sẽ không bao giờ hiểu được một số mạng lệnh nào đó cho tới khi bạn vâng phục trước. Sự vâng phục dẫn đến sự hiểu biết.

Thường thì chúng ta hay dâng cho Chúa sự vâng phục *một phần*. Chúng ta muốn lựa chọn những mạng lệnh để vâng phục. Chúng ta làm một danh sách những mạng lệnh mình thích và vâng theo trong khi đó lại bỏ qua những mạng lệnh mà chúng ta cho là vô lý, khó khăn, đắt đỏ, hoặc khác thường. Tôi sẽ đi nhà thờ nhưng không dâng phần mười. Tôi sẽ đọc Kinh Thánh nhưng không tha thứ cho người làm tôi đau lòng. Nhưng sự vâng phục một phần lại chính là sự không vâng phục.

Vâng phục hết lòng luôn diễn ra trong niềm vui và lòng nhiệt huyết. Kinh Thánh nói, *"Khá hầu việc Đức Giê-hô-va cách vui mừng"* (Thi Thiên 100:2). Đây là thái độ của Đa-vít, *"Hỡi Đức Giê-hô-va, xin chỉ dạy tôi con đường luật lệ Chúa, Thì tôi sẽ giữ lấy cho đến cuối cùng"* (Thi Thiên 119:33).

Gia-cơ, khi nói với Cơ-đốc nhân, đã khẳng định, *"Chúa vui lòng vì những gì chúng ta làm chứ không phải chỉ vì những gì chúng ta tin"* (Gia-cơ 2:24 bản CEV-ND). Lời của Đức Chúa Trời nói rõ rằng bạn không thể tự cứu rỗi mình được. Sự cứu rỗi chỉ đến bởi ân điển, chứ không bởi nỗ lực của bạn. Nhưng là con cái của Đức Chúa Trời, bạn có thể đem lại sự vui thỏa cho Cha thiên thượng của mình bằng cách vâng phục. Bất cứ hành động vâng phục nào cũng là một hành động của sự thờ phượng. Tại sao sự vâng phục lại làm vui lòng Chúa như thế? Vì nó chứng minh rằng bạn thực sự yêu Ngài. Chúa Giê-su phán, *"Nếu các ngươi yêu mến ta, thì giữ gìn các điều răn ta"* (Giăng 14:15).

Đức Chúa Trời mỉm cười khi chúng ta ngợi khen và tạ ơn Ngài không thôi. Có rất ít điều đem đến niềm vui nhiều hơn lời khen ngợi và tán thưởng của một người khác. Đức Chúa Trời cũng thích nữa. Ngài mỉm cười khi chúng ta bày tỏ lòng tôn kính và biết ơn Ngài.

Cuộc đời Nô-ê đã khiến Đức Chúa Trời vui thỏa vì ông sống với một tấm lòng ngợi khen và tạ ơn. Việc làm đầu tiên của Nô-ê sau Con Lũt là bày tỏ lời tạ ơn Đức Chúa Trời bằng một của lễ thiêu. Kinh Thánh chép, *"Nô-ê lập một bàn thờ cho Đức Giê-hô-va. Người bắt các súc vật thanh sạch, các loài chim thanh sạch, bày của lễ thiêu dâng lên bàn thờ"* (Sáng-thể ký 8:20).

Nhờ sự hy sinh của Đức Chúa Giê-su, ngày nay chúng ta không dâng sinh tế như Nô-ê đã làm. Thay vào đó chúng ta dâng cho Đức Chúa Trời *"tế lễ bằng lời ngợi khen"* (Êphê-sô 5:19) và *"của lễ thù ân"* (Thi Thiên 116:17). Chúng ta ngợi khen Đức Chúa Trời vì *chính Ngài*, và chúng ta tạ ơn Đức Chúa Trời vì *những gì Ngài đã làm*. Đa-vít đã nói, *"Tôi sẽ dùng bài hát mà ngợi khen danh Đức Chúa Trời, và lấy sự cảm tạ mà tôn cao Ngài. Điều ấy sẽ đẹp lòng Đức Giê-hô-va"* (Thi Thiên 69:30-31). Một điều kỳ lạ xảy ra khi chúng ta dâng lời ngợi khen và cảm tạ Đức Chúa Trời. Khi chúng ta làm cho Đức Chúa Trời vui lòng, lòng chúng ta cũng đầy tràn niềm vui!

Mẹ tôi rất thích nấu cho tôi ăn. Thậm chí sau khi tôi đã cưới Kay, lúc chúng tôi ghé thăm ba mẹ tôi, mẹ thường chuẩn bị những bữa ăn rất ngon miệng. Một trong những điều khiến bà vui thích đó là nhìn xem chúng tôi ăn và thích thú với điều bà đã chuẩn bị. Chúng tôi càng thích thú khi ăn bao nhiêu thì bà càng vui lòng bấy nhiêu. Nhưng chúng tôi cũng vui mừng khi bày tỏ cho mẹ tôi thấy rằng chúng tôi rất thích các món ăn bà nấu. Tôi không chỉ thích các món ăn mà cũng muốn làm vui lòng mẹ mình nữa. Mọi

người đều vui vẻ.

Sự thờ phượng cũng có hai chiều. Chúng ta vui hưởng điều Đức Chúa Trời đã làm cho chúng ta, và chúng ta bày tỏ niềm vui đó cho Đức Chúa Trời, điều đó khiến Ngài vui-nhưng nó cũng làm tăng niềm vui của chúng ta. Sách Thi Thiên đã chép như vậy, *"Nhưng người công bình sẽ vui vẻ, hớn hở trước mặt Đức Chúa Trời; Phải, họ sẽ nức lòng mừng rỡ"* (Thi Thiên 68:3).

Đức Chúa Trời mỉm cười khi chúng ta sử dụng những khả năng của mình. Sau con Đại Hồng Thủy, Đức Chúa Trời phán với Nô-ê những lời hướng dẫn đơn sơ sau đây: *"Hãy sanh sản, thêm nhiều, làm cho đầy dẫy trên mặt đất... Phàm vật chi hành động và có sự sống thì dùng làm đồ ăn cho các người. Ta cho mọi vật đó như ta đã cho thú cỏ xanh"* (Sáng-thể ký 9:1, 3).

Chúa phán, "Đã đến lúc người phải tiếp tục cuộc sống của mình! Hãy làm những điều mà ta chỉ định cho con người làm. Hãy ăn ở với vợ người. Hãy sinh nhiều con. Hãy chăm lo cho các gia đình. Hãy gieo hạt và ăn uống. Hãy làm người! Đây là lý do mà ta đã tạo dựng người!"

Bạn có thể nghĩ rằng thời điểm duy nhất Chúa vui lòng vì bạn là khi bạn làm một điều gì đó "thuộc linh" chẳng hạn như đọc Kinh Thánh, đi nhóm, cầu nguyện, hoặc chia sẻ niềm tin. Và bạn có thể nghĩ rằng Đức Chúa Trời chẳng quan tâm đến những lĩnh vực khác trong cuộc đời bạn. Thực ra, Đức Chúa Trời rất vui thích nhìn ngắm *từng* chi tiết trong cuộc đời bạn, dù là bạn đang làm việc, chơi đùa, nghỉ ngơi, hay ăn uống. Ngài không hề rời mắt khỏi một hành động đơn sơ nào đó của bạn. Kinh Thánh nói với chúng ta, *"Đức Giê-hô-va định liệu các bước của người, và Ngài thích đường lối người"* (Thi Thiên 37:23).

Mọi hoạt động của con người, ngoại trừ tội lỗi, có thể được thực hiện vì sự vui thỏa của Đức Chúa Trời nếu bạn làm với thái độ ngợi khen. Bạn có thể rửa chén đĩa, sửa máy, bán một món hàng, viết một chương trình máy tính, trồng trọt và nuôi sống một gia đình vì sự vinh hiển của Đức Chúa Trời. Giống như một người cha tự hào, Đức Chúa Trời đặc biệt thích thú nhìn ngắm bạn dùng những tài năng và khả năng mà Ngài ban cho bạn. Đức Chúa Trời đã cố ý ban cho chúng ta các ân tứ khác nhau vì sự vui thỏa của Ngài. Ngài khiến cho một số người có thân hình khỏe mạnh, lực lưỡng, lại khiến cho một số người có đầu óc phân tích. Bạn có thể giỏi về máy móc hay toán học, âm nhạc hay hàng ngàn kỹ năng khác. Tất cả những hoạt động đó có thể mang đến một nụ cười trên gương mặt của Đức Chúa Trời. Kinh Thánh chép, *"Ngài nắn lòng của mọi người, xem xét mọi việc của chúng nó"* (Thi Thiên 33:15).

Bạn không thể dâng vinh hiển hay vui thỏa cho Đức Chúa Trời khi che giấu những khả năng của mình hoặc cố gắng trở thành một người nào khác. Bạn chỉ có thể mang đến cho Ngài niềm vui khi là chính bạn. Bất cứ khi nào bạn phủ nhận một điều gì đó trong con người của bạn, tức là bạn đang phủ nhận sự khôn ngoan và sự tể trị của Đức Chúa Trời khi Ngài tạo dựng bạn. Chúa phán, *"Khốn thay cho kẻ cãi lại với Đấng tạo nên mình! Một bình trong các bình bằng đất! Đất sét há dễ nói cùng thợ gốm là người nhồi mình rằng: 'Người làm chi?'"* (Ê-sai 45:9).

Trong bộ phim *Những Cổ Xe Bằng Lửa (Chariots of Fire)*, vận động viên Olympic Eric Liddell nói rằng, *"Tôi tin Đức Chúa Trời tạo dựng tôi với một mục đích, nhưng Ngài cũng khiến cho tôi nhanh nhẹn, và khi tôi chạy, tôi cảm nhận sự vui thỏa của Ngài."* Sau đó ông nói, *"Bỏ chạy tức là coi khinh Ngài."* Không hề có những hoạt động *không thuộc linh*, chỉ có những hoạt động bị lạm dụng mà thôi. Hãy bắt đầu sử dụng những gì Chúa ban cho bạn vì sự khoái lạc của Ngài.

Đức Chúa Trời cũng vui thỏa khi thấy bạn *tận hưởng* sự sáng tạo của Ngài. Ngài ban cho bạn đôi mắt để thấy vẻ đẹp, đôi tai để nghe âm thanh và âm nhạc, lỗ mũi và những nút vị giác để ngửi và nếm, và những sợi dây thần kinh dưới da để cảm nhận sự đụng chạm. Mỗi hành động tận hưởng trở thành một

hành động thờ phượng khi bạn tạ ơn Đức Chúa Trời vì điều đó. Quả thật, Kinh Thánh có chép rằng, *"Đức Chúa Trời, là Đấng mỗi ngày ban mọi vật dư dật cho chúng ta được hưởng"* (I Ti-mô-thê 6:17).

Đức Chúa Trời cũng thích thú nhìn bạn *ngủ*! Khi các con tôi còn nhỏ, tôi nhớ lại sự vui thỏa sâu sắc khi nhìn chúng ngủ. Đôi khi cả ngày đó chúng ngổ nghịch và không vâng lời, nhưng khi ngủ, chúng có vẻ thỏa lòng, được bình an, và tôi cảm thấy mình yêu chúng biết bao. Các con tôi không cần phải làm bất cứ điều gì để tôi vui thỏa về chúng. Tôi rất hạnh phúc khi nhìn chúng *hít thở*, vì tôi yêu chúng vô cùng. Khi nhìn ngực chúng nâng lên và hạ xuống, tôi thường mỉm cười, và đôi lúc những giọt nước mắt của niềm vui đọng đầy trong mắt tôi. Khi bạn ngủ, Đức Chúa Trời cũng nhìn bạn với tình yêu thương dạt dào, vì bạn chính là ý tưởng của Ngài. Ngài yêu mỗi người trong chúng ta như thể chỉ có mình chúng ta mà thôi.

Những người cha người mẹ không đòi hỏi các con mình phải hoàn hảo, hay thậm chí trưởng thành, để họ mới thỏa lòng. Họ vui thích trong từng giai đoạn phát triển của chúng. Cũng như vậy, Đức Chúa Trời không đợi cho tới lúc bạn thực sự trưởng thành mới bắt đầu yêu thích bạn. Ngài yêu thương bạn và vui thỏa trong từng giai đoạn phát triển tâm linh của bạn.

Có thể bạn gặp phải những người thầy giáo hoặc người cha người mẹ không bao giờ có thể làm vừa lòng được trong lúc bạn lớn lên. Xin đừng cho rằng đó cũng là cách Đức Chúa Trời nghĩ về bạn. Ngài biết bạn không thể nào hoàn hảo được, và cũng không thể nào không phạm tội được. *[iii]* Kinh Thánh chép rằng, *"Vì Ngài biết chúng tôi nắn nê bởi giống gì, Ngài nhớ lại rằng chúng tôi bằng bụi đất"* (Thi Thiên 103:14).

Điều Đức Chúa Trời nhìn vào chính là thái độ của tâm lòng bạn: Làm Ngài vui lòng có phải là khao khát sâu thẳm nhất của bạn không? Đây là mục đích cuộc đời Phao-lô: *"Cho nên chúng ta dầu ở trong thân thể này, dầu ra khỏi, cũng làm hết sức để được đẹp lòng Chúa"* (II Cô-rinh-tô 5:9). Khi bạn sống trong ánh sáng của cõi đời đời, trọng tâm của bạn thay đổi từ chỗ "Tôi vui thỏa bao nhiêu trong cuộc đời này?" sang "Đức Chúa Trời vui thỏa bao nhiêu về cuộc đời tôi?"

Đức Chúa Trời đang tìm kiếm những người như Nô-ê trong thế kỷ hai mươi mốt này-những người sẵn sàng sống để làm vừa lòng Đức Chúa Trời. Kinh Thánh chép, *"Đức Giê-hô-va từ trên trời ngó xuống các con loài người, để xem thử có ai khôn ngoan, tìm kiếm Đức Chúa Trời chẳng"* (Thi Thiên 14:2). Bạn sẽ nhầm mục đích của cuộc đời mình là làm thỏa lòng Đức Chúa Trời chứ? Sẽ không có điều gì mà Đức Chúa Trời không làm cho người nào trọn tâm theo đuổi mục đích này.

Suy Nghĩ Về Mục Đích Của Tôi

Vấn Đề Suy Nghĩ: Đức Chúa Trời mỉm cười khi tôi tin cậy Ngài.

Câu Gốc: "Đức Chúa Trời đẹp lòng người kính sợ Ngài, và kẻ trông đợi sự nhân từ của Ngài."
Thi Thiên 147:11

Câu Hỏi Suy Gẫm: Vì Đức Chúa Trời biết điều gì là tốt nhất, nên tôi cần phải tin cậy Ngài nhiều hơn trong những lĩnh vực nào của cuộc đời tôi?

Ngày 10: Trọng Tâm Của Sự Thờ Phụng

***Hãy phó chính mình anh em cho Đức Chúa Trời... và dâng chỉ thể mình
cho Đức Chúa Trời như là đồ dùng về sự công bình.
(Rô-ma 6:13)***

Trọng tâm của sự thờ phụng là phó mình.

Phó mình là một từ không được nhiều người thích dùng lắm, hầu như trái ngược với từ *thuận phục*. Nó ngụ ý một sự mất mát, và không một ai muốn mình là *kẻ thất bại*. *Phó mình* gợi lên một hình ảnh không mấy dễ chịu về sự thất bại trong trận chiến, thua cuộc trong một trò chơi hoặc đầu hàng trước một đối thủ mạnh hơn. Từ này hầu như luôn được dùng trong những ngữ cảnh tiêu cực. Những tên tội phạm bị bắt phải *đầu hàng* những người có quyền.

Trong nền văn hóa cạnh tranh ngày nay, chúng ta được dạy là không được bỏ cuộc và chịu thua-cho nên chúng ta không nghe nói nhiều về sự đầu hàng. Nếu chiến thắng là tất cả thì đầu hàng là điều *không thể hình dung được*. Chúng ta thích nói về chiến thắng, thành công, vượt qua và chinh phục hơn là đầu hàng, thuận phục, vâng lời, và phó mình. Nhưng phó chính mình cho Đức Chúa Trời lại là trọng tâm của sự thờ phụng. Đó chính là đáp ứng tự nhiên trước tình yêu thương và lòng nhơn từ kỳ diệu của Đức Chúa Trời. Chúng ta dâng chính mình cho Ngài, không phải vì sợ hãi hay vì nhiệm vụ, bèn là trong tình yêu thương, vì *"Ngài đã yêu chúng ta trước"* (I Giăng 4:9-10, 19).

Sau khi dùng mười một chương đầu của sách Rô-ma để giải thích về ân điển kỳ diệu của Đức Chúa Trời cho chúng ta, Phao-lô khuyên giục chúng ta phó dâng cả cuộc đời mình cho Ngài trong sự thờ phụng: *"Vậy, hỡi anh em, tôi lấy sự thương xót của Đức Chúa Trời khuyên anh em dâng thân thể mình làm của lễ sống và thánh, đẹp lòng Đức Chúa Trời, ấy là sự thờ phụng phải lẽ của anh em"* (Rô-ma 12:1).

Sự thờ phụng thật-đem lại vui thỏa cho Đức Chúa Trời-diễn ra khi bạn dâng mình cách hoàn toàn cho Đức Chúa Trời. Hãy lưu ý từ quan trọng trong câu này: *dâng*.

Dâng chính bạn cho Đức Chúa Trời chính là toàn bộ bản chất của sự thờ phụng.

Hành động phó dâng cá nhân này được gọi bằng nhiều tên khác nhau: sự dâng hiến, tôn Giê-su làm Chúa, vác thập tự giá, làm chết bản ngã, đầu phục Thánh Linh. Điều quan trọng là bạn làm việc đó chứ không phải bạn gọi nó là gì. Đức Chúa Trời muốn toàn bộ cuộc đời bạn. Chín mươi lăm phần trăm cũng không đủ.

Có ba rào cản ngăn trở bạn phó dâng hoàn toàn cho Đức Chúa Trời: sự sợ hãi, lòng kiêu ngạo và sự mơ hồ. Chúng ta không nhận thức được Đức Chúa Trời yêu chúng ta nhiều ra sao, chúng ta muốn điều khiển cuộc đời mình, và chúng ta hiểu lầm ý nghĩa của sự phó dâng.

Tôi có thể tin cậy Đức Chúa Trời không? Lòng tin là điều cần yếu để phó dâng. Bạn không thể trao phó chính mình cho Đức Chúa Trời trừ khi bạn tin Ngài, nhưng bạn không thể tin Ngài chừng nào bạn

biết Ngài nhiều hơn. Sự lo sợ khiến chúng ta không phó mình, nhưng *tình yêu thương xua tan mọi sợ hãi*. Bạn càng nhận thức được việc Đức Chúa Trời yêu thương bạn nhiều bao nhiêu, thì bạn càng dễ trao phó chính mình bấy nhiêu.

Làm sao tôi biết được Đức Chúa Trời yêu thương tôi? Ngài ban cho chúng ta nhiều bằng chứng: Chúa phán Ngài yêu thương chúng ta (**Thi Thiên 145:9**); bạn không bao giờ vượt khỏi tầm nhìn của Ngài (**Thi Thiên 139:3**); Ngài quan tâm đến từng chi tiết trong cuộc đời bạn (**Ma-thi-ơ 10:30**); Ngài ban cho bạn khả năng tận hưởng mọi khoái lạc (**I Ti-mô-thê 6:17**); Ngài có những hoạch định tốt lành cho cuộc đời bạn (**Giê-rê-mi 29:11**); Ngài tha thứ cho bạn (**Thi Thiên 86:5**); và Ngài kiên nhẫn với bạn (**Thi Thiên 145:8**). Rõ ràng Đức Chúa Trời yêu thương bạn nhiều hơn điều bạn có thể tưởng tượng.

Biểu hiện lớn nhất của tình yêu này chính là sự hy sinh Con Một của Đức Chúa Trời vì bạn. *"Nhưng Đức Chúa Trời tỏ lòng yêu thương Ngài đối với chúng ta, khi chúng ta còn là người có tội, thì Đấng Christ vì chúng ta chịu chết"* (**Rô-ma 5:8**). Nếu bạn muốn biết bạn quan trọng như thế nào đối với Đức Chúa Trời, hãy nhìn vào Đấng Christ với hai cánh tay dang ngang trên thánh giá, và nói rằng, "Ta yêu con nhiều như thế này đây! Ta thà chết thay vì sống mà không có con."

Đức Chúa Trời không phải là một người cai nô lệ khắt khe hay là người hay bắt nạt, dùng áp lực để buộc chúng ta phải thuận phục. Ngài cũng không cố gắng phá đổ ý chí của chúng ta, nhưng nài nỉ chúng ta đến với Ngài để chúng ta có thể tự do dâng thác chính mình cho Ngài. Đức Chúa Trời là người yêu và cũng là người giải thoát, và sự phó mình cho Ngài sẽ mang đến tự do, chứ không phải ách nô lệ. Khi chúng ta hoàn toàn phó dâng chính mình cho Đức Chúa Giê-su, chúng ta khám phá ra rằng Ngài không phải là một bạo chúa, bèn là một Cứu Chúa; không phải một ông chủ, bèn là một người anh; không phải một người độc tài, bèn là một người bạn.

Thừa nhận những giới hạn của chúng ta. Rào cản thứ hai ngăn trở chúng ta hoàn toàn phó dâng chính là sự kiêu ngạo. Chúng ta không muốn thừa nhận rằng mình chỉ là những tạo vật và không chịu trách nhiệm về mọi sự. Đó là sự căm dỗ lâu đời nhất: *"(Người) sẽ như Đức Chúa Trời"* (**Sáng-thể ký 3:5**). Khao khát đó-muốn được hoàn toàn làm chủ-là nguyên nhân của rất nhiều căng thẳng trong cuộc đời chúng ta. Cuộc sống là sự đấu tranh, nhưng điều mà đa số người không nhận thấy chính là sự đấu tranh của chúng ta, giống như của Gia-cốp, thực sự là một cuộc đấu tranh với Đức Chúa Trời! Chúng ta muốn trở thành Đức Chúa Trời, và hoàn toàn không có cách nào để chúng ta chiến thắng trong trận chiến đó cả.

A. W. Tozer đã nói, *"Lý do khiến nhiều người vẫn còn lo lắng, tìm kiếm vẫn chẳng lớn lên được bao nhiêu là vì họ chưa giải quyết được chính họ. Chúng ta vẫn cố gắng ra lệnh, và ngăn trở công việc của Đức Chúa Trời bên trong chúng ta."*

Chúng ta không phải là Đức Chúa Trời và sẽ không bao giờ trở thành Đức Chúa Trời cả. Chúng ta là con người. Chính khi chúng ta cố gắng trở thành Đức Chúa Trời là lúc chúng ta kết thúc giống như Satan, kẻ cũng có cùng một ham muốn đó.

Chúng ta chấp nhận thân phận con người của mình về phương diện lý trí chứ không phải tình cảm. Khi đối diện với những giới hạn của mình, chúng ta phản ứng bằng sự cáu gắt, nóng giận và oán hờn. Chúng ta muốn trở nên cao hơn (hay thấp hơn), thông minh hơn, mạnh mẽ hơn, nhiều tài năng hơn, xinh đẹp hơn, và giàu có hơn. Chúng ta muốn có mọi sự và làm mọi sự, và chúng ta buồn khi chuyện đó không xảy ra. Rồi khi chúng ta thấy rằng Đức Chúa Trời ban cho người khác những điều mà chúng ta không có, chúng ta phản ứng bằng sự đố kỵ, ghen tương và tự thán.

Phó dâng có nghĩa là gì. Phó dâng cho Đức Chúa Trời không phải là sự trao dâng thụ động, theo kiểu

tiền định hoặc là lời bào chữa cho sự biếng nhác. Nó không phải là chấp nhận nguyên trạng. Có thể nó có ý nghĩa hoàn toàn ngược lại: hy sinh cuộc đời bạn hoặc chịu khổ để thay đổi những gì cần phải thay đổi. Đức Chúa Trời thường kêu gọi những người phó dâng chính mình đi đánh trận nhân danh Ngài. Sự phó dâng đó không dành cho những kẻ hèn nhát hay những con người khinh thường. Cũng vậy, nó không có nghĩa là từ bỏ sự suy nghĩ hữu lý. Đức Chúa Trời không hề lãng phí tâm trí mà Ngài ban cho bạn! Đức Chúa Trời không muốn những người máy phục vụ ngày.

Sự phó mình không phải là kèm chế nhân cách của bạn. Đức Chúa Trời muốn dùng nhân cách độc nhất của bạn đó. Thay vì kèm chế nhân cách, sự phó mình lại nâng cao nó. C. S. Lewis nhận xét, "Chúng ta càng để cho Đức Chúa Trời cai trị chúng ta bao nhiêu, thì chúng ta càng thực sự trở nên chính mình bấy nhiêu-vì Ngài đã tạo dựng chúng ta. Ngài tạo nên mọi con người khác nhau... Chính lúc tôi trở lại với Đấng Christ, khi tôi dâng phó chính mình để mặc lấy nhân cách của Ngài, đó là lúc tôi bắt đầu có một nhân cách thật của riêng mình."

Sự phó mình được thể hiện rõ nhất trong sự vâng phục. Bạn nói "*vâng, thưa Chúa*" đối với mọi điều Ngài đòi hỏi nơi bạn. Nói "*không, thưa Chúa*" tức là mâu thuẫn. Bạn không thể gọi Chúa Giê-su là Chúa nếu bạn không chịu vâng phục Ngài. Sau một đêm đánh cá vô ích, Phi-e-rơ đã làm tấm gương đầu phục cho chúng ta khi Chúa Giê-su bảo ông đi ra và thử một lần nữa: "*Thưa thầy, chúng tôi đã làm suốt đêm không bắt được chi hết; dầu vậy, tôi cũng theo lời thầy mà thả lưới*" (Lu-ca 5:5). Những người phó mình vâng phục lời Đức Chúa Trời, cho dù lời đó có vẻ như vô nghĩa.

Một khía cạnh khác của đời sống trọn vẹn phó dâng chính là sự trông cậy. Áp-ra-ham làm theo sự hướng dẫn của Đức Chúa Trời mà không biết việc đó dẫn ông đến đâu. An-ne đã chờ đợi thời điểm tốt nhất của Đức Chúa Trời mà không biết là khi nào. Ma-ri mong đợi một phép lạ mà không biết nó sẽ ra sao. Giô-sép tin cậy nơi mục đích của Đức Chúa Trời mà không biết tại sao những hoàn cảnh xung quanh ông lại xảy đến như vậy. Những người này đã trọn vẹn phó mình cho Đức Chúa Trời.

Bạn biết mình có phó dâng cho Đức Chúa Trời hay không khi bạn nương dựa nơi Ngài để làm mọi việc thay vì cố gắng sử dụng những người khác, dồn ép lịch làm việc, và điều khiển tình huống. Bạn đứng sang một bên và để Đức Chúa Trời hành động. Bạn không cần phải lúc nào cũng "phụ trách." Kinh Thánh chép, "*Hãy phó dâng chính mình người cho Chúa và nhẫn nại chờ đợi Ngài*" (Thi Thiên 37:7a bản GW-ND). Thay vì cố gắng nhiều hơn, bạn trông cậy nhiều hơn. Bạn cũng biết được là mình đã phó dâng khi bạn không phản ứng trước lời chỉ trích và vội vã tự bảo vệ mình. Những tấm lòng đã phó dâng tỏ ra hiệu quả nhất trong các mối quan hệ. Bạn không đẩy người khác ra, bạn không đòi hỏi quyền của mình, và cũng không tự phục vụ khi bạn phó mình.

Lĩnh vực khó khăn nhất để phó dâng đối với nhiều người chính là tiền bạc của họ. Nhiều người nghĩ rằng, "Tôi muốn sống cho Đức Chúa Trời nhưng tôi cũng muốn kiếm đủ tiền để sống thoải mái và một ngày nào đó sẽ về hưu." Về hưu không phải là mục đích của một đời sống đã phó dâng. Bởi vì nó cạnh tranh với Đức Chúa Trời để lôi kéo sự chú ý của cuộc đời chúng ta, nên Chúa Giê-su đã phán, "*Các người không có thể làm tôi Đức Chúa Trời lại làm tôi Ma-môn nữa*" (Ma-thi-ơ 6:24) và "*vì chưng của cải người ở đâu, thì lòng người cũng ở đó*" (Ma-thi-ơ 6:21).

Tấm gương phó dâng cao cả nhất chính là Chúa Giê-su. Đêm trước khi Ngài chịu đóng đinh, Chúa Giê-su đã phó chính mình cho kế hoạch của Đức Chúa Trời. Ngài cầu nguyện, "*A-ba lạy Cha, mọi việc Cha làm được cả; xin Cha cất chén này khỏi con; nhưng không theo điều con muốn, mà theo điều Cha muốn*" (Mác 14:36).

Chúa Giê-su không cầu nguyện như vậy, "Lạy Cha, nếu Cha có thể cất nỗi đau này đi, xin Cha hãy làm

như vậy." Ngài đã khẳng định rằng Đức Chúa Trời có thể làm bất cứ điều gì! Thay vào đó, Ngài cầu nguyện, "Cha ơi, nếu điều tốt nhất mà *Cha* muốn là cắt chén này đi, thì xin Cha hãy làm như vậy. *Nhưng nếu nó làm thành mục đích của Cha*, thì đó cũng là điều con muốn."

Người phó mình cách chân thật nói rằng, "Cha ơi, nếu nan đề này, nỗi đau này, căn bệnh này hay hoàn cảnh này là cần thiết để làm thành mục đích của Ngài và đem lại sự vinh hiển trong đời sống con hay đời sống người khác, xin Cha *đừng* cắt nó đi." Mức độ trường thành này không dễ gì đạt được. Trong trường hợp của Chúa Giê-su, Ngài đau đớn thật nhiều về kế hoạch của Đức Chúa Trời đến nỗi mồ hôi Ngài đổ ra như máu. Phó mình là một việc khó khăn. Trong trường hợp của chúng ta, đó là một cuộc chiến mãnh liệt chống lại bản chất tự cho mình là trung tâm của chúng ta.

Phước hạnh của sự phó mình. Kinh Thánh nói rất rõ ràng về ích lợi bạn nhận được khi trọn dâng đời sống mình cho Đức Chúa Trời. Thứ nhất, bạn sẽ được sự bình an: *"Hãy thôi tranh cãi với Đức Chúa Trời! Nếu ông đồng ý với Ngài, ông sẽ có sự bình an và mọi sự sẽ tốt đẹp cho ông"* (Gióp 22:21 bản NLT-ND). Thứ hai, bạn được sự tự do: *"Hãy dâng phó chính mình anh em cho đường lối của Đức Chúa Trời thì sự tự do sẽ đến... những mạng lệnh Ngài khiến anh sống trong sự tự do của Ngài!"* (Rô-ma 6:17 bản Msg-ND). Thứ ba, bạn kinh nghiệm quyền năng của Đức Chúa Trời trong đời sống bạn. Những cám dỗ liên tục và những nan đề rối rắm có thể được giải quyết nhanh gọn khi chúng ta dâng lên cho Đấng Christ.

Lúc Giô-suê sắp bước vào cuộc chiến lớn nhất trong cuộc đời ông, [i] ông đã gặp Đức Chúa Trời, xấp mình xuống thờ phượng Ngài và thuận phục những kế hoạch của Ngài. Sự thuận phục đó đã dẫn ông đến chiến thắng tuyệt vời tại thành Giê-ri-cô. Đây là một nghịch lý: Chiến thắng đến bởi sự thuận phục. Thuận phục không làm bạn yếu đi; nó làm cho bạn mạnh thêm. Khi đã thuận phục Đức Chúa Trời rồi, bạn không còn phải sợ hãi hay phải đầu phục bất cứ điều gì khác. William Booth, người sáng lập hội Cứu Thế Quân, đã nói, *"Sự to lớn của quyền lực con người chính là thước đo sự thuận phục của người đó."*

Những người thuận phục là người Đức Chúa Trời sử dụng. Đức Chúa Trời lựa chọn Ma-ri để làm mẹ của Chúa Giê-su, không phải vì bà có tài năng, giàu có hay xinh đẹp, bèn là vì bà hoàn toàn thuận phục Ngài. Khi thiên sứ đến giải thích về kế hoạch phi thường của Đức Chúa Trời, bà bình tĩnh đáp lời, *"Tôi đây là tôi tớ Chúa; xin sự ấy xảy ra cho tôi như lời người truyền!"* (Lu-ca 1:38). Không có gì mạnh mẽ hơn một đời sống thuận phục trong bàn tay Đức Chúa Trời. *"Vậy hãy phục Đức Chúa Trời"* (Gia-cô 4:7a).

Cách sống tốt nhất. Mọi người cuối cùng sẽ phó mình cho một điều gì đó hoặc một ai đó. Nếu không phải là Đức Chúa Trời, thì bạn sẽ phó mình cho những quan điểm hoặc mong muốn của người khác, cho tiền bạc, cho hận thù, cho sợ hãi hoặc cho chính sự kiêu ngạo, dục vọng hoặc bản ngã của bạn. Bạn được tạo dựng để thờ phượng Đức Chúa Trời–và nếu bạn không thờ phượng Ngài, bạn sẽ tạo ra những thứ khác (thần tượng) để trao phó đời sống mình vào đó. Bạn được tự do lựa chọn phó mình cho điều gì, nhưng bạn không thể thoát khỏi những hậu quả của lựa chọn đó. E. Stanley Jones đã nói, *"Nếu bạn không thuận phục Đấng Christ, bạn thuận phục hỗn mang."*

Thuận phục không phải là cách sống *tốt nhất*; nó là cách sống *duy nhất*. Không một cách nào khác. Tất cả những lối sống khác đều dẫn đến chán nản, thất vọng và tự hủy diệt. Kinh Thánh gọi sự thuận phục của bạn là *"sự thờ phượng phải lễ"* (Rô-ma 12:1). Một bản dịch khác gọi đó là *"cách có ý nghĩa nhất để phục vụ Đức Chúa Trời"* (Rô-ma 12:1 bản CEV-ND). Phó dâng đời sống bạn không phải là một việc bốc đồng, đại dốt, tình cảm bèn là một hành động có lý trí, khôn ngoan, là điều có ý nghĩa nhất, có trách nhiệm nhất mà bạn có thể làm cho cuộc đời mình. Đây là điều Phao-lô nói, *"Cho nên chúng ta..."*

làm hết sức để được đẹp lòng Chúa" (II Cô-rinh-tô 5:9). Những giờ phút khôn ngoan nhất của cuộc đời bạn chính là lúc bạn nói vâng với Chúa.

Có khi phải mất nhiều năm ròng, nhưng cuối cùng bạn sẽ khám phá ra rằng điều lớn nhất ngăn trở phước hạnh của Đức Chúa Trời trong cuộc đời bạn không phải là những người khác, bèn là chính bạn-y chí tự chủ, sự kiêu ngạo cứng lòng và tham vọng cá nhân của bạn. Bạn không thể làm thành những mục đích của Đức Chúa Trời cho cuộc đời mình nếu bạn cứ tập chú vào những kế hoạch của riêng mình.

Nếu Đức Chúa Trời muốn làm công việc sâu sắc nhất của Ngài trong lòng bạn, thì đó sẽ là việc này. Vậy nên, hãy dâng hết thầy cho Đức Chúa Trời: những tiếc nuối trong quá khứ, những nan đề hiện tại, những tham vọng tương lai, những nỗi sợ hãi, những ước mơ, những yếu đuối, những thói quen, những đau khổ và những bứt rứt của bạn. Hãy mời Đấng Christ ngồi vào ghế tài xế của cuộc đời bạn và rút tay bạn ra khỏi tay lái. Đừng lo sợ; không có điều gì ở dưới sự kiểm soát của Ngài lại vượt ra ngoài tầm kiểm soát. Khi được Đấng Christ làm Chủ, bạn có thể đổi đầu với bất cứ việc gì. Bạn sẽ có thể nói như Phao-lô, *"Tôi làm được mọi sự nhờ Đấng ban thêm sức cho tôi" (Phi-líp 4:13).*

Giây phút Phao-lô thuận phục Chúa chính là lúc ông đang trên đường sang Đa-mách, và bị hạ gục bởi ánh sáng chói lòa. Đối với những người khác, Đức Chúa Trời thu hút sự chú ý của chúng ta bằng những phương pháp ít mạnh mẽ hơn. Dù thế nào, sự thuận phục không phải là một việc làm một lần đủ cả. Phao-lô nói, *"Tôi chết hằng ngày" (I Cô-rinh-tô 15:31).* Có một *giây phút* thuận phục và có cả việc *tập rên* thuận phục nữa, tức là một thời điểm nhất định và cả cuộc đời. Vấn đề hay gặp với một sinh tể *còn sống* là nó có thể bỏ khỏi bàn thờ, cho nên có thể lắm bạn cần phải thuận phục năm mươi lần một ngày. Bạn cần phải biến nó thành thói quen hằng ngày. Chúa Giê-su phán, *"Nếu ai muốn theo ta, phải tự bỏ mình đi, mỗi ngày vác thập tự giá mình mà theo ta" (Lu-ca 9:23).*

Tôi muốn cảnh báo bạn việc này: Khi bạn quyết định sống một đời trọn vẹn thuận phục, quyết định đó sẽ gặp thử thách. Đôi khi nó có nghĩa là bạn phải thực hiện những nhiệm vụ phiền phức, nhỏ nhặt, đắt giá hay dường như bất khả thi. Nó thường có nghĩa là bạn phải làm trái lại điều mà bạn thích.

Một trong những nhà lãnh đạo Cơ-độc vĩ đại của thế kỷ hai mươi là Bill Bright, người sáng lập hội Campus Crusade for Christ. Thông qua nhân sự ở khắp nơi trên thế giới, quyển truyền đạo đơn Bản Định Luật Thuộc Linh và phim *Jesus* (đã có hơn một tỉ người xem), hơn 150 triệu người đã tin nhận Đấng Christ và sẽ sống đời đời ở thiên đàng.

Tôi có lần hỏi Bill, *"Tại sao Đức Chúa Trời sử dụng và ban phước cho cuộc đời của ông nhiều như vậy?"* Ông nói, *"Khi còn trẻ, tôi có một giao ước với Đức Chúa Trời. Tôi đã viết nó ra giấy và ký tên ở dưới. Tôi viết như vậy, 'Từ nay trở đi, con sẽ là nô lệ của Đức Chúa Giê-su Christ.'"*

Bạn có bao giờ ký một giao ước như thế với Đức Chúa Trời chưa? Hay là bạn vẫn còn đang tranh cãi với Chúa về việc Ngài có quyền làm bất cứ điều gì trên đời sống bạn theo ý Ngài muốn? Bây giờ là lúc bạn cần phải phó mình cho ân điển, tình yêu thương và sự khôn ngoan của Đức Chúa Trời.

Suy Nghĩ Về Mục Đích Của Tôi

Vấn Đề Suy Nghĩ: Trọng tâm của sự thờ phượng là phó mình.

Câu Gốc: "Hãy... dâng chỉ thể mình cho Đức Chúa Trời như là đồ dùng về sự công bình." Rô-ma 6:13b

Câu Hỏi Suy Gẫm: Lĩnh vực nào trong cuộc đời tôi còn chưa giao thác cho Chúa? Tôi lo sợ điều gì?

Ngày 11: Làm Những Người Bạn Tốt Nhất Của Chúa

*Vì nếu khi chúng ta còn là thù nghịch cùng Đức Chúa Trời, mà đã được hòa thuận với Ngài bởi sự chết của Con Ngài, thì huống chi nay đã hòa thuận rồi, chúng ta sẽ nhờ sự sống của Con ấy mà được cứu là dường nào!
(Rô-ma 5:10)*

Đức Chúa Trời muốn làm người bạn tốt nhất của bạn.

Mối tương giao giữa bạn với Đức Chúa Trời có nhiều khía cạnh khác nhau: Đức Chúa Trời là Đấng Tạo Dựng, là Chúa và Chủ, Đấng Đoán Xét, Đấng Giải Cứu, Cha, Cứu Chúa, và nhiều điều khác nữa. [i] Nhưng sự thật đáng kinh ngạc nhất là: Đức Chúa Trời Toàn Năng muốn làm Bạn của bạn!

Tại vườn Ê-đen, chúng ta thấy được mối tương giao lý tưởng của Đức Chúa Trời với chúng ta: A-đam và Ê-va vui hưởng một mối tương giao mật thiết với Đức Chúa Trời. Không có các nghi thức, các kỳ lễ hay tôn giáo-chỉ có một mối quan hệ yêu thương đơn sơ giữa Đức Chúa Trời và con người mà Ngài tạo dựng nên. Không hề bị ngăn trở bởi sự sợ hãi và mặc cảm tội lỗi, A-đam và Ê-va vui mừng trong Đức Chúa Trời và Ngài vui mừng trong họ.

Chúng ta được tạo dựng để sống trong sự hiện diện miên viễn của Đức Chúa Trời, nhưng sau biến cố Sa Ngã, mối tương giao lý tưởng đó đã bị mất. Chỉ có một số ít người trong thời Cựu Ước có được đặc ân hưởng một tình bạn với Đức Chúa Trời. Môi-se và Áp-ra-ham được gọi là "bạn hữu Chúa," Đa-vít được gọi là "người vừa lòng Chúa," còn Gióp, Hê-nóc và Nô-e đã là những người bạn thân thiết của Đức Chúa Trời. [ii] Nhưng sự kính sợ Đức Chúa Trời, chứ không phải tình bạn, lại là điều phổ biến hơn trong Cựu Ước.

Sau đó Đức Chúa Trời đã biến đổi tình thế. Khi Ngài trả giá cho tội lỗi của chúng ta trên thánh giá, bức màn trong đền thờ, vốn tượng trưng cho sự ngăn cách giữa chúng ta và Đức Chúa Trời, đã bị xé đôi từ trên xuống dưới, chứng tỏ rằng một lần nữa con người có thể trực tiếp đến với Đức Chúa Trời. Không giống như những thầy tế lễ trong Cựu Ước, những người đã phải giành nhiều giờ đồng hồ chuẩn bị để gặp gỡ Đức Chúa Trời, bây giờ chúng ta có thể đến với Ngài bất cứ lúc nào. Kinh Thánh chép, *"Hiện nay chúng ta có thể vui mừng trong mối tương giao mới của chúng ta với Chúa-chính những gì Đức Chúa Giê-su Christ đã làm cho chúng ta khiến chúng ta nên những người bạn của Đức Chúa Trời"* (Rô-ma 5:11 bản NLT-ND). Chúng ta có được tình bạn với Đức Chúa Trời là nhờ ân điển Ngài và sự hy sinh của Đức Chúa Giê-su Christ. *"Mọi điều đó đến bởi Đức Chúa Trời, Ngài đã làm cho chúng ta nhờ Đấng Christ mà được hòa thuận lại cùng Ngài"* (II Cô-rinh-tô 5:18a). Có một bài thánh ca hát như vậy, "Ôi, Giê-su Chúa ta là bạn thật," nhưng thực ra thì Đức Chúa Trời mời gọi chúng ta tận hưởng tình bạn và mối thông công với cả Ba Ngôi: Đức Chúa Cha, [iii] Đức Chúa Con, [iv] và Đức Chúa Thánh Linh [v] của chúng ta.

Chúa Giê-su phán, *"Ta chẳng gọi các người là đầy tớ nữa, vì đầy tớ chẳng biết điều chủ mình làm; nhưng ta đã gọi các người là bạn hữu ta, vì ta từng tỏ cho các người biết mọi điều ta đã nghe nơi Cha ta"* (Giăng 15:15). Từ *bạn hữu* trong câu này không có nghĩa là tình bạn ngẫu nhiên, bèn là một mối tương giao mật thiết, tin cậy. Từ đó cũng được dùng khi nói về bạn của chàng rể [vi] và những cận thần mật thiết, tin cậy của nhà vua. Trong cung điện, những người đầy tớ phải giữ khoảng cách với nhà vua, nhưng những người bạn hay cận thần được gần gũi, liên hệ trực tiếp và biết được những tin tức bí mật.

Việc Đức Chúa Trời muốn nơi tôi một tình bạn mật thiết là điều khó hiểu, nhưng Kinh Thánh chép rằng, *"Ngài là Đức Chúa Trời tha thiết trong mối tương giao với người"* (Xuất 34:14 bản NLT-ND).

Đức Chúa Trời rất khao khát chúng ta biết rõ Ngài. Trên thực tế, Ngài hoạch định vũ trụ và sắp đặt lịch sử, bao gồm cả những chi tiết trong cuộc đời của chúng ta, để chúng ta có thể trở thành bạn của Ngài. Kinh Thánh chép, *"Ngài đã làm cho muôn dân sanh ra bởi chỉ một người, và khiến ở khắp trên mặt đất, định trước thì giờ đời người ta cùng giới hạn chỗ ở, hầu cho tìm kiếm Đức Chúa Trời, và hết sức rờ tìm cho được, dầu Ngài chẳng ở xa mỗi một người trong chúng ta"* (Công Vụ 17:26-27).

Biết và yêu Chúa là đặc quyền lớn nhất của chúng ta, và được biết cũng như được yêu là niềm vui thỏa lớn nhất của Đức Chúa Trời. Chúa phán, *"Nhưng kẻ nào khoe, hãy khoe về trí khôn mình biết ta là Đức Giê-hô-va, là Đáng làm ra sự thương xót, chánh trực, và công bình trên đất; vì ta ưa thích những sự ấy"* (Giê-rê-mi 9:24).

Thật khó tưởng tượng ra một tình bạn giữa một Đức Chúa Trời vô hạn, vô hình, toàn hảo và con người hữu hạn, tội lỗi. Sẽ dễ hiểu hơn nếu nói đến một mối quan hệ Chủ-tớ, hay Đáng Tạo Hóa-tạo vật hoặc là Cha-con. Nhưng Chúa muốn tôi trở thành bạn Ngài, điều đó có ý nghĩa gì? Khi nhìn vào cuộc đời những người bạn của Đức Chúa Trời trong Kinh Thánh, chúng ta khám phá được sáu điều bí mật về tình bạn với Đức Chúa Trời. Chúng ta sẽ tìm hiểu hai điều trong chương này và bốn điều còn lại trong chương sau.

Trở Thành Người Bạn Tốt Nhất Của Đức Chúa Trời

Thông qua sự tương giao không ngừng. Bạn sẽ không bao giờ có được một mối tương giao mật thiết với Đức Chúa Trời chỉ nhờ việc đi nhà thờ một lần mỗi tuần hoặc thậm chí có thì giờ tĩnh nguyện hằng ngày. Tình bạn với Đức Chúa Trời được xây dựng trên sự chia sẻ với Ngài *tất cả* những kinh nghiệm trong cuộc đời bạn.

Dĩ nhiên, việc tập một thói quen tĩnh nguyện hằng ngày với Chúa là điều quan trọng, [vii] nhưng Đức Chúa Trời không chỉ muốn một cuộc hẹn trong lịch làm việc của bạn. Ngài muốn hiện diện trong *từng* công việc, từng cuộc trò chuyện, từng nan đề, và thậm chí từng ý tưởng. Bạn có thể tương giao với Ngài không ngừng nghỉ suốt cả ngày, nói chuyện với Ngài về bất cứ điều gì bạn đang làm hoặc suy nghĩ *vào lúc đó*. "Cầu nguyện không thôi" [viii] có nghĩa là nói chuyện với Đức Chúa Trời đang khi đi mua sắm, lái xe, làm việc hoặc giải quyết những công việc hằng ngày.

Người ta hay có một quan niệm sai lầm rằng "dành thời gian cho Đức Chúa Trời" là ở *một mình* với Ngài. Dĩ nhiên, theo như Chúa Giê-su làm gương cho chúng ta, bạn cần có thời gian ở riêng với Đức Chúa Trời, nhưng đó chỉ là một khoảng ngắn trong toàn bộ thời gian bạn thức mỗi ngày. *Mọi việc* bạn làm đều có thể "dành thời gian cho Đức Chúa Trời" nếu bạn mời Ngài dự phần vào đó, và bạn luôn ý thức về sự hiện diện của Ngài.

Một cuốn sách kinh điển về cách phát triển một mối tương giao không ngừng nghỉ với Đức Chúa Trời là cuốn *Practicing the Presence of God*. Nó được Brother Lawrence viết vào thế kỷ thứ bảy. Ông là

một người đầu bếp khiêm nhường trong một tu viện tại Pháp. Brother Lawrence đã có thể biến thậm chí những công việc thông thường và nhỏ nhặt nhất, chẳng hạn như chuẩn bị các bữa ăn và rửa bát đĩa, thành những công việc ngợi khen và tương giao với Đức Chúa Trời. Ông nói chiếc chìa khóa dẫn đến tình bạn với Đức Chúa Trời không phải là thay đổi những gì bạn làm, bèn là thay đổi *thái độ của bạn* đối với những gì bạn làm. Những gì thông thường bạn làm cho chính mình, hãy bắt đầu làm cho Chúa, dù đó là ăn uống, tắm rửa, làm việc, nghỉ ngơi hoặc đồ rác.

Ngày nay, chúng ta thường thấy rằng mình phải "chạy trốn" khỏi công việc hằng ngày để thờ phượng Đức Chúa Trời, nhưng đó là do chúng ta chưa học được cách sống trong sự hiện diện của Ngài luôn luôn. Brother Lawrence khám phá ra rằng thờ phượng Đức Chúa Trời qua những công việc thông thường của cuộc sống là dễ dàng biết bao; ông không cần phải đi xa để nghỉ ngơi và bồi dưỡng tâm linh.

Đây chính là ý tưởng của Đức Chúa Trời. Tại vườn Ê-đen, sự thờ phượng không phải là một chương trình để tham dự, bèn là một thái độ liên tục; A-đam và Ê-va ở trong mối tương giao không ngừng với Đức Chúa Trời. Vì Chúa ở với bạn luôn luôn, nên không có nơi nào gần với Đức Chúa Trời hơn là chính nơi bạn đang ở ngay lúc này. Kinh Thánh chép, "*Ngài cai trị mọi sự và ở khắp mọi nơi và ở trong mọi sự*" (Ê-phê-sô 4:6b bản NCV-ND).

Một trong số những ý tưởng hữu ích khác của Brother Lawrence là cầu nguyện những câu ngắn như là nói chuyện *suốt* cả ngày thay vì cố gắng cầu nguyện thật dài dòng và phức tạp. Để duy trì tập trung và chống lại những ý tưởng phân tâm, ông nói, "*Tôi không khuyên bạn dùng quá nhiều lời trong khi cầu nguyện, vì những cuộc nói chuyện dài dòng thường hay đi lang thang.*"^[ix] Trong thời đại thiếu tập trung này, lời khuyên 450 năm tuổi kia tỏ ra thật phù hợp.

Kinh Thánh bảo chúng ta phải "*cầu nguyện không thôi*" (I Tê-sa-lô-ni-ca 5:17). Làm sao có thể làm được việc này? Một cách đó là dùng "lời cầu nguyện hơi thở" suốt cả ngày, như nhiều Cơ-đốc nhân đã làm hàng thế kỷ qua. Bạn chọn một câu ngắn hoặc một cụm từ đơn giản có thể nói với Chúa Giê-su trong một hơi thở: "Ngài ở với con." "Con nhận ơn Ngài." "Con trông cậy nơi Ngài." "Con muốn biết Ngài." "Con thuộc về Ngài." "Hãy giúp con tin cậy Ngài." Bạn cũng có thể dùng những câu Kinh Thánh ngắn, chẳng hạn: "Đối với tôi, sống là Đấng Christ." "Ngài chẳng hề lìa bỏ tôi." "Ngài là Đức Chúa Trời tôi." Cầu nguyện càng nhiều lần càng tốt để nó có thể đâm rễ thật sâu vào lòng bạn. Phải bảo đảm rằng động cơ của bạn là tôn vinh Đức Chúa Trời chứ không phải điều khiển Ngài.

Sống trong sự hiện diện của Đức Chúa Trời là một kỹ năng, một thói quen bạn cần phát triển. Giống như các nhạc sĩ tập luyện mỗi ngày để có thể chơi nhạc hay mà dễ dàng, bạn phải buộc chính mình nghĩ về Đức Chúa Trời vào nhiều thời điểm khác nhau trong ngày. Bạn phải luyện để tâm trí mình luôn nhớ về Đức Chúa Trời.

Trước hết, bạn cần phải có cái gì đó để thường xuyên nhắc bạn nghĩ đến sự hiện diện của Đức Chúa Trời. Hãy bắt đầu bằng những vật nhắc nhở thấy được xung quanh bạn. Bạn có thể dán một câu ghi chú như sau, "*Đức Chúa Trời đang ở đây với mình!*" Những thầy tu dòng Bê-nê-đích dùng tiếng chuông đồng hồ hằng giờ để nhắc họ dừng lại và cầu nguyện "bài cầu nguyện hằng giờ." Nếu bạn có một cái đồng hồ hoặc một điện thoại di động có chuông, bạn cũng có thể làm như vậy. Đôi khi bạn sẽ cảm nhận được sự hiện diện của Đức Chúa Trời, đôi khi thì không.

Nếu bạn đang tìm kiếm một *trải nghiệm* về sự hiện diện của Ngài qua tất cả những điều này, thì bạn đã đi chệch hướng. Chúng ta không ngợi khen Đức Chúa Trời để cảm thấy tốt, bèn là để *làm* tốt. Mục đích của bạn không phải là cảm xúc, bèn là sự nhận thức liên tục về *thực tại* hiện hữu của Đức Chúa Trời.

Đó là một lối sống thờ phượng.

Thông qua sự suy gẫm không ngừng. Cách thứ hai để thiết lập tình bạn với Đức Chúa Trời là suy nghĩ về Lời Ngài suốt cả ngày. Đây gọi là sự suy gẫm, và Kinh Thánh liên tục thúc giục chúng ta suy gẫm về việc Đức Chúa Trời là ai, Ngài đã làm gì và Ngài đã phán gì. [x]

Thật không thể làm bạn với Đức Chúa Trời mà *không biết Ngài nói gì*. Bạn không thể yêu Chúa trừ khi bạn biết Ngài, và bạn không thể biết Ngài nếu không biết Lời Ngài. Kinh Thánh chép rằng Đức Chúa Trời *"khiến cho người biết lời của Ngài"* (I Sa-mu-ên 3:21). Ngày nay Đức Chúa Trời vẫn cộng dùng phương pháp đó. Bạn không thể dành cả ngày học Kinh Thánh, nhưng bạn có thể *suy nghĩ* về nó suốt cả ngày, nhớ lại những câu mà bạn đã đọc hoặc học thuộc lòng và suy gẫm về chúng.

Sự suy gẫm thường bị hiểu sai là một nghi thức khó khăn, huyền bí nào đó do những thầy tu hay những nhà huyền bí cách ly thực hiện. Nhưng suy gẫm chỉ đơn giản là suy nghĩ có tập trung-một kỹ năng mà mọi người đều có thể học và sử dụng ở bất cứ nơi đâu.

Khi bạn suy nghĩ về một nan đề nào đó hết lần này đến lần khác trong trí mình thì đó gọi là lo lắng. Khi bạn suy nghĩ về Lời của Đức Chúa Trời hết lần này đến lần khác, thì đó gọi là suy gẫm. Nếu bạn biết lo lắng là gì, thì bạn cũng đã biết suy gẫm rồi! Bạn chỉ cần thay đổi sự chú ý từ những nan đề của mình sang các câu Kinh Thánh mà thôi. Bạn càng suy gẫm Lời Đức Chúa Trời nhiều bao nhiêu, thì bạn càng bớt lo lắng bấy nhiêu.

Lý do Đức Chúa Trời xem Gióp và Đa-vít là những người bạn thiết của Ngài là vì họ xem Lời Ngài có giá trị hơn mọi sự khác, và họ nghĩ về nó suốt cả ngày. Gióp thừa nhận rằng, *"Tôi xem lời của miệng Ngài còn hơn cả bữa ăn hằng ngày của tôi"* (Gióp 23:12 bản NIV-ND). Đa-vít nói, *"Tôi yêu mến luật pháp Chúa biết bao! Trọn ngày tôi suy gẫm luật pháp ấy"* (Thi Thiên 119:97). *"Lời Ngài luôn ở trong suy nghĩ của tôi. Tôi không thể ngừng suy nghĩ về chúng"* (Thi Thiên 77:12 bản NLT-ND).

Những người bạn chia sẻ các bí mật, và Đức Chúa Trời sẽ chia sẻ những bí mật của Ngài với bạn nếu bạn phát triển thói quen suy nghĩ về Lời Ngài suốt cả ngày. Đức Chúa Trời phán với Áp-ra-ham những bí mật của Ngài, và Ngài cũng làm điều đó với Đa-ni-ên, Phao-lô, các môn đồ và những người bạn khác. [xi]

Khi bạn đọc Kinh Thánh, nghe giảng hoặc nghe băng, đừng vội quên và bỏ đi. Hãy tập ôn nhớ lễ thật trong tâm trí bạn, suy nghĩ về nó luôn. Bạn càng dành nhiều thời gian ôn lại điều Chúa đã phán bao nhiêu, thì bạn càng hiểu được "những bí mật" của cuộc đời này mà đa số những người khác không biết đến. Kinh Thánh chép, *"Đức Chúa Trời kết bạn với những người kính sợ Ngài. Ngài sẽ chia sẻ với họ những bí mật về lời hứa Ngài"* (Thi Thiên 25:14 bản LB-ND).

Trong chương tiếp theo chúng ta sẽ khám phá bốn điều bí mật khác khi có một tình bạn với Đức Chúa Trời, nhưng đừng chờ cho tới ngày mai. Ngay hôm nay, hãy tập tương giao không ngừng với Chúa và liên tục suy gẫm về lời Ngài. Cầu nguyện giúp bạn nói chuyện với Đức Chúa Trời; suy gẫm là để Đức Chúa Trời phán với bạn. Cả hai đều rất cần thiết để trở thành bạn của Đức Chúa Trời.

Suy Nghĩ Về Mục Đích Của Tôi

Vấn Đề Suy Nghĩ: Đức Chúa Trời muốn trở thành người bạn tốt nhất của tôi.

Câu Gốc: "Đức Chúa Trời kết bạn với những người kính sợ Ngài." Thi Thiên 25:14 (LB)

Câu Hỏi Suy Gẫm: Làm sao tôi có thể tự nhắc nhở mình nói chuyện với Chúa thường xuyên hơn trong một ngày?

Ngày 12:

Phát Triển Tình Bạn Với Đức Chúa Trời

***Đức Giê-hô-va góm ghiếc kẻ gian tà; Nhưng kết tình bạn cùng người ngay thẳng.
(Châm Ngôn 3:32)***

***Hãy đến gần Đức Chúa Trời, thì Ngài sẽ đến gần anh em.
(Gia-cơ 4:8)***

Gần Chúa bao nhiêu, đó là sự lựa chọn của bạn.

Giống như mọi tình bạn khác, bạn cần phải tích cực phát triển tình bạn giữa bạn với Đức Chúa Trời. Nó không tình cờ xảy ra đâu. Nó đòi hỏi lòng khao khát, thời gian và sức lực. Nếu bạn muốn có một quan hệ sâu đậm hơn, thân mật hơn với Đức Chúa Trời, bạn phải học biết cách thành thật chia sẻ những cảm xúc của bạn với Ngài, tin cậy nơi Ngài khi Ngài muốn bạn làm một điều gì đó, học biết quan tâm đến điều mà Ngài quan tâm, và khao khát tình bạn của Ngài hơn mọi điều khác.

Tôi phải thành thật với Đức Chúa Trời. Viên gạch đầu tiên để xây dựng một tình bạn sâu sắc hơn với Đức Chúa Trời chính là sự thành thật trọn vẹn về những lỗi lầm và cảm nhận của bạn. Đức Chúa Trời không mong rằng bạn sẽ trở nên hoàn hảo, nhưng Ngài có đòi hỏi sự thành thật hoàn toàn. Không có một người bạn nào của Đức Chúa Trời trong Kinh Thánh là trọn vẹn. Nếu sự trọn vẹn là một đòi hỏi phải có để làm bạn với Đức Chúa Trời, chúng ta sẽ không bao giờ được làm bạn Ngài. May mắn thay, bởi ân điển của Đức Chúa Trời, Chúa Giê-su vẫn là *"bạn bè với người thaui thuế cùng kẻ xấu nết"* (Ma-thi-ơ 11:19).

Trong Kinh Thánh, những người bạn của Đức Chúa Trời rất chân thật về cảm nhận của họ; họ thường phản nản, bình luận, than thở và tranh biện với Đấng Tạo Hóa của mình. Tuy nhiên, Đức Chúa Trời không hề phiền lòng bởi sự thẳng thắn này; trên thực tế, Ngài khích lệ điều đó.

Đức Chúa Trời cho phép Áp-ra-ham chất vấn và yêu cầu Ngài về việc phá hủy thành Sô-đôm. Áp-ra-ham yêu cầu Đức Chúa Trời đừng hủy diệt thành này, thương lượng với Ngài từ năm mươi người công bình xuống còn mười người.

Đức Chúa Trời cũng kiên nhẫn lắng nghe những lời tố cáo của Đa-vít về sự bất công, phản bội, và bỏ rơi. Đức Chúa Trời đã không giết Giê-rê-mi khi ông nói rằng Ngài đã lừa ông. Gióp được phép trút đổ nỗi cay đắng của mình khi ông chịu thử thách, và cuối cùng, Đức Chúa Trời đã bảo vệ Gióp vì ông chân thật, và Ngài quở trách những người bạn của Gióp vì họ không thật lòng. Đức Chúa Trời phán với họ, *"Các người đã không chân thật với ta hay về ta-không giống như bạn Gióp của ta... Bạn ta là Gióp bây giờ sẽ cầu nguyện cho các người và ta sẽ nhậm lời người"* (Gióp 42:7 bản Msg-ND).

Trong một ví dụ về tình bạn thẳng thắn, ^[1] Đức Chúa Trời đã chân thành bày tỏ sự phẫn nộ của Ngài vì có lòng bất tuân của Y-sơ-ra-ên. Ngài phán với Môi-se rằng Ngài sẽ giữ lời hứa ban cho người Y-sơ-ra-

ên Đất Hứa, *nhưng* Ngài sẽ không đi với họ thêm một bước nào nữa trong đồng vắng! Đức Chúa Trời đã buồn chán, và Ngài nói với Môi-se chính xác điều mà Ngài cảm nhận.

Môi-se, như một "người bạn" của Đức Chúa Trời, đã đáp lời cách rất thẳng thắn: *"Kìa, Chúa đã bảo tôi dẫn dân này đi mà Ngài không cho tôi biết Ngài sẽ sai ai đi với tôi... Nếu tôi thật đặc biệt đối với Ngài như vậy, hãy cho tôi biết những kế hoạch của Ngài... Đừng quên rằng đây là dân sự CỦA NGÀI, trách nhiệm của Ngài... Nếu Ngài không hiện diện và dẫn dắt ở đây, thì hãy hủy bỏ cuộc hành trình này đi! Làm sao mà tôi biết được rằng Ngài ở cùng tôi trong mọi sự này, ở với tôi và với dân sự Ngài? Ngài đi với chúng tôi hay không?... Chúa phán cùng Môi-se, 'Thôi được. Theo như lời người nói vậy; ta cũng sẽ làm điều này để người biết rõ rằng người thật đặc biệt đối với ta'" (Xuất 33:12-17 bản Msg-ND).*

Đức Chúa Trời có thể chịu được sự thẳng thắn, chân thật đó nơi bạn hay không? Chắc chắn là được! Tình bạn chân thật được xây dựng trên sự cởi mở. Điều gì tỏ ra là *táo bạo* thì Đức Chúa Trời lại xem là *chân thật*. Đức Chúa Trời lắng nghe những lời chân thật từ những người bạn của Ngài; Ngài chán ngấy những lời sáo rỗng, rập khuôn, có thể đoán trước được. Để làm bạn với Đức Chúa Trời, bạn phải chân thật với Ngài, chia sẻ cảm xúc thật của bạn, chứ không phải những gì bạn nghĩ là bạn phải cảm nhận hay nói.

Dường như là bạn cần phải xưng ra một sự tức giận hay oán hờn kín giấu về Đức Chúa Trời liên quan đến một số lĩnh vực nào đó trong cuộc đời mà bạn cảm thấy rằng mình bị lừa gạt hay thất vọng. Chừng nào chúng ta đủ trưởng thành để hiểu rằng Đức Chúa Trời dùng *mọi sự* xảy đến vì lợi ích cho cuộc đời chúng ta, thì chúng ta vẫn còn cất giấu những oán giận Đức Chúa Trời về diện mạo, nền tảng, những lời cầu nguyện chưa được nhậm, những nỗi đau trong quá khứ, và những điều khác nữa của chúng ta, những điều mà nếu chúng ta là Đức Chúa Trời thì chắc chúng ta sẽ thay đổi. Con người thường đổ lỗi cho Đức Chúa Trời về những nỗi đau mà người khác gây ra cho họ. Điều này tạo nên cái mà William Backus gọi là "vết rạn nứt bí mật giữa bạn và Đức Chúa Trời."

Sự cay đắng là rào cản lớn nhất ngăn trở tình bạn với Đức Chúa Trời: Tại sao tôi lại muốn làm bạn của Đức Chúa Trời khi Ngài cho phép *chuyện này* xảy ra? Dĩ nhiên, phương thuốc điều trị là phải nhận thức rằng Đức Chúa Trời *luôn luôn* hành động vì lợi ích của bạn, thậm chí có khi nó gây đau đớn và bạn không hiểu được. Nhưng thoát khỏi nỗi oán hờn và bày tỏ cảm nhận của bạn là bước đầu tiên để chữa lành. Giống như nhiều người khác trong Kinh Thánh, hãy nói với Đức Chúa Trời đúng điều mà bạn cảm nhận. [iii]

Để dạy cho chúng ta về lòng chân thật tuyệt đối, Đức Chúa Trời ban cho chúng ta sách Thi Thiên-một cảm nang thờ phượng, có rất nhiều lời nói cường điệu, đam mê, nghi ngờ, sợ hãi, oán giận, và những cảm xúc sâu sắc cùng với sự tạ ơn, ngợi khen, và những lời tuyên xưng đức tin. Mọi tình cảm của con người đều được ghi nhận trong Thi Thiên. Khi bạn đọc những lời bày tỏ tình cảm của Đa-vít và những người khác, hãy ý thức rằng đây là cách Đức Chúa Trời muốn *bạn* thờ phượng Ngài-không che giấu bất cứ điều gì về cảm nhận của bạn. Bạn có thể cầu nguyện như Đa-vít: *"Ở trước mặt Ngài tôi tuôn đổ sự than thở tôi, bày tỏ sự gian nan tôi. Khi tâm hồn nao núng trong mình tôi, thì Chúa đã biết nẻo đường tôi" (Thi Thiên 142:2-3a).*

Thật khích lệ khi biết rằng tất cả những người bạn thân thiết nhất của Đức Chúa Trời-Môi-se, Đa-vít, Áp-ra-ham, Gióp, và những người khác-có vô số nghi ngờ. Nhưng thay vì che giấu sự nghi ngờ của mình bằng những lời tôn kính sáo rỗng, họ thẳng thắn xưng chúng ra cách công khai, cởi mở. Bày tỏ lòng nghi ngờ đôi khi lại là bước đầu tiên để tiến lên trên con đường dẫn đến sự thân mật với Đức Chúa Trời.

Tôi phải vâng phục Đức Chúa Trời bởi đức tin. Mỗi khi bạn tin cậy nơi sự khôn ngoan của Đức Chúa Trời và làm điều Ngài bảo bạn làm, thậm chí bạn không hiểu được gì sao, là bạn đang phát triển tình bạn của mình với Đức Chúa Trời. Thường thì chúng ta không nghĩ rằng sự vâng phục là một đặc tính của tình bạn; cái đó chỉ dành cho những mối quan hệ với cha mẹ, ông chủ, hoặc một viên chức cao cấp hơn chứ không phải dành cho một người bạn. Tuy nhiên, Chúa Giê-su chứng thực rằng sự vâng phục là một điều kiện để gần gũi với Đức Chúa Trời. Ngài phán, *"Vì thử các ngươi làm theo điều ta dạy, thì các ngươi là bạn hữu ta"* (Giăng 15:14).

Trong chương trước, tôi có nói rằng từ mà Chúa Giê-su dùng khi Ngài gọi chúng ta là "bạn hữu" có thể dùng để nói đến "những người bạn của nhà vua" trong cung điện. Dù những người bạn thân này có nhiều đặc quyền, họ vẫn phải tuân theo những mệnh lệnh của nhà vua. Chúng ta là những người bạn của Đức Chúa Trời, nhưng chúng ta không ngang hàng với Ngài. Ngài là người lãnh đạo yêu thương và chúng ta đi theo Ngài.

Chúng ta vâng phục Đức Chúa Trời, không phải do đó là nhiệm vụ hay do chúng ta sợ hoặc bị ép buộc, bèn là vì chúng ta yêu Ngài và tin cậy rằng Ngài biết điều gì tốt nhất cho chúng ta. Chúng ta *muốn* đi theo Đấng Christ vì lòng biết ơn về những gì Ngài đã làm cho chúng ta, và chúng ta càng theo Ngài gần bao nhiêu thì tình bạn của chúng ta càng trở nên đậm thắm bấy nhiêu.

Những người không tin thường nghĩ các Cơ-đốc nhân vâng phục vì đó là nghĩa vụ, vì mặc cảm tội lỗi hoặc vì sợ bị trừng phạt, nhưng không phải như vậy. Bởi chúng ta đã được tha thứ và được tự do, nên chúng ta vâng phục vì tình yêu thương-và sự vâng phục của chúng ta đem lại niềm vui lớn! Chúa Giê-su phán, *"Như Cha đã yêu thương ta thế nào, ta cũng yêu thương các ngươi thế ấy; hãy cứ ở trong sự yêu thương của ta. Nếu các ngươi vâng giữ các điều răn của ta, thì sẽ ở trong sự yêu thương ta, cũng như chính ta đã vâng giữ các điều răn của Cha ta, và cứ ở trong sự yêu thương Ngài. Ta nói cùng các ngươi những điều đó, hầu cho sự vui mừng của ta ở trong các ngươi, và sự vui mừng các ngươi được trọn vẹn"* (Giăng 15:9-11)

Hãy lưu ý rằng Chúa Giê-su mong muốn chúng ta chỉ làm điều mà Ngài đã làm với Đức Chúa Cha. Mỗi tương giao của Ngài với Đức Chúa Cha là khuôn mẫu cho tình bạn của chúng ta với Ngài. Chúa Giê-su đã làm mọi điều Đức Chúa Cha bảo Ngài làm-vì tình yêu thương.

Tình bạn chân thật không thụ động; nó hoạt động. Khi Chúa Giê-su bảo chúng ta yêu thương những người khác, giúp đỡ người có cần, chia sẻ những gì chúng ta có, giữ gìn đời sống thanh sạch, tha thứ, và đưa dắt người khác về với Ngài, thì chính tình yêu thương thúc đẩy chúng ta vâng phục ngay.

Chúng ta thường gặp thách thức để làm *"những việc lớn"* cho Đức Chúa Trời. Thực ra Chúa vui lòng nhiều hơn khi chúng ta làm những việc nhỏ cho Ngài bởi lòng vâng phục yêu thương. Người khác có thể không để ý đến chúng, nhưng Đức Chúa Trời thì có và Ngài xem đó là những hành động thờ phượng.

Những cơ hội lớn có thể chỉ đến một lần trong đời, nhưng những cơ hội nhỏ xung quanh chúng ta thì xảy đến hằng ngày. Thông qua những hành động đơn giản như nói sự thật, tử tế và khích lệ những người khác, chúng ta có thể khiến Chúa mỉm cười. Đức Chúa Trời xem trọng những hành động vâng phục đơn giản của chúng ta hơn là những lời cầu nguyện, ngợi khen hoặc các của dâng. Kinh Thánh nói với chúng ta, *"Đức Giê-hô-va há đẹp lòng của lễ thiêu và của lễ thù ân bằng sự vâng theo lời phán của Ngài ư? Vả, sự vâng lời tốt hơn của tế lễ"* (I Sa-mu-ên 15:22).

Chúa Giê-su bắt đầu chức vụ công khai lúc ba mươi tuổi, sau khi chịu báp-têm nơi Giăng. Lúc đó, Đức Chúa Trời từ trên trời phán rằng: *"Này là Con yêu dấu của ta, đẹp lòng ta mọi đàng"* (Ma-thi-ơ 3:17).

Đức Chúa Giê-su đã làm gì trong suốt ba mươi năm mà Đức Chúa Trời đẹp lòng đến như vậy? Kinh Thánh không nói gì về những năm tháng đó, ngoại trừ một câu ngắn trong **Lu-ca 2:51**: *"Ngài theo về thành Na-xa-rét và chịu lụy cha mẹ."* Ba mươi năm làm đẹp lòng Đức Chúa Trời chỉ tóm tắt trong hai chữ: *"chịu lụy"!*

Tôi phải coi trọng điều Đức Chúa Trời coi trọng. Đây là điều mà những người bạn làm-họ quan tâm đến những gì quan trọng đối với bạn mình. Bạn càng trở nên người bạn thân thiết của Đức Chúa Trời bao nhiêu, thì bạn càng quan tâm đến những điều Ngài quan tâm, đau buồn về những điều Ngài đau buồn, và vui mừng về những điều đem lại sự vui mừng cho Ngài bấy nhiêu.

Phao-lô là tấm gương tốt nhất cho điều này. Nhật ký công tác của Đức Chúa Trời cũng chính là nhật ký công tác của ông, và cảm xúc của Ngài cũng là cảm xúc của ông: *"Điều mà Ngài khiến tôi quan tâm nhiều nhất chính là anh em-đây cũng chính là tấm lòng của Đức Chúa Trời thiêu đốt trong tôi!"* (II Cô-rinh-tô 11:2 bản Msg-ND). Đa-vít cũng cảm thấy như vậy: *"Sự sốt sắng cho nhà Ngài bùng cháy trong tôi, nên những ai sỉ nhục Ngài cũng đang sỉ nhục tôi"* (Thi Thiên 69:9 bản NLT-ND).

Đức Chúa Trời quan tâm đến điều gì nhiều nhất? Sự giải cứu dân sự của Ngài. Ngài muốn tìm được tất cả những đứa con lạc mất của Ngài! Đó là toàn bộ lý do khiến Chúa Giê-su giáng trần. Điều ẩn tượng nhất trong lòng Đức Chúa Trời chính là sự chết của Con Ngài. Điều ẩn tượng thứ hai là khi các con cái Ngài chia sẻ về tin đó cho những người khác. Để làm một người bạn của Đức Chúa Trời, bạn phải quan tâm đến mọi người xung quanh bạn, là những người mà Đức Chúa Trời cũng quan tâm. Những người bạn của Đức Chúa Trời nói với những người bạn của họ về Đức Chúa Trời.

Tôi phải khao khát tình bạn với Đức Chúa Trời nhiều hơn mọi điều khác. Thi Thiên có rất nhiều gương hạnh này. Đa-vít đã hết lòng khao khát tìm biết Đức Chúa Trời trên tất cả mọi sự khác; ông dùng những từ như *khao khát, đói khát, trông mong*. Ông van nài Đức Chúa Trời. Ông nói, *"Tôi đã xin Đức Giê-hô-va một điều, và sẽ tìm kiếm điều ấy! Ấy là tôi muốn trọn đời được ở trong nhà Đức Giê-hô-va, để nhìn xem sự tốt đẹp của Đức Giê-hô-va, và cầu hỏi trong đền của Ngài"* (Thi Thiên 27:4). Trong một Thi Thiên khác, ông nói, *"Tình yêu của Ngài quý hơn cả sự sống của tôi"* (Thi Thiên 63:3 bản CEV-ND).

Niềm khao khát được Đức Chúa Trời ban phước của Gia-cóp mạnh đến nỗi ông đã vật lộn trong bùn đất cả đêm với Chúa, nói rằng, *"Tôi chẳng cho người đi đâu, nếu người không ban phước cho tôi"* (Sáng-thế ký 32:26). Điều đáng ngạc nhiên trong câu chuyện đó là Đức Chúa Trời, Đấng toàn năng, đã để cho Gia-cóp thắng! Đức Chúa Trời không hề bị xúc phạm khi chúng ta "vật lộn" với Ngài, vì vật lộn đòi hỏi sự tiếp xúc cá nhân và đưa chúng ta đến gần với Ngài! Nó cũng đòi hỏi một hành động đầy nhiệt huyết, và Đức Chúa Trời yêu thích việc chúng ta hết lòng với Ngài.

Phao-lô là một người khác hết lòng tìm kiếm tình bạn với Đức Chúa Trời. Đó chính là ưu tiên một, là tâm điểm, là mục đích cuối cùng của cuộc đời ông. Đây là lý do Đức Chúa Trời dùng Phao-lô một cách thật tuyệt vời. Một bản Kinh Thánh diễn ý đã thể hiện toàn bộ nhiệt huyết của Phao-lô như sau: *"Mục đích chính của tôi là tìm biết Ngài-để tôi ngày càng trở nên quen thuộc, gần gũi với Ngài, hiểu được, nhận thức được những điều kỳ diệu của Ngài cách rõ ràng và mạnh mẽ hơn"* (Phi-líp 3:10 bản Amp-ND).

Sự thật là: Gần Chúa bao nhiêu, đó là sự lựa chọn của bạn. Tình bạn thân mật với Đức Chúa Trời là một lựa chọn chứ không phải một sự tình cờ. Bạn cần phải hết lòng tìm kiếm nó. Bạn có thực sự muốn nó hơn mọi điều khác không? Nó đáng giá như thế nào đối với bạn? Nó có đáng để bạn từ bỏ mọi sự khác không? Nó có đáng để bạn nỗ lực phát triển những thói quen và kỹ năng cần thiết không?

Có thể bạn đã hết lòng với Chúa trong quá khứ, nhưng bây giờ thì không còn khao khát đó nữa. Đó là nan đề của các Cơ-đốc nhân tại Lao-đi-xê-hô đã đánh mất tình yêu ban đầu của mình. Họ làm mọi việc đều đúng cả, nhưng chỉ vì nhiệm vụ chứ không phải vì tình yêu. Nếu bạn vừa mới đặt chân trên con đường tâm linh, thì đừng ngạc nhiên khi Chúa cho phép cuộc đời bạn gặp đau đớn.

Nỗi đau là nhiều liệu cho lòng nhiệt thành-nó thúc đẩy chúng ta thay đổi, là động lực mà bình thường chúng ta không có. C. S. Lewis đã nói, *"Nỗi đau là cái loa của Đức Chúa Trời."* Đó là cách Chúa dùng để đánh thức chúng ta dậy trong cơn mê thuộc linh. Những nan đề của bạn không phải là sự trừng phạt; đó là những tiếng gọi thức tỉnh đến từ một Đức Chúa Trời yêu thương. Đức Chúa Trời không nôn nóng vì bạn; Ngài nôn nóng về bạn, và Ngài sẽ làm bất cứ điều gì có thể để kéo bạn trở lại mối thông công với Ngài. Nhưng có một cách dễ hơn để khơi lại lòng nhiệt thành của bạn về Đức Chúa Trời: Hãy xin Chúa ban nó cho bạn, và cứ tiếp tục cầu xin cho tới khi bạn có được. Hãy cầu nguyện như vậy suốt cả ngày: "Lạy Chúa Giê-su, con muốn biết Ngài cách tường tận hơn mọi điều khác." Đức Chúa Trời phán với những kẻ phu tù tại Ba-by-lôn, *"Các ngươi sẽ tìm ta, và gặp được, khi các ngươi tìm kiếm ta hết lòng"* (Giê-rê-mi 29:13).

Mối Tương Giao Quan Trọng Nhất Của Bạn

Không có một điều gì-tuyệt đối không-quan trọng hơn việc phát triển một tình bạn với Đức Chúa Trời. Đó là một mối tương giao tồn tại đời đời. Phao-lô nói với Ti-mô-thê, *"Một số người đã đánh mất điều quan trọng nhất của cuộc đời họ-họ không biết Đức Chúa Trời"* (I Ti-mô-thê 6:21 bản LB-ND). Bạn có bao giờ để mất điều quan trọng nhất trong cuộc đời mình không? Bạn có thể bắt đầu lại ngay bây giờ. Hãy nhớ rằng, đó là lựa chọn của bạn. Gần Chúa bao nhiêu, đó là lựa chọn của bạn.

Suy Nghĩ Về Mục Đích Của Tôi

Vấn Đề Suy Nghĩ: Tôi gần Chúa bao nhiêu là tùy vào sự lựa chọn của mình.

Câu Gốc: "Hãy đến gần Đức Chúa Trời, thì Ngài sẽ đến gần anh em." Gia-cơ 4:8a

Câu Hỏi Suy Gẫm: Hôm nay tôi có quyết định gì để đến gần hơn với Đức Chúa Trời?

Ngày 13:

Sự Thờ Phụng Làm Đẹp Lòng Đức Chúa Trời

***Người phải hết lòng, hết linh hồn, hết trí khôn, hết sức
mà kính mến Chúa là Đức Chúa Trời người.
(Mác 12:30)***

Đức Chúa Trời muốn toàn bộ con người bạn.

Ngài không muốn chỉ một phần cuộc đời bạn. Ngài đòi hỏi *hết* tâm lòng, *hết* linh hồn, *hết* tâm trí, và *hết* sức lực của bạn. Đức Chúa Trời không muốn sự tận hiến nửa vời, sự vâng phục một phần, và phần còn thừa về thời gian cũng như tiền bạc của bạn. Ngài khao khát sự tận hiến trọn vẹn, chứ không phải một chút ít nào đó trong cuộc đời bạn.

Một người đàn bà Sa-ma-ri đã có lần tranh luận với Chúa Giê-su về thời gian, địa điểm và phong cách tốt nhất cho sự thờ phụng. Chúa Giê-su đáp lại rằng những vấn đề bên ngoài đó không cần thiết. *Nơi* bạn thờ phụng không quan trọng bằng *tại sao* bạn thờ phụng và bạn dâng phó chính mình *bao nhiêu* cho Đức Chúa Trời trong khi thờ phụng. Có cách thờ phụng đúng và cũng có cách thờ phụng sai. Kinh Thánh chép, ***"Chúng ta hãy biết ơn và thờ phụng Đức Chúa Trời theo cách Ngài đẹp lòng"*** (Êbê-rơ 12:28a bản TEV-ND).

Loại thờ phụng làm đẹp lòng Đức Chúa Trời có bốn đặc tính:

Đức Chúa Trời đẹp lòng khi chúng ta thờ phụng cách chính xác. Người ta thường nói, "Tôi thích nghĩ về Đức Chúa Trời như là..." và rồi họ chia sẻ ý tưởng của mình về loại Chúa mà họ muốn thờ phụng. Nhưng chúng ta không thể tạo ra một hình ảnh đúng đắn, dễ chịu hay mang tính chất chính trị về Đức Chúa Trời rồi thờ phụng nó. Đó là thờ hình tượng.

Sự thờ phụng phải đặt trên lẽ thật của Kinh Thánh, chứ không phải những quan điểm của bạn về Đức Chúa Trời. Chúa Giê-su phán với người đàn bà Sa-ma-ri, ***"Những kẻ thờ phụng thật sẽ thờ phụng Cha bằng tâm thần và lẽ thật, vì họ là những người thờ phụng mà Cha tìm kiếm"*** (Giăng 4:23 bản NIV-ND). "Thờ phụng bằng lẽ thật" có nghĩa là thờ phụng Đức Chúa Trời theo đúng như điều Kinh Thánh bày tỏ về Ngài.

Đức Chúa Trời đẹp lòng khi chúng ta thờ phụng cách chân thật. Khi Chúa Giê-su phán bạn phải *"thờ phụng bằng tâm thần"* thì không phải Ngài ngụ ý Thánh Linh, mà Ngài muốn nói đến tâm linh của bạn! Được tạo dựng theo hình ảnh của Đức Chúa Trời, bạn là một tâm linh cư ngụ trong một thân

thể, và Đức Chúa Trời đã thiết kế tâm linh của bạn sao cho có thể tương giao với Ngài. Thờ phượng tức là tâm linh của chúng ta đáp lại Tâm Linh của Đức Chúa Trời.

Khi Chúa Giê-su phán, "*Người phải hết lòng, hết linh hồn... kính mến Chúa*" Ngài muốn nói rằng sự thờ phượng phải chân thật và xuất phát từ tâm lòng. Đó không chỉ là vấn đề nói những lời đúng đắn; mà bạn còn phải đặt cả tấm lòng của mình vào đó khi nói nữa. Lời ngợi khen vô tâm hoàn toàn không phải là lời ngợi khen! Đó là sự sỉ nhục Đức Chúa Trời.

Khi chúng ta thờ phượng, Đức Chúa Trời không chỉ nghe những lời chúng ta nói, Ngài còn nhìn vào trong tâm lòng của chúng ta. Kinh Thánh chép, "*Loài người xem bề ngoài, nhưng Đức Giê-hô-va nhìn thấy trong lòng*" (I Sa-mu-ên 16:7b).

Vì sự thờ phượng bao hàm cả việc vui mừng trong Chúa, nên nó cũng liên quan đến những tình cảm của bạn. Đức Chúa Trời ban cho bạn nhiều tình cảm để bạn có thể thờ phượng Ngài bằng cảm xúc sâu xa-nhưng những tình cảm đó phải chân thật, chứ không được giả tạo. Đức Chúa Trời ghét sự giả hình. Ngài không muốn sự khoe mình, qua quýt hay giả tạo trong thờ phượng. Ngài muốn tình yêu chân thật, thực sự của bạn. Chúng ta có thể thờ phượng Đức Chúa Trời cách không hoàn hảo, nhưng chúng ta không thể thờ phượng Ngài cách *không chân thật*.

Tất nhiên, chỉ có sự chân thật thôi thì chưa đủ; bạn có thể chân thật mà lại sai. Đó là lý do tại sao cần phải có cả tâm thần và lẽ thật. Thờ phượng phải vừa chính xác vừa chân thật. Sự thờ phượng làm đẹp lòng Chúa mang tính chất tình cảm sâu sắc và tín lý vững vàng. Chúng ta dùng cả con tim lẫn khối óc của mình. Ngày nay nhiều người cho rằng được cảm động về phương diện tình cảm bởi âm nhạc là được Thánh Linh thăm viếng, nhưng hai việc này khác nhau. Sự thờ phượng thật diễn ra khi tâm linh của bạn đáp lại Đức Chúa Trời, chứ không phải một giai điệu âm nhạc nào đó. Trên thực tế, một số bài hát dễ cảm, nội quan lại *ngăn trở* sự thờ phượng vì nó lôi kéo sự chú ý ra khỏi Đức Chúa Trời mà hướng đến những cảm xúc của chúng ta. Điều lớn nhất khiến bạn phân tâm khi thờ phượng chính là bản thân bạn-những sở thích và những lo lắng của bạn liên quan đến điều người khác nghĩ về bạn.

Các Cơ-đốc nhân thường có nhiều cách khác nhau, thỏa đáng và chân thật, để bày tỏ lòng ngợi khen Đức Chúa Trời, nhưng những tranh cãi thường chỉ liên quan đến nhân cách và sự khác biệt về bối cảnh. Có rất nhiều hình thức ngợi khen được đề cập đến trong Kinh Thánh, trong số đó có xung tột, ca hát, kêu gào, đứng tôn vinh, quỳ gối, nhảy múa, tạo ra những âm thanh hoan hỉ, làm chứng, chơi các loại nhạc cụ âm nhạc, và giong tay lên. [1] Phong cách thờ phượng tốt nhất là phong cách bày tỏ chân thật nhất về tình yêu của bạn dành cho Đức Chúa Trời, dựa trên nền tảng và nhân cách mà Đức Chúa Trời đã ban cho bạn.

Bạn tôi, Gary Thomas, lưu ý rằng nhiều Cơ-đốc nhân dường như bị *mắc kẹt* trong một lối mòn thờ phượng, một lệ thường không đem lại sự thỏa lòng, thay vì có một tình bạn sống động với Đức Chúa Trời, vì họ ép buộc mình dùng những phương pháp dưỡng linh hoặc những phong cách thờ phượng không phù hợp với cốt cách Đức Chúa Trời đã dựng nên trong họ.

Gary tự hỏi, *Nếu Đức Chúa Trời đã cố tình tạo dựng tất cả chúng ta khác nhau hết thảy, tại sao lại cứ muốn mọi người yêu Chúa theo cùng một cách?* Khi đọc các tác phẩm Cơ-đốc kinh điển và phỏng vấn những Cơ-đốc nhân trưởng thành, Gary khám phá ra rằng các Cơ-đốc nhân đã dùng nhiều cách khác nhau trong 2,000 năm qua để tận hưởng sự thân mật với Đức Chúa Trời: ở ngoài trời, nghiên cứu, ca hát, đọc sách, nhảy múa, sáng tác nghệ thuật, phục vụ những người khác, ở riêng một mình, vui hưởng mỗi thông công, và tham gia vào hàng tá các hoạt động khác.

Trong cuốn sách của mình, *Sacred Pathways*, Gary xác định chín trong số những cách lôi kéo con

người đến gần Đức Chúa Trời: *Những người yêu thiên nhiên* thích bày tỏ tình yêu Chúa ngoài trời, gần gũi với thiên nhiên. *Những người thiên về tình cảm* yêu Chúa qua các giác quan của họ và thích những buổi thờ phượng đẹp đẽ trong đó họ có thể nhìn, nếm, ngửi, và sờ chạm, chứ không chỉ dùng tai. *Những người có khuynh hướng truyền thống* lại thích đến gần Đức Chúa Trời bằng các nghi lễ, hình thức, những biểu tượng và một cơ cấu không đổi. *Những người có khuynh hướng khổ hạnh* thì thích yêu Chúa trong sự cô độc, và đơn giản. *Những người năng động* lại yêu Chúa khi đối đầu với ma quỷ, chống lại sự bất công và tích cực để biến thế giới thành một nơi tốt hơn. *Người có khuynh hướng quan tâm* lại yêu Chúa bằng cách yêu thương người khác và đáp ứng những nhu cầu của họ. *Những người hăng hái* lại yêu Chúa bằng sự ca tụng, tán dương. *Những người trầm tư* thì lại yêu Chúa bằng sự ngưỡng mộ. *Những người trí thức* thì lại yêu Chúa bằng việc nghiên cứu. [ii]

Không có một hình thức thờ phượng nào là "thích hợp cho mọi người" cả. Có một điều chắc chắn, bạn không thể dâng vinh hiển cho Đức Chúa Trời khi cố trở thành một người khác, người mà Ngài không hề hoạch định nên trong bạn. Đức Chúa Trời muốn bạn là chính bạn. *"Nhưng giờ hầu đến, và đã đến rồi, khi những kẻ thờ phượng thật lấy tâm thần và lễ thật mà thờ phượng Cha: ấy đó là những kẻ thờ phượng mà Cha ưa thích vậy"* (Giăng 4:23).

Đức Chúa Trời đẹp lòng khi chúng ta thờ phượng cách có suy nghĩ. Mạng lệnh của Chúa Giê-su "yêu Chúa với cả tâm trí" được lặp lại bốn lần trong Tân Ước. Đức Chúa Trời không đẹp lòng với việc hát thánh ca theo thói quen, cầu nguyện cách chiếu lệ, hoặc những lời cảm thán vô tâm như "Ngợi khen Chúa," vì chúng ta không nghĩ ra được điều gì khác để nói lúc đó. Nếu thờ phượng mà không đặt suy nghĩ hay tâm trí vào đó, thì thật là vô nghĩa. Bạn cần phải đặt tâm trí mình vào đó.

Chúa Giê-su gọi sự thờ phượng không có suy nghĩ là "những lời lặp vô ích." [iii] Thậm chí những khái niệm của Kinh Thánh cũng có thể trở thành lời nói sáo rỗng do dùng quá nhiều và chúng ta không còn suy nghĩ về ý nghĩa của nó nữa. Thật dễ hơn nhiều khi dâng những lời sáo rỗng trong lúc thờ phượng thay vì cố gắng tôn vinh Chúa bằng những từ mới và cách mới. Đây là lý do tại sao tôi khích lệ bạn đọc Kinh Thánh từ nhiều bản dịch và diễn ý khác nhau. Nó sẽ mở rộng vốn từ để bạn thờ phượng.

Cố gắng ngợi khen Chúa mà không dùng những từ như *ngợi khen, ha-lê-lu-gia, tạ ơn* hay *a-men*. Thay vì nói, "Chúng con muốn ngợi khen Ngài," hãy liệt kê một danh sách những từ đồng nghĩa và dùng những từ mới như *ngưỡng mộ, tôn kính, coi trọng, kính trọng, tôn ca* và *cảm kích*.

Cũng hãy *cụ thể*. Nếu một người nào đó đến với bạn và cứ lặp lại, "Tôi khen anh!" mười lần, có lẽ bạn sẽ nghĩ, *Vì cái gì?* Bạn thà nhận hai lời khen cụ thể hơn là hai chục lời khen chung chung. Chúa cũng vậy.

Một gợi ý khác đó là liệt kê các danh xưng của Đức Chúa Trời và tập trung vào đó. Các danh xưng của Đức Chúa Trời không phải là điều tùy tiện; chúng cho chúng ta biết những khía cạnh khác nhau của bản chất Ngài. Trong Cựu Ước, Đức Chúa Trời thường bày tỏ chính Ngài cho dân Y-sơ-ra-ên bằng các danh xưng mới, và Ngài cũng ra lệnh cho chúng ta ngợi khen danh Ngài.

Đức Chúa Trời cũng muốn sự thờ phượng chung của chúng ta có trật tự. Phao-lô dành cả một chương trong I Cô-rinh-tô 14 để nói về điều này, *"Nhưng mọi sự đều nên làm cho phải phép và theo thứ tự"* (I Cô-rinh-tô 14:40).

Liên hệ đến điều này, Đức Chúa Trời cũng muốn những buổi thờ phượng của chúng ta dễ hiểu đối với những người chưa tin khi họ có mặt. Phao-lô nói, *"Giả sử có người lạ trong buổi thờ phượng của anh em, lúc anh em đang ngợi khen Đức Chúa Trời bằng tâm thần. Nếu họ không hiểu việc anh em đang làm, thì làm sao mà họ nói 'A-men' được? Anh em có thể thờ phượng Đức Chúa Trời một cách kỳ diệu,*

nhưng chẳng có ai khác được lợi từ việc đó" (I Cô-rinh-tô 14:16-17 bản CEV-ND). Nhảy cảm đối với những người chưa tin có mặt trong các chương trình thờ phượng là một mạng lệnh của Kinh Thánh. Bỏ qua mạng lệnh này vừa không vâng phục, vừa thiếu yêu thương. Để hiểu rõ hơn về vấn đề này, hãy đọc chương "Thờ Phượng Có Thể Là Một Lời Chứng" trong cuốn *Hội Thánh Theo Đúng Mục Đích*.

Đức Chúa Trời đẹp lòng khi sự thờ phượng của chúng ta thực tiễn. Kinh Thánh chép, *"...Vậy, hỡi anh em, tôi lấy sự thương xót của Đức Chúa Trời khuyên anh em dâng thân thể mình làm của lễ sống và thánh, đẹp lòng Đức Chúa Trời, ấy là sự thờ phượng phải lẽ của anh em" (Rô-ma 12:1).* Tại sao Đức Chúa Trời lại muốn thân thể của bạn? Tại sao Ngài không nói "Hãy dâng tâm thần của người?" Vì nếu không có thân thể, bạn không thể làm được bất cứ việc gì trên hành tinh này. Trong cõi đời đời, bạn sẽ có một thân thể mới, tốt hơn, cao cấp hơn, nhưng khi bạn còn đang ở trên đất này, Chúa phán, "Hãy dâng cho ta điều mà người có!" Ngài rất thực tế trong sự thờ phượng.

Bạn từng nghe nhiều người nói, "Tôi không thể có mặt trong buổi nhóm tối nay, nhưng *tâm linh* tôi sẽ ở cùng anh em luôn." Bạn có biết điều đó có ý nghĩa gì không? Chẳng có ý nghĩa gì cả. Nó hoàn toàn vô giá trị! Hễ bạn còn trên đất này, thì tâm linh của bạn chỉ có thể ở nơi nào mà thân thể bạn đang ở mà thôi! Nếu thân thể bạn không có ở đó, thì chính bạn cũng không!

Trong sự thờ phượng, chúng ta phải "Dâng thân thể mình làm của lễ *sống*." Chúng ta thường liên hệ khái niệm "của lễ" với một cái gì đó chết rồi, nhưng Đức Chúa Trời muốn bạn làm một của lễ sống. Ngài muốn bạn *sống* cho Ngài! Tuy nhiên, vấn đề ở đây là con sinh tể còn sống thì có thể bỏ khỏi bàn thờ, và chúng ta thường làm như vậy. Chúng ta thường hát "Tinh binh Giê-su tiến lên" vào Chúa Nhật và rồi "chuồn mất" vào Thứ Hai.

Trong Cựu Ước, Đức Chúa Trời đẹp lòng nhiều của lễ thờ phượng vì chúng báo trước về sự hy sinh của Chúa Giê-su cho chúng ta trên thập giá. Bây giờ thì Đức Chúa Trời đẹp lòng với nhiều của lễ khác nhau trong sự thờ phượng: tạ ơn, ngợi khen, hạ mình, ăn năn, dâng hiến tiền bạc, cầu nguyện, phục vụ những người khác và chia sẻ với những người có cần.^[iv]

Sự thờ phượng thật có cái giá của nó. Đa-vít biết điều đó và nói, *"Ta không muốn dâng cho Giê-hô-va Đức Chúa Trời ta những của lễ thiêu không đáng giá chi" (II Sa-mu-ên 24:24).* Điều mà chúng ta phải trả cho sự thờ phượng đó là sự hướng ngã của mình. Bạn không thể vừa tôn cao Đức Chúa Trời vừa tôn cao chính mình. Bạn không thờ phượng để cho người khác nhìn thấy. Bạn phải dời sự chú ý ra khỏi chính mình.

Khi Chúa phán, *"Hãy... hết sức mà yêu mến Chúa là Đức Chúa Trời người,"* Ngài đang chỉ ra rằng sự thờ phượng đòi hỏi cả nỗ lực và sức lực. Không phải lúc nào cũng thuận tiện và thoải mái, và đôi lúc thờ phượng chỉ là một hành động của ý chí-một của lễ sẵn lòng. Sự thờ phượng thụ động là phép nghịch hợp (oxymoron).

Khi bạn ngợi khen Đức Chúa Trời ngay cả lúc bạn cảm thấy không thích làm việc đó, bạn ra khỏi giường để thờ phượng khi bạn mệt mỏi, hoặc bạn giúp đỡ những người khác khi đã gần kiệt sức, bạn đang dâng một của lễ thờ phượng cho Đức Chúa Trời. Điều đó làm đẹp lòng Ngài.

Matt Redman, một người hướng dẫn thờ phượng ở Anh, có kể về cách mục sư của ông dạy Hội Thánh về ý nghĩa thật của sự thờ phượng. Để chứng tỏ rằng thờ phượng không chỉ là âm nhạc, ông không cho phép hát trong các buổi thờ phượng một khoảng thời gian dài, lúc đó họ học thờ phượng theo những cách khác. Đến cuối thời gian đó, Matt đã viết bài hát cổ điển:

"Trái Tim Của Sự Thờ Phụng."

Khi tiếng nhạc tắt dần, và mọi sự qua đi,
Con đến, khao khát mang lại một điều gì đó
Làm đẹp lòng Ngài.
Con sẽ không chỉ mang đến cho Ngài một bài hát,
Vì chính nó không phải là điều Ngài đòi hỏi.
Ngài tìm kiếm tận sâu thẳm bên trong
Hơn là nhìn vẻ ngoài của mọi sự.
Ngài đang nhìn vào lòng con. [v]

Trọng tâm của vấn đề chính là vấn đề tấm lòng.

Suy Nghĩ Về Mục Đích Của Tôi

Vấn Đề Suy Nghĩ: Đức Chúa Trời muốn toàn bộ con người tôi.

Câu Gốc: "Người phải hết lòng, hết linh hồn, hết trí khôn, hết sức mà kính mến Chúa là Đức Chúa Trời người." Mác 12:30

Câu Hỏi Suy Gẫm: Điều gì làm đẹp lòng Đức Chúa Trời hơn ngay lúc này đây-sự thờ phụng chung hay sự thờ phụng riêng của tôi? Tôi sẽ làm gì?

Ngày 14: Khi Chúa Đường Như Ở Xa

**Đức Giê-hô-va đã ẩn mình khỏi dân sự Ngài,
nhưng tôi tin cậy Ngài và đặt hy vọng nơi Ngài.
(Ê-sai 8:17/ Bản TEV-ND)**

Đức Chúa Trời là thật, bất luận bạn cảm thấy như thế nào.

Thật dễ thờ phượng Đức Chúa Trời khi mọi sự đều tốt đẹp trong cuộc đời bạn-khi Ngài chu cấp thức ăn, bạn bè, gia đình, sức khỏe và những hoàn cảnh hạnh phúc. Nhưng cuộc sống không phải lúc nào cũng dễ chịu. Vậy thì khi đó bạn thờ phượng Đức Chúa Trời như thế nào? Bạn làm gì khi đường như Đức Chúa Trời ở xa hàng triệu dặm?

Mức độ sâu sắc nhất của sự thờ phượng là ngợi khen Đức Chúa Trời bất chấp nỗi đau, tạ ơn Ngài trong thử thách, tin cậy Ngài khi gặp cám dỗ, đầu phục Ngài khi chịu thương khó, và yêu thương Ngài khi Ngài dường như ở xa.

Tình bạn thường được thử thách bởi sự chia cắt và im lặng; bạn bị chia cắt bởi khoảng cách địa lý hoặc bạn không thể nói chuyện được. Trong tình bạn với Đức Chúa Trời, không phải lúc nào bạn cũng cảm thấy gần gũi Ngài. Philip Yancey đã nói, *"Bất cứ mối quan hệ nào cũng có những lúc gần gũi và những lúc xa cách, và trong mỗi tương giao với Đức Chúa Trời, bất luận có thân mật thế nào, thì con lắc cứ rung đưa từ bên này sang bên kia."*^[i] Đó là lúc sự thờ phượng gặp khó khăn.

Để phát triển tình bạn của bạn, Đức Chúa Trời sẽ thử thách nó bằng những khoảng thời gian dường như xa cách-những lúc mà bạn cảm nhận như thể Ngài đã bỏ bạn hoặc quên bạn rồi. Có vẻ như Chúa ở cách xa một triệu dặm vậy. Thánh John của Thập Giá đã gọi những tháng ngày khô hạn, nghi ngờ thuộc linh và xa cách Đức Chúa Trời là *"đêm tối của linh hồn."* Henri Nouwen gọi đó là *"chức vụ vắng bóng."* A. W. Tozer gọi đó là *"chức vụ của bóng đêm."* Những người khác thì gọi là *"mùa đông của tâm lòng."*

Ngoài Chúa Giê-su ra, thì Đa-vít có lẽ là người có một tình bạn mật thiết nhất với Đức Chúa Trời. Đức Chúa Trời cũng đẹp lòng khi gọi ông là "một người theo lòng Ngài."^[ii] Nhưng Đa-vít cũng thường phản nản về sự vắng mặt của Đức Chúa Trời: *"Đức Giê-hô-va ôi! vì có gì Ngài đứng xa, Lúc gian truân tại sao Ngài ẩn mình đi?"* (Thi Thiên 10:1). *"Đức Chúa Trời tôi ôi! Đức Chúa Trời tôi ôi! sao Ngài lìa bỏ tôi? Nhân sao Ngài đứng xa, không giúp đỡ tôi, và chẳng nghe lời rên siết tôi?"* (Thi Thiên 22:1). *"Đức Chúa Trời ôi! Chúa là sức lực tôi; có sao Chúa đã từ bỏ tôi?"* (Thi Thiên 43:2).^[iii]

Dĩ nhiên, Đức Chúa Trời không thực sự lìa bỏ Đa-vít, và Ngài cũng không lìa bỏ bạn. Ngài đã hứa rằng, *"Ta sẽ chẳng lìa ngươi, chẳng bỏ ngươi đâu."*^[iv] Nhưng Đức Chúa Trời không có hứa rằng "ngươi sẽ luôn luôn cảm nhận được sự hiện diện của ta." Trên thực tế, Đức Chúa Trời khẳng định rằng đôi khi Ngài giấu mặt Ngài khỏi chúng ta.^[v] Có những lúc dường như Ngài mất tích khỏi cuộc đời bạn.

Floyd McClung mô tả như sau: *"Bạn thức dậy vào một buổi sáng và mọi cảm nhận thuộc linh đều biến*

mất. Bạn cầu nguyện nhưng không có điều gì xảy ra. Bạn đổ trách ma quỷ, nhưng việc làm đó cũng không thay đổi được gì. Bạn vẫn thực hiện những bài tập thuộc linh... bạn nhờ những người khác cầu thay cho mình... bạn xưng nhận mọi tội lỗi mình có thể tưởng tượng ra được, và bạn đi loanh quanh xin lỗi hết mọi người bạn biết. Bạn kiêng ăn... và cũng chẳng có gì mới. Bạn bắt đầu tự hỏi không biết bao lâu thì đêm tối thuộc linh âm u này mới qua đi. Nhiều ngày? Hàng tuần? Hàng tháng? Hay nó sẽ không bao giờ chấm dứt?... bạn cảm nhận dường như lời cầu xin của mình dội xuống từ trần nhà. Trong sự chán nản cùng cực, bạn thốt lên, 'Chuyện gì xảy đến với tôi vậy?'"[vi]

Sự thật là bạn không có gì sai trật cả! Đây là một việc bình thường trong sự thử thách và trưởng thành của tình bạn với Đức Chúa Trời. Mọi Cơ-độc nhân đều trải qua điều này ít nhất một lần, và thường thì vài lần. Nó thật đau đớn và làm cho lúng túng, nhưng nó tuyệt đối quan trọng đối với sự phát triển đức tin của bạn. Biết rõ việc này, nên Gióp có hy vọng khi ông không thể cảm nhận sự hiện diện của Đức Chúa Trời trong đời sống của mình. Ông nói, "*Này, tôi đi tới trước, nhưng không có Ngài tại đó; tôi đi lại sau, song tôi cũng chẳng nhìn thấy Ngài. Qua phía tả, khi Ngài đang làm công việc đó, song tôi không phân biệt Ngài được; Ngài ẩn tại phía hữu, nên tôi chẳng thấy Ngài. Nhưng Chúa biết con đường tôi đi; khi Ngài đã thử rèn tôi, tôi sẽ ra như vàng*" (Gióp 23:8-10).

Khi Chúa dường như ở xa, bạn có thể cảm nhận rằng Ngài đang nổi giận với bạn, hoặc đang kỷ luật bạn vì một tội lỗi nào đó. Trên thực tế, tội lỗi không hề chia cắt chúng ta khỏi mối tương giao mật thiết với Đức Chúa Trời. Chúng ta làm buồn lòng Thánh Linh và chấm dứt mối thông công với Ngài bởi sự bất tuân, xung đột với những người khác, bận rộn, thân thiết với thế gian và các tội lỗi khác.[vii]

Nhưng thường thì cảm giác bị bỏ rơi hay xa rời Đức Chúa Trời không có liên quan đến tội lỗi. Đó là sự thử thách đức tin-là điều mà tất cả chúng ta phải đối diện: Bạn sẽ vẫn tiếp tục yêu thương, tin cậy, vâng lời, và thờ phượng Đức Chúa Trời, ngay cả khi bạn không còn cảm nhận được sự hiện diện của Ngài, hoặc thấy được bằng chứng rõ ràng về công việc của Ngài trong cuộc đời bạn hay không?

Sai lầm phổ biến nhất mà các Cơ-độc nhân ngày nay vấp phải trong sự thờ phượng đó là tìm kiếm một trải nghiệm thay vì tìm kiếm Đức Chúa Trời. Họ tìm kiếm một cảm giác, và nếu nó xảy đến, họ kết luận rằng họ đã thờ phượng. Sai! Trên thực tế, Đức Chúa Trời thường cất bỏ những cảm xúc của chúng ta để chúng ta không bị lệ thuộc vào chúng. Tìm kiếm một cảm xúc, thậm chí là cảm xúc gần gũi với Đấng Christ, thì không phải thờ phượng.

Khi bạn còn là con đồ thuộc linh, Đức Chúa Trời ban cho bạn nhiều cảm xúc để xác nhận và thường đáp lại những lời cầu xin ầu trị, tự cho mình là trung tâm nhất-để qua đó bạn biết rằng Ngài hiện hữu. Nhưng khi bạn lớn lên trong đức tin, Ngài sẽ cai dứt bạn khỏi những sự lệ thuộc này.

Sự toàn tại của Đức Chúa Trời và sự biểu lộ vinh hiển của Ngài là hai việc khác nhau. Một cái là sự thật; còn cái kia thường là cảm xúc. Đức Chúa Trời luôn luôn hiện hữu, ngay cả khi bạn không nhận thức về Ngài, và sự hiện diện của Ngài sâu sắc đến độ khó có thể đo lường chỉ bằng tình cảm.

Phải, Ngài muốn bạn cảm nhận được sự hiện diện của Ngài, nhưng Ngài quan tâm nhiều hơn đến việc bạn tin cậy thay vì cảm nhận Ngài. Đức tin, chứ không phải những cảm xúc, làm đẹp lòng Đức Chúa Trời.

Những hoàn cảnh thách thức đức tin của bạn nhiều nhất là lúc cuộc đời đổ vỡ mà không thể tìm thấy Chúa ở đâu cả. Việc này đã xảy ra cho Gióp. Trong chỉ một ngày, ông đã mất tất cả-gia đình, công việc, sự giàu có, và mọi thứ ông sở hữu. Điều làm ngã lòng nhất là trong suốt ba mươi bảy chương, Đức Chúa Trời không nói một lời!

Làm sao bạn có thể ngợi khen Đức Chúa Trời khi bạn không hiểu điều gì đang xảy ra cho cuộc đời mình và Đức Chúa Trời thì im lặng? Làm sao bạn có thể giữ được sợi dây liên lạc trong lúc khủng hoảng mà không nói một tiếng nào? Làm sao bạn có thể hướng mắt nhìn lên Chúa Giê-su đang khi chúng đang đầy nước mắt? Bạn hãy làm điều mà Gióp đã làm: *"Gióp bèn chỗi dậy, xé áo mình, và cạo đầu, đoạn xấp mình xuống đất mà thờ lạy, và nói rằng: 'Tôi trần truồng lọt khỏi lòng mẹ, và tôi cũng sẽ trần truồng mà về; Đức Giê-hô-va đã ban cho, Đức Giê-hô-va lại cất đi; đáng ngợi khen danh Đức Giê-hô-va!'"* (Gióp 1:20-21).

Hãy nói với Chúa đúng điều bạn cảm nhận. Hãy tuôn đổ lòng mình ra trước mặt Đức Chúa Trời. Hãy nói hết mọi cảm xúc của bạn. Gióp đã làm việc này khi ông nói: *"Bởi cơ ấy, tôi chẳng cầm miệng tôi; trong cơn hoạn nạn của lòng tôi, tôi sẽ nói ra; trong cay đắng của linh hồn tôi, tôi sẽ phàn nàn"* (Gióp 7:11). Ông kêu gào khi Đức Chúa Trời dường như ở xa: *"Chớ chi tôi được như lúc còn tráng kiện, Khi tình thiết hữu của Đức Chúa Trời còn đoái đến trại tôi"* (Gióp 29:4). Đức Chúa Trời có thể giải quyết sự nghi ngờ, nóng giận, sợ hãi, buồn rầu, bối rối, và những thắc mắc của bạn.

Bạn có biết rằng thừa nhận sự tuyệt vọng của mình trước mặt Đức Chúa Trời là một bản tuyên xưng đức tin không? Vừa tin cậy Đức Chúa Trời, vừa cảm thấy chán nản cùng một lúc, Đa-vít đã viết: *"Tôi tin, nên tôi nói. tôi đã bị buồn thảm lắm"* (Thi Thiên 116:10). Điều này có vẻ mâu thuẫn: Tôi tin Đức Chúa Trời, nhưng tôi chán nản lắm! Sự thẳng thắn của Đa-vít thực sự bày tỏ đức tin sâu sắc: Trước hết, ông tin cậy nơi Đức Chúa Trời. Kế đến, ông tin rằng Đức Chúa Trời sẽ lắng nghe lời cầu nguyện của mình. Thứ ba, ông tin rằng Đức Chúa Trời sẽ để cho ông nói điều ông cảm nhận mà vẫn còn yêu thương Ngài.

Hãy tập trung vào việc Đức Chúa Trời là ai-bản chất không thay đổi của Ngài. Bất luận hoàn cảnh như thế nào, và bạn cảm thấy ra sao, hãy bám lấy bản chất không thay đổi của Đức Chúa Trời. Hãy nhắc chính mình bạn nhớ rằng điều mà bạn biết là điều luôn luôn đúng về Đức Chúa Trời: Ngài là Đấng tốt lành, Ngài yêu thương tôi, Ngài ở với tôi, Ngài biết tôi đang trải qua điều gì, Ngài quan tâm, và Ngài có kế hoạch tốt lành cho cuộc đời tôi. V. Raymond Edman đã nói, *"Đừng bao giờ nghi ngờ điều Đức Chúa Trời phán với bạn về ánh sáng đang lúc bạn đi trong bóng tối."*

- Khi cuộc đời của Gióp tan vỡ, và Đức Chúa Trời im lặng, ông vẫn thấy có nhiều điều ông có thể ngợi khen Đức Chúa Trời:

Ngài là Đấng tốt lành và yêu thương (Gióp 10:12).

Ngài là Đấng toàn năng (Gióp 42:2; 37:5, 23).

Ngài quan tâm đến mọi chi tiết trong cuộc đời tôi (Gióp 23:10; 31:4).

Ngài đang kiểm soát (Gióp 34:13).

Ngài có một kế hoạch cho cuộc đời tôi (Gióp 23:14).

Ngài sẽ cứu tôi (Gióp 19:25).

Hãy tin cậy rằng Đức Chúa Trời sẽ giữ lời hứa. Trong những lúc khô hạn thuộc linh, bạn cần phải nhẫn nại nương dựa nơi những lời hứa của Đức Chúa Trời, chứ không phải những tình cảm của bạn, và ý thức rằng Ngài đang đưa bạn vào một mức độ trưởng thành sâu sắc hơn. Một tình bạn dựa vào cảm xúc thực sự rất nông cạn.

Cho nên, đừng bối rối vì cơ nan đề. Các hoàn cảnh không thể thay đổi được bản chất của Đức Chúa Trời. Ân điển của Ngài vẫn đầy dư luôn; Ngài vẫn ở đó vì bạn, ngay cả khi bạn không cảm nhận được điều đó. Trong sự thiếu vắng những sự xác quyết, Gióp bám lấy Lời của Đức Chúa Trời. Ông nói, *"Tôi chẳng hề lìa bỏ các điều răn của môi Ngài, vẫn vâng theo lời của miệng Ngài hơn là ý muốn lòng tôi"* (Gióp 23:12).

Lòng tin cậy nơi Lời của Đức Chúa Trời khiến Gióp vẫn trung tín ngay cả khi không còn điều gì có ý nghĩa nữa. Đức tin của ông thật mạnh mẽ trong cơn đau đớn: *"Đấng Chúa giết ta, ta cũng còn nhờ cậy nơi Ngài"* (Gióp 13:15).

Khi bạn cảm thấy bị Đức Chúa Trời bỏ rơi mà vẫn tiếp tục tin cậy nơi Ngài, bất chấp cảm nhận của mình, bạn đang thờ phượng Ngài một cách sâu sắc nhất.

Hãy nhớ lại điều Đức Chúa Trời đã làm cho bạn. Nếu Chúa chưa hề làm bất cứ điều gì khác cho bạn, thì Ngài vẫn xứng đáng nhận sự ngợi khen liên tục suốt cả quãng đời còn lại của bạn vì điều Đấng Christ đã làm cho bạn trên thánh giá. *Con Một của Đức Chúa Trời đã chết cho bạn!* Đây là lý do lớn nhất để thờ phượng.

Thật không may là chúng ta thường quên những chi tiết đau thương của của lễ mà Đức Chúa Trời đã phó vì cơ chúng ta. Sự quen thuộc dẫn đến xem thường. Ngay trước khi chịu đóng đinh, Con Đức Chúa Trời đã bị lột trần, bị đánh đập đến độ hầu như không còn nhận dạng được, bị mắng nhiếc, nhạo báng, bị đội cho một mũ gai, và bị nhổ vào mặt. Dưới bàn tay của những con người vô tâm, Ngài bị đối xử còn tệ hơn cả một con vật.

Sau đó, gần như bất tỉnh vì mất máu, Ngài bị buộc phải vác một thập giá lên đồi, bị đóng đinh vào đó và để cho chết dần, một cái chết nhục hình, chậm chạp. Khi dòng máu sự sống của Ngài đổ ra, những kẻ chất vấn đứng đó nói lời xúc phạm, cười nhạo vì sự đau đớn của Ngài và thách thức lời tuyên bố Ngài là Đức Chúa Trời.

Kế tiếp, Chúa Giê-su gánh lấy mọi tội lỗi của nhân loại trên Ngài, Đức Chúa Trời ngoảnh mặt khỏi cảnh tượng đau lòng đó, và Chúa Giê-su thốt lên trong sự tuyệt vọng, "Đức Chúa Trời tôi ôi, Đức Chúa Trời tôi ôi, sao Ngài lìa bỏ tôi?" Chúa Giê-su có thể tự cứu lấy mình-nhưng như thế thì Ngài không thể cứu bạn được.

Không lời nào có thể mô tả được bóng tối bao trùm thời khắc đó. Tại sao Đức Chúa Trời lại cho phép sự dối dãi tàn bạo, độc ác, kinh khiếp đến như vậy? Tại sao? Để *bạn* có thể thoát khỏi cõi đời đời trong hỏa ngục, và để *bạn* có thể chia sẻ với Ngài trong sự vinh hiển đời đời! Kinh Thánh chép, *"Đức Chúa Trời đã làm cho Đấng vốn chẳng biết tội lỗi trở nên tội lỗi vì chúng ta, hầu cho chúng ta nhờ Đấng đó mà được trở nên sự công bình của Đức Chúa Trời"* (II Cô-rinh-tô 5:21).

Chúa Giê-su đã từ bỏ mọi sự để bạn có thể có được mọi sự. Ngài chết để bạn có thể sống mãi mãi. *Chỉ việc đó thôi* cũng xứng đáng để bạn tạ ơn và ngợi khen không thôi. Đừng bao giờ hỏi một lần nữa là bạn phải tạ ơn vì điều gì!

Suy Nghĩ Về Mục Đích Của Tôi

Vấn Đề Suy Nghĩ: Đức Chúa Trời là thật, bất luận tôi cảm thấy như thế nào.

Câu Gốc: "Chính Đức Chúa Trời có phán rằng: Ta sẽ chẳng lìa ngươi đâu, chẳng bỏ ngươi đâu." Hê-bơ-rơ 13:5b

Câu Hỏi Suy Gẫm: Làm sao tôi có thể tiếp tục tập chú vào Đức Chúa Trời ngay cả khi Ngài dường như xa cách?

Mục đích thứ hai

BẠN ĐƯỢC TẠO DỰNG CHO GIA ĐÌNH CỦA ĐỨC CHÚA TRỜI

*"Ta là gốc nho, các ngươi là nhánh."
(Giăng 15:5)*

*"Chúng ta là nhiều người mà hiệp nên một thân trong Đấng Christ, và hết thấy chúng ta đều là
các phần chi thể của nhau."
(Rô-ma 12:5)*

Ngày 15: Được Tạo Dụng Cho Gia Đình Của Đức Chúa Trời

*Thật, Đấng mà muôn vật hướng về Ngài và bởi Ngài, vì muốn đem nhiều con đến sự vinh hiển.
(Ê-phê-sô 2:10a)*

*Hãy xem Đức Chúa Cha đã tỏ cho chúng ta sự yêu thương dường nào, mà cho chúng ta được xưng
là con cái Đức Chúa Trời; và chúng ta thật là con cái Ngài.
(I Giăng 3:1)*

Bạn được tạo dựng cho gia đình của Đức Chúa Trời.

Đức Chúa Trời muốn một gia đình, và Ngài tạo dựng bạn để làm một thành viên của gia đình đó. Đây chính là mục đích thứ hai của Đức Chúa Trời cho cuộc đời bạn, là điều Ngài đã hoạch định từ trước khi bạn ra đời. Cả Kinh Thánh là câu chuyện kể về việc Đức Chúa Trời xây dựng một gia đình gồm những người sẽ yêu thương, tôn kính và cai trị với Ngài đời đời. Kinh Thánh chép, *"Bởi sự thương yêu của Ngài đã định trước cho chúng ta được trở nên con nuôi của Ngài bởi Đức Chúa Jêsus Christ, theo ý tốt của Ngài"* (Ê-phê-sô 1:5).

Vì Đức Chúa Trời là sự yêu thương, nên Ngài xem trọng các mối quan hệ. Chính bản chất của Ngài cũng mang tính quan hệ, và Ngài dùng những khái niệm gia đình để bày tỏ về mình: Đức Chúa Cha, Đức Chúa Con, Đức Chúa Thánh Linh. Ba Ngôi chính là mối quan hệ của Đức Chúa Trời với chính Ngài. Đó là một mô hình trọn vẹn cho sự hài hòa trong quan hệ, và chúng ta cần phải học hỏi từ đó.

Đức Chúa Trời luôn hiện hữu trong mối quan hệ yêu thương với chính Ngài, nên Ngài không bao giờ cô đơn. Ngài không cần một gia đình-Ngài muốn một gia đình, nên Ngài đã có kế hoạch tạo dựng chúng ta, đem chúng ta vào trong gia đình của Ngài, và chia sẻ với chúng ta mọi điều Ngài có. Điều này đem lại sự khoái lạc lớn cho Đức Chúa Trời. Kinh Thánh chép, *"Ấy chính Ngài theo ý muốn mình, đã dùng lời chân thật sanh chúng ta, hầu cho chúng ta được nên như trái đầu mùa của những vật Ngài*

dựng nên" (Gia-cơ 1:18).

Khi chúng ta đặt niềm tin của mình nơi Đấng Christ, Đức Chúa Trời trở thành Cha chúng ta, chúng ta trở thành con cái của Ngài, các tín hữu khác trở thành anh chị em của chúng ta, và Hội Thánh trở thành một gia đình thuộc linh. Gia đình của Đức Chúa Trời gồm có mọi tín nhân trong quá khứ, hiện tại và tương lai.

Mỗi con người đều được Đức Chúa Trời tạo dựng, nhưng không phải ai cũng là con của Ngài. Cách duy nhất để gia nhập gia đình của Đức Chúa Trời là tái sanh. Bạn là thành viên của gia đình con người khi bạn chào đời, nhưng bạn chỉ trở thành thành viên của gia đình Đức Chúa Trời khi được sanh lại. Đức Chúa Trời *"đã ban cho chúng ta đặc ân được tái sanh để bây giờ chúng ta là thành viên trong gia đình của Ngài"* (I Phi-e-rơ 1:3b bản LB-ND; cũng hãy xem trong Rô-ma 8:15-16 bản TEV).

Lời Đức Chúa Trời mời gọi con người gia nhập gia đình của Ngài vang dội toàn cầu,^[i] nhưng có một điều kiện: đức tin nơi Đức Chúa Giê-su. Kinh Thánh chép, *"Vì chúng anh em bởi tin Đức Chúa Jê-sus Christ, nên hết thảy đều là con của Đức Chúa Trời"* (Ga-la-ti 3:26).

Gia đình thuộc linh của bạn thậm chí còn quan trọng hơn cả gia đình thuộc thể nữa vì nó sẽ tồn tại đời đời. Gia đình của chúng ta trên trần gian là những món quà tuyệt vời của Đức Chúa Trời, nhưng chúng cũng tạm bợ và dễ tan vỡ, thường bị gãy đổ bởi ly dị, xa cách, già nua, và cái chết không thể tránh được. Mặt khác, gia đình thuộc linh của chúng ta-mỗi quan hệ của chúng ta với những tín nhân khác-sẽ liên tục suốt cả cõi đời đời. Đó là một sự hiệp nhất mạnh mẽ hơn nhiều, một dây đai bền vững hơn là các mối quan hệ huyết thống. Bất cứ khi nào Phao-lô dừng lại để nói đến mục đích đời đời của Đức Chúa Trời cho hết thảy chúng ta, ông thường cất lời ngợi khen: *"Khi tôi nghĩ đến sự khôn ngoan và vĩ đại trong kế hoạch của Ngài, tôi bèn quỳ gối cuống và cầu nguyện với Cha của đại gia đình Đức Chúa Trời mà một số thành viên đã ở trên thiên đàng rồi và một số thì còn lại trên trần gian này"* (Ê-phê-sô 3:14-15 bản LB-ND).

Những Ích Lợi Khi Được Làm Thành Viên Trong Gia Đình Của Đức Chúa Trời

Giây phút bạn được sanh lại, trên phương diện thuộc linh, trong gia đình của Đức Chúa Trời, bạn nhận được một số quà sinh nhật đáng ngạc nhiên: họ của cả gia đình, những đặc điểm giống với gia đình, những đặc ân trong gia đình, mỗi thông công mật thiết với gia đình, và cả di sản của gia đình nữa!^[ii] Kinh Thánh chép, *"Nếu người là con, thì cũng là kẻ kế tự bởi ơn của Đức Chúa Trời"* (Ga-la-ti 4:7b).

Thánh Kinh Tân Ước nhấn mạnh nhiều đến "di sản" giàu có của chúng ta. Nó cho chúng ta biết rằng, *"Đức Chúa Trời tôi sẽ làm cho đầy đủ mọi sự cần dùng của anh em y theo sự giàu có của Ngài ở nơi vinh hiển trong Đức Chúa Jê-sus Christ"* (Phi-líp 4:19). Là con cái của Đức Chúa Trời, chúng ta chia sẻ sự giàu có của gia đình. Ngay trên trần gian này chúng ta nhận được *"sự dư dật của ân điển... lòng nhân từ... nhận nhục... vinh hiển... khôn ngoan... mạnh mẽ... và thương xót."*^[iii] Vậy mà trong cõi đời đời chúng ta còn được thừa kế nhiều hơn như thế nữa.

Phao-lô nói, *"Tôi muốn anh em nhận biết được di sản mà Ngài đã ban cho dân sự Ngài là giàu có và vinh hiển dường nào"* (Ê-phê-sô 1:18b bản NLT-ND). Di sản đó bao gồm những gì? Thứ nhất, chúng ta được ở với Đức Chúa Trời đời đời.^[iv] Thứ hai, chúng ta sẽ được hoàn toàn biến đổi để giống Đấng Christ.^[v] Thứ ba, chúng ta sẽ được giải thoát khỏi mọi đau đớn, sự chết, khổ hạnh.^[vi] Thứ tư, chúng ta sẽ được ban thưởng và được bổ nhiệm những chức vụ hầu việc mới.^[vii] Thứ năm, chúng ta sẽ được dự phần trong sự vinh hiển của Đấng Christ.^[viii] Thật là một di sản lớn lao! Bạn giàu có hơn điều mà bạn nhận thấy đấy.

Kinh Thánh chép, *"Ngợi khen Đức Chúa Trời, là Cha Đức Chúa Jêsus Christ chúng ta, Ngài lấy lòng thương xót cả thể khiến chúng ta lại sanh, đặt chúng ta nhờ sự Đức Chúa Jêsus Christ sống lại từ trong kẻ chết mà có sự trông cậy sống, là cơ nghiệp không hư đi, không ô uế, không suy tàn, để dành trong các tầng trời cho anh em"* (I Phi-e-rơ 1:3-4). Điều này có nghĩa là di sản đời đời của bạn là vô giá, thuần khiết, bền vững và được bảo vệ. Không một ai có thể cướp nó khỏi bạn; nó không thể bị hủy diệt bởi chiến tranh, bởi nền kinh tế nghèo nàn hoặc thảm họa thiên nhiên. Di sản đời đời này là điều bạn nên hướng tới. Phao-lô nói, *"Hãy làm việc gì, hãy hết lòng mà làm, như làm cho Chúa, chứ không phải làm cho người ta, vì biết rằng anh em sẽ bởi Chúa mà được cơ nghiệp làm phần thưởng"* (Cô-lô-se 3:23-24a). Về hưu chi là một mục tiêu thiên cận. Bạn phải sống trong ánh sáng của cõi đời đời.

Báp-tem: Đồng Nhất Hóa Với Gia Đình Của Đức Chúa Trời

Những gia đình lành mạnh có một niềm tự hào; các thành viên không hề xấu hổ khi thừa nhận mình là một thành viên trong gia đình đó. Đáng buồn là tôi đã gặp nhiều tín hữu chưa bao giờ công khai về việc gia nhập gia đình thuộc linh của mình, theo như điều Đức Chúa Giê-su ban truyền, bằng việc làm báp-tem.

Báp-tem không phải là một nghi thức tùy chọn để muốn trì hoãn chừng nào cũng được. Nó xác nhận bạn là thành viên của gia đình Đức Chúa Trời. Nó công khai tuyên bố với thế gian rằng, "Tôi không xấu hổ vì là thành viên của gia đình Đức Chúa Trời." Bạn đã làm báp-tem chưa? Chúa Giê-su ra lệnh cho chúng ta thực hiện công việc này cho mọi người trong gia đình của Ngài. Ngài phán với chúng ta, *"Vậy, hãy đi dạy dỗ muôn dân, hãy nhân danh Đức Cha, Đức Con, và Đức Thánh Linh mà làm phép báp tem cho họ"* (Ma-thi-ơ 28:19).

Trong nhiều năm dài tôi tự hỏi tại sao Đại Mạng Lệnh của Chúa Giê-su lại chú trọng đến báp-tem tương đương với công tác truyền giáo và gây dựng. Tại sao báp-tem lại quan trọng như thế? Sau đó tôi nhận ra rằng nó quan trọng là vì nó tượng trưng cho mục đích thứ hai của Đức Chúa Trời cho cuộc đời bạn: dự phần trong mối thông công với gia đình đời đời của Ngài.

Báp-tem có rất nhiều ý nghĩa. Khi chịu báp-tem, bạn xưng nhận đức tin của mình, chia sẻ sự chết và phục sinh với Đấng Christ, tượng trưng cho sự chết đời sống cũ, và công bố đời mới của bạn trong Đấng Christ. Nó cũng là một sự kỷ niệm bạn gia nhập gia đình Đức Chúa Trời.

Báp-tem là một hình ảnh thuộc thể của một lễ thật thuộc linh. Nó tượng trưng cho những gì đã xảy ra ngay giờ phút Đức Chúa Trời đưa bạn vào gia đình của Ngài: *"Vì chung chúng ta hoặc người Giu-đa, hoặc người Gô-réc, hoặc tôi mọi, hoặc tự chủ, đều đã chịu phép báp-tem chung một Thánh Linh để hiệp làm một thân; và chúng ta đều đã chịu uống chung một Thánh Linh nữa"* (I Cô-rinh-tô 12:13).

Báp-tem không khiến bạn trở thành thành viên trong gia đình của Đức Chúa Trời; chỉ có đức tin nơi Đấng Christ mới làm điều đó. Báp-tem chứng tỏ bạn là một phần trong gia đình của Ngài. Giống như chiếc nhẫn cưới, nó là một dấu hiệu hữu hình của một giao ước trong lòng bạn. Nó là hành động kết nạp của bạn, chứ không phải là điều gì đó bạn phải chờ cho tới khi trưởng thành thuộc linh. Điều kiện Kinh Thánh duy nhất đó là bạn tin.^[ix]

Trong Tân Ước, nhiều người được báp-tem ngay sau khi họ tin. Trong Lễ Ngũ Tuần, 3,000 người đã được báp-tem cùng ngày họ tiếp nhận Đấng Christ. Ở một nơi khác, một người lãnh đạo Ê-thi-ô-bi đã được báp-tem ngay sau khi ông cải đạo, còn Phao-lô và Si-la thì làm báp-tem cho người cai ngục Phi-líp và gia đình của ông lúc nửa đêm. Trong Thánh Kinh Tân Ước không hề có chuyện trì hoãn báp-tem. Nếu bạn chưa làm báp-tem để bày tỏ đức tin của bạn nơi Đấng Christ, hãy làm càng sớm càng tốt, theo như điều Chúa Giê-su ra lệnh.

Đặc Ân Lớn Nhất Của Cuộc Sống

Kinh Thánh chép, *"Vì Đáng làm nên thánh và kẻ được nên thánh, đều bởi một Cha mà ra. Cho nên Ngài không thẹn mà gọi những kẻ đó là anh em"* (Hê-bơ-rơ 2:11). Hãy để lễ thật kỳ diệu đó thấm nhuần trong chúng ta. Bạn là một phần trong gia đình của Đức Chúa Trời, và vì Đức Chúa Giê-su đã khiến bạn nên thánh, nên Đức Chúa Trời tự hào về bạn! Những lời nói của Đức Chúa Giê-su không hề nhầm lẫn: "Ngài giờ tay chỉ các môn đồ mình, mà phán rằng: *"Đây là mẹ ta cùng anh em ta! Vì hễ ai làm theo ý muốn Cha ta ở trên trời, thì người đó là anh em, chị em ta, cùng là mẹ ta vậy!"*" (Ma-thi-ơ 12:49-50). Được gia nhập gia đình của Đức Chúa Trời là vinh dự lớn nhất và cũng là đặc ân lớn nhất mà bạn từng nhận được. Không có một điều nào sánh kịp được. Bất cứ khi nào bạn cảm thấy mình không quan trọng, không được yêu thương, hoặc không an toàn, hãy nhớ lại bạn thuộc về ai.

Suy Nghi Về Mục Đích Của Tôi

Vấn Đề Suy Nghi: Tôi được tạo dựng cho gia đình của Đức Chúa Trời.

Câu Gốc: "Bởi sự thương yêu của Ngài đã định trước cho chúng ta được trở nên con nuôi của Ngài bởi Đức Chúa Jêsus Christ, theo ý tốt của Ngài." Ê-phê-sô 1:5

Câu Hỏi Suy Gẫm: Làm sao tôi có thể khởi sự đối đãi với những tín nhân khác như là các thành viên trong gia đình của tôi? Hôm nay tôi có thể làm gì?

Ngày 16: Điều Quan Trọng Nhất

***Bất luận tôi nói gì, tin gì và làm gì,
Thì tôi cũng mất hết nếu không có tình yêu thương.
(I Cô-rinh-tô 13:3b bản Msg-ND)***

***Tình yêu thương có nghĩa là sống theo cách Đức Chúa Trời đã truyền cho chúng ta sống. Như anh em đã được nghe từ ban đầu, mạng lệnh của Ngài là đây: Hãy sống một đời sống yêu thương.
(II Giăng 1:6 bản NCV-ND)***

Toàn bộ cuộc sống là vì tình yêu thương.

Vì Đức Chúa Trời là sự yêu thương, nên bài học quan trọng nhất Ngài muốn bạn học trên trần gian này chính là cách yêu thương. Chính trong sự yêu thương mà chúng ta được giống Ngài nhất, cho nên tình yêu thương là nền tảng của mọi mạng lệnh mà Ngài ban cho chúng ta: ***"Vì cả luật pháp chỉ tóm lại trong một lời này: Người hãy yêu kẻ lân cận như mình" (Ga-la-ti 5:14).***

Học yêu thương cách không vị kỷ là một việc khó khăn. Nó khiến chúng ta phải đối diện với bản chất hướng ngã của mình. Đó là lý do tại sao chúng ta cần cả một đời để học. Dĩ nhiên, Đức Chúa Trời muốn chúng ta yêu thương mọi người, nhưng Ngài *đặc biệt* quan tâm đến việc chúng ta học biết yêu thương những người khác trong gia đình của Ngài. Như chúng ta đã biết, đây là mục đích thứ hai của cuộc đời bạn. Phi-e-rơ nói với chúng ta, ***"Hãy kính mọi người; yêu anh em" (I Phi-e-rơ 2:17a).*** Phao-lô nói thêm: ***"Vậy, đang lúc có dịp tiện, hãy làm điều thiện cho mọi người, nhất là cho anh em chúng ta trong đức tin" (Ga-la-ti 6:10).***

Tại sao Đức Chúa Trời đòi hỏi chúng ta phải đặc biệt yêu thương và chú ý đến những tín nhân khác? Tại sao họ được ưu tiên trong tình yêu thương? Vì Đức Chúa Trời muốn gia đình của Ngài nổi bật về tình yêu thương hơn bất cứ điều gì khác. Chúa Giê-su phán tình yêu thương chúng ta *dành cho nhau*—chứ không phải những tín điều—là lời chứng mạnh mẽ nhất đối với thế gian. Ngài phán, ***"Nếu các ngươi yêu nhau, thì ấy là tại điều đó mà thiên hạ sẽ nhận biết các ngươi là môn đồ ta" (Giăng 13:35).***

Trên thiên đàng, chúng ta sẽ ở trong gia đình của Đức Chúa Trời mãi mãi, nhưng trước tiên chúng ta có một nhiệm vụ khó khăn trên trần gian là chuẩn bị chính mình cho cõi đời đời yêu thương. Đức Chúa Trời huấn luyện chúng ta bằng cách giao cho chúng ta "những trách nhiệm trong gia đình," và điều trước hết trong số các trách nhiệm đó là tập tành yêu thương lẫn nhau.

Đức Chúa Trời muốn bạn ở trong mối thông công gần gũi, thường xuyên với các tín nhân khác để bạn có thể phát triển kỹ năng yêu. Tình yêu thương không thể học được trong sự cô lập. Bạn phải có những người ở xung quanh mình—những người làm mình phát cáu, bất toàn, bối rối. Thông qua mối thông công, chúng ta học được ba lẽ thật.

Cách Tốt Nhất Để Tận Dụng Cuộc Sống Là Yêu Thương

Cách tốt nhất để tận dụng cuộc sống là yêu thương. Đó phải là ưu tiên hàng đầu, mục đích lớn và tham vọng cao nhất của bạn. Tình yêu không phải là một phần *tốt* trong cuộc đời bạn; nó là phần *quan trọng nhất*. Kinh Thánh chép, "*Hãy nôn nả tìm kiếm tình yêu thương*" (I Cô-rinh-tô 14:1).

Nếu nói như vậy thôi thì chưa đủ, "*Một trong những điều tôi muốn trong cuộc đời này là yêu thương,*" như thể nó nằm trong danh sách mười việc hàng đầu của bạn vậy. Các mối quan hệ phải được ưu tiên trước hết trong cuộc đời bạn. Tại sao?

Cuộc sống mà không có tình yêu thương thì thật sự vô ích. Phao-lô nói rõ điều này: "*Bất luận tôi nói gì, tin gì và làm gì, thì tôi cũng mất hết nếu không có tình yêu thương*" (I Cô-rinh-tô 13:3 bản Msg-ND).

Thường thì chúng ta hành động như thể các mối quan hệ là một điều gì đó chúng ta cố gắng nhồi nhét vào lịch làm việc của mình. Chúng ta nói về việc *tìm kiếm* thời gian cho con cái mình hoặc *dành* thời gian cho những người khác trong cuộc đời chúng ta. Điều đó khiến chúng ta nghĩ rằng các mối quan hệ chỉ là một phần của cuộc sống cùng với nhiều công việc khác. Nhưng Đức Chúa Trời phán rằng các mối quan hệ là toàn bộ cuộc sống.

Bốn trong số mười điều răn nói đến mối tương giao giữa chúng ta với Đức Chúa Trời trong khi sáu điều còn lại nói về mối quan hệ giữa chúng ta với những người khác. Chẳng phải cả mười điều răn đều nói về các mối quan hệ sao! Sau đó, Chúa Giê-su tóm tắt điều quan trọng nhất đối với Đức Chúa Trời trong hai câu: hãy yêu Đức Chúa Trời và yêu thương người khác. Ngài phán, "*Người hãy hết lòng, hết linh hồn, hết ý mà yêu mến Chúa, là Đức Chúa Trời người. Ấy là điều răn thứ nhất và lớn hơn hết. Còn điều răn thứ hai đây, cũng như vậy: Người hãy yêu kẻ lân cận như mình. Hết thủy luật pháp và lời tiên tri đều bởi hai điều răn đó mà ra*" (Ma-thi-ơ 22:37-40). Sau học biết yêu thương Đức Chúa Trời (thờ phượng), học biết yêu thương người khác là mục đích thứ hai của cuộc đời bạn.

Các mối quan hệ, không phải những thành đạt hoặc của cải, là điều quan trọng nhất trong cuộc sống. Vậy thì tại sao chúng ta lại xem nhẹ các mối quan hệ của mình? Khi lịch làm việc của chúng ta trở nên quá tải, chúng ta bắt đầu giảm dần, rồi bỏ qua khoảng thời gian, sức lực cũng như sự chú ý mà các mối quan hệ yêu thương đòi hỏi. Điều quan trọng nhất đối với Đức Chúa Trời lại bị thay thế bởi những gì khẩn cấp.

Sự bận rộn là kẻ thù lớn của các mối quan hệ. Chúng ta bận rộn kiếm sống, làm công việc của mình, thanh toán hóa đơn, và hoàn thành các mục tiêu như thể chúng là trọng tâm của cuộc đời mình. Không. Trọng tâm của cuộc đời chính là học biết yêu thương-yêu Chúa và yêu người. Cuộc sống mà trừ đi tình yêu thương thì bằng con số không.

Tình yêu thương sẽ tồn tại đời đời. Một lý do khác khiến Đức Chúa Trời bảo chúng ta đem tình yêu đặt lên ưu tiên hàng đầu đó là vì tình yêu trường tồn: "*Nên bây giờ còn có ba điều này: đức tin, sự trông cậy, tình yêu thương; nhưng điều trọng hơn trong ba điều đó là tình yêu thương*" (I Cô-rinh-tô 13:13).

Tình yêu thương để lại một di sản. Cách bạn đối xử với người khác, chứ không phải sự giàu có hay thành đạt của bạn, là yếu tố ảnh hưởng lâu dài nhất bạn có thể để lại trên trần gian này. Mẹ Teresa đã nói, "Việc anh làm không mấy quan trọng, nhưng việc anh đặt vào đó bao nhiêu yêu thương mới là quan trọng." Tình yêu thương là chìa khóa của một di sản dài lâu.

Tôi đã từng đứng bên cạnh giường của nhiều người trong những giờ phút cuối cùng của họ, khi họ đứng trên bậc thềm dẫn vào cõi đời đời, và tôi chưa bao giờ nghe một ai nói rằng, "Hãy đem những bằng cấp của tôi lại đây! Tôi muốn nhìn chúng một lần nữa. Hãy cho tôi xem các phần thưởng, huy chương của mình." Khi cuộc sống trên trần gian này chấm dứt, người ta không muốn những vật chất bao quanh họ. Điều chúng ta muốn xung quanh mình là con người-những người chúng ta yêu thương và có mối liên hệ.

Trong những giờ phút cuối cùng của mình, tất cả chúng ta đều nhận ra rằng các mối quan hệ là toàn bộ cuộc sống. Khôn ngoan là ở chỗ học biết lẽ thật đó sớm hay muộn mà thôi. Đừng đợi cho đến khi nằm trên giường chờ chết mới nhận ra rằng không có điều gì là quan trọng hơn.

Chúng ta sẽ được đánh giá bởi tình yêu thương. Lý do thứ ba để biến việc học biết yêu thương thành mục đích của cuộc đời bạn chính là chúng ta sẽ được đánh giá bởi nó. Một trong những cách Đức Chúa Trời đo lường sự trưởng thành thuộc linh chính là dựa vào phẩm chất mối quan hệ của bạn. Trên thiên đàng, Chúa sẽ không nói, "Hãy nói cho ta biết về việc làm, tài khoản ngân hàng và các thói quen của người." Thay vào đó, Ngài sẽ xem xét cách bạn đối xử với những người khác, đặc biệt là những người có cần.^[1] Chúa Giê-su phán dạy cách để yêu Ngài là yêu gia đình Ngài và chăm lo cho những nhu cầu thực tiễn của họ: *"Quả thật, ta nói cùng các ngươi, hễ các ngươi đã làm việc đó cho một người trong những người rất hèn mọn này của anh em ta, ấy là đã làm cho chính mình ta vậy"* (Ma-thi-ơ 25:40).

Khi bạn bước vào cõi đời đời, bạn sẽ để lại tất cả mọi sự. Tất cả những gì bạn mang theo là nhân cách của bạn. Đó là lý do tại sao Kinh Thánh nói, *"Vì trong Đức Chúa Jêsus Christ, cái điều có giá trị, không phải tại chịu phép cắt bì hoặc không chịu phép cắt bì, nhưng tại đức tin hay làm ra bởi sự yêu thương vậy"* (Ga-la-ti 5:6).

Biết được điều này, tôi gợi ý bạn rằng khi bạn thức dậy mỗi buổi sáng, hãy quỳ gối hay ngồi bên cạnh giường của mình và cầu nguyện như thế này: "Chúa ôi, khi con làm một việc nào đó ngày hôm nay, con muốn rằng mình có thời gian để yêu Ngài và yêu thương những người khác, vì đó là toàn bộ cuộc sống. Con không muốn lãng phí ngày hôm nay." Tại sao Chúa lại ban cho bạn thêm một ngày để rồi bạn lãng phí nó?

Cách Biểu Hiện Tình Yêu Tốt Nhất Là Thời Gian

Tầm quan trọng của các sự việc có thể đo lường bằng lượng thời gian chúng ta sẵn sàng dành ra để đầu tư vào chúng. Bạn càng dành nhiều thời gian cho một việc gì đó bao nhiêu, thì nó càng chứng tỏ tầm quan trọng và giá trị của nó đối với bạn bấy nhiêu. Nếu bạn muốn biết về những ưu tiên của một người nào đó, chỉ cần nhìn vào cách họ dùng thời gian.

Thời gian là món quà quý báu nhất vì bạn chỉ có một lượng thời gian giới hạn mà thôi. Bạn có thể kiếm tiền, nhưng bạn không thể làm ra thời gian. Khi bạn dành cho một ai đó thời gian, bạn đang tặng cho họ một phần của cuộc đời bạn là cái mà bạn sẽ không bao giờ lấy lại được. Thời gian chính là cuộc sống của bạn. Đó là lý do tại sao món quà lớn nhất bạn có thể tặng cho một ai đó chính là thời gian.

Nếu chỉ nói rằng các mối quan hệ là quan trọng thôi thì chưa đủ; chúng ta cần phải chứng minh bằng cách đầu tư thời gian vào chúng. Lời nói suông thật vô giá trị. *"Hỡi các con cái bé mọn, chớ yêu mến bằng lời nói và lưỡi, nhưng bằng việc làm và lẽ thật"* (I Giăng 3:18). **Cách tốt nhất để bày tỏ tình yêu là "THỜI GIAN."**

Ý nghĩa của tình yêu không nằm ở những gì chúng ta suy nghĩ, làm hay chu cấp cho người khác bên ở chỗ chúng ta ban tặng *chính mình* bao nhiêu. Đản ông, nói riêng, thường không hiểu điều này. Nhiều

người đã nói với tôi, "Tôi thật chẳng hiểu nổi vợ và các con tôi. Tôi lo cho họ mọi thứ họ cần. Vậy họ còn muốn gì nữa chứ?" Họ muốn chính bạn! Đôi mắt, đôi tai, thời gian, sự chú ý, sự hiện diện, sự tập trung của bạn-thời gian của bạn. Không một điều gì có thể thay thế nó.

Món quà được khao khát nhiều nhất trong tình yêu không phải là những viên đá quý, những bông hoa hay kẹo chocolate, mà là *sự chú ý tập trung*. Tình yêu tập trung cách chăm chú vào người khác đến độ bạn quên mất chính mình vào lúc đó. Sự chú ý nói rằng, "Anh xem trọng em đến mức dành có em điều quý giá nhất của anh-đó là thời gian." Bất cứ khi nào bạn dành cho ai đó thời gian của mình tức là bạn đang hy sinh, và sự hy sinh đó chính là ý nghĩa của tình yêu. Chúa Giê-su đã làm gương cho điều này: *"Hãy bước đi trong sự yêu thương, cũng như Đấng Christ đã yêu thương anh em, và vì chúng ta phó chính mình Ngài cho Đức Chúa Trời làm của dâng và của tế lễ, như một thức hương có mùi thơm"* (Ê-phê-sô 5:2).

Bạn có thể ban cho mà không có tình yêu, nhưng bạn không thể yêu mà không ban cho. *"Vì Đức Chúa Trời yêu thương thế gian đến nỗi đã ban..."* (Giăng 3:16). Yêu thương có nghĩa là từ bỏ-từ bỏ những sở thích, tiện nghi, những mục tiêu, sự an ổn, tiền bạc, sức lực, hay thời gian vì có lợi ích của người khác.

Thời Điểm Tốt Nhất Để Yêu Là Bây Giờ

Đôi khi chần chừ là phản ứng chính đáng trước một công việc kém quan trọng. Nhưng vì tình yêu là điều quan trọng nhất, nó chiếm lấy ưu tiên hàng đầu. Kinh Thánh nhấn mạnh điều này nhiều lần, *"VẬY, ĐANG LÚC CÓ DỊP TIỆN, HÃY LÀM ĐIỀU THIỆN CHO MỌI NGƯỜI, NHẤT LÀ CHO ANH EM CHÚNG TA TRONG ĐỨC TIN."*^[ii] *"Hãy lợi dụng thì giờ, vì những ngày là xấu."*^[iii] *"Chớ từ chối làm lành cho kẻ nào xứng đáng, miễn là tay con có quyền làm điều ấy."*^[iv]

Tại sao bây giờ lại là thời điểm tốt nhất để bày tỏ tình yêu? Vì bạn không biết bạn sẽ còn cơ hội bao lâu nữa. Hoàn cảnh thay đổi. Con người chết đi. Trẻ con lớn lên. Bạn không có sự bảo đảm nào cho ngày mai. Nếu bạn muốn bày tỏ tình yêu thương, bạn nên làm ngay bây giờ.

Biết rằng một ngày nào đó bạn sẽ đứng trước Đức Chúa Trời, nên đây là một số câu hỏi bạn cần phải suy nghĩ: Bạn sẽ giải thích thế nào về những thời điểm mà bạn xem các dự án hay sự vật quan trọng hơn những người khác? Bạn cần phải dành nhiều thời gian hơn cho ai? Bạn cần phải bỏ bớt điều gì trong lịch làm việc của mình để có thời gian? Bạn cần phải hy sinh những gì?

Cách tận dụng tốt nhất cuộc sống này chính là yêu thương. Cách bày tỏ tình yêu tốt nhất chính là thời gian. Và thời gian tốt nhất để yêu thương là bây giờ.

Suy Nghĩ Về Mục Đích Của Tôi

Vấn Đề Suy Nghĩ: Toàn bộ cuộc sống là vì tình yêu thương..

Câu Góc: *"Vì cả luật pháp chỉ tóm lại trong một lời này: Người hãy yêu kẻ lân cận như mình."*
Ga-la-ti 5:14

Câu Hỏi Suy Gẫm: Chân thật mà nói, các mối quan hệ có phải là ưu tiên hàng đầu trong cuộc đời tôi không? Làm sao tôi dám chắc?

Ngày 17: Một Nơi Để Thuộc Về

Đường ấy anh em chẳng phải là người ngoại, cũng chẳng phải là kẻ ở trọ nữa, nhưng là người đồng quốc với các thánh đồ, và là người nhà của Đức Chúa Trời. (Ê-phê-sô 2:19)

Nhà Đức Chúa Trời, tức là Hội thánh của Đức Chúa Trời hằng sống, trụ và nền của lễ thật vậy. (I Ti-mô-thê 3:15b)

Bạn được kêu gọi để thuộc về, không chỉ để tin.

Ngay cả trong môi trường Ê-đen hoàn hảo, Đức Chúa Trời đã phán, *"Loài người ở một mình thì không tốt"* (Sáng-thể ký 2:18). Chúng ta được tạo dựng cho cộng đồng, được nhào nặn cho mỗi thông công và được định hình cho một gia đình, và không một ai trong số chúng ta có thể tự mình làm thành các mục đích của Đức Chúa Trời.

Kinh Thánh không hề nói đến một thánh nhân cô độc hay một nhà ẩn tu nào sống cách biệt khỏi các tín nhân và không ở trong mỗi thông công. Kinh Thánh nói rằng chúng ta được *đặt chung với nhau, kết nối với nhau, gây dựng với nhau, làm thành viên với nhau, đồng thừa kế, phù hợp với nhau và gìn giữ lẫn nhau.*^[i] Bạn không còn tự lực nữa.

Dù mối tương giao giữa bạn với Đấng Christ mang tính chất cá nhân, thì Đức Chúa Trời vẫn không hề có ý định giấu kín nó. Trong gia đình của Đức Chúa Trời, bạn có liên hệ với mọi tín nhân khác, và chúng ta thuộc về nhau trọn cả cõi đời đời. Kinh Thánh chép, *"Thì cũng vậy, chúng ta là nhiều người mà hiệp nên một thân trong Đấng Christ, và hết thấy chúng ta đều là các phần chi thể của nhau"* (Rô-ma 12:5).

Đi theo Đấng Christ bao gồm cả sự *thuộc về* chứ không chỉ tin. Chúng ta là *những thành viên* của Thân Thể Ngài-Hội Thánh. C. S. Lewis nói rằng từ *thành viên* có nguồn gốc Cơ-đốc, nhưng thế gian đã cướp mất ý nghĩa nguyên thủy của nó. Các cửa hàng bán giảm giá cho "những thành viên," và những nhà quảng cáo thì dùng tên các thành viên để gọi thư quảng cáo. Trong nhiều Hội Thánh, tư cách hội viên thường được rút xuống, chỉ còn một việc đơn giản là ghi tên vào danh sách, mà không có những đòi hỏi gì hết.

Đối với Phao-lô, làm một "thành viên" của Hội Thánh có nghĩa là trở thành một bộ phận sống của một thân thể sống, một phần không thể thiếu được, nối liền với nhau trong Thân Thể Đấng Christ.^[ii] Chúng ta cần phải khám phá và làm theo ý nghĩa của tư cách hội viên trong Kinh Thánh. Hội Thánh là một thân thể, chứ không phải một tòa nhà; một cơ thể chứ không phải một tổ chức.

Để các bộ phận trong cơ thể của bạn làm trọn mục đích, chúng phải gắn liền với thân. Đối với các bộ

phần trong Thân Thể Đấng Christ cũng vậy. Bạn được tạo dựng với một vai trò đặc biệt, nhưng bạn sẽ đánh mất mục đích thứ hai của cuộc đời mình nếu không gắn chặt vào một Hội Thánh địa phương sống động. Bạn khám phá vai trò của mình trong cuộc đời thông qua các mối quan hệ của bạn với những người khác. Kinh Thánh nói với chúng ta, *"Vả, như trong một thân chúng ta có nhiều chi thể, và các chi thể không làm một việc giống nhau, thì cũng vậy, chúng ta là nhiều người mà hiệp nên một thân trong Đấng Christ, và hết thảy chúng ta đều là các phần chi thể của nhau"* (Rô-ma 12:4-5).

Nếu một bộ phận cơ thể vì lý do nào đó bị tách rời khỏi thân, nó sẽ teo lại và chết. Nó không thể tự mình tồn tại, và bạn cũng vậy. Cắt rời khỏi dòng máu của một Thân Thể địa phương, đời sống thuộc linh của bạn sẽ khô héo và cuối cùng chết đi.^[iii] Đây là lý do tại sao dấu hiệu của sự suy thoái thuộc linh thường là sự vắng mặt trong các buổi thờ phượng hoặc các sinh hoạt khác của Hội Thánh. Bất cứ khi nào chúng ta lơ là đối với mỗi thông công, mọi sự khác cũng bắt đầu trượt dài.

Tư cách thành viên trong gia đình của Đức Chúa Trời không phải là không quan trọng cũng không phải là một điều gì đó có thể khinh suất bỏ qua. Hội Thánh là công việc của Đức Chúa Trời trên thế gian. Chúa Giê-su phán, *"Ta sẽ lập Hội thánh ta trên đá này, các cửa âm phủ chẳng thắng được hội đó"* (Ma-thi-ơ 16:18). Không điều gì có thể hủy diệt Hội Thánh và Hội Thánh sẽ tồn tại đời đời. Hội Thánh sẽ tồn tại lâu hơn cả vũ trụ này, và vai trò của bạn trong Hội đó cũng vậy. Người nào nói, "Tôi không cần Hội Thánh," hoặc là người kiêu ngạo hoặc là người không biết. Hội Thánh quan trọng đến nỗi Chúa Giê-su đã chết trên thập giá cho Hội Thánh. *"Đấng Christ đã yêu Hội thánh, phó chính mình vì Hội thánh"* (Ê-phê-sô 5:25).

Kinh Thánh gọi Hội Thánh là *"cô dâu của Đấng Christ"* và *"thân thể của Đấng Christ."*^[iv] Tôi không thể tưởng tượng được có ai lại nói câu này với Chúa Giê-su, "Con yêu Ngài, nhưng không thích vợ Ngài." Hay là, "Con tiếp nhận Ngài, nhưng sẽ từ khước thân thể của Ngài." Nhưng chúng ta thường làm thế bất cứ khi nào chúng ta bàn luận, chỉ trích, hay phàn nàn về Hội Thánh. Thay vào đó, Đức Chúa Trời ban lệnh cho chúng ta phải yêu Hội Thánh như Ngài yêu. Kinh Thánh chép, *"Hãy yêu mến gia đình thuộc linh của anh em"* (I Phi-e-rơ 2:17b bản Msg-ND). Đáng buồn là nhiều Cơ-độc nhân sử dụng Hội Thánh mà không yêu Hội Thánh.

Mỗi Thông Công Địa Phương Của Bạn

Trừ một số ít ngoại lệ quan trọng ám chỉ đến toàn thể các tín nhân xuyên suốt lịch sử, hầu như lần nào từ *Hội Thánh* được dùng trong Kinh Thánh thì đều ám chỉ một hội chúng địa phương hữu hình. Thánh Kinh Tân Ước nói đến tư cách hội viên trong một hội chúng địa phương. Những Cơ-độc nhân duy nhất không phải là thành viên của một mỗi thông công địa phương là những người đang chịu sự kỷ luật của Hội Thánh, những người bị cắt khỏi mỗi thông công vì phạm tội công khai nhiều lần.^[v]

Kinh Thánh nói rằng một Cơ-độc nhân không có Hội Thánh giống như một bộ phận không có thân thể, một con chiên lạc đàn, hay một đứa trẻ không có gia đình. Đó là tình trạng khác thường. Kinh Thánh chép, *"Dường ấy anh em chẳng phải là người ngoại, cũng chẳng phải là kẻ ở trọ nữa, nhưng là người đồng quốc với các thánh đồ, và là người nhà của Đức Chúa Trời"* (Ê-phê-sô 2:19).

Nền văn hóa chủ nghĩa cá nhân độc lập ngày nay đã tạo nên nhiều trẻ mồ côi thuộc linh-"những con thú tin nhân" nhảy từ Hội Thánh này sang Hội Thánh khác mà không có một cam kết hay trách nhiệm gì. Nhiều người tin rằng có thể làm một "Cơ-độc nhân tốt" mà không cần gia nhập (hay thậm chí dự nhóm) tại một Hội Thánh nào, nhưng Đức Chúa Trời không đồng ý với việc đó. Kinh Thánh nêu ra nhiều lý do thuyết phục tại sao bạn cần phải gia nhập và tích cực trong một mỗi thông công địa phương.

Tại Sao Bạn Cần Một Gia Đình Hội Thánh

Một gia đình Hội Thánh thừa nhận bạn là tín nhân thật. Tôi không thể tuyên bố mình đi theo Đấng Christ nếu không dự phần vào một nhóm môn đồ cụ thể nào đó. Chúa phán, *"Nếu các người yêu nhau, thì ấy là tại điều đó mà thiên hạ sẽ nhận biết các người là môn đồ ta"* (Giăng 13:35).

Khi chúng ta cùng gom bó nhau lại trong tình yêu thương như một gia đình Hội Thánh từ nhiều nền tảng, chủng tộc, và địa vị xã hội khác nhau, thì đó là một lời chứng cho thế gian.^[vi] Một mình bạn thì không thể là Thân Thể của Đấng Christ được. Bạn cần những người khác nữa mới thể hiện được điều đó. *Hết thấy* chúng ta, chứ không phải từng người một, là Thân Thể của Ngài.^[vii]

Gia đình Hội Thánh đưa bạn ra khỏi chỗ cô lập hướng ngã. Hội Thánh địa phương là một lớp học dạy về cách hòa thuận trong gia đình của Đức Chúa Trời. Đó là phòng thí nghiệm để thực hành tình yêu không vị kỷ, cảm thông. Là một thành viên trong đó, bạn có thể học biết cách quan tâm đến những người khác và chia sẻ những kinh nghiệm của họ: *"Lại, trong các chi thể, khi có một cái nào chịu đau đớn, thì các cái khác đều cùng chịu; và khi một cái nào được tôn trọng, thì các cái khác đều cùng vui mừng"* (I Cô-rinh-tô 12:26). Chỉ trong sự liên hệ thường xuyên với những tín nhân bình thường, bất toàn, chúng ta mới học được sự thông công thật và kinh nghiệm được lẽ thật Kinh Thánh Tân Ước nói về sự liên hệ và lệ thuộc lẫn nhau.^[viii]

Sự thông công trong Kinh Thánh là hết lòng với nhau như thể chúng ta hết lòng với Đức Chúa Giê-su Christ. Đức Chúa Trời mong muốn chúng ta phó cuộc đời mình cho nhau. Nhiều Cơ-độc nhân biết Giăng 3:16 mà không biết 1 Giăng 3:16: *"Bởi đó chúng ta nhận biết lòng yêu thương, ấy là Chúa đã vì chúng ta bỏ sự sống; chúng ta cũng nên bỏ sự sống vì anh em mình vậy."* Đây là loại tình yêu hy sinh mà Đức Chúa Trời muốn bạn bày tỏ cho những tín nhân khác-sẵn sàng yêu thương họ theo cách Chúa Giê-su đã yêu bạn.

Một gia đình Hội Thánh giúp bạn phát triển cơ bắp thuộc linh. Bạn sẽ không bao giờ trưởng thành nếu chỉ đi dự các chương trình thờ phượng và làm một khán giả thụ động. Chỉ có sự dự phần vào sinh hoạt của một Hội Thánh địa phương mới giúp bạn phát triển cơ bắp thuộc linh. Kinh Thánh chép, *"Khi các bộ phận thực hiện phần việc đặc biệt của mình, nó giúp các phần khác phát triển, và cả thân thể được khỏe mạnh, lớn lên và đầy dẫy tình yêu thương"* (Ê-phê-sô 4:16b bản NLT-ND).

Có hơn năm mươi lần Thánh Kinh Tân Ước dùng cụm từ "lẫn nhau" hay "cho nhau." Chúng ta được lệnh phải yêu thương nhau, cầu nguyện cho nhau, khích lệ lẫn nhau, khuyên bảo nhau, chào hỏi nhau, phục vụ lẫn nhau, dạy dỗ nhau, chấp nhận nhau, tôn trọng lẫn nhau, mang gánh nặng cho nhau, tha thứ lẫn nhau, chịu phục nhau, hết lòng vì nhau, và nhiều công việc hỗ tương khác. Đây là tư cách thành viên theo như Kinh Thánh dạy! Đó là "những trách nhiệm trong gia đình" mà Đức Chúa Trời muốn bạn làm trọn thông qua mỗi thông công địa phương. Bạn đang làm những việc này với ai?

Có vẻ như sống thánh khiết lại dễ dàng hơn khi không có ai khác làm trái ý thích của bạn, nhưng đó là sự thánh khiết giả tạo, chưa gặp thử thách. Sự cô lập sinh ra lừa dối; chúng ta dễ rơi vào chỗ tự lừa dối mình rằng mình đã trưởng thành nếu không có một ai đó thách thức chúng ta. Sự trưởng thành thật thể hiện qua các mối quan hệ.

Chúng ta không chỉ cần Kinh Thánh để tăng trưởng; chúng ta cần các tín nhân khác. Chúng ta tăng trưởng nhanh và mạnh hơn khi học hỏi lẫn nhau và chịu trách nhiệm về nhau. Khi những người khác chia sẻ điều Đức Chúa Trời đã dạy họ, tôi cũng học được và lớn lên.

Thân Thể Đấng Christ cần bạn. Đức Chúa Trời có một vai trò độc nhất cho bạn trong gia đình của

Ngài. Đây được gọi là "chức vụ" của bạn, và Ngài đã ban ơn để bạn làm công việc này: *"Đức Thánh Linh tỏ ra trong mỗi một người, cho ai nấy đều được sự ích chung"* (I Cô-rinh-tô 12:7).

Mỗi thông công địa phương của bạn là nơi Đức Chúa Trời đặt để bạn để khám phá, phát triển và sử dụng các ân tứ của mình. Bạn cũng có thể có một chức vụ rộng hơn, nhưng đó là *phụ thêm* vào chức vụ của bạn tại Hội Thánh địa phương. Đức Chúa Giê-su đã không hứa là Ngài sẽ xây dựng chức vụ của bạn; Ngài hứa sẽ xây dựng Hội Thánh của Ngài.

Bạn chia sẻ với sứ mệnh của Đấng Christ trong thế gian. Khi Chúa Giê-su còn trên đất, Đức Chúa Trời đã vận hành thông qua thân thể vật lý của Chúa Giê-su; ngày nay Ngài dùng thân thể thuộc linh của mình. Hội Thánh là công cụ của Đức Chúa Trời trên đất. Chúng ta không chỉ noi theo tình yêu của Đức Chúa Trời bằng cách yêu thương lẫn nhau; chúng ta cũng phải mang nó đến cho cả thế gian nữa. Đây là một đặc ân kỳ diệu mà chúng ta đã cùng nhau nhận lãnh. Là những thành viên trong thân thể của Đấng Christ, *chúng ta* là những bàn tay, đôi chân, đôi mắt, và trái tim của Ngài. Ngài vận hành thông qua chúng ta trong thế gian này. Mỗi người chúng ta đều có một đóng góp. Phao-lô nói với chúng ta rằng, *"Chúng ta là việc Ngài làm ra, đã được dựng nên trong Đức Chúa Jêsu Christ để làm việc lành mà Đức Chúa Trời đã sẵn sàng trước cho chúng ta làm theo"* (Ê-phê-sô 2:10).

Gia đình Hội Thánh sẽ giúp bạn khỏi sa ngã. Không một ai trong chúng ta được miễn cảm dỗ. Nếu có cơ hội, bạn và tôi có thể phạm bất cứ tội gì. [ix] Đức Chúa Trời biết điều này, nên Ngài giao phó cho mỗi cá nhân chúng ta trách nhiệm nâng đỡ lẫn nhau. Kinh Thánh chép rằng, *"Hãy ngăn anh em hãy khuyên bảo lẫn nhau... hầu cho trong anh em không ai bị tội lỗi dỗ dành mà cứng lòng"* (Hê-bơ-rơ 3:13). "Hãy lo chuyện của anh đi" không phải là một câu nói Cơ-đốc. Chúng ta được kêu gọi và được lệnh để bước vào cuộc đời của nhau. Nếu bạn biết một ai đó đang chao đảo về thuộc linh, thì trách nhiệm của bạn là đi sau họ và đưa họ trở về với mối thông công. Gia-cơ nói với chúng ta rằng, *"Hỡi anh em, trong vòng anh em nếu có ai lầm lạc cách xa lẽ thật, mà có người khác làm cho nó trở lại"* (Gia-cơ 5:19).

Một ích lợi khác của Hội Thánh địa phương đó là đem lại sự bảo vệ thuộc linh cho những người lãnh đạo tín kính. Đức Chúa Trời giao cho những người lãnh đạo bảy chiên trách nhiệm trông chừng, bảo vệ, phòng thủ và chăm lo cho sức khỏe thuộc linh của bảy mình. [x] Kinh Thánh chép, *"Công việc của họ là tỉnh thức về linh hồn của các anh em và họ biết rằng họ chịu trách nhiệm trước mặt Đức Chúa Trời"* (Hê-bơ-rơ 13:17 bản NLT-ND).

Sa-tan rất thích những tín nhân tẻ tách, phân rẽ khỏi cuộc sống của Thân Thể, xa rời gia đình của Đức Chúa Trời, và không có trách nhiệm đối với những người lãnh đạo thuộc linh, vì hắn biết rằng họ không được bảo vệ và bất lực trước mưu mẹo của hắn.

Tất Cả Trong Hội Thánh

Trong cuốn sách *Hội Thánh Theo Đúng Mục Đích* của tôi, tôi có giải thích rằng việc dự phần vào một Hội Thánh khỏe mạnh là cần thiết để có một đời sống khỏe mạnh. Tôi hy vọng bạn sẽ đọc cuốn sách đó, vì nó sẽ giúp bạn hiểu cách Đức Chúa Trời đã thiết kế Hội Thánh của Ngài thật đặc biệt để giúp bạn làm trọn năm mục đích mà Ngài đã định cho cuộc đời bạn. Ngài tạo dựng Hội Thánh để đáp ứng năm nhu cầu sâu thẳm nhất của bạn: một mục đích cho cuộc sống, nhiều người để chung sống, những nguyên tắc để sống, một công việc để thực hiện và nguồn sức lực để tiếp tục sống. Không có nơi nào khác trên thế giới mà bạn có thể tìm được năm lợi ích này ngoại trừ Hội Thánh.

Mục đích của Đức Chúa Trời cho Hội Thánh Ngài cũng giống với mục đích của Ngài cho đời sống bạn. Thờ phượng giúp bạn *tập chú vào Đức Chúa Trời*; mỗi thông công giúp bạn *đối diện với các nan đề*

trong cuộc sống; môn đồ hóa giúp bạn *củng cố đức tin*; chức vụ giúp bạn *tìm kiếm những tài năng của mình*; năng lực giúp bạn *làm trọn sứ mệnh của mình*. Không có một điều gì khác trên trần gian này lại giống với Hội Thánh!

Lựa Chọn Của Bạn

Khi một đứa bé ra đời, nó tự động trở thành một phần trong gia đình loài người toàn cầu. Nhưng đứa trẻ đó cũng cần phải làm thành viên của một gia đình cụ thể nào đó để được nuôi dưỡng, chăm sóc và lớn lên mạnh khỏe. Về phương diện thuộc linh cũng vậy. Khi bạn được tái sinh, bạn tự động trở thành một phần trong gia đình hoàn vũ của Đức Chúa Trời, nhưng bạn cũng phải trở thành một thành viên của hội chúng địa phương, vốn là một phần trong đại gia đình của Đức Chúa Trời.

Chỗ khác biệt giữa một *người đi nhà thờ* và một *thành viên Hội Thánh* chính là sự cam kết. Những người đi nhà thờ là những người quan sát từ những hàng ghế phụ; các thành viên là những người dự phần vào chức vụ. Những người đi nhà thờ là các khách hàng; các thành viên là những nhà đầu tư. Những người đi nhà thờ muốn được nhiều lợi ích từ Hội Thánh mà không muốn chia sẻ trách nhiệm. Họ giống như những đôi trai gái muốn sống chung với nhau mà không muốn thành hôn.

Tại sao việc gia nhập một gia đình Hội Thánh địa phương lại quan trọng như vậy? Vì nó chứng thực bạn gắn liền với các anh chị em thuộc linh của mình trong thực tiễn chứ không phải lý thuyết. Đức Chúa Trời muốn bạn yêu thương những con người *thật*, chứ không phải những con người *chỉ có trong suy nghĩ*. Bạn có thể dành cả đời tìm kiếm một Hội Thánh hoàn hảo, nhưng bạn sẽ chẳng bao giờ tìm thấy. Bạn được kêu gọi để yêu thương những tội nhân bất toàn, giống như Đức Chúa Trời yêu thương vậy.

Trong Công Vụ, các Cơ-độc nhân tại Giê-ru-sa-lem rất chi tiết trong cam kết của họ với nhau. Họ hết mình trong mỗi thông công. Kinh Thánh chép, *"Và, những người ấy bền lòng giữ lời dạy của các sứ đồ, sự thông công của anh em, lễ bẻ bánh, và sự cầu nguyện"* (Công Vụ 2:42). Ngày nay Đức Chúa Trời cũng mong muốn bạn cam kết bằng những điều như vậy.

Đời sống Cơ-độc không chỉ có sự cam kết với Đấng Christ; nó bao gồm cả sự cam kết với các Cơ-độc nhân khác nữa. Các Cơ-độc nhân ở Ma-xê-đoan hiểu rõ điều này. Phao-lô viết, *"Họ lại làm quá lòng trông cậy của chúng tôi, vì trước hết đã dâng chính mình cho Chúa, và sau lại cho chúng tôi, theo ý muốn Đức Chúa Trời"* (II Cô-rinh-tô 8:5). Gia nhập vào một Hội Thánh địa phương là một bước tiếp theo rất bình thường khi bạn trở thành con cái của Đức Chúa Trời. Bạn trở thành một Cơ-độc nhân khi dâng phó chính mình cho Đấng Christ, nhưng bạn trở thành một *thành viên Hội Thánh* khi bạn cam kết chính mình với một nhóm các tín hữu cụ thể nào đó. Quyết định đầu tiên đem lại sự cứu rỗi; quyết định thứ hai đem tới mỗi thông công.

Suy Nghĩ Về Mục Đích Của Tôi

Vấn Đề Suy Nghĩ: Tôi được kêu gọi để thuộc về, chứ không chỉ để tin.

Câu Góc: "Thì cũng vậy, chúng ta là nhiều người mà hiệp nên một thân trong Đấng Christ, và hết thảy chúng ta đều là các phần chi thể của nhau." Rô-ma 12:5

Câu Hỏi Suy Gẫm: Mức độ dự phần của tôi trong Hội Thánh có chứng tỏ rằng tôi yêu mến và cam kết với gia đình Đức Chúa Trời hay không?

Ngày 18: Sống Với Nhau

***Mỗi người trong anh em là một chi thể trong thân thể của Đấng Christ, và anh em đã được lựa chọn để chung sống trong hòa thuận với nhau.
(Cô-lô-se 3:15 bản CEV-ND)***

***Kìa, anh em ăn ở hòa thuận nhau thật tốt đẹp thay!
(Thi Thiên 133:1)***

Cuộc sống là phải san sẻ.

Đức Chúa Trời muốn chúng ta chung sống với nhau. Kinh Thánh kêu gọi *mỗi thông công* chia sẻ kinh nghiệm này. Tuy nhiên, ngày nay, từ đó đã mất hầu hết những ý nghĩa của nó trong Kinh Thánh. "Thông công" bây giờ thường được dùng để ám chỉ những cuộc trò chuyện, giao tế, ăn uống và vui chơi. Câu hỏi là, "Bạn thông công ở đâu?" có nghĩa là "Bạn đi nhà thờ nào?" "Hãy ở lại để thông công" thường có nghĩa là "Xin chờ đến giờ trà đàm."

Sự thông công thật không chỉ là có mặt tại các buổi thờ phượng. Nó là *kinh nghiệm cuộc sống với nhau*. Nó bao hàm những mạng lệnh yêu thương không vị kỷ, chân thành chia sẻ, tập thói quen phục vụ, ban cho hy sinh, yên ủi cảm thông, và mọi mạng lệnh "lẫn nhau" khác trong Thánh Kinh Tân Ước.

Khi nói đến vấn đề mỗi thông công, kích cỡ lại quan trọng: *Nhỏ hơn thì tốt hơn*. Bạn có thể thờ phượng với một đám đông, nhưng bạn không thể thông công với một đám đông được. Khi một nhóm nào đó lớn lên và có hơn mười người, thì một số người không dự phần nữa-thường là những người trầm lặng nhất-và có một số ít người sẽ chi phối cả nhóm.

Chúa Giê-su phục vụ trong khung cảnh một nhóm nhỏ các môn đồ. Ngài có thể chọn nhiều hơn chứ, nhưng Ngài biết mười hai là số lượng lớn nhất trong một nhóm nhỏ để cho mọi người đều dự phần.

Thân Thể của Đấng Christ, giống như thân thể của bạn, thực sự là một tập hợp của rất nhiều tế bào nhỏ. Sự sống của Thân Thể Đấng Christ, giống như thân thể của bạn, nằm trong các tế bào. Vì lý do đó, mỗi Cơ-độc nhân cần phải dự phần vào một nhóm nhỏ trong Hội Thánh của họ, dù đó là một nhóm thông công gia đình, một lớp Trường Chúa Nhật, hoặc một lớp nghiên cứu Kinh Thánh. Đây chính là nơi cộng đồng thật xuất hiện, chứ không phải trong những đám đông lớn. Nếu bạn nghĩ Hội Thánh giống như một chiếc thuyền, thì các nhóm nhỏ là những thuyền cứu hộ mà chiếc thuyền lớn mang theo.

Đức Chúa Trời có một lời hứa lớn cho những nhóm nhỏ các tín nhân: ***"Vì nơi nào có hai ba người nhân danh ta nhóm nhau lại, thì ta ở giữa họ"*** (Ma-thi-ơ 12:28). Thật không may là dù có ở trong một nhóm nhỏ thì điều đó cũng không bảo đảm rằng bạn sẽ kinh nghiệm được một cộng đồng thật. Nhiều lớp Trường Chúa Nhật và các nhóm nhỏ bị mắc kẹt ở chỗ nông cạn và không biết kinh nghiệm một mối thông công thật. Sự khác biệt giữa mỗi thông công thật và giả là gì?

Trong mỗi thông công thật, con người kinh nghiệm sự chân thành. Mỗi thông công chân thành không nông cạn, hay chỉ dừng ở mức độ tán gẫu bề ngoài, mà nó là sự chia sẻ chân thành, từ lòng đến lòng, đôi khi trút hết cả tấm lòng ra. Nó chỉ xảy ra khi các thành viên chân thật về việc họ là ai và điều gì đang xảy ra trong cuộc đời họ. Họ chia sẻ những đớn đau của mình, bày tỏ những xúc cảm, xưng nhận các thất bại, chia sẻ những nỗi nghi ngờ, thừa nhận sự sợ hãi, nhìn biết những yếu đuối của mình và nhờ những người khác giúp đỡ hay cầu thay.

Lòng thành thật là điều trái ngược với những gì bạn thấy trong nhiều Hội Thánh. Thay cho bầu không khí chân thật và khiêm nhường là những cuộc nói chuyện giả hình, nhập vai, vận động chính trị, giả đồ lịch sử, và nông cạn. Người ta đeo mặt nạ, đề phòng lẫn nhau, và hành động như thể mọi sự đang rất tốt đẹp trong cuộc đời họ. Những thái độ này chính là án tử của mỗi thông công thật.

Chỉ khi nào chúng ta cởi mở về cuộc đời mình thì chúng ta mới kinh nghiệm được mỗi thông công thật. Kinh Thánh chép, *"Nhưng, nếu chúng ta đi trong sự sáng cũng như chính mình Ngài ở trong sự sáng, thì chúng ta giao thông cùng nhau... Vì bằng chúng ta nói mình không có tội chi hết, ấy là chính chúng ta lừa dối mình, và lẽ thật không ở trong chúng ta"* (I Giăng 1:7-8). Thế gian nghĩ rằng sự thân mật chỉ xảy ra trong bóng tối, nhưng Đức Chúa Trời nói rằng nó diễn ra trong ánh sáng. Bóng tối được dùng để che giấu những nỗi đau, sai lầm, sợ hãi, thất bại và những vết nhơ của chúng ta. Nhưng trong ánh sáng, chúng ta công khai những điều đó và thừa nhận con người thật của mình.

Dĩ nhiên, chân thật đòi hỏi cả lòng can đảm lẫn sự khiêm nhường. Nó có nghĩa là đối diện với nỗi sợ hãi chúng ta bị lộ tẩy, bị từ khước và bị đau đớn một lần nữa. Tại sao lại phải mạo hiểm như vậy? Vì đó là cách duy nhất để tăng trưởng thuộc linh cũng như tình cảm. Kinh Thánh chép, *"Vậy, hãy xưng tội cùng nhau, và cầu nguyện cho nhau, hầu cho anh em được lành bệnh"* (Gia-cơ 5:16a). Chúng ta chỉ tăng trưởng khi mạo hiểm và sự mạo hiểm khó khăn nhất là chân thật với chính mình và với những người khác.

Trong mỗi thông công thật, con người kinh nghiệm sự tương thuộc. Sự tương thuộc là một nghệ thuật cho và nhận. Nó lệ thuộc vào mỗi người. Kinh Thánh chép, *"Cách Đức Chúa Trời tạo dựng thân thể chúng ta là khuôn mẫu để hiểu cách chúng ta sống chung với nhau trong một Hội Thánh: mọi phần đều lệ thuộc vào các phần khác"* (I Cô-rinh-tô 12:25 bản Msg-ND). Sự tương thuộc là trọng tâm của mỗi thông công: xây dựng các mối quan hệ hỗ tương, chia sẻ các trách nhiệm, và giúp đỡ lẫn nhau. Phao-lô nói, *"Tôi ở giữa anh em, để chúng ta cùng nhau giục lòng mạnh mẽ bởi đức tin chung của chúng ta, nghĩa là của anh em và của tôi"* (Rô-ma 1:12).

Tất cả chúng ta vững vàng thêm trong đức tin khi những người khác đi cùng và khích lệ chúng ta. Kinh Thánh ban lệnh chúng ta phải chia sẻ trách nhiệm hỗ tương, khích lệ nhau, phục vụ nhau, và tôn trọng lẫn nhau.^[1] Hơn năm mươi lần trong Thánh Kinh Tân Ước, chúng ta được lệnh phải làm những nhiệm vụ "lẫn nhau" và "cho nhau" khác nhau. Kinh Thánh chép, *"Vậy chúng ta hãy tìm cách làm nên hòa thuận và làm gương sáng cho nhau"* (Rô-ma 14:18).

Bạn không phải chịu trách nhiệm *cho* mọi người trong Thân Thể của Đấng Christ, nhưng bạn chịu trách nhiệm *về* họ. Đức Chúa Trời mong muốn bạn làm bất cứ điều gì có thể để giúp họ.

Trong mỗi thông công thật, con người kinh nghiệm sự cảm thông. Sự cảm thông không phải là cho một lời khuyên hoặc lời đề nghị giúp đỡ nhanh chóng, hời hợt; cảm thông là bước vào và chia sẻ nỗi đau của những người khác. Cảm thông nói rằng, "Tôi hiểu điều mà anh đang trải qua, và điều anh đang cảm thấy không có gì lạ cũng không phải là đại đột." Ngày nay, một số người gọi đây là "sự thấu cảm" nhưng từ dùng trong Kinh Thánh là "cảm thông." Kinh Thánh chép, *"Là những người thánh... anh em*

hãy cảm thông, nhơn từ, khiêm nhường, lịch sự và nhẫn nại" (Cô-lô-se 3:12 bản GW-ND).

Cảm thông đáp ứng hai nhu cầu căn bản của con người: nhu cầu được hiểu và nhu cầu được thừa nhận những cảm xúc của bạn. Mỗi khi bạn hiểu và thừa nhận cảm xúc của một ai đó, bạn đang xây dựng mối thông công. Vấn đề là chúng ta thường hay vội vã sửa chữa việc này việc nọ đến nỗi không có thời gian mà cảm thông với người khác. Hay có lẽ chúng ta quá bận rộn với những nỗi đau của riêng mình. Sự tự thân làm khô cháy lòng cảm thông người khác.

Có nhiều cấp độ thông công khác nhau, và mỗi cấp độ phù hợp với từng thời điểm khác nhau. Cấp độ đơn giản nhất của thông công là *mối thông công chia sẻ* và *mối thông công học hỏi* Lời Đức Chúa Trời. Một cấp độ sâu hơn đó là *mối thông công phục vụ*, là khi chúng ta phục vụ nhau trên những chuyến đi truyền giáo hay các dự án xã hội. Cấp độ sâu sắc nhất, mạnh mẽ nhất là *mối thông công thương khó*, [ii] cấp độ mà chúng ta bước vào nỗi đau đớn, buồn khổ của nhau và mang lấy gánh nặng cho nhau. Các Cơ-độc nhân hiểu rõ cấp độ này nhất là những người đang bị bắt bớ, ruồng bỏ và thường phải tuân đạo vì đức tin của mình trên khắp thế giới.

Kinh Thánh ban lệnh, *"Hãy mang lấy gánh nặng cho nhau, như vậy anh em sẽ làm trọn luật pháp của Đấng Christ" (Ga-la-ti 6:2)*. Chính những thời điểm khủng hoảng, đau buồn và nghi ngờ sâu sắc là lúc chúng ta cần nhau nhiều nhất. Khi hoàn cảnh đẩy chúng ta vào chỗ khiến đức tin chúng ta nao núng, đó là lúc chúng ta cần những người bạn đồng đức tin nhất. Chúng ta cần một nhóm nhỏ những người bạn cùng đức tin nơi Đức Chúa Trời để giúp đỡ mình. Trong nhóm nhỏ này, Thân Thể của Đấng Christ là thật và rõ ràng ngay cả khi Chúa dường như xa cách. Đây là điều mà Gióp cần khi ông chịu khổ. Ông thốt lên, *"Kẻ gần xui té, đáng được bạn bầu thương xót đến, e kẻ người bỏ sự kính sợ Đấng Toàn năng" (Gióp 6:14)*.

Trong mỗi thông công thật, con người kinh nghiệm lòng thương xót. Mỗi thông công là một nơi của ân điển, nơi những lầm lỗi được thứ tha. Mỗi thông công diễn ra khi sự thương xót chiến thắng công lý.

Tất cả chúng ta đều cần sự thương xót, vì tất cả chúng ta đều vấp ngã, và cần có sự giúp đỡ để đứng dậy. Chúng ta cần phải bày tỏ lòng thương xót cho nhau và sẵn sàng nhận sự thương xót từ những người khác. Chúa phán, *"Thà nay anh em tha thứ yên ủi, hầu cho người khỏi bị sa ngã vì sự buồn rầu quá lớn" (II Cô-rinh-tô 2:7)*.

Bạn không thể có được mỗi thông công nếu không tha thứ. Đức Chúa Trời cảnh báo, *"Chớ giữ sự hận thù" (Cô-lô-se 3:13 bản LB-ND)*, vì sự cay đắng và thù hận luôn phá hỏng mỗi thông công. Chúng ta là những con người bất toàn, tội lỗi, nên chắc chắn chúng ta sẽ làm đau lòng nhau chuyện gì đó khi ở cùng với nhau một thời gian dài. Đôi lúc chúng ta cố tình làm tổn thương nhau và đôi lúc thì vô tình, nhưng dù cố tình hay vô tình thì cũng cần phải có sự thương xót và ân điển để tạo lập cũng như duy trì mỗi thông công. Kinh Thánh chép, *"Nếu một người trong anh em có sự gì phàn nàn với kẻ khác thì hãy nhường nhịn nhau và tha thứ nhau: như Chúa đã tha thứ anh em thể nào, thì anh em cũng phải tha thứ thể ấy" (Cô-lô-se 3:13)*.

Lòng thương xót của Đức Chúa Trời đối với chúng ta là động cơ để chúng ta bày tỏ lòng thương xót đối cùng những người khác. Hãy nhớ rằng Đức Chúa Trời không hề yêu cầu bạn phải tha thứ cho một ai đó nhiều hơn điều mà Ngài đã tha thứ cho bạn. Bất cứ khi nào bạn bị ai đó làm tổn hại, bạn có một lựa chọn: Tôi sẽ dồn toàn bộ sức lực và tình cảm của mình để *trả thù* hay để *tha thứ*? Bạn không thể làm cả hai.

Nhiều người do dự khi tỏ lòng thương xót vì họ không hiểu sự khác biệt giữa lòng tin cậy và sự tha thứ. Tha thứ là để cho quá khứ trôi đi. Tin cậy có liên quan đến hành vi trong tương lai.

Tha thứ phải làm ngay, cho dù người kia có yêu cầu hay không. Tin cậy phải được củng cố theo thời gian. Tin cậy đòi hỏi thời gian. Nếu một ai đó cứ làm bạn đau khổ hết lần này đến lần khác, Chúa bảo bạn phải tha thứ cho họ tức thì, nhưng không nhất thiết bạn phải tin cậy họ ngay, và bạn cũng không muốn để cho họ tiếp tục làm bạn đau lòng. Họ phải chứng tỏ rằng họ đã thay đổi theo thời gian. Nơi tốt nhất để khôi phục lòng tin là môi trường hỗ trợ của một nhóm nhỏ, nơi đem lại cả sự khích lệ lẫn trách nhiệm.

Có nhiều lợi ích khác chờ đợi bạn khi bạn gia nhập một nhóm nhỏ có mối thông công thật. Nó là một yếu tố cần thiết cho đời sống Cơ-đốc của bạn, bạn không nên xem thường. Hơn 2,000 năm qua, các Cơ-đốc nhân đã thường xuyên tập hợp nhau lại trong các nhóm nhỏ để thông công. Nếu bạn chưa bao giờ là thành viên của một nhóm như thế này, bạn thực sự không biết mình đang đánh mất điều gì đâu.

Trong chương tiếp theo chúng ta sẽ bàn đến việc chúng ta cần điều gì để tạo dựng một cộng đồng như thế này với các tín hữu khác, nhưng tôi hy vọng chương này giúp bạn khao khát kinh nghiệm sự chân thật, sự tương thuộc, và sự thương xót của một mối thông công thật. Bạn được tạo dựng cho đời sống cộng đồng.

Suy Nghĩ Về Mục Đích Của Tôi

Vấn Đề Suy Nghĩ: Tôi cần những người khác trong cuộc đời mình.

Câu Gốc: "Hãy mang lấy gánh nặng cho nhau, như vậy anh em sẽ làm trọn luật pháp của Đấng Christ." Ga-la-ti 6:2

Câu Hỏi Suy Gẫm: Hôm nay, tôi cần phải làm gì để liên hệ với một tín nhân khác ở một cấp độ lòng đến lòng và chân thật hơn?

Ngày 19: Vun Đắp Cộng Đồng

**Mỗi người trong anh em là một chi thể trong thân thể của Đấng Christ, và anh em đã được lựa chọn để chung sống trong hòa thuận với nhau.
(Cô-lô-se 3:15 bản CEV-ND)**

**Kìa, anh em ăn ở hòa thuận nhau thật tốt đẹp thay!
(Thi Thiên 133:1)**

Cộng đồng đòi hỏi cam kết.

Chỉ có Thánh Linh mới có thể tạo ra một mối thông công thật giữa các tín nhân, nhưng Ngài vun đắp nó bằng những lựa chọn và cam kết của chúng ta. Phao-lô nói đến trách nhiệm hỗ tương này khi ông viết, *"Phải khiêm nhường đến điều, mềm mại đến điều, phải nhịn nhục, lấy lòng thương yêu mà chịu nhau, dùng dây hòa bình mà giữ gìn sự hiệp một của Thánh Linh"* (Ê-phê-sô 4:2-3). Cần phải có quyền năng của Đức Chúa Trời và cả nỗ lực của chúng ta để xây dựng một cộng đồng Cơ-đốc yêu thương nhau.

Thật không may là nhiều người trưởng thành trong những gia đình có các mối quan hệ không lành mạnh, cho nên họ thiếu những kỹ năng quan hệ cần thiết cho mối thông công thật. Họ cần phải học biết cách hòa thuận và quan hệ với những người khác trong gia đình của Đức Chúa Trời. May mắn là Thánh Kinh Tân Ước có hướng dẫn nhiều về cách chia sẻ cuộc sống với nhau. Phao-lô viết, *"Tôi viết những điều này cho các anh em... để các anh em biết cách sống trong gia đình của Đức Chúa Trời. Gia đình đó chính là Hội Thánh"* (I Ti-mô-thê 3:14-15 bản NCV-ND).

Nếu bạn mệt mỏi vì mối thông công giả tạo và muốn vun đắp mối thông công thật cũng như một cộng đồng yêu thương trong nhóm nhỏ, lớp Trường Chúa Nhật, và Hội Thánh của bạn, bạn cần phải đối diện với một số lựa chọn khó khăn và phải mạo hiểm.

Vun đắp một cộng đồng đòi hỏi lòng chân thật. Bạn phải quan tâm đủ mới nói sự thật trong tình yêu thương được, ngay cả khi bạn thà che đậy hoặc tránh né một nan đề nào đó. Im lặng khi những người xung quanh chúng ta đang làm hại chính họ hay những người khác bằng một tội lỗi nào đó là điều dễ dàng hơn, nhưng đó không phải là tình yêu thương. Đa số người không có một ai trong cuộc đời yêu thương họ đủ để nói với họ sự thật (thậm chí nó gây ra đau đớn), cho nên họ cứ tiếp tục đi trong con đường tự hủy diệt chính mình. Thường thì chúng ta *biết* mình cần phải nói gì với một ai đó, nhưng nỗi sợ hãi đã ngăn cản chúng ta mở miệng. Nhiều mối thông công đã sụp đổ cũng vì sự sợ hãi: Không một ai có đủ can đảm để nói trước cả nhóm khi cuộc đời của một nhóm viên nào đó bị tan vỡ.

Kinh Thánh bảo chúng ta phải *"lấy lòng yêu thương nói ra lẽ chân thật"* (Ê-phê-sô 4:15) vì chúng ta không thể có một cộng đồng mà không có sự chân thành. Sa-lô-môn đã nói, *"Ai đáp lời chánh đáng, tất như hôn nơi môi miệng vậy"* (Châm Ngôn 24:26). Đôi lúc điều này có nghĩa là quan tâm đủ để yên ủi người nào đang phạm tội hoặc bị cảm dỗ để phạm tội. Phao-lô nói, *"Hỡi anh em, vì bằng có người*

nào tình cờ phạm lỗi gì, anh em là kẻ có Đức Thánh Linh, hãy lấy lòng mềm mại mà sửa họ lại; chính mình anh em lại phải giữ, e cũng bị đổ dành chẳng. Hãy mang lấy gánh nặng cho nhau, như vậy anh em sẽ làm trọn luật pháp của Đấng Christ" (Ga-la-ti 6:1-2).

Nhiều mối thông công Hội Thánh và các nhóm nhỏ vẫn còn nông cạn vì họ sợ xung đột. Bất cứ khi nào một nan đề gì đó xuất hiện mà nó có thể khiến cho căng thẳng hoặc không thoải mái, thì nó lập tức được che đậy đi để bảo tồn một cảm giác bình an giả tạo. Cái ông "*Đừng đụng vào*" nhảy vô và cố gắng vuốt tóc của mọi người cho suôn lại, vấn đề không hề được giải quyết, và mọi người sống trong sự thất vọng ngầm. Mọi người biết về nan đề đó, nhưng không ai nói về nó cách công khai. Việc này tạo nên một môi trường bệnh hoạn của những điều bí mật, là nơi mà thói nói hành phát triển mạnh mẽ. Giải pháp của Phao-lô rất thẳng thắn: *"Như vậy, mỗi người trong anh em phải chứa sự nói dối, hãy nói thật với kẻ lân cận mình, vì chúng ta làm chi thể cho nhau" (Ê-phê-sô 4:25).*

Mối thông công thật, dù là trong hôn nhân, trong tình bạn hay trong Hội Thánh của bạn, lệ thuộc vào sự thẳng thắn. Trên thực tế, đường hầm xung đột chính là con đường dẫn đến sự gần gũi trong bất cứ mối quan hệ nào. Cho tới khi nào bạn quan tâm đủ để đối đầu và giải quyết những cào cào ngầm thì bạn mới có thể đến gần những người khác. Khi xung đột được giải quyết một cách đúng đắn, chúng ta *đến gần nhau hơn* thông qua việc đối diện và giải quyết những khác biệt của chúng ta. Kinh Thánh chép, *"Ai quả trách người nào, về sau sẽ được ơn hơn là kẻ lấy lời mà dua nịnh" (Châm Ngôn 28:23).*

Sự thẳng thắn không phải là một giấy phép để bạn muốn nói gì thì nói, nói ở bất cứ đâu và bất cứ khi nào bạn muốn. Nó không phải là sự thô lỗ. Kinh Thánh cho chúng ta biết là có những lúc thích hợp và không thích hợp để làm một việc gì đó.^[1] Những lời nói thiếu suy nghĩ sẽ để lại những vết thương lâu dài. Chúa bảo chúng ta phải nói với nhau trong Hội Thánh như là nói với những thành viên trong gia đình mình yêu thương vậy: *"Chớ quả nặng người già cả, nhưng hãy khuyên dỗ họ như cha, còn kẻ trẻ thì như anh em, đàn bà có tuổi cũng như mẹ, bọn thiếu nữ như chị em, mà phải lấy cách thanh sạch trọn vẹn" (I Ti-mô-thê 5:1-2).*

Đáng buồn thay, hàng ngàn mối thông công đã bị đổ vỡ vì thiếu sự chân thật. Phao-lô đã phải quả trách Hội Thánh Cô-rinh-tô vì thái độ im lặng của họ và để cho sự trái đạo đức xâm nhập vào mối thông công. Do không có ai đủ can đảm để đối đầu với việc đó, nên ông nói, *"Về phần tôi, thân dầu xa cách mà lòng ở tại đó... nên tôi đã dường như có mặt ở đó, nhân danh Đức Chúa Jê-sus là Chúa chúng ta, tuyên án kẻ phạm tội đó rằng, một người như thế phải phó cho quỷ Sa-tan, để hủy hoại phần xác thịt, hầu cho linh hồn được cứu trong ngày Đức Chúa Jê-sus. Thật anh em chẳng có cơ mà khoe mình đâu! Anh em há chẳng biết rằng một chút men làm cho cả đồng bột dậy lên sao? Hãy làm cho mình sạch men cũ đi, hầu cho anh em trở nên bột nhồi mới không men, như anh em là bánh không men vậy. Vì Đấng Christ là con sinh lễ Vượt Qua của chúng ta, đã bị giết rồi. Vậy thì, chúng ta hãy giữ lễ, chớ dùng men cũ, chớ dùng men gian ác độc dữ, nhưng dùng bánh không men của sự thật thà và của lễ thật. Trong thư tôi viết cho anh em, có dặn đừng làm bạn với kẻ gian dâm, đó tôi chẳng có ý nói chung về kẻ gian dâm đời này, hay là kẻ tham lam, kẻ chắt bóp, kẻ thờ hình tượng, vì nếu vậy thì anh em phải lìa khỏi thể gian. Nhưng tôi viết khuyên anh em đừng làm bạn với kẻ nào tự xưng là anh em, mà là gian dâm, hoặc tham lam, hoặc thờ hình tượng, hoặc chưởi rủa, hoặc say sưa, hoặc chắt bóp, cũng không nên ăn chung với người thể ấy. Vì chúng có phải tôi nên đoán xét kẻ ở ngoài sao? Há chẳng phải anh em nên đoán xét những người ở trong sao?" (I Cô-rinh-tô 5:3-12).*

Vun đắp một cộng đồng đòi hỏi sự khiêm nhường. Sự tự cho mình là quan trọng, thiên cận mà tự mãn, và sự kiêu ngạo hủy diệt mối thông công nhanh hơn bất cứ điều gì khác. Sự kiêu ngạo xây lên những bức tường chắn giữa người với người; sự khiêm nhường thì xây nên những chiếc cầu. Sự khiêm nhường là chất bôi trơn và làm mát cho các mối quan hệ. Đó là lý do tại sao Kinh Thánh nói, *"Hết thảy*

đối đãi với nhau phải trang sức bằng khiêm nhường" (I Phi-e-rơ 5:5b). Chiếc áo thích hợp nhất cho mỗi thông công là thái độ khiêm nhường.

Phần cuối của câu Kinh Thánh đó nói rằng, *"...vì Đức Chúa Trời chống cự kẻ kiêu ngạo, mà ban ơn cho kẻ khiêm nhường" (I Phi-e-rơ 5:5c).* Đây là một lý do nữa để chúng ta khiêm nhường: Sự kiêu ngạo ngăn trở ơn của Đức Chúa Trời trên đời sống chúng ta, là cái mà chúng ta cần có để lớn lên, để thay đổi, chữa lành và giúp đỡ những người khác. Chúng ta nhận lấy ơn của Đức Chúa Trời bằng cách khiêm nhường thừa nhận rằng mình cần nó. Kinh Thánh nói rằng bất cứ khi nào chúng ta kiêu ngạo, thì chúng ta đang đứng ở chỗ *chống đối* Đức Chúa Trời! Đó là một cách sống thật đại dột và nguy hiểm.

Bạn có thể phát triển lòng khiêm nhường trong những cách rất thực tiễn: thừa nhận sự yếu đuối của chính bạn, nhẫn nại với sự yếu đuối của những người khác, cởi mở đối với sự sửa sai, và tập trung chú ý vào người khác. Phao-lô khuyên, *"Chớ làm sự chi vì lòng tranh cạnh hoặc vì hư vinh, nhưng hãy khiêm nhường, coi người khác như tôn trọng hơn mình. Mỗi người trong anh em chớ chăm về lợi riêng mình, nhưng phải chăm về lợi kẻ khác nữa" (Phi-líp 2:3-4).*

Khiêm nhường không phải là suy nghĩ ít hơn về chính bạn; bèn là suy nghĩ ít hơn về cái tôi của bạn. Khiêm nhường là suy nghĩ nhiều hơn về những người khác. Những người khiêm nhường tập trung vào việc phục vụ những người khác đến độ họ không còn nghĩ đến chính mình nữa.

Vun đắp một cộng đồng đòi hỏi sự nhã nhặn. Nhã nhặn là tôn trọng những khác biệt của chúng ta, xét đến cảm nhận của từng người, và kiên nhẫn với những ai chọc giận chúng ta. Kinh Thánh chép, *"Mỗi người trong chúng ta nên làm đẹp lòng kẻ lân cận mình, đừng làm điều ích và nên gương tốt" (Rô-ma 15:2).* Phao-lô nói với Tít, *"Chớ nói xấu ai, chớ tranh cạnh, hãy dong thú, đối với mọi người tỏ ra một cách mềm mại trọn vẹn" (Tít 3:2).*

Trong mọi Hội Thánh và mọi nhóm nhỏ luôn có ít nhất là một người "khó khăn," thường thì có nhiều hơn. Những người này có những nhu cầu tình cảm đặc biệt, có những nỗi bất an sâu sắc, có phong cách dễ làm người khác phát cáu, hoặc có những kỹ năng xã hội kém cỏi. Bạn có thể gọi họ là những người CTO-"Cần Thêm On."

Đức Chúa Trời đặt để những người này giữa vòng chúng ta vì lợi ích của họ và của cả chúng ta nữa. Họ là một cơ hội để tăng trưởng và thử thách mỗi thông công: Chúng ta sẽ yêu thương họ như anh chị em và đối xử với họ bằng lòng tôn trọng chứ?

Trong một gia đình, sự chấp nhận không dựa trên việc bạn thông minh ra sao, xinh đẹp thế nào hoặc có tài cán gì. Nó dựa trên sự thật là bạn thuộc về nhau. Chúng ta phòng thủ và bảo vệ gia đình mình. Một thành viên trong gia đình có thể là một người khờ khạo, nhưng đó là một người của chúng ta. Cũng vậy, Kinh Thánh chép rằng, *"Hãy lấy lòng yêu thương mềm mại mà yêu nhau như anh em; hãy lấy lễ kính nhường nhau" (Rô-ma 12:10).*

Sự thật là tất cả chúng ta đều có những tật xấu và những điểm làm phiền hà người khác. Nhưng cộng đồng thì không có liên quan gì đến tính tương thích. Căn bản cho mỗi thông công của chúng ta chính là mỗi tương giao với Đức Chúa Trời: Chúng ta là một gia đình.

Một chìa khóa dẫn đến sự nhã nhặn đó là hiểu rõ người khác từ nơi nào tới. Hãy tìm hiểu lịch sử của họ. Khi bạn biết họ đã trải qua những điều gì, bạn sẽ hiểu họ hơn. Thay vì nghĩ đến viện họ còn phải đi bao xa nữa, hãy nghĩ đến việc họ đã đi được bao xa bất chấp những đau đớn của mình.

Mặt khác, sự nhã nhặn không phải là xem thường những nghi ngờ của người khác. Việc bạn không sợ

một điều gì đó cũng không biến nó thành một cảm xúc sai trái. Cộng đồng thật xuất hiện khi mọi người biết rằng đó là nơi đủ an toàn để chia sẻ những nghi ngờ và sợ hãi của họ mà không bị xét đoán.

Vun đắp một cộng đồng đòi hỏi sự tin cậy. Chỉ trong một môi trường an toàn của sự chấp nhận và tin cậy thì người ta mới cởi mở và chia sẻ những nỗi đau, những nhu cầu và sai lầm sâu sắc nhất của họ. Sự tin cậy không có nghĩa là giữ yên lặng khi anh chị em của bạn phạm tội. Nó có nghĩa là những gì được chia sẻ trong nhóm của bạn phải được giữ kín trong nhóm, và cả nhóm cần phải giải quyết nó chứ không đồn ra cho những người khác.

Đức Chúa Trời ghét sự nói hành, đặc biệt là khi nó được ngụy trang dưới cái mác "nan đề cầu nguyện." Chúa phán, **"Kẻ gian tà gieo điều tranh cạnh; và kẻ thêu lẻo phân rẽ những bạn thiết cốt"** (Châm Ngôn 16:28). Nói hành cũng gây ra nhiều đau đớn và chia rẽ, đồng thời nó phá hủy mỗi thông công. Và Chúa phán rõ ràng rằng chúng ta phải đối đầu với những ai gây chia rẽ giữa vòng các Cơ-độc nhân.^[iii] Họ có thể nổi giận và rời bỏ nhóm của bạn hoặc Hội Thánh khi bạn đụng chạm đến những hành động gây chia rẽ của họ, nhưng mỗi thông công của Hội Thánh là điều quan trọng hơn bất cứ cá nhân nào.

Vun đắp một cộng đồng cần phải làm thường xuyên. Bạn phải thường xuyên liên hệ với nhóm của mình để xây dựng mỗi thông công thật. Các mối quan hệ cần phải có thời gian. Kinh Thánh nói với chúng ta rằng, **"Chớ bỏ sự nhóm lại như mấy kẻ quen làm, nhưng phải khuyên bảo nhau, và hễ anh em thấy ngày ấy hầu gần chừng nào, thì càng phải làm như vậy chừng nấy"** (Hê-bơ-rơ 10:25). Chúng ta phải phát triển *thói quen* gặp gỡ nhau. Thói quen là điều bạn làm thường xuyên chứ không phải thỉnh thoảng. Bạn phải dành thời gian cho những người khác-nhiều thời gian-để xây dựng các mối quan hệ sâu đậm. Đây là lý do tại sao mỗi thông công trong nhiều Hội Thánh rất cạn kiệt; chúng ta không dành đủ thời gian cho nhau, và thời gian chúng ta dành ra thường chỉ đủ để nghe một người nói.

Cộng đồng không được xây dựng trên sự tiện lợi ("Chúng tôi sẽ nhóm nhau lại khi nào cảm thấy thích") nhưng trên lòng tin chắc rằng tôi cần nó vì sức khỏe thuộc linh của mình. Nếu bạn muốn vun đắp một mối thông công thật, thì có nghĩa là bạn phải gặp gỡ nhau ngay cả khi bạn thấy không thích thú chuyện đó, vì bạn tin rằng nó quan trọng. Các Cơ-độc nhân đầu tiên gặp gỡ nhau hằng ngày! **"Ngày nào cũng vậy, cứ chấm chỉ đến đến thờ; còn ở nhà, thì bẻ bánh và dùng bữa chung với nhau cách vui vẻ thật thà"** (Công Vụ 2:46). Mỗi thông công đòi hỏi sự đầu tư thời gian.

Nếu bạn là thành viên của một nhóm nhỏ hoặc một lớp học, tôi khuyến khích bạn có một kết ước cho nhóm bao gồm chín đặc điểm của mỗi thông công Kinh Thánh: Chúng ta sẽ chia sẻ những cảm xúc thật của mình (sự chân thật), khích lệ lẫn nhau (sự tương thuộc), hỗ trợ cho nhau (sự cảm thông), tha thứ cho người khác (sự thương xót), nói lẽ chân thật trong tình yêu thương (sự thành thật), thừa nhận những yếu đuối của mình (sự khiêm nhường), tôn trọng những khác biệt (nhã nhận), không nói hành (tin cậy), và xem nhóm là một ưu tiên (tính thường xuyên). Khi bạn nhìn vào danh sách những đặc điểm này, bạn sẽ thấy rõ ràng tại sao mỗi thông công thật rất hiếm có. Nó có nghĩa là bạn phải từ bỏ sự hướng ngã và tự lập của mình để trở nên phụ thuộc vào nhau. Nhưng những ích lợi của việc chia sẻ cuộc sống cho nhau có giá trị hơn những gì phải trả, và **nó chuẩn bị chúng ta cho cõi thiên đàng.**

Suy Nghĩ Về Mục Đích Của Tôi

Vấn Đề Suy Nghĩ: Cộng đồng đòi hỏi cam kết.

Câu Gốc: "Bởi đó chúng ta nhận biết lòng yêu thương, ấy là Chúa đã vì chúng ta bỏ sự sống; chúng ta cũng nên bỏ sự sống vì anh em mình vậy." I Giăng 3:16

Câu Hỏi Suy Gẫm: Làm sao để tôi góp phần vun đắp những đặc tính của một cộng đồng thật trong nhóm nhỏ và Hội Thánh của mình?

Ngày 20: Phục Hồi Mọi Thông Công Bị Gãy Đổ

Mọi điều đó đến bởi Đức Chúa Trời, Ngài đã làm cho chúng ta nhờ Đấng Christ mà được hòa thuận lại cùng Ngài, và đã giao chức vụ giảng hòa cho chúng ta. (II Cô-rinh-tô 5:18)

Các mối quan hệ luôn luôn xứng đáng để phục hồi

Vì toàn bộ cuộc sống là để học biết cách yêu thương, nên Đức Chúa Trời muốn chúng ta đề cao các mối quan hệ và nỗ lực để duy trì chúng thay vì cắt đứt khi có một rạn nứt, một nỗi đau hay xung đột. Trên thực tế, Kinh Thánh bảo chúng ta rằng Đức Chúa Trời ban cho chúng ta một chức vụ để khôi phục các mối quan hệ.^[i] Vì lý do đó, phần lớn sách Tân Ước được dành ra để dạy dỗ chúng ta cách sống hòa thuận với nhau. Phao-lô viết, *"Vậy nếu trong Đấng Christ có điều yên ủi nào, nếu vì lòng yêu thương có điều cứu giúp nào, nếu có sự thông công nơi Thánh Linh, nếu có lòng yêu mến và lòng thương xót, thì anh em hãy hiệp ý với nhau, đồng tình yêu thương, đồng tâm, đồng tư tưởng mà làm cho tôi vui mừng trọn vẹn"* (Phi-líp 2:1-2). Phao-lô dạy rằng khả năng hòa thuận của chúng ta là một dấu hiệu cho sự trưởng thành thuộc linh.^[ii]

Vì Đấng Christ muốn gia đình của Ngài nổi tiếng bởi tình yêu thương lẫn nhau,^[iii] nên mỗi thông công bị gãy đổ là một lời chứng xấu đối với những người không tin. Đây là lý do tại sao Phao-lô rất khó chịu khi những thành viên của Hội Thánh tại Cô-rinh-tô đã phân rẽ thành nhiều bè đảng đối nghịch nhau đến độ thưa ra tòa. Ông viết, *"Tôi nói thế làm cho anh em hổ thẹn. Ấy vậy, trong vòng anh em chẳng có một kẻ khôn ngoan nào phân xử được giữa anh em mình hay sao?"* (I Cô-rinh-tô 6:5). Ông bị sốc khi không có người nào trong Hội Thánh đủ trưởng thành để giải quyết ôn hòa các xung đột. Trong cùng bức thư đó, ông nói, *"Hỡi anh em, tôi nhân danh Đức Chúa Jêsu Christ chúng ta, khuyên anh em thấy điều phải đồng một tiếng nói với nhau, chớ phân rẽ nhau ra, nhưng phải hiệp một ý một lòng cùng nhau"* (I Cô-rinh-tô 1:10).

Nếu bạn muốn Đức Chúa Trời ban phước cho cuộc đời mình và bạn muốn được nhiều người biết đến như là con của Đức Chúa Trời, bạn cần phải học cách làm một người hòa giải. Chúa Giê-su phán, *"Phước cho những kẻ làm cho người hòa thuận, vì sẽ được gọi là con Đức Chúa Trời"* (Ma-thi-ơ 5:9). Hãy lưu ý, Chúa Giê-su không phán rằng, "Phước cho những kẻ yêu hòa bình," vì ai cũng yêu chuộng hòa bình hết. Ngài cũng không phán, "Phước cho những kẻ an ổn," những người chẳng bao giờ bị một điều gì làm phiền cả. Chúa Giê-su phán, "Phước cho những kẻ làm việc vì hòa bình"-những người tích cực tìm cách giải quyết xung đột. Những người hòa giải rất hiếm có vì công việc hòa giải khó khăn lắm.

Bởi vì bạn được tạo dựng để làm một thành viên trong gia đình của Đức Chúa Trời và mục đích thứ hai của cuộc đời bạn trên đất là học biết yêu thương cũng như quan hệ với những người khác, hòa giải là một trong những kỹ năng quan trọng nhất bạn cần phải phát triển. Thật không may là đa số trong chúng

ta chưa bao giờ được học về cách giải quyết xung đột.

Hòa giải không phải là *né tránh xung đột*. Trốn tránh một nan đề, giả vờ như nó không hề xảy ra, hoặc lo sợ khi phải nói về nó thực ra chính là hèn nhát. Chúa Giê-su, Vua Bình An, không hề sợ xung đột. Thỉnh thoảng Ngài lại *kích thích* xung đột vì ích lợi cho mọi người. Đôi lúc chúng ta cần phải tránh xung đột, đôi lúc chúng ta cần phải tạo ra xung đột, và đôi lúc chúng ta cần phải giải quyết nó. Đó là lý do tại sao chúng ta phải cầu nguyện để Thánh Linh liên tục hướng dẫn mình.

Hòa giải cũng không phải là *nhân nhượng vô nguyên tắc*. Luôn luôn tiếp nhận, hành động như thể tấm thảm chùi chân, và để cho người khác qua mặt bạn không phải là ý của Chúa Giê-su. Ngài không chịu bỏ qua nhiều điều, mà đứng trên chỗ của mình, đối đầu với sự áp bức của ma quỷ.

Làm Cách Nào Để Phục Hồi Một Mối Quan Hệ

Là những tín nhân, Đức Chúa Trời đã kêu gọi chúng ta "*giảng hòa*" (II Cô-rinh-tô 5:18). Sau đây là bảy bước để phục hồi mối thông công theo như Kinh Thánh dạy:

Nói với Chúa trước khi nói với người. Hãy bàn luận vấn đề với Đức Chúa Trời. Nếu bạn cầu nguyện về xung đột trước thay vì nhò to với một người bạn, bạn sẽ khám phá ra rằng Ngài hoặc sẽ thay đổi lòng bạn hoặc thay đổi người kia mà không cần bạn giúp. Mọi mối quan hệ của bạn sẽ trở nên tốt đẹp hơn nếu bạn cầu nguyện nhiều hơn cho chúng.

Giống như Đa-vít đã nói trong các Thi Thiên, hãy dùng lời cầu nguyện *thẳng thắn, chân thành*. Hãy nói với Chúa những bối rối của bạn. Hãy kêu gào cùng Ngài. Ngài sẽ không bao giờ ngạc nhiên hay buồn bực vì sự nóng giận, đau khổ, bất an, hoặc bất cứ tình cảm nào khác của bạn. Vậy, hãy nói với Ngài chính xác điều bạn cảm nhận.

Đa số xung đột bắt nguồn từ những nhu cầu chưa được đáp ứng. Một số trong số các nhu cầu này chỉ có một mình Đức Chúa Trời mới đáp ứng được. Khi bạn mong đợi một ai đó-một người bạn, người bạn đời, ông chủ hoặc một thành viên trong gia đình-đáp ứng nhu cầu mà chỉ có Chúa mới đáp ứng được, thì bạn đang đặt chính mình vào chỗ thất vọng và cay đắng. *Không một ai* có thể đáp ứng mọi nhu cầu của bạn ngoại trừ Đức Chúa Trời.

Sứ đồ Gia-cơ lưu ý rằng nhiều xung đột của chúng ta xuất hiện bởi thiếu cầu nguyện: "*Những điều chiến đấu tranh cạnh trong anh em bởi đâu mà đến? Há chẳng phải từ tình dục anh em vẫn hay tranh chiến trong quan thể mình sao? Anh em tham muốn mà chẳng được chi; anh em giết người và ghen ghét mà chẳng được việc gì hết; anh em có sự tranh cạnh và chiến đấu; anh em chẳng được chi, vì không cầu xin*" (Gia-cơ 4:1-2). Thay vì trông đợi Đức Chúa Trời, chúng ta trông đợi nơi những người khác để làm cho chúng ta vui vẻ và rồi đâm ra giận dữ khi họ không làm được điều chúng ta muốn. Chúa phán, "Tại sao con không đến với ta trước?"

Hãy luôn luôn bước bước đầu tiên. Bất luận bạn là người chống đối hay phòng thủ: Đức Chúa Trời mong bạn bước bước đầu tiên. Đừng chờ đợi phía bên kia. Hãy đến với họ trước. Khôi phục mối thông công bị đổ vỡ là điều rất quan trọng, Chúa Giê-su dạy rằng việc đó còn ưu tiên hơn cả sự thờ phượng chung nữa. Ngài phán, "*Ấy vậy, nếu khi nào người đem dâng của lễ nơi bàn thờ, mà nhớ lại anh em có điều gì nghịch cùng mình, thì hãy để của lễ trước bàn thờ, trở về giảng hòa với anh em trước đã; rồi hãy đến dâng của lễ*" (Ma-thi-ơ 5:23-24).

Khi mối thông công bị căng thẳng hay gãy đổ, hãy lập tức lên kế hoạch gặp gỡ hòa giải ngay. Đừng chần chừ, đừng bào chữa hay hứa rằng, "Một ngày nào đó tôi sẽ giải quyết." Hãy sắp xếp một cuộc gặp

gỡ mặt đối mặt càng sớm càng tốt. Trì hoãn chỉ làm sâu thêm oán hờn và khiến vấn đề thêm trầm trọng. Trong xung đột, thời gian chẳng hàn gắn gì hết; nó khiến những vết thương làm mủ.

Hành động nhanh cũng làm giảm thiệt hại thuộc linh cho bạn. Kinh Thánh nói rằng tội lỗi, bao gồm cả xung đột chưa được giải quyết, ngăn trở mối thông công giữa chúng ta với Đức Chúa Trời và khiến lời cầu nguyện của chúng ta không được nhậm, **[iv]** ngoài ra nó còn khiến chúng ta khổ sở nữa. Những người bạn của Gióp đã nhắc nhở ông, *"Vì nổi sầu thảm giết người ngu muội, sự đổ kị làm chết kẻ đơn sơ"* và *"Ông nổi giận bèn xé rách mình, há vì ông mà trái đất sẽ bị bỏ hoang, và hòn đá phải dời đi khỏi chỗ nó sao?"* (Gióp 5:2; 18:4).

Sự thành công của cuộc hòa giải thường lệ thuộc vào việc lựa chọn đúng thời gian và địa điểm để gặp gỡ. Đừng gặp nhau khi một trong hai bên đang mệt, đang bận rộn, hoặc có thể bị cắt ngang. Thời điểm tốt nhất là lúc hai người ở trong tâm trạng và sức khỏe tốt nhất.

Cảm thông với suy nghĩ của họ. Hãy sử dụng đôi tai nhiều hơn là cái miệng. Trước khi cố gắng giải quyết bất cứ bất hòa nào, bạn phải lắng nghe những cảm xúc của người kia đã. Phao-lô khuyên, *"Mỗi người trong anh em chớ chăm về lợi riêng mình, nhưng phải chăm về lợi kẻ khác nữa"* (Phi-líp 2:4). Cụm từ "hãy chăm" trong tiếng Hy Lạp là *skopos*, mà từ đó chúng ta có những từ như *kính thiên văn* và *kính hiển vi*. Nó có nghĩa là hết sức chú ý! Hãy chú ý đến những cảm xúc của họ, chứ không phải sự thật. Hãy bắt đầu bằng sự cảm thông chứ không phải những giải pháp.

Trước hết đừng vội đánh giá về những gì mà họ cảm nhận. Chỉ hãy lắng nghe và để họ tuôn đổ tình cảm của mình mà không tỏ ra phòng thủ. Hãy gạt đầu để chứng tỏ bạn hiểu ngay cả khi bạn không đồng ý. Những cảm xúc không phải lúc nào cũng đúng hay hợp lý. Trên thực tế, sự oán giận khiến chúng ta hành động và suy nghĩ khờ khạo. Đa-vít thừa nhận rằng, *"Khi lòng tôi chưa xót, và dạ tôi còn xao, thì bấy giờ tôi ở ngu muội, chẳng hiểu biết gì; trước mặt Chúa tôi ở khác nào một thú vật vậy"* (Thi Thiên 73:21-22). Tất cả chúng ta đều hành động như thú vật khi mình bị đau đớn.

Trái lại, Kinh Thánh chép rằng, *"Sự khôn ngoan của người khiến cho người chậm nóng giận; Và người lấy làm danh dự mà bỏ qua tội phạm"* (Châm Ngôn 19:11). Sự nhẫn nại đến từ sự khôn ngoan, và sự khôn ngoan đến từ việc lắng nghe quan điểm của những người khác. Lắng nghe nói lên rằng, "Tôi đánh giá cao quan điểm của anh, tôi quan tâm đến mối quan hệ của chúng ta, và anh quan trọng đối với tôi." Câu khẩu hiệu này đúng: Người ta không quan tâm tới điều chúng ta biết cho tới khi nào họ biết chúng ta quan tâm.

Để phục hồi mối thông công, *"mỗi người trong chúng ta nên làm đẹp lòng kẻ lân cận mình, đừng làm điều ích và nên gương tốt"* (Rô-ma 15:2). Nhẫn nại lắng nghe sự giận giữ của những người khác, đặc biệt là khi nó vô căn cứ, là cả một sự hy sinh. Nhưng hãy nhớ rằng đây là điều Đức Chúa Giê-su đã làm cho bạn. Ngài chịu đựng cơn giận vô căn cứ, và hiềm độc để cứu bạn: *"Vì Đấng Christ cũng không làm cho đẹp lòng mình, như có chép rằng: 'Lời của những kẻ nguyên rửa Chúa đã đổ trên mình tôi'"* (Rô-ma 15:3).

Hãy xưng nhận phần lỗi của bạn trong cuộc xung đột. Nếu bạn nghiêm túc trong chuyện phục hồi mối quan hệ, bạn nên bắt đầu thừa nhận những sai lầm hay tội lỗi của mình. Chúa Giê-su phán rằng đó là cách để chúng ta thấy mọi sự rõ ràng hơn: *"Trước hết phải lấy cây đũa khỏi mắt mình đi, rồi mới thấy rõ mà lấy cái rác ra khỏi mắt anh em mình được"* (Ma-thi-ơ 7:5).

Vì tất cả chúng ta đều có những điểm mù, nên có thể bạn cần phải nhờ bên thứ ba (trung lập) đánh giá những việc làm của riêng bạn trước khi gặp gỡ bên mà bạn đang có xung đột với. Cũng hãy cầu xin Đức Chúa Trời chỉ cho bạn thấy phần lớn vấn đề là do lỗi của bạn. Hãy hỏi, "Có phải tôi là nan đề

không? Tôi không thực tế, không nhạy cảm hay quá nhạy cảm?" Kinh Thánh chép, *"Vì bằng chứng ta nói mình không có tội chi hết, ấy là chính chúng ta lừa dối mình, và lẽ thật không ở trong chúng ta" (1 Giăng 1:8).*

Xung nhận phần lỗi của mình là một công cụ mạnh mẽ để hòa giải. Thường thì cách chúng ta giải quyết một xung đột lại tạo ra vết thương lớn hơn là chính bản thân nan đề. Khi bạn bắt đầu hạ mình xuống và thừa nhận lỗi của mình, nó xoa dịu cơn giận của người kia và tháo bỏ vũ khí tấn công của họ vì có lẽ họ nghĩ rằng bạn sẽ tự vệ. Đừng bào chữa hoặc đổ lỗi cho ai; nhưng hãy chân thành nhận lấy phần lỗi nào bạn đã gây ra trong xung đột. Hãy chấp nhận phần trách nhiệm cho những sai lầm của bạn và xin người kia tha thứ.

Hãy nhắm vào nan đề, đừng nhắm vào người kia. Bạn không thể giải quyết được nan đề nếu bạn lãng phí thời gian đùn đẩy trách nhiệm. Bạn phải lựa chọn một trong hai. Kinh Thánh chép, *"Lời đáp êm nhẹ làm nguôi cơn giận; còn lời xẵng xỏm trên thanh nộ thêm" (Châm Ngôn 15:1).* Bạn sẽ không bao giờ trình bày được quan điểm của mình cách rõ ràng nếu bạn câu gắt, cho nên hãy lựa chọn lời nói của mình cách khôn ngoan. Một câu trả lời nhẹ nhàng luôn có hiệu quả hơn là một lời nặng nề.

Trong khi giải quyết xung đột, *cách* bạn nói cũng quan trọng như điều bạn nói. Nếu bạn nói theo cách công kích, thì lời nói đó sẽ được đón nhận theo cách phòng thủ. Đức Chúa Trời phán với chúng ta, *"Ai có lòng khôn ngoan được gọi là thông sáng; lời dịu dàng gia thêm sự tri thức" (Châm Ngôn 16:21).* Cần nhận chẳng có hiệu quả gì. Bạn chẳng thuyết phục được ai khi bạn tỏ ra gắt gỏng.

Trong thời kỳ Chiến Tranh Lạnh, cả hai bên đồng ý rằng một số loại vũ khí có sức hủy diệt lớn đến độ không nên dùng chúng. Ngày nay, các loại vũ khí hóa và sinh học đã bị nghiêm cấm và các kho vũ khí hạt nhân đang được giảm dần và phá hủy. Vì ích lợi của mỗi thông công, bạn phải phá hủy kho chứa những vũ khí hạt nhân trong quan hệ của bạn, gồm có lên án, xem thường, so sánh, dán nhãn, lăng mạ, hạ cố, và mĩa mai. Phao-lô tóm tắt như vậy, *"Chớ có một lời dữ nào ra từ miệng anh em; nhưng khi đáng nói hãy nói một vài lời lành giúp ơn cho và có ích lợi cho kẻ nghe đến" (Ê-phê-sô 4:29).*

Hợp tác càng nhiều càng tốt. Phao-lô nói, *"Nếu có thể được, thì hãy hết sức mình mà hòa thuận với mọi người" (Rô-ma 12:18).* Sự hòa thuận luôn có một bằng giá. Đôi lúc nó bắt chúng ta phải trả bằng sự kiêu ngạo của mình; thường thì nó bắt chúng ta trả bằng sự hướng ngã. Vì ích lợi của mỗi thông công, hãy cố gắng hết sức để dàn xếp, ăn ở cho hợp với người khác, và bày tỏ lòng quan tâm đến những gì họ cần. [v] Phước lành thứ bảy của Chúa Giê-su nói rằng, *"Phước cho những kẻ làm cho người hòa thuận, vì sẽ được gọi là con Đức Chúa Trời!" (Ma-thi-ơ 5:9).*

Nhấn mạnh sự hòa giải chứ không phải giải pháp. Thật không thực tiễn khi mong đợi mọi người đồng ý về mọi việc. Sự hòa giải tập trung vào mối quan hệ, trong khi đó giải pháp tập trung vào nan đề. Khi chúng ta tập trung vào sự hòa giải, nan đề sẽ mất đi tầm quan trọng của nó và thường trở thành không cần thiết.

Chúng ta có thể tái thiết lập một mối quan hệ ngay cả khi chúng ta không thể giải quyết những khác biệt của mình. Các Cơ-độc nhân thường có những bất đồng chính đáng, chân thành và những quan điểm khác nhau, nhưng chúng ta vẫn có thể không đồng ý mà không cay cú với nhau. Cùng một viên đá quý, nếu nhìn từ nhiều góc độ khác nhau sẽ khác nhau. Đức Chúa Trời mong muốn sự hiệp nhất chứ không phải sự đồng dạng, và chúng ta có thể nắm tay nhau bước đi mà không cần phải đồng tình về mọi vấn đề.

Điều này không có nghĩa là bạn không cần tìm ra giải pháp. Có thể bạn cần phải tiếp tục thảo luận và thậm chí tranh luận-nhưng hãy làm việc đó trong tinh thần hòa thuận. Sự hòa giải có nghĩa là bạn làm

lành, chứ không phải chôn giấu vấn đề.

Sau khi đọc chương này, bạn thấy mình cần liên lạc với ai? Bạn cần phải khôi phục mối quan hệ với ai? Đừng trì hoãn một giây phút nào. Bây giờ hãy dừng lại một chút và nói với Chúa về người đó. Sau đó hãy nhắc điện thoại lên và bắt đầu. Bấy bước này rất đơn giản, nhưng không phải dễ làm. Cần phải nỗ lực rất nhiều mới khôi phục được một mối quan hệ. Đó là lý do tại sao Phi-e-rơ khuyên chúng ta, "*Phải lánh điều dữ, làm điều lành, tìm sự hòa bình mà đuổi theo*" (I Phi-e-rơ 3:11). Nhưng khi bạn tìm kiếm sự hòa thuận, đó là bạn đang làm điều Đức Chúa Trời sẽ làm. Đó cũng là lý do tại sao Ngài gọi những người giảng hòa là con cái Ngài. **[vi]**

Suy Nghĩ Về Mục Đích Của Tôi

Vấn Đề Suy Nghĩ: Các mối quan hệ luôn xứng đáng để phục hồi.

Câu Gốc: "Nếu có thể được, thì hãy hết sức mình mà hòa thuận với mọi người." Rô-ma 12:18

Câu Hỏi Suy Gẫm: Ngày hôm nay tôi cần phải phục hồi mối quan hệ bị gãy đổ với ai?

Ngày 21: Bảo Vệ Hội Thánh Của Bạn

Phải khiêm nhường đến điều, mềm mại đến điều, phải nhịn nhục, lấy lòng thương yêu mà chịu nhau, dùng dây hòa bình mà giữ gìn sự hiệp một của Thánh Linh.
(Ê-phê-sô 4:3)

Nhưng trên hết mọi sự đó, phải mặc lấy lòng yêu thương, vì là dây liên lạc của sự trọn lành.
(Cô-lô-se 3:14)

Công việc của bạn là bảo vệ sự hiệp nhất trong Hội Thánh.

Sự hiệp nhất trong Hội Thánh quan trọng đến nỗi Thánh Kinh Tân Ước chú trọng đến nó nhiều hơn là cả thiên đàng lẫn địa ngục. Đức Chúa Trời thực sự khao khát chúng ta kinh nghiệm sự *hiệp một* và hòa thuận lẫn nhau.

Sự hiệp nhất chính là linh hồn của mỗi thông công. Phá hủy nó tức là bạn bóp nát trái tim của Thân Thể Đấng Christ. Đó chính là ý nghĩa, cốt lõi của việc Đức Chúa Trời muốn chúng ta kinh nghiệm đời sống chung trong Hội Thánh Ngài. Gương hạnh trọn vẹn nhất cho sự hiệp nhất của chúng ta chính là Ba Ngôi. Đức Chúa Cha, Đức Chúa Con, và Đức Chúa Thánh Linh hoàn toàn hiệp làm một. Chính Đức Chúa Trời là tấm gương cao cả nhất về tình yêu hy sinh, khiêm nhường, hướng ngoại và hòa thuận trọn vẹn.

Cũng giống như các bậc cha mẹ, Cha thiên thượng của chúng ta thích thú nhìn xem các con của Ngài hòa thuận với nhau. Trong những giờ phút cuối cùng trước khi bị bắt, Chúa Giê-su cầu nguyện hết lòng cho sự hiệp nhất của chúng ta.^[i] Sự hiệp nhất của chúng ta là điều quan trọng nhất trong tâm trí Ngài suốt những giờ đau thương đó. Điều này chứng tỏ tầm quan trọng của vấn đề.

Không có điều gì quý giá đối với Đức Chúa Trời hơn là Hội Thánh của Ngài. Ngài đã trả cái giá cao nhất cho Hội đó, và Ngài muốn bảo vệ Hội Thánh khỏi những nguy hại lớn lao của sự chia rẽ, xung đột và không hòa thuận. Nếu bạn là một thành viên trong gia đình của Đức Chúa Trời, thì trách nhiệm của bạn là bảo vệ sự hiệp nhất trong mỗi thông công. Bạn được Chúa Giê-su ủy nhiệm là phải làm mọi điều có thể để duy trì sự hiệp nhất, bảo vệ mỗi thông công và thúc đẩy sự hòa thuận trong gia đình Hội Thánh cũng như giữa vòng các tín nhân. Kinh Thánh chép, "*Dùng dây hòa bình mà giữ gìn sự hiệp một của Thánh Linh*" (Ê-phê-sô 4:3). Chúng ta làm việc này cách nào? Kinh Thánh đã cho chúng ta một lời khuyên thực tiễn.

Hãy tập trung vào những điểm chung, chứ không phải những khác biệt, của chúng ta. Phao-lô nói rằng, "*Vậy chúng ta hãy tìm cách làm nên hòa thuận và làm gương sáng cho nhau*" (Rô-ma 14:19). Là những tín nhân, chúng ta chia sẻ một Cứu Chúa, một thân thể, một mục đích, một Cha, một Thánh Linh, một niềm hy vọng, một đức tin, một báp-tem và một tình yêu thương.^[ii] Chúng ta chia sẻ cùng một sự cứu rỗi, một cuộc sống, một tương lai-những yếu tố quan trọng hơn nhiều so với bất cứ khác

biệt nào mà chúng ta có thể liệt kê ra. Đây là những vấn đề chúng ta cần phải tập trung vào, chứ không phải những khác biệt cá nhân chúng ta.

Chúng ta phải nhớ rằng chính Đức Chúa Trời quyết định ban cho chúng ta những nhân cách, nền tảng, chủng tộc, và sở thích khác nhau để chúng ta có thể xem trọng và tận hưởng những khác biệt đó, chứ không phải chịu đựng chúng. Đức Chúa Trời muốn sự hiệp một chứ không phải sự đồng dạng. Nhưng vì ích lợi của sự hiệp một, chúng ta không được để cho những khác biệt của mình gây ra sự chia rẽ. Chúng ta cần phải tập trung vào điều quan trọng nhất-đó là học biết yêu thương lẫn nhau như Đấng Christ đã yêu thương chúng ta, và làm trọn năm mục đích của Đức Chúa Trời cho mỗi đời sống chúng ta cũng như cho Hội Thánh Ngài.

Sự xung đột thường là một dấu hiệu cho thấy chúng ta đã chú trọng vào những điều kém quan trọng hơn, những điều mà Kinh Thánh gọi là *"điều tranh cạnh"* (II Ti-mô-thê 2:23; Rô-ma 14:1). Khi chúng ta tập trung vào những cá tính, sở thích, cách hiểu vấn đề, các phong cách hay những phương pháp của chúng ta, sự chia rẽ luôn luôn xảy ra. Nhưng nếu chúng ta tập trung vào việc yêu thương lẫn nhau và làm thành những mục đích của Đức Chúa Trời, sự hòa thuận sẽ đến. Phao-lô nói thế này, *"Hỡi anh em, tôi nhân danh Đức Chúa Jesus Christ chúng ta, khuyên anh em hãy đều phải đồng một tiếng nói với nhau, chớ phân rẽ nhau ra, nhưng phải hiệp một ý một lòng cùng nhau"* (I Cô-rinh-tô 1:10).

Hãy thực tế trong các mong muốn của bạn. Trừ khi bạn khám phá được điều Đức Chúa Trời muốn trong mỗi thông công thật, nếu không thật dễ để chúng ta trở nên thất vọng trước khoảng trống giữa lý tưởng và thực tế trong Hội Thánh. Thế nhưng chúng ta phải hết lòng yêu thương Hội Thánh bất chấp những bất toàn của Hội. Mong đợi điều lý tưởng trong khi lại phê phán thực tế là dấu hiệu của sự không trưởng thành. Mặt khác, bằng lòng với thực tại mà không tranh đấu để đạt đến lý tưởng là tự mãn. Trưởng thành là sống với sự căng thẳng.

Các tín nhân khác sẽ thất vọng về bạn và hạ thấp bạn xuống, nhưng đó không phải là lời bào chữa để khỏi thông công với họ nữa. Họ là gia đình của bạn, ngay cả khi bạn không tỏ ra như vậy, và bạn cũng không thể tách ra khỏi họ. Thay vào đó, Chúa phán với chúng ta, *"Phải khiêm nhường đến điều, mềm mại đến điều, phải nhịn nhục, lấy lòng thương yêu mà chịu nhau"* (Ê-phê-sô 4:2).

Nhiều người thất vọng với Hội Thánh vì nhiều lý do dễ hiểu. Danh sách đó khá dài: xung đột, tổn thương, giả hình, thờ ơ, nhỏ nhen, câu nệ luật pháp, và các tội lỗi khác. Thay vì bị sốc và ngạc nhiên, chúng ta phải nhớ rằng Hội Thánh được hình thành từ những tội nhân thực thụ, gồm có cả chúng ta. Vì chúng ta là tội nhân, nên chúng ta làm tổn thương nhau, đôi khi cố tình, đôi khi vô ý. Nhưng thay vì rời bỏ Hội Thánh, chúng ta cần phải ở lại và đối diện với nó. Sự hòa giải, chứ không phải bỏ chạy, là con đường dẫn đến một nhân cách mạnh mẽ hơn và một mối thông công sâu đậm hơn.

Lìa bỏ Hội Thánh khi mới có dấu hiệu chán nản hay thất vọng đầu tiên là dấu hiệu của sự chưa trưởng thành. Đức Chúa Trời có nhiều điều muốn dạy bạn và cả những người khác nữa. Ngoài ra, không có một Hội Thánh nào là hoàn hảo để bạn chạy đến. Mỗi Hội Thánh đều có những yếu đuối và nan đề riêng. Rồi bạn sẽ sớm thất vọng nữa.

Groucho Marx nổi tiếng vì nói rằng ông ta không muốn thuộc về bất cứ câu lạc bộ nào nhận ông vào. Nếu một Hội Thánh phải hoàn hảo mới làm bạn thỏa mãn, thì chính sự hoàn hảo đó sẽ loại trừ bạn, vì bạn không hoàn hảo!

Dietrich Bonhoeffer, một mục sư người Đức đã tuận đạo vì chống lại Đức quốc xã, đã viết một tác phẩm kinh điển về sự thông công, *Life Together*. Trong đó ông nói rằng sự thất vọng đối với Hội Thánh địa phương chúng ta là một điều tốt vì nó đánh đổ những mong muốn hảo huyền của chúng ta về sự hoàn

hảo. Chúng ta càng sớm loại bỏ những hảo vọng về Hội Thánh bao nhiêu, thì chúng ta càng sớm bắt đầu thừa nhận rằng *tất cả* chúng ta đều bất toàn và cần ân điển, đồng thời sẽ không giả đò nữa. Đó là khởi điểm của một cộng đồng thật.

Mỗi Hội Thánh có thể trưng lên một tấm bảng ghi rằng "Không một người hoàn hảo nào được vào đây. Nơi này chỉ dành cho những ai thừa nhận rằng họ là tội nhân, cần ân điển và muốn lớn lên."

Bonhoffer nói, *"Hễ ai yêu chuộng mơ ước của mình về cộng đồng nhiều hơn là chính cộng đồng Cơ-đốc thì sẽ trở thành người phá đổ chính cộng đồng Cơ-đốc đó... Nếu mỗi ngày chúng ta không tạ ơn vì mỗi thông công Cơ-đốc của mình, ngay cả khi không có một kinh nghiệm lớn lao nào, không có sự giàu có nào, mà chỉ có sự yếu đuối, đức tin nhỏ nhoi và khó khăn; nếu ngược lại, chúng ta cứ phàn nàn về mọi điều nhỏ nhặt, tầm thường, thì chúng ta đang ngăn trở Đức Chúa Trời khiến cho mỗi thông công của chúng ta lớn lên."*^[iii]

Lựa chọn khích lệ thay vì chỉ trích. Lúc nào cũng vậy, đứng ngoài lề và chỉ trích những người đang phục vụ sẽ dễ dàng hơn là dấn thân đóng góp. Đức Chúa Trời cảnh báo chúng ta rằng không được chỉ trích, so sánh hoặc đoán xét lẫn nhau.^[iv] Khi bạn chỉ trích điều mà một tín nhân khác đang làm bởi đức tin và một niềm tin chân thành, bạn đang ngăn trở công việc của Đức Chúa Trời: *"Người là ai mà dám xét đoán tôi tớ của kẻ khác? Nó đứng hay ngã, ấy là việc chủ nó; song nó sẽ đứng, vì Chúa có quyền cho nó đứng vững vàng"* (Rô-ma 14:4).

Phao-lô nói thêm rằng chúng ta không được đoán xét hoặc xem thường những tín hữu khác vì họ có niềm tin khác với chúng ta: *"Nhưng người, sao xét đoán anh em mình? Còn người, sao khinh dễ anh em mình? Vì chúng ta hết thảy sẽ ứng hầu trước tòa án Đức Chúa Trời"* (Rô-ma 14:10).

Bất cứ khi nào tôi đoán xét một tín nhân khác, có bốn điều lập tức xảy ra: tôi mất sự tương giao với Đức Chúa Trời, tôi bộc lộ sự kiêu ngạo và bất an của mình, tôi đưa mình vào chỗ bị Đức Chúa Trời đoán xét, và tôi gây hại cho mỗi thông công của Hội Thánh. Tinh thần chỉ trích là một thói xấu đắt giá.

Kinh Thánh gọi Sa-tan là *"kẻ kiện cáo anh em."*^[v] Công việc của ma quỷ là đổ lỗi, than phiền, và chỉ trích các thành viên trong gia đình của Đức Chúa Trời. Khi chúng ta làm cùng một công việc đó, chúng ta đang bị lừa để làm việc cho Sa-tan. Hãy nhớ rằng dù bạn có bất đồng với các Cơ-đốc nhân khác bao nhiêu thì họ vẫn không phải là kẻ thù thật của bạn. Bất cứ khi nào chúng ta dành thời gian so sánh hay chỉ trích những tín nhân khác thì đó lẽ ra phải là khoảng thời gian dùng để gây dựng sự hiệp nhất cho mỗi thông công của mình. Kinh Thánh chép, *"Vậy chúng ta hãy tìm cách làm nên hòa thuận và làm gương sáng cho nhau"* (Rô-ma 14:19).

Không nghe lời nói hành. Nói hành là lan truyền những thông tin khi mà bạn không liên quan đến vấn đề và cũng chẳng liên quan đến giải pháp. Bạn biết rằng nói hành là sai, nhưng bạn cũng không nên nghe người ta nói hành nữa, nếu bạn muốn bảo vệ Hội Thánh mình. Nghe người ta nói hành cũng giống như chấp nhận của ăn cắp vậy, và nó cũng khiến bạn phạm cùng một tội đó.

Khi một ai đó bắt đầu nói hành với bạn, hãy can đảm để nói, "Xin đừng nói nữa. Tôi không cần phải biết chuyện này. Anh đã nói chuyện trực tiếp với người đó chưa?" Những người nào nói hành với bạn cũng sẽ nói hành về bạn. Họ không đáng tin. Nếu bạn nghe theo lời nói hành, Chúa gọi bạn là kẻ làm ác.^[vi] *"Kẻ làm ác chớ chỉ về môi gian ác; kẻ hay nói dối lắng tai nghe lời độc hiểm"* (Châm Ngôn 17:4). *"Ấy chính chúng nó là kẻ gây nên phe đảng, thuộc về tánh xác thịt, không có Đức Thánh Linh"* (Giu-đe 1:19).

Thật đáng buồn là trong bày chiên của Đức Chúa Trời, những vết thương lớn nhất thường đến từ những

con chiên khác thay vì chó sói. Phao-lô cảnh báo về những "Cơ-đốc nhân xác thịt" là những người "cắn nuốt nhau" và phá hủy mọi thông công (Ga-la-ti 5:15). Kinh Thánh nói rằng phải lánh xa những kẻ nói hành. *"Kẻ nào đi theo lẽ bày tỏ điều kín đáo; vậy, chớ giao thông với kẻ hay hờ môi quá"* (Châm Ngôn 20:19). Cách nhanh nhất để chấm dứt một xung đột trong Hội Thánh hay trong nhóm nhỏ là đối chất với những người nói hành và bảo họ đừng làm như vậy nữa. Sa-lô-môn chỉ ra rằng, *"Lửa tắt tại thiếu củi; khi chẳng có ai theo lẽo cuộc tranh cạnh bền ngời"* (Châm Ngôn 26:20).

Tập theo phương pháp giải quyết xung đột của Chúa. Bên cạnh những nguyên tắc được đề cập tới trong chương trước, Chúa Giê-su cũng đã dạy cho Hội Thánh ba bước đơn giản: *"Nếu anh em người phạm tội cùng người, thì hãy trách người khi chỉ có người với một mình người; như người nghe lời, thì người được anh em lại. Ví bằng không nghe, hãy mời một hai người đi với người, hầu cứ lời hai ba người làm chứng mà mọi việc được chắc chắn. Nếu người không chịu nghe các người đó, thì hãy cáo cùng Hội thánh"* (Ma-thi-ơ 18:15-17a).

Trong khi xung đột, người ta dễ bị cảm dỗ để than phiền với một bên thứ ba hơn là can đảm nói thẳng sự thật với người mà mình đang phật lòng. Điều này khiến cho vấn đề thêm trầm trọng. Thay vào đó, bạn nên đến trực tiếp nói chuyện với người có liên quan.

Gặp gỡ riêng tư luôn là bước đầu tiên, và bạn cần phải thực hiện bước này càng sớm càng tốt. Nếu bạn không thể giải quyết được vấn đề giữa hai người, bước tiếp theo là mời một hoặc hai nhân chứng đến để giúp khẳng định lại vấn đề và hòa giải mối quan hệ. Nếu người kia vẫn tiếp tục cứng lòng, không chịu nghe thì bạn nên làm gì? Chúa Giê-su phán hãy nói với Hội Thánh. Nếu người đó vẫn không chịu nghe sau khi bạn nói với Hội Thánh rồi, thì hãy đối xử với người đó như một người ngoại. **[vii]**

Ứng hộ mục sư và những người lãnh đạo của bạn. Không có người lãnh đạo nào là hoàn hảo, nhưng Đức Chúa Trời giao cho những người lãnh đạo trách nhiệm và thẩm quyền để duy trì sự hiệp nhất của Hội Thánh. Khi có xung đột liên cá nhân, thì công việc của họ gặp khó khăn nhiều. Các mục sư thường phải gánh lấy một nhiệm vụ nặng nề là làm trung gian cho những thành viên đang đau khổ, xung đột hay chưa trưởng thành. Họ cũng phải gánh vác một nhiệm vụ bất khả đố là cố gắng làm cho mọi người vui vẻ, là điều mà chính Chúa Giê-su cũng không thể làm được!

Kinh Thánh nói rõ ràng về cách chúng ta phải đối xử với những người chăm lo cho chúng ta: *"Hãy vâng lời kẻ dắt dẫn anh em và chịu phục các người ấy, bởi các người ấy tinh thức về linh hồn anh em, dường như phải khai trình, hầu cho các người ấy lấy lòng vui mừng mà làm xong chức vụ mình, không phàn nàn chi, vì ấy chẳng ích lợi gì cho anh em"* (Êphê-sô 4:17).

Các mục sư một ngày nào đó phải đứng trước mặt Đức Chúa Trời và giải trình về việc họ chăm lo cho bạn như thế nào. *"Các người ấy tinh thức về linh hồn anh em, dường như phải khai trình"* (Êphê-sô 4:17). Nhưng bạn cũng phải chịu trách nhiệm nữa. Bạn phải giải trình trước mặt Đức Chúa Trời về việc bạn tuân theo những người lãnh đạo đó ra sao.

Kinh Thánh hướng dẫn các mục sư rất chi tiết về cách đối xử với những người gây chia rẽ trong mỗi thông công. Họ phải tránh cãi lầy, phải nhẹ nhàng dạy dỗ những người chống đối trong khi cầu nguyện để họ được thay đổi, phải cảnh tỉnh những người hay tranh cãi, cầu xin Chúa ban sự hòa thuận và hiệp nhất, phải quở trách những ai thiếu tôn trọng sự lãnh đạo, và đưa những người gây chia rẽ ra ngoài Hội Thánh nếu họ không chịu nghe sau hai lần cảnh cáo. **[viii]**

Chúng ta bảo vệ mỗi thông công khi chúng ta tôn trọng những người nào lãnh đạo mình. Các mục sư và các trưởng lão cần lời cầu nguyện, sự khích lệ, tôn trọng và yêu thương của chúng ta. Chúng ta phải *"kính trọng kẻ có công khó trong vòng anh em, là kẻ tuân theo Chúa mà chỉ dẫn và dạy bảo anh em."*

Hãy lấy lòng rất yêu thương đối với họ vì có công việc họ làm" (I Tê-sa-lô-ni-ca 5:12-13a).

Tôi thách thức bạn gánh vác trách nhiệm của mình nhằm bảo vệ và gây dựng sự hiệp nhất trong Hội Thánh. Hãy hết lòng vì nó, và Đức Chúa Trời sẽ đẹp lòng. Việc này không phải lúc nào cũng dễ dàng. Đôi lúc bạn sẽ phải làm điều gì tốt nhất cho Thân Thể, chứ không phải cho chính bạn, dành ưu tiên cho những người khác. Đó là một lý do tại sao Đức Chúa Trời đặt để chúng ta trong gia đình Hội Thánh của Ngài-để học biết vị tha. Trong cộng đồng, chúng ta học biết cách nói "chúng ta" thay vì "tôi," và "của chúng ta" thay vì "của tôi." Chúa phán, *"Chớ ai tìm lợi riêng cho mình, nhưng ai nấy hãy tìm cho kẻ khác" (I Cô-rinh-tô 10:24).*

Đức Chúa Trời ban phước cho Hội Thánh nào hiệp nhất. Tại Hội Thánh Saddleback, mỗi thành viên ký một cam kết trong có lời hứa sẽ bảo vệ sự hiệp nhất của mỗi thông công. Kết quả là Hội Thánh chưa bao giờ gặp phải một xung đột nào đe dọa chia cắt Hội Thánh. Cho nên, nhiều người *muốn* trở thành thành viên của nơi đây, bởi lẽ đó là một mối thông công yêu thương, hiệp nhất. Trong vòng bảy năm qua, Hội Thánh đã làm báp-tem cho hơn 9100 tân tín hữu. Khi Đức Chúa Trời có rất nhiều con đờ mà Ngài muốn giải cứu, Ngài tìm kiếm Hội Thánh nào là lò ấp ươm nhất và đem họ vào đó.

Cá nhân bạn hiện đang làm gì để khiến Hội Thánh bạn trở nên ươm ứ và yêu thương hơn? Có rất nhiều người trong cộng đồng của bạn đang tìm kiếm tình yêu thương và một nơi nào đó để nương dựa. Sự thật là *mọi* người đều cần và muốn mình được yêu, và khi người ta tìm được một Hội Thánh nơi mà các thành viên chân thành yêu thương cũng như chăm lo cho nhau, thì bạn sẽ phải khóa cửa để họ được vào vào.

Suy Nghĩ Về Mục Đích Của Tôi

Vấn Đề Suy Nghĩ: Trách nhiệm của tôi là bảo vệ sự hiệp nhất của Hội Thánh.

Câu Gốc: "Vậy chúng ta hãy tìm cách làm nên hòa thuận và làm gương sáng cho nhau." Rô-ma 14:19

Câu Hỏi Suy Gẫm: Cá nhân tôi hiện đang làm gì để bảo vệ sự hiệp nhất trong Hội Thánh?

Mục đích thứ ba

BẠN ĐƯỢC TẠO DỰNG ĐỂ TRỞ NÊN GIỐNG ĐÁNG CHRIST

*"Hãy chiêm rỗi và lập nền trong Ngài, lấy đức tin làm cho bền vững, tùy theo anh em đã được dạy dỗ, và hãy dự dật trong sự cảm tạ"
(Cô-lô-se 2:7)*

Ngày 22: Được Tạo Dụng Để Trở Nên Giống Như Đấng Christ

*Vì những kẻ Ngài đã biết trước, thì Ngài cũng đã định sẵn để nên giống như hình bóng Con Ngài, hầu cho Con này được làm Con cả ở giữa nhiều anh em.
(Rô-ma 8:29)*

*Chúng ta nhìn lên Con và thấy mục đích nguyên thủy của Đức Chúa Trời trong mọi vật được dựng nên.
(Cô-lô-se 1:15 bản Msg-ND)*

Bạn được tạo dựng để trở nên giống như Đấng Christ.

Ngay từ ban đầu, kế hoạch của Đức Chúa Trời là tạo dựng bạn giống như Con Ngài, Chúa Giê-su. Đây là số phận và cũng là mục đích thứ ba của cuộc đời bạn. Đức Chúa Trời công bố ý định này ngay trong Sự Sáng Tạo: *"Đức Chúa Trời phán rằng: 'Chúng ta hãy làm nên loài người như hình ta và theo tượng ta'"* (Sáng-thể ký 1:26a).

Trong toàn bộ sự sáng tạo, chỉ có con người là được dựng nên "trong hình ảnh của Đức Chúa Trời." Đây là một đặc ân lớn và đem đến cho chúng ta sự tôn trọng. Chúng ta không biết *mọi* ẩn ý của cụm từ đó, nhưng chúng ta biết một số khía cạnh của nó, bao gồm: Giống như Đức Chúa Trời, chúng ta là *những hữu thể thuộc linh*-tâm linh của chúng ta bất tử và sẽ sống dù thân thể này có qua đi; chúng ta có *tri thức*-chúng ta có thể suy nghĩ, lý luận và giải quyết các vấn đề; giống như Đức Chúa Trời, chúng ta có *quan hệ*-chúng ta có thể cho và nhận tình yêu thương; và chúng ta có *ý thức đạo đức*-chúng ta có thể phân biệt đúng sai, là điều khiến chúng ta phải giải trình trước mặt Đức Chúa Trời.

Kinh Thánh nói rằng mọi người, không chỉ là những tín nhân, có một phần ảnh tượng của Đức Chúa Trời; đó là lý do tại sao giết người và phá thai là sai.^[1] Nhưng ảnh tượng đó không trọn vẹn và đã bị phá hủy cũng như bóp méo bởi tội lỗi. Cho nên Đức Chúa Trời đã sai Chúa Giê-su đến trần gian với

một sứ mệnh phục hồi trọn vẹn ảnh tượng mà chúng ta đã đánh mất. "Ảnh tượng" trọn vẹn này trông như thế nào? Giống như Đức Chúa Giê-su Christ! Kinh Thánh nói rằng Chúa Giê-su là *"ánh tượng của Đức Chúa Trời," "hình ảnh của Đức Chúa Trời không thấy được,"* và *"hình bóng của bản thể Đức Chúa Trời."* [iii]

Người ta thường hay dùng câu "cha nào con nấy" để chỉ sự giống nhau trong một gia đình. Khi người khác thấy con tôi giống tôi, điều đó làm tôi vui lòng. Đức Chúa Trời cũng muốn các con cái của Ngài mang lấy ảnh tượng và giống Ngài nữa. Kinh Thánh chép, *"Anh em... được dựng nên giống như Đức Chúa Trời, công bình và thánh sạch"* (Ê-phê-sô 4:24 bản GW-ND).

Tôi muốn nói rõ chỗ này: Bạn sẽ không bao giờ trở thành Đức Chúa Trời hay thậm chí trở thành *một* vị thần. Sự lừa dối kiêu ngạo đó là cám dỗ lâu đời nhất của Sa-tan. Sa-tan hứa với A-đam và Ê-va rằng nếu ông bà làm theo ý hắn, thì *"sẽ như Đức Chúa Trời"* (Sáng-thể ký 3:5). Nhiều tôn giáo và các triết lý Thời Đại Mới (New Age) vẫn đề cao lời dối trá cổ xưa rằng chúng ta là thánh hoặc có thể trở thành thần linh.

Khao khát làm thần linh xuất hiện mỗi khi chúng ta cố gắng điều khiển các hoàn cảnh, tương lai, và những người xung quanh chúng ta. Nhưng là những tạo vật, chúng ta không bao giờ có thể trở thành *Đấng Tạo Hóa* được. Đức Chúa Trời không muốn bạn trở thành một vị thần; Ngài muốn bạn sống *tin kính*-mặc lấy những giá trị, thái độ và nhân cách của Ngài. Chúng ta phải *"bỏ cách ăn nếp ở ngày trước, thoát lột người cũ là người bị hư hỏng bởi tư dục dơ bẩn"* (Ê-phê-sô 4:22).

Mục đích căn bản của Đức Chúa Trời cho cuộc đời bạn trên trần gian này không phải là sự an ổn, bèn là sự phát triển nhân cách. Ngài muốn chúng ta trưởng thành thuộc linh và trở nên giống như Đấng Christ. Trở nên giống như Đấng Christ không có nghĩa là đánh mất tính cách của bạn hay trở thành một nhân bản vô tính. Đức Chúa Trời tạo nên sự độc nhất của bạn, vì thế chắc chắn Ngài không muốn phá hủy nó. Giống Đấng Christ có nghĩa là biến đổi nhân cách của bạn chứ không phải cá tính.

Đức Chúa Trời muốn bạn phát triển loại nhân cách được mô tả trong các phước lành của Chúa Giê-su, [iii] bông trái của Thánh Linh, [iv] tình yêu thương theo mô tả của Phao-lô, [v] và những đặc điểm của một đời sống hiệu quả, kết quả trong danh sách của Phi-e-rơ. [vi] Mỗi khi bạn quên rằng nhân cách là một trong những mục đích của Đức Chúa Trời cho cuộc đời bạn, bạn sẽ bối rối trước các hoàn cảnh của mình. Bạn sẽ tự hỏi, "Tại sao chuyện này lại xảy ra cho tôi? Tại sao tôi gặp lúc khó khăn thế này?" Có một câu trả lời, đó là cuộc sống *thì phải* khó khăn! Chính đó là điều khiến chúng ta tăng trưởng. Hãy nhớ rằng trần gian không phải là thiên đàng!

Nhiều Cơ-đốc nhân giải thích sai lời hứa của Đức Chúa Giê-su về "sự sống dư dật" [vii] thành ra là sức khỏe, một lối sống thoải mái, hạnh phúc không thôi, những ước mơ được thành, và được giải thoát tức khắc khỏi những nan đề nhờ đức tin và cầu nguyện. Nói tóm lại, họ nghĩ rằng đời sống Cơ-đốc rất dễ dàng. Họ mong đợi thiên đàng trên trần gian này.

Cách nhìn chỉ quan tâm đến bản thân này xem Đức Chúa Trời như một vị thần sẵn sàng hiện ra để giúp bạn theo đuổi sự thành tựu cá nhân ích kỷ. Nhưng Đức Chúa Trời *không* phải là đầy tớ của bạn, và nếu bạn suy nghĩ rằng cuộc đời này là dễ dàng, bạn sẽ thất vọng nặng nề hoặc bạn sẽ sống mà phủ nhận thực tại.

Đừng bao giờ quên rằng cuộc đời này không phải cho bạn! Bạn hiện hữu vì những mục đích của Đức Chúa Trời chứ không phải của bạn. Tại sao Đức Chúa Trời lại ban một *thiên đàng trên trần gian* khi mà Ngài hoạch định điều tốt nhất cho bạn trong cõi đời đời? Đức Chúa Trời ban cho chúng ta thời gian trên trần gian này để xây dựng và phát triển nhân cách của chúng ta cho thiên đàng.

Thánh Linh Đức Chúa Trời Đang Vận Hành Trong Bạn

Công việc của Thánh Linh là làm sản sinh một nhân cách giống Đấng Christ trong bạn. Kinh Thánh chép, *"Chúng ta ai nấy đều để mặt trần mà nhìn xem vinh hiển Chúa như trong gương, thì hóa nên cũng một ảnh tượng Ngài, từ vinh hiển qua vinh hiển, như bởi Chúa, là Thánh Linh" (II Cô-rinh-tô 3:18)*. Quá trình biến đổi chúng ta để trở nên giống Đức Chúa Giê-su hơn được gọi là *thánh hóa*, và đó là mục đích thứ ba của cuộc đời bạn trên đất.

Bạn không thể tái sản sinh nhân cách của Chúa Giê-su bằng chính sức riêng của mình. Những quyết định đầu năm, sức mạnh ý chí, và những mục đích tốt nhất cũng không đủ. Chỉ có Thánh Linh mới có đủ quyền năng tạo nên những thay đổi mà Đức Chúa Trời muốn có trong cuộc đời chúng ta. Kinh Thánh chép, *"Vì ấy chính Đức Chúa Trời cảm động lòng anh em vừa muốn vừa làm theo ý tốt Ngài" (Phi-líp 2:13)*.

Khi đề cập đến "quyền năng của Đức Thánh Linh," nhiều người nghĩ đến những phép lạ và những tình cảm đặc biệt. Nhưng trong phần lớn thời gian, quyền năng của Thánh Linh vận hành trong cuộc đời bạn theo những cách thầm lặng, không ngờ được, và thậm chí bạn cũng không nhận biết hoặc cảm thấy nữa. Ngài thường nói với chúng ta bằng *"tiếng êm dịu nhỏ nhẹ" (I Các vua 19:12)*.

Sự giống Đấng Christ không hình thành do bất chước, bèn là do sự ngự trị. Chúng ta để cho Đấng Christ sống *qua* chúng ta. *"Sự mẫu nhiệm đó... là Đấng Christ ở trong anh em" (Cô-lô-se 1:27)*. Việc này xảy ra trong đời thực như thế nào? Thông qua những lựa chọn của chúng ta. Chúng ta lựa chọn điều đúng trong nhiều tình huống và rồi tin cậy rằng Thánh Linh Đức Chúa Trời sẽ ban cho chúng ta năng lực, tình yêu thương, đức tin và sự khôn ngoan của Ngài để làm việc đó. Vì Thánh Linh Đức Chúa Trời sống bên trong chúng ta, nên những điều này khi cầu xin thì sẽ được.

Chúng ta phải đồng công với sự vận hành của Thánh Linh. Xuyên suốt Kinh Thánh, chúng ta thấy một lẽ thật quan trọng được minh họa hết lần này đến lần khác: Thánh Linh khai phóng quyền năng của Ngài *ngay lúc* bạn bước đi bằng đức tin. Khi Giô-suê đối diện với một cản trở không thể vượt qua được, dòng nước chảy xiết của sông Giô-đan chỉ rẽ làm đôi *sau khi* những người lãnh đạo bước vào dòng chảy bằng đức tin và lòng vâng phục.^[viii] Sự vâng phục khai phóng quyền năng của Đức Chúa Trời.

Đức Chúa Trời chờ đợi bạn hành động trước. Đừng chờ đợi cho tới khi bạn cảm thấy có đủ sức lực hay lòng tin. Hãy tiến lên trong sự yếu đuối của bạn, làm điều đúng bất chấp những sợ hãi và cảm nhận của mình. Đây là cách bạn đồng công với Thánh Linh, và nó cũng là cách phát triển nhân cách của bạn.

Kinh Thánh so sánh sự tăng trưởng thuộc linh với một hạt giống, một tòa nhà và một đứa trẻ đang lớn. Mỗi hình ảnh ẩn dụ đều đòi hỏi sự góp phần tích cực: Hạt giống phải được trồng và vun tưới, các tòa nhà phải được xây dựng lên—chúng không tự động xuất hiện—và trẻ con thì phải ăn và hoạt động để lớn.

Nỗ lực không có liên hệ gì đến sự cứu rỗi của bạn, nhưng nó liên hệ nhiều đến sự tăng trưởng thuộc linh. Ít nhất có tám lần Thánh Kinh Tân Ước bảo chúng ta phải *"gắng sức"*^[ix] để lớn lên trong sự giống Đức Chúa Giê-su. Bạn không được ngồi yên và đợi chuyện đó xảy ra.

Phao-lô giải thích trong Ê-phê-sô 4:22-24 ba trách nhiệm của chúng ta trong việc trở nên giống như Đấng Christ. **Thứ nhất**, chúng ta phải từ bỏ con đường cũ của mình. *"Anh em phải bỏ cách ăn nết ở ngày trước, thoát lối người cũ là người bị hư hỏng bởi tư dục đồ dảnh" (Ê-phê-sô 4:22)*.

Thứ hai, chúng ta phải thay đổi cách suy nghĩ của mình. *"Hãy để Thánh Linh thay đổi cách suy nghĩ"*

của anh em" (Ê-phê-sô 4:23 bản CEV-ND). Kinh Thánh nói rằng chúng ta phải được "biến đổi" bởi sự đổi mới tâm trí mình. [x] Từ Hy Lạp được dịch là biến đổi, *metamorphosis* (dùng trong Rô-ma 12:2 và II Cô-rinh-tô 3:18), ngày nay được dùng để mô tả sự thay đổi đáng kinh ngạc từ con nhộng sang con bướm. Đó là một hình ảnh đẹp về những gì xảy ra cho đời sống thuộc linh của chúng ta khi chúng ta để cho Đức Chúa Trời hướng dẫn những suy nghĩ của mình: Chúng ta được biến đổi từ trong ra ngoài, trở nên đẹp đẽ hơn, và được tự do bay lượn trên những tầm cao mới.

Thứ ba, chúng ta phải "mặc lấy" nhân cách của Đấng Christ bằng cách phát triển những thói quen tin kính mới. Nhân cách của bạn về cơ bản là toàn bộ các thói quen bạn có; nó là cách bạn *thường xuyên* hành động. Kinh Thánh chép, "*Hãy mặc lấy người mới, tức là người đã được dựng nên giống như Đức Chúa Trời, trong sự công bình và sự thánh sạch của lẽ thật*" (Ê-phê-sô 4:24).

Đức Chúa Trời dùng Lời Ngài, những người khác và các hoàn cảnh để khôn đúc chúng ta. Cả ba điều đó là không thể thiếu được trong việc phát triển nhân cách. Lời Đức Chúa Trời đem đến cho chúng ta *lẽ thật* chúng ta cần để lớn lên, dân sự của Đức Chúa Trời là nguồn *hỗ trợ* chúng ta cần để tăng trưởng và các hoàn cảnh là *môi trường* để tập tành giống Đấng Christ. Nếu bạn nghiên cứu và áp dụng Lời của Đức Chúa Trời, thường xuyên liên hệ với các tín nhân khác, và học biết tin cậy Đức Chúa Trời trong những hoàn cảnh khó khăn, tôi bảo đảm bạn sẽ trở nên giống Đức Chúa Giê-su càng hơn. Chúng ta sẽ xem xét những tác nhân tăng trưởng này trong các chương sau.

Nhiều người cho rằng tất cả những gì cần thiết cho sự tăng trưởng thuộc linh là nghiên cứu Kinh Thánh và cầu nguyện. Nhưng có một số vấn đề trong cuộc sống sẽ *không bao giờ* thay đổi nếu chỉ nghiên cứu Kinh Thánh và cầu nguyện mà thôi. Đức Chúa Trời dùng những người khác. Ngài hay thích làm việc qua con người hơn là làm các phép lạ, để chúng ta có thể lệ thuộc vào nhau trong mỗi thông công. Ngài muốn chúng ta cùng nhau lớn lên.

Trong nhiều tôn giáo, người được xem là có đời sống thuộc linh trưởng thành và thiêng liêng là người tự tách mình ra khỏi những người khác và sống trong các tu viện trên núi, không liên hệ với ai. Nhưng đây là một hiểu lầm lớn. Sự trưởng thành thuộc linh không phải là ẩn dật, cô lập chính mình! Bạn không thể trở nên giống Đấng Christ nếu sống ẩn dật. Bạn phải ở gần những người khác và tương tác với họ. Bạn cần phải là một thành viên trong Hội Thánh và cộng đồng. Tại sao? Vì sự trưởng thành thuộc linh thật là học biết yêu thương giống như Đức Chúa Giê-su, và bạn không thể tập rèn việc đó nếu không ở trong mối quan hệ với những người khác. Hãy nhớ rằng tất cả là vì tình yêu thương-yêu Chúa và yêu người khác.

Trở nên giống như Đấng Christ là một tiến trình tăng trưởng lâu dài và chậm chạp. Sự trưởng thành thuộc linh thì chậm chạp và không tự động; nó là cả một sự phát triển từng bước, liên tiến kéo dài cả phần đời còn lại của bạn. Đề cập đến tiến trình này, Phao-lô nói, "*Việc này sẽ tiếp tục cho tới khi chúng ta... trưởng thành, cũng giống như Đấng Christ, và chúng ta sẽ được trọn vẹn như Ngài*" (Ê-phê-sô 4:13 bản CEV-ND).

Bạn là một công việc đang được thực hiện. Sự biến đổi thuộc linh của bạn trong quá trình phát triển nhân cách giống Chúa Giê-su sẽ diễn ra trọn phần còn lại của cuộc đời bạn, và thậm chí cho đến khi đó thì nó vẫn chưa được trọn vẹn trên đất. Nó chỉ chấm dứt khi bạn lên thiên đàng hay lúc Chúa Giê-su trở lại. Đến lúc đó, những công việc nào chưa được trọn về nhân cách của bạn sẽ được dừng lại. Kinh Thánh nói rằng cuối cùng chúng ta sẽ thấy Chúa Giê-su cách trọn vẹn, chúng ta sẽ trở nên trọn vẹn như Ngài: "*Hỡi kẻ rất yêu dấu, chính lúc bây giờ chúng ta là con cái Đức Chúa Trời, còn về sự chúng ta sẽ ra thế nào, thì điều đó chưa được bày tỏ. Chúng ta biết rằng khi Ngài hiện đến, chúng ta sẽ giống như Ngài, vì sẽ thấy Ngài như vốn có thật vậy*" (I Giăng 3:2).

Phần lớn những bối rối trong cuộc đời Cơ-đốc đến từ việc phớt lờ lẽ thật đơn giản là Đức Chúa Trời thích thú trong việc xây dựng nhân cách của bạn hơn bất cứ điều gì khác. Chúng ta lo lắng khi Đức Chúa Trời dường như im lặng về những vấn đề cụ thể như "Tôi nên chọn nghề gì?" Sự thật là có *nhiều* nghề nghiệp khác nhau có thể nằm trong ý muốn của Đức Chúa Trời cho đời sống của bạn. Điều mà Đức Chúa Trời quan tâm nhiều nhất là dù bạn làm việc gì, thì bạn cũng làm theo cách giống như Đấng Christ làm. [xi]

Đức Chúa Trời quan tâm nhiều đến việc bạn là ai hơn là bạn làm gì. Chúng ta là *con người*, chứ không phải *việc người*. Đức Chúa Trời quan tâm nhiều đến nhân cách của bạn hơn là nghề nghiệp vì bạn sẽ mang nhân cách của mình vào cõi đời đời chứ không phải nghề nghiệp.

Kinh Thánh cảnh báo, *"Đừng làm theo đời này, nhưng hãy biến hóa bởi sự đổi mới của tâm thần mình, để thử cho biết ý muốn tốt lành, đẹp lòng và trọn vẹn của Đức Chúa Trời là thể nào"* (Rô-ma 12:2). Bạn phải có một quyết định đối đầu với văn hóa để trở nên giống Đấng Christ hơn. Nếu không, những tác động khác như các bạn đồng nghiệp, cha mẹ, và văn hóa sẽ cố gắng khuôn đúc bạn theo hình ảnh của họ.

Đáng buồn là nhiều sách Cơ-đốc nổi tiếng ngày nay nói rằng nhiều tín nhân đã bỏ qua việc sống theo những mục đích của Đức Chúa Trời và theo đuổi thành tựu cá nhân cùng với sự ổn định về tình cảm. Đó là sự tự yêu mình, chứ không phải môn đồ hóa. Chúa Giê-su không chết trên thập giá chỉ để cho chúng ta sống thoải mái, thích nghi. Mục đích của Ngài còn sâu sắc hơn nhiều: Ngài muốn khiến chúng ta trở nên giống như Ngài trước khi Ngài đưa chúng ta về thiên đàng. Đây là đặc quyền lớn nhất của chúng ta, là trách nhiệm trực tiếp của chúng ta, và cũng là số phận cuối cùng của chúng ta.

Suy Nghĩ Về Mục Đích Của Tôi

Vấn Đề Suy Nghĩ: Tôi được tạo dựng để trở nên giống Đấng Christ.

Câu Gốc: "Khi Thánh Linh Đức Chúa Trời vận hành trong lòng chúng ta, chúng ta ngày càng trở nên giống Ngài hơn và phản chiếu vinh quang của Ngài nhiều hơn nữa." II Cô-rinh-tô 3:18b (NLT-ND)

Câu Hỏi Suy Gẫm: Tôi cần cầu xin Thánh Linh ban quyền năng của Ngài trong lĩnh vực nào của cuộc đời tôi để tôi có thể trở nên giống Đấng Christ hơn ngày hôm nay?

Ngày 23: Chúng Ta Tăng Trưởng Như Thế Nào

***Đức Chúa Trời muốn chúng ta lớn lên... giống Đấng Christ trong mọi sự.
(Ê-phê-sô 4:15a bản Msg-ND)***

***Ngài muốn chúng ta không như trẻ con nữa.
(Ê-phê-sô 4:14a)***

Đức Chúa Trời muốn bạn lớn lên.

Mục đích của Cha thiên thượng là bạn trưởng thành và phát triển những đức tính của Đức Chúa Giê-su Christ. Đáng buồn là hàng triệu Cơ-độc nhân ngày nay mỗi lúc một *già hơn* chứ không bao giờ *lớn lên*. Họ bị kẹt trong tình trạng con đồ thuộc linh suốt đời, vẫn cứ mặc tả và mang giày len. Đó là do họ không bao giờ có ý *định* lớn lên.

Sự tăng trưởng thuộc linh không hề tự động. Nó đòi hỏi sự cam kết có chủ đích. Bạn phải *muốn* tăng trưởng, *quyết định* tăng trưởng, *nỗ lực* để tăng trưởng, và *kiên trì* tăng trưởng. Môn đồ hóa-quá trình trở nên giống như Đấng Christ-luôn bắt đầu với một quyết định. Chúa Giê-su kêu gọi chúng ta, và chúng ta đáp lời: ***"Đức Chúa Jêsus đã đi khỏi nơi đó rồi, thấy một người tên là Ma-thi-ơ đang ngồi tại sở thu thuế, bèn phán cùng người rằng: 'Hãy theo ta.' Người liền đứng dậy, mà theo Ngài" (Ma-thi-ơ 9:9).***

Khi những môn đồ đầu tiên lựa chọn đi theo Chúa Giê-su, họ không hiểu tất cả những đòi hỏi trong quyết định của họ. Họ chỉ đơn thuần đáp lại lời mời gọi của Chúa Giê-su. Đó là tất cả những gì bạn cần để bắt đầu: *Quyết định* làm một môn đồ.

Không có điều gì định hình cuộc đời bạn nhiều cho bằng những cam kết mà bạn có. Các cam kết có thể giúp bạn phát triển hoặc sẽ hủy hoại cuộc đời bạn, nhưng dù như thế nào đi nữa, thì chúng vẫn sẽ cho biết bạn là ai. Hãy nói cho tôi biết bạn cam kết với điều gì, và tôi sẽ nói cho bạn biết hai mươi năm sau, bạn sẽ trở nên như thế nào. Chúng ta trở thành bất cứ điều gì mà mình cam kết với.

Ngay chính tại điểm cam kết này mà hầu hết mọi người đã bỏ lỡ mục đích của Đức Chúa Trời cho cuộc đời họ. Nhiều người sợ cam kết vào một điều gì đó và rồi cứ lang thang trong cuộc sống. Những người khác thì lại có các cam kết nửa vời vào những tranh cạnh, là điều dẫn đến thất vọng, chán chường. Những người khác thì trọn tâm cam kết vào các mục tiêu trần tục, chẳng hạn như trở nên giàu có hay nổi tiếng, và kết thúc trong chán nản, cay đắng. Mọi lựa chọn đều để lại những hậu quả đời đời, cho nên tốt hơn hết là bạn hãy lựa chọn cách khôn ngoan. Phi-e-rơ cảnh báo rằng, ***"Vì mọi vật đó phải tiêu tán thì anh em đáng nên thánh và tin kính trong mọi sự ăn ở của mình là đường nào" (II Phi-e-rơ 3:11).***

Phân của Chúa và phần của bạn. Giống Đấng Christ là kết quả của việc có những lựa chọn giống Đấng Christ và lệ thuộc vào sự giúp đỡ của Thánh Linh Ngài để làm trọn những chọn lựa đó. Một khi bạn quyết tâm để trở nên giống Đấng Christ, bạn phải bắt đầu hành động theo những cách mới. Bạn cần phải bỏ đi những đường lối cũ, phát triển một số thói quen mới, và chủ ý thay đổi cách suy nghĩ của bạn. Chắc chắn Thánh Linh sẽ giúp bạn thay đổi những điều này. Kinh Thánh chép, ***"Ấy vậy, hỡi những***

kẻ rất yêu dấu của tôi, như anh em đã vâng lời luôn luôn, chẳng những khi tôi có mặt mà thôi, lại bây giờ là lúc tôi vắng mặt, hãy càng hơn nữa, mà lấy lòng sợ sệt run rẩy làm nên sự cứu chuộc mình. Vì ấy chính Đức Chúa Trời cảm động lòng anh em vừa muốn vừa làm theo ý tốt Ngài" (Phi-líp 2:12-13).

Câu Kinh Thánh này cho thấy có hai phần trong sự tăng trưởng thuộc linh: "*làm nên*" và "*cảm động*." "*Làm nên*" là trách nhiệm của bạn, và "*cảm động*" là phần việc của Đức Chúa Trời. Sự tăng trưởng thuộc linh là một nỗ lực có cộng tác giữa bạn và Thánh Linh. Thánh Linh Đức Chúa Trời vận hành với chúng ta chứ không chỉ trong chúng ta.

Câu Kinh Thánh này, được viết cho các tín nhân, không nói về cách làm thế nào để được cứu rỗi, bèn là nói về cách để lớn lên. Nó không nói là "*làm thành*" sự cứu rỗi vì bạn không thể thêm bất cứ gì vào điều mà Đức Chúa Giê-su đã làm. Trong quá trình "*tập luyện*" thân thể, bạn tập luyện để phát triển thân thể của mình chứ không phải để có một thân thể.

Bạn "*ráp xong*" một bức tranh ghép, tức là trước đó bạn đã có sẵn những mảnh ghép rồi-nhiệm vụ của bạn là sắp xếp chúng lại với nhau mà thôi. Những người nông dân "*canh tác*" trên đất, tức là sử dụng điều mà họ đã có rồi, chứ không phải *làm ra* đất. Đức Chúa Trời đã ban cho bạn đời sống mới; bây giờ bạn có trách nhiệm phải phát triển nó với "*lòng sợ sệt run rẩy*." Điều đó có nghĩa là bạn phải nghiêm túc trong chuyện tăng trưởng tâm linh! Khi con người thờ ơ về sự tăng trưởng thuộc linh của mình, điều đó chứng tỏ rằng họ không hiểu về những đòi hỏi đời đời (như chúng ta thấy trong các chương 4 và 5).

Thay đổi hoa tiêu tự động của bạn. Để thay đổi cuộc đời mình, bạn cần phải thay đổi cách suy nghĩ. Trước khi làm bất cứ việc gì, bạn cũng có một suy nghĩ. Mọi hành vi đều được thúc đẩy bởi một niềm tin, và mọi hành động đều xuất phát từ một thái độ. Đức Chúa Trời bày tỏ điều này hàng ngàn năm trước khi các nhà tâm lý hiểu về nó: "*Hãy cẩn thận về điều con suy nghĩ; những tư tưởng quyết định cuộc đời con*" (Châm Ngôn 4:2 bản TEV-ND).

Hãy tưởng tượng mình đang đi trên một con tàu cao tốc với bộ hoa tiêu tự động hướng về phía đông. Nếu bạn quyết định đi ngược lại và quay đầu về hướng tây, có hai cách để bạn đổi hướng của con tàu. Một cách là nắm lấy tay lái và dùng hết sức *buộc* nó quay ngược lại hướng mà hoa tiêu tự động đã được lập trình để đi. Bởi sức mạnh ý chí, bạn có thể thắng được bộ hoa tiêu tự động, nhưng bạn sẽ thấy có sự kháng cự không ngừng. Tay của bạn cuối cùng sẽ bị mỏi, bạn thả tay lái ra và con tàu lập tức quay lại hướng đông ngay, đúng theo hướng trong lập trình của hoa tiêu tự động.

Đó cũng là điều xảy ra khi bạn cố gắng thay đổi cuộc đời mình bằng ý chí: Bạn nói, "Ta *buộc* chính mình phải ăn ít hơn... tập luyện nhiều hơn... bỏ thói quen bừa bãi và trễ nải." Phải, ý chí *có thể* tạo nên một thay đổi ngắn hạn, nhưng nó lại tạo nên sự căng thẳng nội tâm liên tục vì bạn chưa giải quyết căn nguyên của vấn đề. Sự thay đổi đó có vẻ không tự nhiên, và rồi cuối cùng bạn bỏ cuộc, không ăn kiêng và luyện tập nữa. Bạn nhanh chóng quay trở lại với con đường cũ của mình.

Có một cách khác tốt hơn và dễ dàng hơn nhiều: Thay đổi hoa tiêu tự động của bạn-cách bạn suy nghĩ. Kinh Thánh chép rằng, "*Đừng làm theo đời này, nhưng hãy biến hóa bởi sự đổi mới của tâm thần mình, để thử cho biết ý muốn tốt lành, đẹp lòng và trọn vẹn của Đức Chúa Trời là thế nào*" (Rô-ma 12:2). Bước đầu tiên của bạn trong sự trưởng thành thuộc linh là bắt đầu thay đổi cách bạn suy nghĩ. Sự thay đổi luôn khởi đầu trong tâm trí của bạn. Cách bạn *suy nghĩ* quyết định cách bạn *cảm nhận*, và cách bạn cảm nhận ảnh hưởng đến *hành động* của bạn. Phao-lô nói, "*Phải làm nên mới trong tâm chí mình*" (Ê-phê-sô 4:23).

Để trở nên giống như Đấng Christ, bạn phải phát triển tâm trí của Đấng Christ. Thánh Kinh Tân Ước

gọi sự thay đổi tâm trí này là *ăn năn*, trong tiếng Hy Lạp có nghĩa đen là "thay đổi tâm trí." Bạn ăn năn bất cứ khi nào bạn thay đổi cách bạn suy nghĩ-về chính bạn, tội lỗi, Đức Chúa Trời, những người khác, cuộc sống, tương lai, và mọi điều khác-bằng sự tiếp nhận cách Đức Chúa Trời suy nghĩ. Bạn mặc lấy cách nhìn và góc nhìn của Đấng Christ.

Chúng ta được lệnh phải *"suy nghĩ theo cách mà Đức Chúa Giê-su đã suy nghĩ."*^[1] Việc này có hai phần. Phần thứ nhất trong quá trình thay đổi tâm trí này là ngừng suy nghĩ những tư tưởng *chưa trưởng thành*, vốn là những tư tưởng hướng ngã và tự tư tự lợi. Kinh Thánh chép, *"Hỡi anh em, về sự khôn sáng, chớ nên như trẻ con; nhưng về sự gian ác, thật hãy nên như trẻ con vậy. Còn về sự khôn sáng, hãy nên như kẻ thành nhân"* (I Cô-rinh-tô 14:20). Về bản chất, các em bé hoàn toàn ích kỷ. Chúng chỉ nghĩ đến chúng và nhu cầu của riêng chúng thôi. Chúng không có khả năng ban cho; chúng chỉ có thể nhận lãnh. Đó là suy nghĩ chưa trưởng thành. Không may là nhiều người chưa bao giờ lớn lên để thoát ra khỏi suy nghĩ đó. Kinh Thánh nói rằng những suy nghĩ vị kỷ là nguồn gốc của hành vi tội lỗi: *"Những ai sống theo bản ngã tội lỗi của mình thì chỉ nghĩ đến những điều mà bản ngã tội lỗi của họ muốn"* (Rô-ma 8:5 bản CV-ND).

Phần thứ hai trong việc suy nghĩ giống như Chúa Giê-su đó là *bắt đầu* suy nghĩ *cách trưởng thành*, tức là tập trung vào những người khác, chứ không phải chính bạn. Trong một chương rất hay nói về tình yêu thương thật, Phao-lô đã kết luận rằng suy nghĩ về những người khác là dấu hiệu của sự trưởng thành: *"Khi tôi còn là con trẻ, tôi nói như con trẻ, tư tưởng như con trẻ, suy xét như con trẻ; khi tôi đã thành nhân, bèn bỏ những điều thuộc về con trẻ"* (I Cô-rinh-tô 13:11).

Ngày nay, nhiều người cho rằng sự trưởng thành tâm linh được đo lường bởi lượng kiến thức Kinh Thánh và giáo lý mà bạn biết. Kiến thức là *một* thước đo của sự trưởng thành, nhưng nó không phải là tất cả. Đời sống Cơ-đốc không chỉ có những tín điều và niềm tin; nó còn bao hàm cả hành vi lẫn nhân cách. Những việc làm của chúng ta phải đúng với các tín điều, và niềm tin của chúng ta phải phù hợp với hành vi giống Đấng Christ.

Cơ-đốc giáo không phải là một tôn giáo hay một triết lý, bèn là một mối quan hệ và là một lối sống. Cốt lõi của lối sống đó là sự suy nghĩ về những người khác, giống như Chúa Giê-su đã làm, thay vì chính bản thân chúng ta. Kinh Thánh chép, *"Mỗi người trong chúng ta nên làm đẹp lòng kẻ lân cận mình, chẳng làm điều ích và nên gương tốt. Vì Đấng Christ cũng không làm cho đẹp lòng mình"* (Rô-ma 15:2-3a).

Suy nghĩ về người khác chính là trái tim của sự giống Đấng Christ và là bằng chứng tốt nhất của sự tăng trưởng tâm linh. Loại suy nghĩ này không hề bình thường, nó đối đầu với văn hóa, khá hiếm hoi và khó khăn. May mắn thay, chúng ta được giúp đỡ: *"Đức Chúa Trời đã ban cho chúng ta Thánh Linh Ngài. Đó là lý do tại sao chúng ta không suy nghĩ theo cách mà người đời nghĩ nữa"* (I Cô-rinh-tô 2:12a bản CEV-ND). Trong vài chương tiếp theo, chúng ta sẽ tìm hiểu về những công cụ Thánh Linh dùng để giúp chúng ta lớn lên.

Suy Nghĩ Về Mục Đích Của Tôi

Vấn Đề Suy Nghĩ: Bắt đầu lớn lên không bao giờ là quá trễ.

Câu Gốc: "Hãy để Đức Chúa Trời biến đổi anh em từ bên trong bằng sự thay đổi hoàn toàn tâm trí của anh em. Khi đó anh em sẽ biết được ý muốn của Đức Chúa Trời-điều nào là tốt, là đẹp lòng Ngài và trọn vẹn." Rô-ma 12:2b (TEV-ND)

Câu Hỏi Suy Gẫm: Lĩnh vực nào trong đời sống tôi là nơi tôi cần phải ngừng suy nghĩ theo cách của mình và bắt đầu suy nghĩ theo cách của Đức Chúa Trời?

Ngày 24:

Được Biến Đổi Bởi Lễ Thật

*Người ta sống chẳng phải chỉ nhờ bánh mà thôi, song nhờ mọi lời nói ra từ miệng Đức Chúa Trời.
(Ma-thi-ơ 4:4)*

*Bây giờ tôi giao phó anh em cho Đức Chúa Trời và cho đạo của ơn Ngài, là giao phó cho Đấng có thể gây dựng, và ban gia tài cho anh em chung với hết thảy những người được nên thánh.
(Công Vụ 20:32)*

Lễ thật biến đổi chúng ta.

Sự tăng trưởng tâm linh là quá trình thay thế những lời giả dối bằng lễ thật. Chúa Giê-su cầu nguyện, *"Xin Cha lấy lễ thật khiến họ nên thánh; lời Cha tức là lễ thật"* (Giăng 17:17). Sự nên thánh đòi hỏi sự mặc khải. Thánh Linh Đức Chúa Trời dùng Lời Ngài để khiến chúng ta trở nên giống như Con Đức Chúa Trời. Để trở nên giống như Chúa Giê-su, chúng ta phải đầy đầy đời sống mình bằng Lời Ngài. Kinh Thánh chép, *"Nhờ Lời Đức Chúa Trời, chúng ta được tập hợp nhau lại và chuẩn bị cho những công việc mà Ngài đã sắm sẵn cho chúng ta"* (II Ti-mô-thê 3:17 bản Msg-ND).

Lời Đức Chúa Trời không giống như bất cứ lời nào khác. Đó là lời sống. [i] Chúa Giê-su phán, *"Những lời ta phán cùng các ngươi đều là thần linh và sự sống"* (Giăng 6:63). Khi Đức Chúa Trời phán, mọi sự thay đổi. Mọi sự xung quanh bạn-toàn bộ sự sáng tạo-đi vào hiện hữu vì *"Đức Chúa Trời phán."* Ngài phán và tất cả hiện hữu. Không có Lời Đức Chúa Trời thì bạn cũng không thể sống được. Gia-cơ nói rõ, *"Ấy chính Ngài theo ý muốn mình, đã dùng lời chân thật sanh chúng ta, hầu cho chúng ta được nên như trái đầu mùa của những vật Ngài dựng nên"* (Gia-cơ 1:18).

Kinh Thánh không chỉ là một sách chỉ nam tín lý. Lời Đức Chúa Trời tạo ra sự sống, đức tin, đem đến sự thay đổi, làm ma quỷ sợ hãi, khiến phép lạ xảy ra, chữa lành những vết thương, xây dựng nhân cách, thay đổi hoàn cảnh, truyền thụ niềm vui, giúp vượt qua bất hạnh, đánh bại cám dỗ, đem đến hy vọng, khai phóng quyền năng, thanh tẩy tâm trí, khiến sự vật ra hiện hữu, và bảo đảm cho chúng ta một tương lai đời đời! Chúng ta không thể sống mà không có Lời Đức Chúa Trời! *Đừng bao giờ xem thường Lời đó. Bạn phải xem Lời Ngài cần thiết cho cuộc đời mình như là thức ăn vậy. Gióp nói, "Tôi chẳng hề là bỏ các điều răn của môi Ngài, vẫn vâng theo lời của miệng Ngài hơn là ý muốn lòng tôi"* (Gióp 23:12).

Lời Đức Chúa Trời là chất dinh dưỡng thuộc linh mà bạn *cần phải* có để làm thành mục đích của mình. Kinh Thánh gọi đó là sữa, bánh, đồ ăn đặc, và mật ngọt. [ii] Bữa ăn bốn món này là thực đơn của Thánh Linh nhằm đem lại sức mạnh và sự tăng trưởng tâm linh. Phi-e-rơ khuyên chúng ta, *"Hãy ham thích sữa thiêng liêng của đạo, như trẻ con mới đẻ vậy, hầu cho anh em nhờ đó lớn lên mà được rồi linh hồn"* (I Phi-e-rơ 2:2).

Làm Theo Lời Của Đức Chúa Trời

Ngày nay Kinh Thánh được in ra nhiều hơn bao giờ hết, nhưng một quyển Kinh Thánh chỉ nằm trên kệ thì chẳng có giá trị gì. Hàng triệu tín nhân đang mắc chứng biếng ăn thuộc linh, đang chết đói do thiếu dinh dưỡng thuộc linh. Để làm một môn đồ khỏe mạnh của Đức Chúa Giê-su, ăn nuốt Lời của Đức Chúa Trời phải là ưu tiên hàng đầu của bạn. Chúa Giê-su gọi đó là *"làm theo."* Ngài phán, *"Nếu các ngươi làm theo lời ta, thì các ngươi thực sự là môn đồ ta"* (Giăng 8:31). Trong cuộc sống hằng ngày, làm theo Lời Đức Chúa Trời gồm có ba việc.

Tôi phải chấp nhận thẩm quyền của Lời Đức Chúa Trời. Kinh Thánh phải là tiêu chuẩn quyết định cho cuộc đời tôi: một chiếc la bàn mà tôi có thể tin cậy để định hướng, một nguồn tư vấn mà tôi lắng nghe để có những quyết định khôn ngoan, và là tiêu chuẩn để tôi đánh giá mọi sự. Kinh Thánh phải luôn luôn là lời nói đầu tiên và cuối cùng của cuộc đời tôi.

Đa số các nan đề của chúng ta xuất hiện là vì chúng ta đưa ra những quyết định dựa trên các tiêu chuẩn không đáng tin cậy: văn hóa ("Mọi người đều làm như vậy mà."), truyền thống ("Chúng ta luôn làm như thế mà."), lý luận ("Nó có vẻ hợp lý."), hay tình cảm ("Tôi cảm thấy thế là đúng."). Cả bốn điều này đã bị Sự Sa Ngã làm cho lầm lạc. Điều chúng ta cần là một tiêu chuẩn trọn vẹn vốn không bao giờ khiến chúng ta đi sai hướng. Chỉ có Lời Đức Chúa Trời mới đáp ứng được nhu cầu đó. Sa-lô-môn nhắc nhở chúng ta rằng, *"Các lời của Đức Chúa Trời đều đã thử nghiệm"* (Châm Ngôn 30:5), và Phao-lô giải thích, *"Cả Kinh Thánh đều là bởi Đức Chúa Trời soi dẫn, có ích cho sự dạy dỗ, bẻ trách, sửa trị, dạy người trong sự công bình"* (II Ti-mô-thê 3:16).

Trong những năm đầu của chức vụ, Billy Graham trải qua một khoảng thời gian ông phải tranh đấu với những nghi ngờ về tính chính xác và thẩm quyền của Kinh Thánh. Vào một đêm sáng trăng nọ, ông quỳ gối xuống, nước mắt đọng đầy và nói với Chúa rằng bất chấp những phân đoạn khó hiểu mà ông không thể hiểu được, từ giờ phút đó trở đi, ông sẽ hoàn toàn tin Kinh Thánh là thẩm quyền duy nhất cho đời sống và chức vụ của ông. Từ ngày hôm đó trở đi, cuộc đời của Billy được đầy dẫy ơn phước với quyền năng và kết quả lớn lao.

Quyết định quan trọng nhất bạn có thể chọn hôm nay đó là giải quyết vấn đề điều gì sẽ là thẩm quyền cao nhất trên cuộc đời bạn. Hãy quyết định bất chấp văn hóa, truyền thống, lý luận, hay tình cảm, hãy chọn Kinh Thánh làm thẩm quyền cao nhất trên bạn. Hãy quyết định cho vấn đề này trước, "Kinh Thánh nói gì?" Hãy quyết tâm rằng khi Đức Chúa Trời phán một điều gì đó, bạn sẽ tin cậy Lời Ngài và làm theo dù điều đó có tỏ ra vô nghĩa hoặc bạn không thích làm. Hãy mượn lời của Phao-lô làm lời tuyên xưng cho cá nhân bạn: *"Tôi thờ phượng Đức Chúa Trời... và tin mọi điều chép trong sách luật và các sách tiên tri"* (Công Vụ 24:14).

Tôi phải đồng hóa với lẽ thật của Kinh Thánh. Chỉ tin Kinh Thánh thôi chưa đủ; tôi phải làm đầy tâm trí mình bằng lời Kinh Thánh để Thánh Linh có thể biến đổi tôi bằng lẽ thật. Có năm cách để làm điều này: bạn có thể tiếp nhận Kinh Thánh, đọc Kinh Thánh, nghiên cứu Kinh Thánh, ghi nhớ Kinh Thánh, và suy gẫm Kinh Thánh.

Trước hết, bạn *tiếp nhận* Lời Đức Chúa Trời khi bạn lắng nghe và tiếp nhận Lời với một thái độ cởi mở, tiếp thu. Ví dụ về người gieo giống cho thấy thái độ tiếp nhận của chúng ta quyết định việc Lời của Đức Chúa Trời có đâm rễ và sinh bông trái trong cuộc đời chúng ta hay không. Chúa Giê-su xác định có ba thái độ không tiếp nhận-một tâm trí khép kín (đất cứng), một tâm trí nông cạn (đất mỏng), và một tâm trí phân tán (đất có cỏ dại)-và rồi Ngài phán, *"Vậy, hãy coi chừng về cách các ngươi nghe"* (Lu-ca 8:18).

Bất cứ khi nào bạn cảm thấy mình không học được một điều gì đó từ bài giảng hay một giáo sư Kinh Thánh, bạn nên xem lại thái độ của mình, đặc biệt là sự kiêu ngạo, vì Đức Chúa Trời có thể phán thông qua người giáo sư buồn tẻ nhất miễn là bạn hạ mình và tiếp nhận. Gia-cơ khuyên, *"Vây, hãy bỏ đi mọi điều ô uế, và mọi điều gian ác còn lại, đem lòng nhu mì nhận lấy lời đã trồng trong anh em, là lời cứu được linh hồn của anh em"* (Gia-cơ 1:21).

Thứ hai, phần lớn thời gian trong khoảng 2,000 năm lịch sử của Hội Thánh chỉ có những thầy tế lễ được *đọc* Kinh Thánh cách cá nhân, nhưng bây giờ thì hàng tỉ người trong số chúng ta có thể đọc được rồi. Dầu vậy, nhiều tín nhân trung tín trong việc đọc nhật báo hơn là đọc Kinh Thánh. Thật chẳng có gì ngạc nhiên khi chúng ta không lớn lên. Chúng ta không thể xem TV trong ba tiếng đồng hồ, rồi đọc Kinh Thánh trong ba phút, và mong đợi mình trưởng thành.

Nhiều người tuyên bố tin Kinh Thánh "từ trang đầu đến trang cuối" lại chưa bao giờ đọc Kinh Thánh từ đầu đến cuối. Nếu bạn chỉ đọc Kinh Thánh có mười lăm phút mỗi ngày, bạn sẽ đọc hết trong vòng một năm. Nếu bạn bớt ba mươi phút xem TV mỗi ngày để đọc Kinh Thánh thì bạn sẽ đọc được hai lần mỗi năm.

Đọc Kinh Thánh sẽ giúp bạn gần gũi với tiếng phán của Đức Chúa Trời. Đó là lý do tại sao Đức Chúa Trời bảo các vị vua Y-sơ-ra-ên phải luôn giữ Lời Ngài ở bên: *"Bản ấy phải ở bên vua trọn đời, vua phải đọc ở trong, để tập biết kính sợ Giê-hô-va Đức Chúa Trời mình, cẩn thận làm theo các lời của luật pháp này, và hết thảy điều răn này"* (Phục Truyền 17:19). Nhưng đừng chỉ mang Kinh Thánh theo bên mình, hãy đọc nó thường xuyên! Một công cụ đơn giản và hữu ích để làm việc này là lịch đọc Kinh Thánh hằng ngày. Nó sẽ giúp bạn không đọc Kinh Thánh theo kiểu nhảy cóc và bỏ qua nhiều phần khác nhau. Nếu bạn muốn dùng lịch đọc Kinh Thánh của tôi, hãy xem ở phụ lục 2.

Thứ ba, *nghiên cứu*, hay học hỏi Kinh Thánh là một cách thực tiễn khác để làm theo Lời. Sự khác biệt giữa việc đọc và nghiên cứu Kinh Thánh chính là ở chỗ này: nghiên cứu Kinh Thánh gồm có việc đặt câu hỏi về bản văn và viết xuống những suy nghĩ của bạn. Bạn không thực sự nghiên cứu Kinh Thánh nếu không viết những ý tưởng của mình xuống giấy hoặc vào máy tính.

Ở đây không có đủ chỗ để tôi giải thích về các phương pháp nghiên cứu Kinh Thánh khác nhau. Hiện đang có nhiều cuốn sách khá hữu ích về vấn đề này, bao gồm cả cuốn tôi đã viết hơn hai mươi năm trước. [iii] Chìa khóa của việc nghiên cứu Kinh Thánh hiệu quả đó là học biết cách đặt đúng các câu hỏi. Các phương pháp khác nhau dùng nhiều câu hỏi khác nhau. Bạn sẽ khám phá nhiều hơn nếu dùng lại một chút và hỏi những câu đơn giản như Ai? Cái gì? Khi nào? Ở đâu? Tại sao? Và như thế nào? Kinh Thánh nói rằng, *"Nhưng kẻ nào xét kỹ luật pháp trọn vẹn, là luật pháp về sự tự do, lại bền lòng suy gẫm lấy, chẳng phải nghe rồi quên đi, nhưng hết lòng giữ theo phép tắc nó, thì kẻ đó sẽ tìm được phước trong sự mình vâng lời"* (Gia-cơ 1:25).

Cách thứ tư để làm theo Lời Đức Chúa Trời là *ghi nhớ* nó. Khả năng ghi nhớ của bạn là một ơn Đức Chúa Trời ban cho. Có thể bạn nghĩ rằng mình có trí nhớ kém, nhưng sự thật là bạn nhớ được hàng triệu ý tưởng, biến cố, dữ kiện và nhân vật trong đầu mình. Bạn nhớ điều gì *quan trọng* đối với bạn. Nếu Lời Đức Chúa Trời là quan trọng, bạn sẽ dành thời gian để ghi nhớ nó.

Có vô số lợi ích của việc học thuộc lòng Kinh Thánh. Nó giúp bạn chống lại sự cám dỗ, có những quyết định khôn ngoan, giảm căng thẳng, xây dựng lòng tin, có lời khuyên tốt và chia sẻ niềm tin của mình với những người khác. [iv]

Trí nhớ của bạn cũng giống như cơ bắp. Bạn dùng nó càng nhiều, thì nó càng trở nên mạnh mẽ, và học thuộc lòng Kinh Thánh sẽ dễ dàng hơn. Bạn có thể bắt đầu bằng cách lựa chọn một số câu Kinh Thánh

trong sách này và viết lên một tấm card nhỏ rồi mang theo bên người. Sau đó hãy *lớn tiếng* ôn lại chúng trong ngày. Bạn có thể học Kinh Thánh ở bất cứ nơi đâu: trong lúc đang làm việc, tập thể dục, lái xe, chờ đợi hoặc chuẩn bị ngủ. Ba chìa khóa để học thuộc lòng Kinh Thánh là ôn lại, ôn lại và ôn lại! Kinh Thánh chép rằng, *"Nguyên xin lời của Đấng Christ ở đây trong lòng anh em, và anh em dư dật mọi sự khôn ngoan"* (Cô-lô-se 3:16a).

Cách thứ năm để làm theo Lời Đức Chúa Trời là *suy gẫm* về nó. Đối với nhiều người, ý tưởng suy gẫm gợi lên cho họ hình ảnh cố gắng làm cho tâm trí mình không suy nghĩ gì hết và để nó đi lang thang. Điều này hoàn toàn trái với sự suy gẫm mà Kinh Thánh đề cập tới. Suy gẫm là sự suy nghĩ *có tập trung*. Nó đòi hỏi nỗ lực lớn. Bạn chọn một câu và suy đi gẫm lại về nó trong trí mình.

Như tôi đề cập trong chương 11, nếu bạn biết lo lắng là gì, thì bạn cũng đã biết suy gẫm rồi. Lo lắng là suy nghĩ tập trung vào một điều gì đó tiêu cực. Suy gẫm cũng như vậy, nhưng thay vì tập trung vào nan đề của mình, bạn tập trung vào Lời Đức Chúa Trời.

Không một thói quen nào khác có thể làm biến đổi cuộc đời bạn trở nên giống như Chúa Giê-su nhiều hơn là sự suy gẫm Kinh Thánh hằng ngày. Khi chúng ta dành thời gian suy gẫm về lẽ thật của Đức Chúa Trời, nghiêm túc ngẫm nghĩ về tấm gương của Đấng Christ, chúng ta được *"hóa nên cũng một ảnh tượng Ngài, từ vinh hiển qua vinh hiển, như bởi Chúa, là Thánh Linh"* (II Cô-rinh-tô 3:18).

Nếu bạn tra lại tất cả những lần Đức Chúa Trời nói về việc suy gẫm trong Kinh Thánh, bạn sẽ ngạc nhiên về những ích lợi mà Ngài hứa ban cho những ai dành thời gian suy gẫm về lời Ngài suốt cả ngày. Một trong những lý do Đức Chúa Trời gọi Đa-vít *"người vừa lòng ta"* (Công Vụ 13:22) đó là ông yêu thích suy gẫm Lời Ngài. Ông nói, *"Tôi yêu mến luật pháp Chúa biết bao! Trọn ngày tôi suy gẫm luật pháp ấy"* (Thi Thiên 119:97). Sự suy gẫm nghiêm túc về lẽ thật của Đức Chúa Trời là chiếc chìa khóa để lời cầu xin được nhậm và sống thành công. [v]

Tôi phải áp dụng những nguyên tắc của Kinh Thánh. Tiếp nhận, đọc, nghiên cứu, học thuộc lòng và suy gẫm Lời Đức Chúa Trời sẽ rất vô dụng nếu chúng ta không đem ra thực hành. Chúng ta phải trở thành *"những người làm theo Lời"* (Gia-cơ 1:22 bản KJV-ND). Đây là bước khó nhất trong tất cả các bước đó, vì Sa-tan hết mình chống cự lại. Hẳn không hề quan tâm đến việc bạn nghiên cứu Kinh Thánh bao nhiêu miễn là bạn không làm theo điều bạn học.

Chúng ta tự lừa dối chính mình khi cho rằng chúng ta nghe hay đọc hoặc nghiên cứu một lẽ thật là chúng ta đã tiếp thu được nó rồi. Thật ra bạn có thể bận rộn với những khóa hội thảo hay các chương trình nghiên cứu Kinh Thánh nọ đến độ bạn không còn thời gian áp dụng điều mà bạn vừa học. Bạn quên nó ngay trên đường đi đến buổi học tiếp theo. Không có áp dụng, mọi sự nghiên cứu Kinh Thánh của chúng ta đều vô ích. Chúa Giê-su phán, *"VẬY, kẻ nào nghe và làm theo lời ta phán đây, thì giống như một người khôn ngoan cất nhà mình trên hòn đá"* (Ma-thi-ơ 7:24). Chúa Giê-su cũng nói rõ rằng phước hạnh của Đức Chúa Trời tuôn đổ qua sự vâng theo lẽ thật, chứ không phải chỉ biết nó. Ngài phán, *"VÌ BẰNG CÁC NGƯỜI BIẾT NHỮNG SỰ NÀY, THÌ CÓ PHƯỚC, MIỄN LÀ CÁC NGƯỜI LÀM THEO"* (Giăng 13:17).

Một lý do khác khiến chúng ta né tránh việc áp dụng cá nhân là vì nó có thể rất khó khăn hay thậm chí đau đớn. Lẽ thật sẽ giải phóng bạn, nhưng trước hết, có thể nó sẽ khiến bạn khổ sở! Lời Đức Chúa Trời phơi bày những động cơ của chúng ta, chỉ ra những sai lầm chúng ta mắc phải, cáo trách các tội lỗi chúng ta và mong muốn chúng ta thay đổi. Bản chất của con người là kháng cự trước sự thay đổi, cho nên áp dụng Lời Đức Chúa Trời là một công việc khó khăn. Đó là lý do tại sao thảo luận những áp dụng cá nhân của bạn với người khác là điều quan trọng như vậy.

Tôi không hề nói quá về tầm quan trọng của việc làm thành viên trong một nhóm học Kinh Thánh thảo

luận. Chúng ta luôn học hỏi được từ người khác những sự thật mà chúng ta không bao giờ học được khi chỉ có một mình. Người khác sẽ giúp bạn nhìn thấy những ý mà có thể bạn không thấy cũng như giúp bạn áp dụng lẽ thật của Đức Chúa Trời một cách thực tiễn.

Các tốt nhất để trở thành "người làm theo Lời" là luôn luôn viết ra bước hành động kế tiếp tùy theo sự dạy dỗ của phần Kinh Thánh mà bạn đã đọc, nghiên cứu hoặc suy gẫm. Hãy phát triển thói quen viết lại chính xác những gì bạn dự định làm. Bước này chỉ nên *dành cho riêng bạn* (một mình *bạn* mà thôi), phải *thực tiễn* (một điều gì đó bạn có thể *làm*), và *có thể đo lường* (có một giới hạn nào đó để thực hiện). Mọi sự áp dụng sẽ hoặc liên quan tới mỗi tương giao giữa bạn với Đức Chúa Trời, quan hệ của bạn với những người khác hoặc nhân cách của bạn.

Trước khi đọc chương tiếp theo, hãy dành ít thời gian suy nghĩ về câu hỏi này: Đức Chúa Trời *đã* bảo bạn làm gì trong Lời Ngài mà bạn vẫn chưa bắt đầu làm? Sau đó hãy viết xuống một số việc nào đó giúp bạn làm được điều mà bạn biết mình cần làm. Bạn có thể nói với một người bạn nào đó. Như D. L. Moody có nói, "Kinh Thánh ban cho chúng ta không phải để gia tăng kiến thức bèn là để biến đổi cuộc đời chúng ta."

Suy Nghĩ Về Mục Đích Của Tôi

Vấn Đề Suy Nghĩ: Lẽ thật biến đổi tôi.

Câu Gốc: "Nếu các ngươi hằng ở trong đạo ta, thì thật là môn đồ ta; các ngươi sẽ biết lẽ thật, và lẽ thật sẽ buông tha các ngươi." Giăng 8:31-32

Câu Hỏi Suy Gẫm: Đức Chúa Trời đã bảo tôi làm gì trong Lời Ngài mà tôi vẫn chưa bắt đầu làm?

Ngày 25: Được Biến Đổi Bởi Nan Đề

***Vì sự hoạn nạn nhẹ và tạm của chúng ta sanh cho chúng ta sự vinh hiển cao trọng đời đời, vô lượng, vô biên.
(II Cô-rinh-tô 4:17)***

***Chính lửa của sự thương khó tạo ra vàng của lòng tin kính.
(Madame Guyon)***

Đức Chúa Trời có một mục đích đằng sau mọi nan đề.

Ngài dùng những hoàn cảnh để phát triển nhân cách của chúng ta. Trên thực tế, Ngài dựa vào hoàn cảnh để khiến chúng ta trở nên giống với Chúa Giê-su nhiều hơn là dựa vào việc đọc Kinh Thánh của chúng ta. Lý do rất rõ ràng: bạn đối diện với hoàn cảnh 24 giờ một ngày.

Chúa Giê-su cảnh báo rằng chúng ta sẽ gặp nhiều nan đề trong thế gian.^[i] Không ai được miễn trừ khỏi sự đau đớn hay cách ly khỏi sự thương khó, và cũng không có ai trải qua cuộc sống mà không bao giờ gặp phải nan đề. Cuộc sống là một loạt các nan đề. Mỗi khi bạn giải quyết được nan đề này, thì nan đề khác chờ chực để xuất hiện. Không phải tất cả các nan đề đều lớn lao, nhưng chúng lại quan trọng đối với quá trình tăng trưởng Đức Chúa Trời muốn thấy nơi bạn. Phi-e-rơ khẳng định với chúng ta rằng nan đề là chuyện bình thường, ***"Hỡi kẻ rất yêu dấu, khi anh em bị trong lò lửa thử thách, chớ lấy làm lạ như mình gặp một việc khác thường"*** (I Phi-e-rơ 4:12).

Đức Chúa Trời dùng các nan đề để thu hút bạn đến gần Ngài hơn. Kinh Thánh chép, ***"Đức Giê-hô-va ở gần những người có lòng đau thương, Và cứu kẻ nào có tâm hồn thống hối"*** (Thi Thiên 34:18). Những trải nghiệm thờ phượng sâu sắc và thân mật nhất hầu như chỉ đến trong những ngày tháng tăm tối nhất của bạn-khi lòng bạn tan vỡ, khi bạn cảm thấy bị bỏ rơi, khi bạn không còn một lựa chọn nào, khi nỗi đau tràn dâng và bạn chỉ chạy đến với một mình Đức Chúa Trời mà thôi. Chính trong sự thương khó mà chúng ta học biết cách cầu nguyện chân thật nhất. Lúc gặp đau đớn, chúng ta không có đủ sức lực để cầu nguyện những lời cạn cợt.

Joni Eareckson Tada nhận xét, ***"Khi cuộc đời màu hồng, chúng ta sẽ lướt đi bởi sự hiểu biết về Chúa Giê-su, noi gương, trích dẫn và nói về Ngài. Nhưng chỉ khi gặp thương khó, chúng ta mới thực sự biết Chúa Giê-su."*** Chúng ta học được nhiều điều về Đức Chúa Trời trong sự thương khó mà chúng ta không thể học được bằng những cách khác.

Đức Chúa Trời có thể ngăn Giô-sép bị tù,^[ii] ngăn Đa-ni-ên bị bỏ vào chuồng sư tử,^[iii] ngăn Giê-rê-mi khỏi bị quăng xuống hố,^[iv] ngăn Phao-lô khỏi bị chìm tàu ba lần,^[v] và khiến cho ba người bạn Hê-bơ-rơ không bị ném vào lò lửa hực^[vi] nhưng Ngài đã không làm vậy. Ngài đã để cho những nan đề đó xảy ra, và kết quả là những người trong các hoàn cảnh đó đã đến gần Ngài hơn.

Các nan đề buộc chúng ta phải nhìn lên Đức Chúa Trời và lệ thuộc vào Ngài, thay vì chính bản thân chúng ta. Phao-lô làm chứng về ích lợi này: *"Chúng tôi lại hình như đã nhận án tử, hầu cho chúng tôi không cậy mình, nhưng cậy Đức Chúa Trời là Đấng khiến kẻ chết sống lại"* (II Cô-rinh-tô 1:9). Bạn sẽ không bao giờ biết rằng tất cả những gì bạn cần là Đức Chúa Trời cho tới khi nào bạn chỉ còn một mình Ngài.

Bất luận nguyên nhân gì, không có một nan đề nào có thể xảy đến mà không được phép của Đức Chúa Trời. Mọi sự đã xảy ra đối với con cái của Đức Chúa Trời đều được *Cha chọn lọc*, và Ngài muốn dùng nó vì lợi ích của họ, ngay cả khi Sa-tan và những người khác thì muốn hãm hại.

Đức Chúa Trời tế trị mọi sự, nên các tai nạn chỉ là những biến cố trong kế hoạch tốt lành của Ngài cho bạn. Mỗi ngày trong cuộc đời bạn đã được hoạch định trên lịch của Đức Chúa Trời trước khi bạn ra đời, **[vii]** nên *mọi sự* xảy ra cho bạn đều có ý nghĩa thuộc linh. Mọi sự! Rô-ma 8:28-29 giải thích lý do: *"Chúng ta biết rằng Đức Chúa Trời khiến mọi sự hiệp lại làm ích cho kẻ yêu mến Ngài và cũng là kẻ được gọi theo ý muốn Ngài đã định. Vì Ngài đã biết trước dân sự mình, và Ngài lựa chọn họ để nên giống như Con Ngài..."* (Rô-ma 8:28-29 bản NLT-ND).

Hiểu Rô-ma 8:28-29

Đây là một trong những phân đoạn Kinh Thánh thường được trích dẫn sai và hiểu sai nhiều nhất. Nó không nói rằng, "Đức Chúa Trời khiến mọi sự diễn ra theo ý tôi muốn." Rõ ràng điều đó không đúng. Nó cũng không nói, "Đức Chúa Trời khiến mọi sự diễn ra để có một kết cuộc tốt đẹp trên trần gian." Điều đó cũng sai luôn. Có rất nhiều kết cuộc bất hạnh trên trần gian này.

Chúng ta sống trong một thế giới sa ngã. Chỉ có trên thiên đàng thì mọi sự mới được làm cách hoàn hảo theo điều Đức Chúa Trời muốn. Đó là lý do tại sao chúng ta phải cầu nguyện *"Ý Cha được nên, ở đất như trời."* **[viii]** Để hiểu cách đầy đủ về Rô-ma 8:28-29, bạn phải xem xét nó theo từng cụm:

"Chúng ta biết." Hy vọng của chúng ta những lúc khó khăn không dựa trên sự suy nghĩ tích cực, trông đợi hay sự lạc quan tự nhiên. Chắc chắn nó dựa trên lẽ thật là Đức Chúa Trời hoàn toàn tế trị trên cõi vũ trụ và Ngài yêu thương chúng ta.

"Đức Chúa Trời khiến." Có một Nhà Thiết Kế vĩ đại đằng sau mọi sự. Cuộc đời của bạn không phải là kết quả của tình cờ, số mệnh hay may mắn. Có một kế hoạch lớn. Lịch sử là câu chuyện của Ngài. Đức Chúa Trời đang kéo dây. Chúng ta phạm sai lầm nhưng Đức Chúa Trời thì không bao giờ. Đức Chúa Trời không thể phạm sai lầm vì Ngài là Đức Chúa Trời.

"Mọi sự." Kế hoạch của Đức Chúa Trời cho cuộc đời bạn bao gồm *tất cả* những gì xảy đến cho bạn—kể cả những sai lầm, tội lỗi và đau đớn của bạn. Nó có thể là bệnh tật, nợ nần, tai họa, ly dị, và sự chết của những người chúng ta yêu quý. Đức Chúa Trời có thể đem lại ích lợi từ chuyện xấu nhất. Ngài đã làm điều đó ở Đồi Sọ.

"Hiệp lại." Không riêng lẻ hay độc lập. Các biến cố trong cuộc đời bạn *hiệp lại* trong kế hoạch của Đức Chúa Trời. Chúng không phải là những việc riêng lẻ, bèn là những phần lệ thuộc vào nhau trong tiến trình khiến bạn trở nên giống với Đấng Christ.

Để làm bánh, bạn cần phải dùng bột, muối, trứng sống, đường và dầu. Nếu ăn riêng từng món đó, thì vị của nó hẳn rất khó chịu, và đắng nữa. Nhưng khi nướng *chung với nhau* thì chúng lại trở nên ngon miệng. Nếu bạn trao cho Đức Chúa Trời mọi trải nghiệm khó chịu, đau đớn của bạn, Ngài sẽ hiệp chúng lại vì lợi ích cho bạn.

"Làm ích." Điều này không có nghĩa là mọi sự trong cuộc đời đều tốt lành. Phần lớn những gì xảy ra trong thế giới này là tội ác và xấu xa, nhưng Đức Chúa Trời chuyển biến chúng thành ra ích lợi.

Trong gia phả của Chúa Giê-su Christ, [ix] có bốn người phụ nữ được nêu tên: Tha-ma, Ra-háp, Ru-tơ và Bát-sê-ba. Tha-ma đã cám dỗ cha chồng mình và có thai. Ra-háp là một kỹ nữ. Ru-tơ không phải là người Do Thái và đã phạm luật khi kết hôn với một người Do Thái. Bát-sê-ba phạm tội ngoại tình với Đa-vít, dẫn đến hậu quả là chồng bà bị giết. Những người này không có tiếng tốt, nhưng Đức Chúa Trời đã đem lại điều tốt lành từ điều xấu, và Chúa Giê-su đã ra đời thông qua dòng dõi của họ. Mục đích của Đức Chúa Trời lớn hơn cả những nan đề, nỗi đau và thậm chí tội lỗi của chúng ta.

"Cho kẻ yêu mến Đức Chúa Trời và cũng là kẻ được gọi." Lời hứa này chỉ dành cho các con cái của Đức Chúa Trời. Nó không dành cho tất cả mọi người. Tất cả mọi sự đều sẽ trở nên *xấu đi* đối với những ai chống đối Đức Chúa Trời và cứ khẳng khẳng làm theo ý mình.

"Theo ý muốn Ngài đã định." Mục đích đó là gì? Để chúng ta **"nên giống như Con Ngài..."** Mọi sự Đức Chúa Trời cho phép xảy ra trong cuộc đời bạn là vì mục đích đó!

Xây Dựng Nhân Cách Giống Đấng Christ

Chúng ta giống như đá quý, được tạo hình bằng búa và đục của nghịch cảnh. Nếu búa của người thợ kim hoàn không đủ mạnh để đục bỏ những chỗ thô nhám của bạn, Đức Chúa Trời sẽ dùng búa tạ. Nếu chúng ta thực sự cứng lòng, Ngài sẽ dùng búa khoan. Ngài sẽ dùng bất cứ thứ gì cần thiết.

Mỗi nan đề là một cơ hội để xây dựng nhân cách, và càng khó khăn bao nhiêu, thì tiềm năng để phát triển cơ bắp thuộc linh cũng như đạo đức càng lớn bấy nhiêu. Phao-lô nói, **"Nào những thế thôi, nhưng chúng ta cũng khoe mình trong hoạn nạn nữa, vì biết rằng hoạn nạn sanh sự nhịn nhục, sự nhịn nhục sanh sự rèn tập, sự rèn tập sanh sự trông cậy"** (Rô-ma 5:3:4). Những gì xảy đến trong cuộc đời bạn không quan trọng bằng những gì xảy ra *trong lòng* bạn. Các hoàn cảnh chỉ là tạm thời, nhưng nhân cách của bạn sẽ tồn tại mãi mãi.

Kinh Thánh thường so sánh những thử thách với lửa tinh luyện để đốt bỏ những chất bẩn. Phi-e-rơ nói, **"Sự thử thách đức tin anh em quý hơn vàng hay hư nát, dầu đã bị thử lửa"** (I Phi-e-rơ 1:7a). Một người thợ bạc khi được hỏi, "Làm sao anh biết được khi nào bạc thuần khiết nhất?" đã trả lời, "Khi tôi thấy được hình phản chiếu của tôi trong đó." Khi bạn được tinh luyện bởi thử thách, những người khác có thể nhìn thấy phản chiếu của Chúa Giê-su trong bạn. Gia-cơ nói, **"Trong thử thách, đời sống đức tin của anh em sẽ để lộ bản chất thật của mình"** (Gia-cơ 1:3 bản Msg-ND).

Vì Đức Chúa Trời muốn khiến bạn trở nên giống như Đức Chúa Giê-su, Ngài sẽ đưa bạn qua một loạt những kinh nghiệm mà Chúa Giê-su đã trải qua. Điều đó bao gồm sự cô đơn, cám dỗ, căng thẳng, chỉ trích, phủ nhận và nhiều vấn đề khác. Kinh Thánh chép rằng Chúa Giê-su **"học tập vâng lời bởi những sự khổ khổ mình đã chịu"** và **"trở nên cội rễ của sự cứu rỗi đời đời cho kẻ vâng lời Ngài"** (Hê-bơ-rơ 5:8-9). Tại sao Đức Chúa Trời lại phải ngăn chúng ta khỏi những điều mà Ngài cho phép xảy ra đối với Con Ngài? Phao-lô nói, **"Lại nếu chúng ta là con cái, thì cũng là kẻ kế tự: kẻ kế tự Đức Chúa Trời và là kẻ đồng kế tự với Đấng Christ, miễn chúng ta đều chịu đau đớn với Ngài, hầu cho cũng được vinh hiển với Ngài"** (Rô-ma 8:17).

Đối Diện Nan Đề Theo Cách Của Chúa Giê-su

Các nan đề không tự động sản sinh ra điều Đức Chúa Trời muốn. Nhiều người trở nên cay đắng, thay vì trở nên tốt hơn, và không bao giờ tăng trưởng. Bạn phải đối diện theo cách của Chúa Giê-su.

Hãy nhớ rằng kế hoạch của Đức Chúa Trời là tốt lành. Ngài biết điều gì tốt nhất cho bạn và biết rõ những gì bạn thích nhất. Đức Chúa Trời phán với Giê-rê-mi, *"Vì ta biết ý tưởng ta nghĩ đối cùng các người, là ý tưởng bình an, không phải tai họa, để cho các người được sự trỗi dậy trong lúc cuối cùng của mình"* (Giê-rê-mi 29:11). Giô-sép hiểu điều này khi nói với những người anh đã bán ông làm nô lệ rằng, *"Các anh toan hại tôi, nhưng Đức Chúa Trời lại toan làm điều ích cho tôi"* (Sáng-thế ký 50:20). Ê-xê-chia cũng có thái độ như vậy trong căn bệnh đe dọa tính mạng ông: *"Này, sự rất cay đắng của tôi đã trở nên sự bình an! Chúa đã yêu thương linh hồn tôi, đem nó ra khỏi hầm hư nát; vì Chúa đã ném mọi tội lỗi tôi ra sau lưng Ngài"* (Ê-sai 38:17). Bất cứ khi nào Chúa nói "không" trước lời cầu xin của bạn, hãy nhớ rằng, *"Đức Chúa Trời vì ích cho chúng ta mà sửa phạt, để khiến chúng ta được dự phần trong sự thánh khiết Ngài"* (Ê-phê-sô 5:10).

Điều quan trọng là bạn chú tâm vào kế hoạch của Đức Chúa Trời chứ không phải nỗi đau hay nan đề của bạn. Đó là cách Chúa Giê-su chịu đựng nỗi đau trên thánh giá và chúng ta được khuyến khích noi theo gương Ngài: *"Nhìn xem Đức Chúa Jêsu, là cội rễ và cuối cùng của đức tin, tức là Đấng vì sự vui mừng đã đặt trước mặt mình, chịu lấy thập tự giá, khinh điều sỉ nhục, và hiện nay ngồi bên hữu ngài Đức Chúa Trời"* (Ê-phê-sô 1:20). Corrie Ten Boom, người đã từng chịu khổ trong trại tập trung của Đức quốc xã, mô tả sức mạnh của sự tập trung như sau: *"Nếu bạn nhìn thế giới bạn sẽ đau buồn. Nếu bạn nhìn chính mình, bạn sẽ chán nản. Nhưng nếu bạn nhìn Đấng Christ, bạn sẽ được nghỉ yên!"* Sự tập trung sẽ quyết định những cảm xúc của bạn.

Chìa khóa của sự chịu đựng là hãy nhớ rằng nỗi đau của bạn chỉ tạm thời, nhưng phần thưởng của bạn là đời đời. Môi-se phải sống một đời đầy khó khăn *"vì người ngửa trông sự ban thưởng"* (Ê-phê-sô 2:26). Phao-lô chịu đựng sự cơ cực cũng vì lý do đó. Ông nói, *"Vì sự hoạn nạn nhẹ và tạm của chúng ta sanh cho chúng ta sự vinh hiển cao trọng đời đời, vô lượng, vô biên"* (II Cô-rinh-tô 4:17).

Đừng nhượng bộ những suy nghĩ ngắn hạn. Hãy tập trung vào kết quả cuối cùng: *"Lại nếu chúng ta là con cái, thì cũng là kẻ kế tự: kẻ kế tự Đức Chúa Trời và là kẻ đồng kế tự với Đấng Christ, miễn chúng ta đều chịu đau đớn với Ngài, hầu cho cũng được vinh hiển với Ngài. Và, tôi tưởng rằng những sự đau đớn bây giờ chẳng đáng so sánh với sự vinh hiển hầu đến, là sự sẽ được bày ra trong chúng ta"* (Rô-ma 8:17-28).

Hãy vui mừng và tạ ơn. Kinh Thánh bảo chúng ta rằng, *"Hãy tạ ơn trong mọi hoàn cảnh vì đó là ý muốn của Đức Chúa Trời cho anh em trong Đức Chúa Giê-su Christ"* (I Tê-sa-lô-ni-ca 5:18 bản NIV-ND). Làm sao được? Hãy lưu ý rằng Đức Chúa Trời bảo chúng ta phải tạ ơn **"trong"** mọi hoàn cảnh chứ không phải **"vì"** mọi hoàn cảnh. Đức Chúa Trời không muốn bạn tạ ơn vì điều ác, vì tội lỗi, vì sự khốn khó, hoặc những hậu quả của nó trong thế gian. Thay vào đó, Đức Chúa Trời muốn bạn tạ ơn vì Ngài sẽ dùng những nan đề của bạn mà làm thành các mục đích Ngài.

Kinh Thánh chép rằng, *"Hãy vui mừng trong Chúa luôn luôn"* (Phi-líp 4:4). Kinh Thánh không chép rằng, *"Hãy vui mừng trong nỗi đau của anh em."* Đó là khổ tâm! Bạn vui mừng *"trong Chúa!"* Bất luận điều gì xảy ra, bạn có thể vui mừng trong tình yêu thương, sự khôn ngoan, quyền năng và sự thành tín của Đức Chúa Trời. Chúa Giê-su phán, *"Ngày đó, hãy vui vẻ, nhảy nhót và mừng rỡ, vì phần thưởng các người trên trời sẽ lớn lắm; bởi tổ phụ họ cũng đối đãi các đấng tiên tri dường ấy"* (Lu-ca 6:23).

Chúng ta cũng có thể vui mừng vì biết rằng Đức Chúa Trời cùng chia sẻ nỗi đau với chúng ta! Chúng ta không phục vụ một Đức Chúa Trời xa cách và không quan tâm, Đấng chỉ nói những lời khích lệ bên lề. Trái lại, Ngài bước vào và chịu khổ với chúng ta. Chúa Giê-su đã làm việc đó trong sự Nhập Thể, và Thánh Linh Ngài đang làm việc đó trong lòng chúng ta ngay bây giờ! Ngài sẽ không bao giờ để chúng ta một mình.

Không đầu hàng. Hãy nhẫn nại và kiên tâm. Kinh Thánh chép, *"Sự thử thách đức tin anh em sanh ra sự nhịn nhục. Nhưng sự nhịn nhục phải làm trọn việc nó, hầu cho chính mình anh em cũng trọn lành toàn vẹn, không thiếu thốn chút nào"* (Gia-cơ 1:3-4).

Xây dựng nhân cách là một tiến trình chậm chạp. Bất cứ khi nào chúng ta cố tránh né hoặc thoát khỏi những khó khăn trong cuộc sống, chúng ta đã làm rối cả tiến trình, trì hoãn sự tăng trưởng của mình, và chắc sẽ kết thúc với một nỗi đau còn lớn hơn-nỗi đau thường theo sau sự khước từ và tránh né. Khi bạn hiểu về những hệ quả đời đời của sự phát triển nhân cách, bạn sẽ ít cầu nguyện những lời *"Xin yên ủi con"* hơn (*"Xin giúp con thấy tốt hơn"*) và thay vào đó là những lời cầu xin *"Hãy biến đổi con"* (*"Hãy dùng điều này để khiến con trở nên giống Ngài càng hơn"*).

Bạn biết rằng mình đang trưởng thành khi bạn bắt đầu nhận thấy bàn tay của Đức Chúa Trời trong những hoàn cảnh thành linh, trở ngại, và có vẻ như vô nghĩa trong cuộc sống.

Nếu hiện nay bạn đang có nan đề, đừng hỏi, *"Tại sao lại là tôi?"* Thay vào đó, hãy hỏi, *"Ngài muốn con học điều gì?"* Và rồi tin cậy nơi Đức Chúa Trời đồng thời tiếp tục làm điều đúng. *"Vì anh em cần phải nhịn nhục, hầu cho khi đã làm theo ý muốn Đức Chúa Trời rồi, thì được như lời đã hứa cho mình"* (Hê-bơ-rơ 10:36). Đừng đầu hàng-hãy lớn lên!

Suy Nghĩ Về Mục Đích Của Tôi

Vấn Đề Suy Nghĩ: Có một mục đích đằng sau mỗi nan đề.

Câu Gốc: "Vả, chúng ta biết rằng mọi sự hiệp lại làm ích cho kẻ yêu mến Đức Chúa Trời, tức là cho kẻ được gọi theo ý muốn Ngài đã định." Rô-ma 8:28

Câu Hỏi Suy Gẫm: Nan đề nào trong cuộc đời khiến tôi tăng trưởng nhiều nhất?

Ngày 26: Tăng Trưởng Qua Sự Cám Đồ

Phước cho người nào gặp cám dỗ mà không làm điều quấy, vì về sau người sẽ nhận phần thưởng mình là mả triều thiên của sự sống mà Đức Chúa Trời đã hứa ban cho những ai yêu mến Ngài. (Gia-cơ 1:12 bản LB-ND)

Những cám dỗ chính là các giáo sư thần học của tôi. (Martin Luther)

Mọi cám dỗ đều là một cơ hội để làm điều đúng.

Trên con đường dẫn đến sự trưởng thành thuộc linh, ngay cả sự cám dỗ cũng trở thành hòn đá nâng bước thay vì hòn đá vấp chân hề bạn nhận thức rằng đó là một cơ hội để làm điều đúng thay vì điều sai. Cám dỗ chỉ đơn giản là mang đến một lựa chọn. Sự cám dỗ là vũ khí chính của Sa-tan nhằm tiêu diệt bạn, nhưng Đức Chúa Trời lại muốn dùng nó để phát triển bạn. Mỗi khi bạn lựa chọn làm điều tốt thay vì phạm tội, bạn đang lớn lên trong nhân cách của Đấng Christ.

Để hiểu rõ việc này, trước hết bạn cần phải xác định những phẩm chất trong nhân cách của Đức Chúa Giê-su. Một trong những mô tả chính xác nhất về nhân cách của Ngài là chín trái Thánh Linh: ***"Nhưng trái của Thánh Linh, ấy là lòng yêu thương, sự vui mừng, bình an, nhịn nhục, nhân từ, hiền lành, trung tín, mềm mại, tiết độ: không có luật pháp nào cấm các sự đó"*** (Ga-la-ti 5:22-23).

Chín phẩm chất này là sự khai triển của Đại Mạng Lệnh và là một miêu tả thật đẹp đẽ về Đức Chúa Giê-su Christ. Chúa Giê-su là tình yêu thương, sự vui mừng, bình an, nhịn nhục, nhân từ, hiền lành, trung tín, mềm mại, tiết độ trọn vẹn, tất cả trong một con người Giê-su. Có được bông trái của Thánh Linh tức là giống Đấng Christ.

Vậy thì làm sao để Thánh Linh sản sinh chín trái này trong cuộc đời bạn? Ngài có tạo chúng ra ngay tức thì không? Có phải một ngày nào đó bạn thức dậy và thành linh nhận được đầy đủ các phẩm chất này cách trọn vẹn không? Không. Bông trái luôn luôn lớn lên và chín muồi cách chậm chạp.

Câu tiếp theo đây là một trong những lẽ thật thuộc linh quan trọng nhất mà bạn từng học: Đức Chúa Trời phát triển bông trái của Thánh Linh trong cuộc đời bạn bằng cách cho phép bạn trải qua những hoàn cảnh trong đó bạn bị cám dỗ để làm ngược lại các phẩm chất kia! Sự phát triển nhân cách luôn bao hàm một lựa chọn, và sự cám dỗ đem lại lựa chọn đó.

Chẳng hạn, Đức Chúa Trời dạy chúng ta yêu thương bằng cách đặt để một số người không đáng yêu xung quanh chúng ta. Bạn chẳng cần tới nhân cách để yêu những người đáng yêu và đang yêu bạn. Đức Chúa Trời dạy chúng ta về sự vui mừng thật trong chốn buồn thảm, khi chúng ta chạy đến với Ngài. Hạnh phúc phụ thuộc vào những hoàn cảnh bên ngoài, nhưng niềm vui thì đặt nền tảng trên mối quan hệ của bạn với Đức Chúa Trời.

Đức Chúa Trời xây dựng sự bình an thật trong lòng chúng ta, không phải bằng cách khiến cho mọi sự diễn ra đúng theo điều chúng ta muốn, bèn là bằng cách cho phép chúng ta gặp những hỗn loạn và hoang mang. Bất cứ ai cũng có thể thấy bình yên khi nhìn xem cảnh hoàng hôn xinh đẹp hoặc khi đang nghỉ ngơi giữa kỳ hè. Chúng ta học được sự bình an thật khi quyết định tin cậy Đức Chúa Trời trong những hoàn cảnh mà chúng ta bị cám dỗ để lo lắng hay sợ hãi. Cũng vậy, sự nhịn nhục hình thành trong những hoàn cảnh mà chúng ta buộc phải chờ đợi và bị cám dỗ để nổi giận hoặc bùng nổ!

Đức Chúa Trời dùng hoàn cảnh trái ngược với từng bông trái để chúng ta lựa chọn. Bạn không thể công bố điều tốt nếu chưa từng bị cám dỗ để làm điều xấu. Bạn không thể tuyên bố mình trung tín nếu chưa bao giờ có cơ hội để thất tín. Sự chính trực hình thành qua việc chiến thắng cám dỗ làm điều không ngay thẳng; sự khiêm nhường gia tăng khi chúng ta từ chối kiêu ngạo; và sự nhịn nhục phát triển mỗi khi bạn khước từ cám dỗ đầu hàng. Mỗi lần bạn đánh bại một cám dỗ, bạn trở nên giống Chúa Giê-su hơn!

Cám Dỗ Tác Động Như Thế Nào

Thật hữu ích khi biết rằng chúng ta hoàn toàn có thể đoán trước về Sa-tan. Hắn dùng cùng một chiến lược và mưu mẹo kể từ buổi Sáng Thế. Mọi cám dỗ đều đến theo một kiểu. Đó là lý do tại sao Phao-lô nói, "*Chúng ta chẳng phải là không biết mưu chước của nó*" (II Cô-rinh-tô 2:11). Nhờ Kinh Thánh, chúng ta biết rằng sự cám dỗ theo sau một tiến trình có bốn bước mà Sa-tan đã dùng để cám dỗ A-đam, Ê-va và cả Chúa Giê-su.

Trong bước thứ nhất, Sa-tan xác định một *mong muốn* trong lòng bạn. Đó có thể là một mong muốn tội lỗi, chẳng hạn như muốn trả thù hoặc điều khiển những người khác, hay đó cũng có thể là một mong muốn hợp lý, bình thường, chẳng hạn như mong muốn được yêu thương và coi trọng hoặc khoái lạc. Sự cám dỗ bắt đầu khi Sa-tan đề nghị (bằng một suy nghĩ) bạn chiều theo mong muốn xấu xa hoặc thỏa đáp một mong muốn hợp lý nhưng không đúng lúc hoặc không đúng cách. Hãy luôn luôn cảnh giác trước những con đường tắt. Chúng thường là cám dỗ! Sa-tan thì thâm, "Mình xứng đáng mà! Mình phải có nó ngay! Chắc nó sẽ thú vị... dễ chịu... hoặc khiến mình thấy thoải mái hơn."

Chúng ta nghĩ rằng sự cám dỗ nằm *xung quanh* chúng ta, nhưng Đức Chúa Trời phán rằng nó bắt đầu từ *bên trong*. Nếu bạn không có một khao khát bên trong, cám dỗ không thể thu hút bạn được. Sự cám dỗ luôn bắt đầu trong tâm trí của bạn chứ không phải trong các hoàn cảnh. Chúa Giê-su phán, "*Vì thật là tự trong, tự lòng người mà ra những ác tưởng, sự dâm dục, trộm cướp, giết người, tà dâm, tham lam, hung ác, gian dối, hoang đàng, con mắt ganh ghét, lòng ghen, kiêu ngạo, điên cuồng*" (Mác 7:21-23). Gia-cơ nói với chúng ta rằng có cả "*một đạo quân dục vọng bên trong anh em*" (Gia-cơ 4:1 bản LB-ND).

Bước thứ hai là nghi ngờ. Sa-tan cố gắng khiến bạn nghi ngờ những gì Đức Chúa Trời đã phán về tội lỗi: Điều này có thật là sai không? Thật ra Chúa có bảo là đừng làm như vậy không? Phải chăng Chúa chỉ cấm việc này đối với một số người ở vào một thời điểm khác? Chúa không muốn mình vui sao? Kinh Thánh cảnh báo rằng, "*Hỡi anh em, hãy giữ lấy, kẻo ai trong anh em có lòng dữ và chẳng tin mà trái bỏ Đức Chúa Trời hằng sống chẳng*" (Ê-sai 3:12).

Bước thứ ba là lừa dối. Sa-tan không thể nói lẽ thật và hắn được gọi là "cha của sự nói dối."^[1] Bất cứ điều gì hắn nói với bạn hoặc là dối trá hoặc chỉ có một nửa sự thật. Sa-tan chen lời dối trá của hắn vào để thế chỗ cho điều Đức Chúa Trời đã phán trong Lời Ngài. Sa-tan nói, "Người sẽ không chết đâu. Người sẽ trở nên khôn ngoan hơn, giống như Đức Chúa Trời. Người có thể thoát được mà. Sẽ không có ai khác biết đâu. Nó sẽ giải quyết vấn đề của người. Ngoài ra, mọi người khác đều làm như thế mà."

Đây chỉ là một tội nhỏ thôi." Nhưng một tội nhỏ cũng giống như bào thai mới: Cuối cùng thì nó cũng sẽ lộ ra.

Bước thứ tư là bất tuân. Cuối cùng bạn sẽ hành động theo suy nghĩ trong tâm trí của mình. Điều lúc mới bắt đầu chỉ là một ý tưởng, giờ đã thành hành động. Bạn nhượng bộ trước bất cứ điều gì khiến bạn chú ý. Bạn tin nơi những lời dối trá của Sa-tan và rơi vào cái bẫy mà Gia-cơ đã cảnh báo rằng: *"Nhưng mỗi người bị cám dỗ khi mắc tư dục xui giục mình. Đoạn, lòng tư dục cưu mang, sanh ra tội ác; tội ác đã trọn, sanh ra sự chết. Hỡi anh em yêu dấu, chớ tự dối mình"* (Gia-cơ 1:14-16).

Chiến Thắng Cám Dỗ

Hiểu về cách cám dỗ tác động tự bản thân nó là một việc hữu ích, nhưng cũng có những bước mà bạn phải theo để chiến thắng nó.

Đừng để bị dọa dẫm. Nhiều Cơ-độc nhân ngày nay sợ hãi và mất tinh thần trước những ý tưởng cám dỗ, thấy mặc cảm tội lỗi vì họ không "vượt qua" được cám dỗ. Họ thấy xấu hổ chỉ vì bị cám dỗ. Đây là một hiểu lầm về sự trưởng thành. Bạn sẽ không bao giờ tránh được cám dỗ.

Trên một phương diện, bạn có thể xem cám dỗ là lời thăm hỏi. Sa-tan không cần phải cám dỗ những người đã làm theo ý muốn xấu xa của hắn; họ đã thuộc về hắn rồi. Cám dỗ là một dấu hiệu cho thấy rằng Sa-tan ghét bạn, chứ không phải là một dấu hiệu của sự yếu đuối hay đam mê trần gian. Nó cũng là một việc bình thường khi làm người và sống trong một thế giới sa ngã. Đừng ngạc nhiên hoặc bị sốc hay chán nản vì nó. Hãy ý thức về tính không thể tránh được của cám dỗ; bạn sẽ không bao giờ có thể hoàn toàn tránh được cám dỗ. Kinh Thánh chép, *"Những sự cám dỗ đến cho anh em, chẳng có sự nào quá sức loài người. Đức Chúa Trời là thành tín, Ngài chẳng hề cho anh em bị cám dỗ quá sức mình đâu; nhưng trong sự cám dỗ, Ngài cũng mở đường cho ra khỏi, để anh em có thể chịu được"* (I Cô-rinh-tô 10:13).

Gặp cám dỗ không phải là một tội. Chúa Giê-su đã gặp cám dỗ nhưng Ngài không bao giờ phạm tội.^[ii] Sự cám dỗ chỉ trở thành tội lỗi khi bạn làm theo nó. Martin Luther đã nói, *"Bạn không thể cấm chim bay ngang đầu mình, nhưng bạn có thể ngăn chúng làm tổ trên đầu bạn."* Bạn không thể ngăn ma quỷ gieo vào lòng bạn các ý tưởng, nhưng bạn có thể quyết định không nghe hay hành động theo chúng.

Chẳng hạn, có nhiều người không phân biệt được sự thu hút về giới tính và sự gợi cảm hay ham muốn xác thịt. Chúng không giống nhau. Đức Chúa Trời tạo dựng mỗi người trong chúng ta là một hữu thể có giới tính, và điều đó là tốt lành. Sự thu hút hay gợi cảm là điều rất tự nhiên, tự phát, là những phản ứng trước vẻ đẹp cơ thể do Đức Chúa Trời tạo ra, trong khi đó sự tham dục là một hành động có chủ tâm của ý chí. Tham dục là một lựa chọn trong tâm trí liên quan đến điều bạn muốn làm với thân thể của mình. Bạn có thể bị thu hút hay thậm chí gợi cảm mà không phạm tội ham muốn. Nhiều người, đặc biệt là những người đàn ông Cơ-độc, thấy mặc cảm tội lỗi khi những hormone sinh dục, mà Đức Chúa Trời tạo dựng, của họ hoạt động. Khi họ tự động chú ý đến một người phụ nữ thu hút, họ cho rằng đó là sự tham dục và cảm thấy xấu hổ đồng thời tự kết tội mình. Nhưng sự thu hút không phải là ham muốn miễn là bạn đừng quá chăm chú vào nó.

Thật ra, bạn càng gần Đức Chúa Trời bao nhiêu, Sa-tan càng cố gắng cám dỗ bạn bấy nhiêu. Giây phút bạn trở thành con của Đức Chúa Trời, Sa-tan, giống như một kẻ cướp đánh người, lập ra một "cam kết" về bạn. Bạn trở thành kẻ thù của hắn, và hắn lên kế hoạch để đánh đổ bạn.

Thỉnh thoảng, trong lúc cầu nguyện, Sa-tan sẽ gieo vào lòng bạn một suy nghĩ kỳ dị hoặc xấu xa chỉ để khiến bạn phân tâm và làm bạn xấu hổ. Đừng sợ hãi hay xấu hổ vì điều này, nhưng hãy ý thức rằng Sa-

tan run sợ khi bạn cầu nguyện và hấn sẽ cố làm mọi chuyện để ngăn trở. Thay vì tự kết tội mình rằng, "Sao tôi lại có một ý nghĩ như thế chứ?" hãy xem nó như là tác động gây nhiễu của Sa-tan và lập tức tập trung trở lại Đức Chúa Trời.

Tìm hiểu về cách bạn hay bị cám dỗ nhất và chuẩn bị sẵn sàng. Có một số tình huống khiến bạn dễ sa vào cám dỗ hơn là các tình huống khác. Có một số hoàn cảnh sẽ khiến bạn gần như vấp chân ngay lập tức, trong khi những hoàn cảnh khác thường không khiến bạn bận tâm lắm. Các hoàn cảnh này đặc biệt phù hợp với những yếu đuối của bạn, và bạn cần phải xác định được chúng vì Sa-tan chắc chắn biết rõ! Hấn biết *chính xác* điều gì dễ khiến bạn vấp ngã nhất, và hấn liên tục tìm cách đưa bạn vào các hoàn cảnh này. Phi-e-rơ cảnh báo, *"Hãy tiết độ và tỉnh thức: kẻ thù nghịch anh em là ma quỷ, như sư tử rống, đi rình mò chung quanh anh em, tìm kiếm người nào nó có thể nuốt được"* (I Phi-e-rơ 5:8).

Hãy tự hỏi bạn, "Tôi bị cám dỗ nhiều nhất khi nào? Ngày nào trong tuần? Giờ nào trong ngày?" Hãy hỏi, "Tôi bị cám dỗ nhiều nhất ở đâu? Lúc làm việc? Khi ở nhà? Lúc ở nhà người hàng xóm? Trong sân thể thao? Ngoài phi trường hay trong khách sạn?"

Hãy hỏi, "Ai ở với tôi khi tôi bị cám dỗ nhiều nhất? Những người bạn? Các đồng nghiệp? Một đám đông những người lạ? Khi ở một mình?" Cũng hãy hỏi, "Tôi thường cảm thấy như thế nào khi mình bị cám dỗ nhiều nhất?" Đó có thể là lúc bạn mệt mỏi, cô đơn, chán nản, thất vọng hay bị căng thẳng. Đó có thể là lúc bạn gặp đau đớn, nóng giận, lo lắng, sau khi được thành công lớn hoặc một trải nghiệm thuộc linh.

Bạn cần phải xác định cách bạn thường gặp cám dỗ nhất và rồi chuẩn bị để tránh những tình huống đó càng nhiều càng tốt. Kinh Thánh nói rằng chúng ta phải chuẩn bị và đối đầu với cám dỗ. [iii] Phao-lô nói, *"Đừng cho ma quỷ nhân dịp"* (Ê-phê-sô 4:27). Kế hoạch khôn ngoan làm giảm cám dỗ. Hãy làm theo lời khuyên trong Châm Ngôn: *"Hãy cẩn thận lên kế hoạch điều con làm... Hãy tránh điều ác và bước thẳng tới. Đừng rời khỏi con đường chánh trực"* (Châm Ngôn 4:26-27 bản TEV-ND). *"Đạo của người ngay thẳng, ấy là lìa bỏ sự ác; ai canh giữ tánh nết mình giữ lấy linh hồn mình"* (Châm Ngôn 16:17).

Cầu xin Đức Chúa Trời giúp đỡ. Thiên đàng là đường dây nóng 24/24. Đức Chúa Trời muốn bạn cầu xin Ngài giúp đỡ bạn thắng hơn cám dỗ. Ngài phán, *"Trong ngày gian truân hãy kêu cầu cùng ta: Ta sẽ giải cứu ngươi, và ngươi sẽ ngợi khen ta"* (Thi Thiên 50:15).

Tôi gọi đây là lời cầu nguyện "sóng ngắn" vì nó nhanh và đến đúng chỗ: Cứu với! SOS! Cấp cứu! Khi cám dỗ tấn công, bạn không có thời gian để nói chuyện dài dòng với Đức Chúa Trời; bạn chỉ kịp kêu lên mà thôi. Đa-vít, Đa-ni-ên, Phi-e-rơ, Phao-lô và hàng triệu người khác đã cầu nguyện như thế trong lúc gặp rắc rối.

Kinh Thánh bảo đảm rằng mỗi khi bạn kêu cầu giúp đỡ thì sẽ được nhậm vì Đức Chúa Giê-su đồng cảm với sự tranh chiến của chúng ta. Ngài cũng đã đối diện với những cám dỗ mà chúng ta đối diện. Ngài *"cảm thông mọi yếu đuối của chúng ta, vì Ngài cũng đã gặp phải những thử thách mà chúng ta gặp, song Ngài chẳng hề phạm tội"* (Ê-bê-rơ 4:15).

Nếu Đức Chúa Trời đang chờ đợi để giúp chúng ta đánh bại sự cám dỗ, tại sao chúng ta không chạy đến với Ngài thường xuyên hơn? Chân thành mà nói, nhiều khi chúng ta không muốn được giúp đỡ! Chúng ta muốn chịu theo sự cám dỗ dù biết rằng nó sai. Ngay lúc đó chúng ta nghĩ rằng chúng ta biết điều gì là tốt nhất cho mình, nhiều hơn cả điều Chúa biết. Vào những lúc khác, chúng ta ngại cầu xin Đức Chúa Trời giúp đỡ vì chúng ta cứ chịu theo sự cám dỗ đó hết lần này đến lần khác. Nhưng Đức Chúa Trời chẳng bao giờ bực bội, chán nản, hay thiếu kiên nhẫn khi chúng ta cứ chạy trở lại với Ngài.

Ngài chép, *"Vậy, chúng ta hãy vững lòng đến gần ngôi ơn phước, hầu cho được thương xót và tìm được ơn để giúp chúng ta trong thì giờ có cần dùng"* (Hê-bơ-rơ 4:16).

Tình yêu thương của Đức Chúa Trời là đời đời, và sự nhẫn nại của Ngài là mãi mãi. Nếu bạn có kêu cầu Đức Chúa Trời giúp đỡ đến hai trăm lần một ngày để chiến thắng một cám dỗ nào đó, Ngài sẽ vẫn nóng lòng thương xót mà ban ơn, cho nên hãy can đảm chạy đến với Ngài. Hãy xin Ngài ban cho bạn năng lực để làm điều đúng và rồi mong đợi Ngài sẽ ban cho.

Những cám dỗ khiến chúng ta lệ thuộc vào Đức Chúa Trời. Cũng giống như bộ rễ đâm sâu hơn vào đất khi gió thổi mạnh vào cây, mỗi khi bạn đứng lên chống lại một cám dỗ, bạn sẽ trở nên giống Đức Chúa Giê-su Christ hơn. Khi bạn vấp ngã (là điều mà chắc chắn bạn sẽ bị), thì không có nghĩa là mọi sự đã chấm dứt. Thay vì chịu theo hay đầu hàng cám dỗ, hãy nhìn lên Đức Chúa Trời, trông đợi Ngài giúp bạn và hãy nhớ rằng phần thưởng đang chờ đợi bạn: *"Phước cho người bị cám dỗ; vì lúc đã chịu nổi sự thử thách rồi, thì sẽ lãnh mảo triều thiên của sự sống mà Đức Chúa Trời đã hứa cho kẻ kính mến Ngài"* (Gia-cơ 1:12).

Suy Nghĩ Về Mục Đích Của Tôi

Vấn Đề Suy Nghĩ: Mỗi cám dỗ là một cơ hội để làm điều tốt.

Câu Gốc: "Phước cho người bị cám dỗ; vì lúc đã chịu nổi sự thử thách rồi, thì sẽ lãnh mảo triều thiên của sự sống mà Đức Chúa Trời đã hứa cho kẻ kính mến Ngài." Gia-cơ 1:12

Câu Hỏi Suy Gẫm: Khi chiến thắng được sự cám dỗ thường phải đối diện nhất, tôi xây dựng phẩm chất nào của Đấng Christ?

Ngày 27: Đánh Bại Cám Dỗ

*Hãy tránh khỏi tình dục trai trẻ, mà tìm những điều công bình, đức tin, yêu thương,
hòa thuận với kẻ lấy lòng tinh sạch kêu cầu Chúa.
(II Ti-mô-thê 2:22)*

*Những sự cám dỗ đến cho anh em, chẳng có sự nào quá sức loài người. Đức Chúa Trời là thành
tín, Ngài chẳng hề cho anh em bị cám dỗ quá sức mình đâu; nhưng trong sự cám dỗ, Ngài cũng mở
đàng cho ra khỏi, để anh em có thể chịu được.
(I Cô-rinh-tô 10:13)*

Luôn luôn có một đường thoát.

Có thể đôi lúc bạn cảm thấy rằng sự cám dỗ quá mạnh mẽ đối với bạn, nhưng đó là lời dối trá của Satan. Đức Chúa Trời đã hứa rằng Ngài sẽ không để cho cám dỗ đến với bạn nhiều hơn điều Ngài đã đặt để trong bạn nhằm đối đầu với nó. Ngài sẽ không cho phép bất cứ sự cám dỗ nào mà bạn không thể vượt qua được. Tuy nhiên, bạn cũng phải làm phần việc của mình bằng cách rèn luyện bốn điều mà Kinh Thánh dạy để đối đầu với cám dỗ.

Hãy tái tập trung sự chú ý của bạn vào một điều khác. Có thể bạn sẽ ngạc nhiên khi biết rằng trong Kinh Thánh không có chỗ nào bảo chúng ta "chống lại cám dỗ." Kinh Thánh bảo chúng ta phải "chống trả ma quỷ," [i] và điều đó khác rất xa, tôi sẽ giải thích sau. Trái lại, chúng ta được khuyên là phải tái tập trung sự chú ý của mình vì một ý tưởng chống cự không có tác dụng gì. Nó chỉ làm tăng thêm sự chú ý của chúng ta vào điều sai trái, và càng thấy nó quyến rũ hơn. Để tôi giải thích:

Mỗi khi bạn cố gắng ngăn chặn một ý tưởng nào đó trong tâm trí mình, bạn khiến nó đi sâu vào trí nhớ hơn. Chống cự lại nó tức là càng làm cho nó trở nên thuyết phục hơn. Bất cứ điều gì bạn chống lại đều trở nên bền bỉ hơn. Điều này đặc biệt đúng đối với sự cám dỗ. Bạn không đánh bại cám dỗ bằng cách chống lại cảm xúc về nó. Bạn càng chống lại một cảm xúc bao nhiêu, thì nó càng chiếm ngự và điều khiển bạn bấy nhiêu. Bạn làm cho nó mạnh thêm mỗi khi nghĩ tới nó.

Vì cám dỗ luôn luôn bắt đầu bằng một ý tưởng, nên cách nhanh nhất để vô hiệu hóa sự quyến rũ của nó là chú ý vào một chuyện khác. Đừng chống lại tư tưởng, hãy đổi kênh trong tâm trí bạn và tập trung vào một ý tưởng khác. Đây là bước đầu tiên để đánh bại cám dỗ.

Trận chiến chống tội lỗi thành hay bại là ở trong tâm trí của bạn. Bạn chú ý vào điều gì thì nó sẽ nắm lấy bạn. Đó là lý do tại sao Gióp nói, *"Tôi đã có lập ước với mắt tôi; Vậy, làm sao tôi còn dám nhìn người nữ đồng trinh?"* (Gióp 31:1). Và Đa-vít cầu nguyện, *"Xin hãy giữ con khỏi chú ý vào những điều vô giá trị"* (Thi Thiên 119:3a bản TEV-ND).

Bạn có bao giờ xem quảng cáo đồ ăn trên truyền hình và thỉnh linh cảm thấy đói bụng chưa? Bạn có bao giờ nghe một người ho và lập tức cảm thấy cần phải làm thông cổ mình không? Bạn có bao giờ thấy một người ngáp và rồi cũng muốn ngáp theo không? (Có thể đọc tới đây bạn cũng đã ngáp rồi!) Đó là sức mạnh của sự gợi ý. Theo lẽ tự nhiên, chúng ta thường hướng tới điều gì chúng ta chú ý vào. Bạn càng nghĩ nhiều về một điều gì đó, thì nó càng nắm giữ bạn chặt hơn.

Đó là lý do tại sao việc lặp đi lặp lại "Tôi phải ăn ít lại... hay phải bỏ thuốc... hoặc không ham muốn nữa" là một chiến lược tự làm cho mình thất bại. Nó cứ khiến bạn tập trung vào điều bạn không muốn. Chuyện đó cũng giống như là, "Tôi sẽ chẳng bao giờ làm điều mà mẹ tôi đã làm." Chính bạn đang lặp lại nó đó.

Hầu hết những chế độ ăn kiêng không có hiệu quả vì chúng cứ khiến bạn nghĩ đến thức ăn hoài, bảo đảm là bạn sẽ thấy đói bụng. Cũng vậy, một phát ngôn viên mà cứ lặp đi lặp lại với mình, "Đừng hồi hộp!" thì đang đẩy mình vào chỗ hồi hộp! Thay vào đó cô ta nên tập trung vào bất cứ việc gì khác ngoại trừ những cảm xúc của mình-tập trung vào Chúa, vào tầm quan trọng của bài phát biểu, hoặc nhu cầu của những người nghe.

Sự cảm dỗ bắt đầu bằng cách thu hút sự chú ý của bạn. Điều gì khiến bạn chú ý sẽ gọi lên những tình cảm. Rồi những tình cảm của bạn sẽ thúc đẩy hành vi, và bạn hành động theo điều bạn cảm nhận. Bạn càng tập trung vào việc "Tôi không muốn làm chuyện này" bao nhiêu, thì nó càng lôi kéo bạn vào bẫy của mình bấy nhiêu.

Phớt lờ sự cảm dỗ hiệu quả hơn nhiều so với việc chống lại nó. Một khi tâm trí của bạn hướng tới một điều khác, cảm dỗ không còn tác dụng nữa. Cho nên, khi cảm dỗ gọi điện đến cho bạn, đừng tranh luận với nó, hãy gác máy!

Đôi lúc đòi hỏi bạn phải rời khỏi hoàn cảnh cảm dỗ. Đây là lúc mà bỏ chạy là điều tốt. Hãy đứng dậy và tắt TV. Hãy bước ra khỏi nhóm người đang nói hành. Hãy rời bỏ rạp phim khi chưa xem hết. Để tránh bị chích, hãy lánh xa lũ ong. Hãy làm bất cứ việc gì có thể để hướng sự chú ý của bạn vào một việc khác.

Trên phương diện thuộc linh, tâm trí của bạn là nơi dễ tổn thương nhất. Để giảm cảm dỗ, hãy làm đầy tâm trí bạn bằng Lời của Đức Chúa Trời và các ý tưởng tốt lành khác. Bạn đánh bại các ác tưởng bằng cách suy nghĩ đến một điều gì đó tốt hơn. Đây là nguyên tắc của sự thay thế. Bạn chiến thắng điều ác bằng điều thiện. [iii] Sa-tan không thể lôi kéo sự chú ý khi tâm trí của bạn bận rộn nghĩ tới một việc khác. Đó là lý do tại sao Kinh Thánh thường bảo chúng ta phải giữ cho tâm trí mình tập trung: *"Hãy suy nghĩ đến Đức Chúa Giê-su"* (Ê-sê-ơ-rơ 3:1 bản NIV-ND). *"Hãy luôn nghĩ về Đức Chúa Giê-su Christ"* (II Ti-mô-thê 2:8 bản GW-ND).

"Rốt lại, hỡi anh em, phàm điều chi chân thật, điều chi đáng tôn, điều chi công bình, điều chi thánh sạch, điều chi đáng yêu chuộng, điều chi có tiếng tốt, điều chi có nhân đức đáng khen, thì anh em phải nghĩ đến" (Phi-líp 4:8).

Nếu bạn thật sự muốn đánh bại cảm dỗ, bạn phải sắp đặt lại tâm trí của mình và giám sát luồng thông tin đưa vào. Con người khôn ngoan nhất từng sống trên đời đã cảnh báo, *"Khá cẩn thận về cách con suy nghĩ; các tư tưởng sẽ định hình cuộc đời con"* (Châm Ngôn 4:23 bản TEV-ND). Đừng để cho rác rưởi tự động chen vào trong tâm trí bạn. Hãy lựa chọn. Hãy cẩn thận lựa chọn điều bạn suy nghĩ đến. Hãy làm theo gương của Phao-lô, *"Bắt hết các ý tưởng làm tôi vâng phục Đấng Christ"* (II Cô-rinh-tô 10:5). Việc này cần cả đời để rèn luyện, nhưng với sự giúp đỡ của Thánh Linh, bạn có thể lập trình lại cho cách suy nghĩ của mình.

Chia sẻ tranh chiến với một người bạn tin kính hay một nhóm hỗ trợ. Bạn không cần phải truyền thanh cho cả thế gian, nhưng bạn cần ít nhất một người chân thật chia sẻ những tranh chiến của bạn. Kinh Thánh chép rằng, *"Hai người hơn một, vì họ sẽ được công giá tốt về công việc mình. Nếu người này sa ngã, thì người kia sẽ đỡ bạn mình lên; nhưng khôn thay cho kẻ ở một mình mà sa ngã, không có ai đỡ mình lên"* (Truyền Đạo 4:9-10).

Tôi muốn nói rõ điểm này: Nếu bạn thất bại trong trận chiến chống lại một thói quen xấu cứng đầu, một sự nghiện ngập hay một cảm dỗ, và bạn bị mắc kẹt trong vòng tròn mặc-cảm-thất-bại-vì-không-làm-được-điều-tốt, thì tự bản thân bạn không thể làm cho mình khá hơn được! Bạn cần sự giúp đỡ của người khác. Có một số cảm dỗ chỉ có thể vượt qua được khi có người giúp đỡ, cầu thay, khích lệ và xem trọng bạn.

Trong kế hoạch của Đức Chúa Trời cho sự tăng trưởng và tự do của bạn có cả những Cơ-đốc nhân khác nữa. Mỗi thông công đáng tin cậy và chân thật là liều thuốc giải cho sự tranh chiến đơn độc chống lại những tội lỗi không hề lay chuyển. Đức Chúa Trời phán rằng đó là cách duy nhất để bạn được tự do: *"Vậy, hãy xưng tội cùng nhau, và cầu nguyện cho nhau, hầu cho anh em được lành bệnh: người công bình lấy lòng sốt sắng cầu nguyện, thật có linh nghiệm nhiều"* (Gia-cơ 5:16).

Bạn có thực sự muốn được thoát khỏi sự cảm dỗ dai dẳng cứ làm bạn vấp phạm hết lần này tới lần khác không? Giải pháp của Đức Chúa Trời rất rõ ràng: Đừng trấn áp nó; hãy xưng nó ra! Đừng che đậy nó; hãy phơi bày ra! Bày tỏ cảm nhận của bạn là khởi điểm cho sự chữa lành.

Che giấu nỗi đau của bạn chỉ làm cho nó thêm trầm trọng mà thôi. Những nan đề phát triển trong bóng tối và ngày càng lớn hơn, nhưng khi đem phơi bày ra ánh sáng của lẽ thật, chúng sẽ tiêu biến đi. Bạn cũng bệnh hoạn giống như những bí mật của mình vậy. Cho nên, hãy tháo mặt nạ xuống, đừng làm ra vẻ bạn là hoàn hảo, và hãy bước đi cách tự do.

Tại Hội Thánh Saddleback, chúng tôi đã chứng kiến quyền năng lớn lao của nguyên tắc chặt đứt sự trói buộc của những ham mê tưởng chừng như vô vọng và những cảm dỗ dai dẳng thông qua một chương trình mà chúng tôi gọi là Phục Hồi. Đó là một tiến trình phục hồi gồm tám bước, dựa trên Kinh Thánh, đặt nền tảng trên các phước lành của Chúa Giê-su và xây dựng xung quanh các nhóm nhỏ hỗ trợ. Trong mười năm qua, hơn 5,000 đời sống đã được giải thoát khỏi mọi loại thói quen, đau đớn và nghiện ngập. Ngày nay, chương trình này đã được áp dụng trong hàng ngàn Hội Thánh. Tôi mạnh mẽ đề nghị bạn áp dụng nó cho Hội Thánh của mình (xem phụ lục 2).

Sa-tan muốn bạn nghĩ rằng tội lỗi và cảm dỗ của bạn là độc nhất cho nên bạn phải giữ bí mật. Sự thật là tất cả chúng ta đều đang ở trên cùng một con thuyền. Tất cả chúng ta đều gặp phải những cảm dỗ giống nhau, [\[iii\]](#) và *"mọi người đều đã phạm tội"* (Rô-ma 3:23). Hàng triệu người đã cảm nhận điều bạn đang cảm nhận và cũng đã đối diện với cùng những tranh chiến mà bạn đang đối diện ngay bây giờ.

Lý do khiến chúng ta che giấu những sai lầm của mình chính là lòng kiêu ngạo. Chúng ta muốn những người khác nghĩ rằng mọi sự trong cuộc sống của chúng ta "đang ở trong tầm kiểm soát." Sự thật là bất cứ điều gì bạn không thể nói đến thì đều đã *vượt tầm kiểm soát* của cuộc đời bạn: những nan đề về tài chánh, hôn nhân, con cái, tư tưởng, tính dục, các thói quen kín nhiệm, hay bất cứ việc gì khác. Nếu bạn có thể tự mình giải quyết nó, thì bạn đã làm rồi. Nhưng bạn không thể. Sức mạnh ý chí và giải pháp cá nhân là không đủ.

Một số nan đề rất thâm sâu, quen thuộc và lớn đến nỗi bạn không thể tự mình giải quyết. Bạn cần một nhóm nhỏ hay một người bạn có trách nhiệm sẵn sàng khích lệ, hỗ trợ, cầu thay, yêu thương và nâng đỡ bạn. Khi đó, bạn cũng có thể đối với họ như vậy.

Bất cứ khi nào có ai đó giải bày với tôi rằng, "Tôi chưa hề nói chuyện này với ai cả, cho tới bây giờ," tôi rất hứng thú lắng nghe người đó vì tôi biết họ hẳn đã kinh nghiệm sự giải thoát lớn. Cái van áp lực sẽ được mở ra, và đó là lần đầu tiên họ nhìn thấy một tia hy vọng cho tương lai của mình. Kinh Thánh chép, *"Đức Chúa Trời chống cự kẻ kiêu ngạo, nhưng ban ơn cho kẻ khiêm nhường. Vậy hãy phục Đức Chúa Trời"* (Gia-cơ 4:6-7a).

Hãy chống trả ma quỷ. Sau khi đã hạ mình và đầu phục Đức Chúa Trời, chúng ta phải chống trả ma quỷ. Phần cuối của **Gia-cơ 4:7 chép rằng, "Hãy chống trả ma quỷ, thì nó sẽ lánh xa anh em."** Chúng ta không thụ động nhượng bộ trước tấn công của hấn. Chúng ta phải đánh trả.

Thánh Kinh Tân Ước thường mô tả đời sống Cơ-độc như là một trận chiến thuộc linh chống lại các thế lực ma quỷ, dùng những từ trong chiến tranh như đánh, chế ngự, đấu tranh, và vượt qua. Các Cơ-độc nhân thường được so sánh với những người lính đang ở chiến tuyến.

Chúng ta chống trả ma quỷ như thế nào? Phao-lô nói với chúng ta, **"Cũng hãy lấy sự cứu chuộc làm mũ trụ, và cầm gươm của Đức Thánh Linh, là lời Đức Chúa Trời"** (Ê-phê-sô 6:17). Bước đầu tiên là tiếp nhận sự cứu rỗi của Đức Chúa Trời. Bạn không thể nói không trước ma quỷ trừ khi bạn nói vâng với Đấng Christ. Không có Đấng Christ, chúng ta hoàn toàn không được bảo vệ trước ma quỷ, nhưng với "mũ trụ cứu chuộc," tâm trí chúng ta được chính Đức Chúa Trời bảo vệ. Hãy nhớ điều này: Nếu bạn là một tín nhân, Sa-tan không thể ép buộc bạn làm một việc gì cả. Hấn chỉ có thể gợi ý.

Thứ hai, bạn phải dùng Lời của Đức Chúa Trời làm vũ khí chống lại Sa-tan. Chúa Giê-su đã làm gương cho chúng ta khi Ngài gặp cám dỗ trong đồng vắng. Mỗi lần Sa-tan gợi ra một cám dỗ, Chúa Giê-su đối đầu bằng cách trưng dẫn Kinh Thánh. Ngài không tranh luận với Sa-tan. Ngài không nói, "Ta không đối," khi bị cám dỗ dùng quyền năng của Ngài để đáp ứng nhu cầu cá nhân. Ngài chỉ trưng dẫn Kinh Thánh thuộc lòng. Chúng ta cũng phải làm như vậy. Có quyền năng của Đức Chúa Trời trong Lời Ngài, và Sa-tan sợ điều đó.

Đừng bao giờ thử tranh luận với ma quỷ. Hấn giỏi tranh luận hơn bạn nhiều, và đã có hàng ngàn năm để tập luyện rồi. Bạn không thể gạt Sa-tan bằng logic hay quan điểm của bạn, nhưng bạn có thể dùng thứ vũ khí làm hấn run sợ-lẽ thật của Đức Chúa Trời. Đó là lý do tại sao học thuộc lòng Kinh Thánh là tuyệt đối cần thiết để đánh bại cám dỗ. Bạn có thể đọc được ngay bất cứ khi nào bạn gặp cám dỗ. Giống như Chúa Giê-su, bạn có lẽ thật cất trong lòng mình, sẵn sàng nhớ lại.

Nếu không học thuộc lòng các câu Kinh Thánh, thì cũng như không có đạn trong súng của bạn! Tôi thách thức bạn mỗi tuần học một câu Kinh Thánh cho đến cuối đời. Hãy hình dung bạn sẽ trở nên mạnh mẽ biết bao.

Hãy nhận biết việc bạn dễ bị tổn thương ra sao. Đức Chúa Trời cảnh báo chúng ta rằng đừng bao giờ tự phụ và quá tự tin; đó là công thức của thảm họa. Giê-rê-mi nói, **"Lòng người ta là dối trá hơn mọi vật, và rất là xấu xa: ai có thể biết được?"** (Giê-rê-mi 17:9). Điều đó có nghĩa là chúng ta rất thạo việc tự lừa dối mình. Miễn là đúng dịp, bất cứ ai trong chúng ta cũng có thể phạm bất cứ tội gì. Chúng ta không được thiếu cảnh giác và nghĩ rằng mình đã đi xa cám dỗ rồi.

Đừng vì thiếu cẩn thận mà đưa chính mình vào những hoàn cảnh cám dỗ. Hãy tránh xa chúng.^[iv] Hãy nhớ rằng tránh khỏi cám dỗ dễ hơn là thoát ra khỏi nó. Kinh Thánh chép, **"Vậy thì, ai tưởng mình đứng, hãy giữ kéo ngã"** (I Cô-rinh-tô 10:12).

Suy Nghĩ Về Mục Đích Của Tôi

Vấn Đề Suy Nghĩ: Luôn luôn có một lối thoát.

Câu Góc: "Đức Chúa Trời là thành tín, Ngài chẳng hề cho anh em bị cám dỗ quá sức mình đâu; nhưng trong sự cám dỗ, Ngài cũng mở đường cho ra khỏi, để anh em có thể chịu được." I Cô-rinh-tô 10:13b

Câu Hỏi Suy Gẫm: Tôi có thể nhờ ai giúp mình đánh bại một cám dỗ dai dẳng bằng cách cầu thay cho tôi?

Ngày 28:

Cần Phải Có Thời Gian

***Phàm sự gì có thì tiết; mọi việc dưới trời có kỳ định.
(Truyền Đạo 3:1)***

***Tôi tin chắc rằng Đấng đã khởi làm việc lành trong anh em, sẽ làm trọn hết cho đến ngày của Đức
Chúa Jêsus Christ.
(Phi-líp 1:6)***

Không có con đường tắt nào dẫn đến sự trưởng thành.

Bạn cần phải sống nhiều năm mới bước vào tuổi trưởng thành, và trái cây thì cũng cần cả một mùa để lớn lên rồi chín. Đối với bông trái Thánh Linh cũng vậy. Sự phát triển nhân cách Đấng Christ không thể vội vã được. Sự tăng trưởng thuộc linh, cũng như sự tăng trưởng thuộc thể, cần phải có thời gian.

Khi bạn cố gắng làm cho trái cây chín nhanh, nó sẽ mất vị ngay. Ở Mỹ, cà chua thường được hái lúc chưa chín để nó không bị dập khi chuyển đến các cửa hàng. Sau đó, trước khi bán, người ta xịt khí CO₂ lên trái cà chua để nó có màu đỏ ngay. Những trái cà chua được xịt khí lên vẫn ăn được, nhưng vị của nó không thể ngon bằng trái cà chín cây.

Khi chúng ta lo lắng về việc mình tăng trưởng *nhANH thế nào*, thì Đức Chúa Trời lại quan tâm đến việc chúng ta tăng trưởng *MẠNH RA SAO*. Đức Chúa Trời nhìn cuộc đời của chúng ta *TỪ* và *CHO* cỗi đời đời, nên Ngài không hề vội vàng.

Lane Adams đã có lần so sánh tiến trình tăng trưởng thuộc linh với chiến lược quân Đồng Minh dùng trong Kế Hoạch Chiến để giải phóng các hòn đảo thuộc Thái Bình Dương. Trước tiên, họ "làm mềm" một hòn đảo, làm suy yếu hàng phòng ngự bằng cách nã pháo vào những đồn lũy của kẻ thù từ những chiến thuyền ngoài khơi. Kế đến, một nhóm nhỏ lính thủy đánh bộ sẽ đột nhập lên đảo và chọn "vị trí đổ bộ"-một phần nhỏ của hòn đảo mà họ chiếm được. Một khi điểm đổ bộ đã chọn xong, họ sẽ bắt đầu tiến trình lâu dài nhằm giải phóng toàn bộ hòn đảo, nhích từng chút một. Cuối cùng, cả hòn đảo sẽ được kiểm soát, nhưng không tránh khỏi những trận chiến đẫm máu.

Adams rút ra một hình ảnh như thế này: Trước khi Đấng Christ bước vào cuộc đời của chúng ta lúc chúng ta cải đạo, có khi Ngài phải "làm mềm" chúng ta đi bằng cách cho phép những nan đề mà chúng ta không thể giải quyết được xảy ra. Một số người thì mở cửa đời sống mình ngay tiếng gõ đầu tiên của Đấng Christ, nhưng đa số chúng ta thì kháng cự lại và chuyển sang phòng thủ. Kinh nghiệm tiền cải đạo của chúng ta chính là câu nói của Chúa Giê-su, "*Này, ta đứng ngoài cửa và... dội bom!*"

Giây phút bạn mở lòng mình ra với Đấng Christ, Đức Chúa Trời chọn một "vị trí đổ bộ" trong cuộc đời bạn. Có thể bạn nghĩ rằng mình đã phó dâng *toàn bộ* cuộc sống mình cho Ngài, nhưng sự thật là có rất nhiều điều về cuộc đời bạn mà bạn thậm chí chưa hề biết tới. Bạn chỉ có thể dâng cho Đức Chúa Trời

những gì mà bạn hiểu vào lúc đó thôi. Điều đó cũng không sao. Một khi Đấng Christ đã xác định được điểm đổ bộ rồi, Ngài sẽ bắt đầu chiến dịch chiếm lĩnh từ từ cho tới khi nào toàn bộ cuộc đời bạn thuộc về Ngài. Sẽ có những trận chiến và đổ máu, nhưng kết quả là hết sức rõ ràng. Đức Chúa Trời đã hứa rằng, *"Đấng đã khởi làm việc lành trong anh em, sẽ làm trọn hết"* (Phi-líp 1:6).

Môn đồ hóa là tiến trình chúng ta làm theo Đấng Christ. Kinh Thánh chép, *"Cho đến chừng chúng ta thấy điều hiệp một trong đức tin và trong sự hiểu biết Con Đức Chúa Trời, mà nên bậc thành nhân, được tâm thuộc vóc giặc trọn vẹn của Đấng Christ"* (Ê-phê-sô 4:13). Sự giống Đấng Christ là đích đến cuối cùng của bạn, nhưng hành trình đến đó chính là trọn phần đời còn lại của bạn.

Cho đến giờ, chúng ta đã biết rằng hành trình này gồm có *tin* (thông qua thờ phượng), *thuộc về* (thông qua mỗi thông công), và *trở thành* (thông qua môn đồ hóa). Mỗi ngày qua đi, Đức Chúa Trời đều muốn bạn giống Ngài hơn một chút: *"Anh em đã... mặc lấy người mới là người đang đổi ra mới theo hình tượng Đấng dựng nên người ấy"* (Cô-lô-se 3:10a).

Ngày nay chúng ta bị ám ảnh bởi tốc độ, nhưng Đức Chúa Trời thì quan tâm đến sức mạnh và sự ổn định hơn là sự nhanh chóng. Chúng ta muốn giải pháp nhanh gọn, đi tắt và tới ngay. Chúng ta muốn có một bài giảng, một buổi hội thảo, hay một trải nghiệm có thể lập tức giải quyết mọi nan đề, xóa bỏ mọi cám dỗ, và giải thoát chúng ta khỏi mọi nỗi đau. Nhưng sự trưởng thành thật không hề đến chỉ bởi một kinh nghiệm, bất luận nó mạnh mẽ hay tác động ra sao. Sự tăng trưởng thường chậm chạp. Kinh Thánh chép, *"Cuộc đời chúng ta dần trở nên tươi sáng và đẹp đẽ hơn khi Đức Chúa Trời bước vào và chúng ta trở nên giống Ngài"* (II Cô-rinh-tô 3:18b bản Msg-ND).

Tại Sao Lại Lâu Như Thế?

Đức Chúa Trời hoàn toàn *có thể* biến đổi chúng ta ngay tức khắc, nhưng Ngài lại chọn làm cho chúng ta lớn lên cách từ từ. Chúa Giê-su rất cân nhắc trong việc phát triển các môn đồ của Ngài. Cũng giống như Đức Chúa Trời cho phép dân Y-sơ-ra-ên chiếm lấy Đất Hứa *"từng chút một"*^[i] để họ không bị dồn dập, Ngài thích vận hành theo từng bước phát triển trong cuộc đời chúng ta.

Tại sao thay đổi và lớn lên lại cần nhiều thời gian đến như vậy? Có nhiều lý do.

Chúng ta là những học sinh chậm chạp. Chúng ta thường phải học lại một bài học bốn hay năm mươi lần mới thuộc nó. Nan đề cứ quay trở lại, và chúng ta nghĩ, "Thôi chừ! Mình đã học bài học đó rồi mà!"-nhưng Đức Chúa Trời biết rõ hơn. Lịch sử dân Y-sơ-ra-ên chứng minh rằng chúng ta rất dễ quên những bài học mà Đức Chúa Trời đã dạy, và chúng ta cũng rất dễ quay trở lại những lối cũ của mình. Chúng ta cần học đi học lại.

Còn quá nhiều điều chúng ta chưa học được. Nhiều người đến gặp các nhà tư vấn với một nan đề cá nhân hoặc quan hệ mà phải mất *nhiều năm* mới phát sinh và nói rằng, "Tôi cần anh giúp. Tôi chỉ có một tiếng." Họ ngây thơ mong đợi một giải pháp nhanh chóng cho một khó khăn lâu dài, sâu sắc. Vì hầu hết những nan đề của chúng ta-và tất cả các thói quen xấu nữa-không tự hình thành chỉ sau một đêm, nên thật phi thực tế khi mong rằng chúng sẽ biến mất ngay lập tức. Không có một viên thuốc, một lời cầu nguyện hay một nguyên tắc nào có thể lập tức đảo ngược tổn hại của nhiều năm trời. Nó đòi hỏi công việc tháo gỡ và thay thế nặng nhọc. Kinh Thánh gọi đó là *"bỏ con người cũ"* và *"mặc lấy người mới."*^[ii] Dù bạn nhận được một bản chất hoàn toàn mới ngay giờ phút cải đạo, bạn vẫn còn những thói quen, những kiểu cách, và phong thái cũ cần phải bỏ đi cũng như thay mới.

Chúng ta sợ phải đối diện với sự thật về chính mình. Tôi đã chứng minh rằng lẽ thật sẽ giải phóng chúng ta, nhưng nó thường khiến chúng ta khổ sở trước. Nỗi lo sợ trước điều chúng ta có thể khám phá

được nếu chúng ta chân thành đối diện với những thiếu sót trong nhân cách của mình cứ giam hãm chúng ta trong ngục tù của sự phủ nhận. Chỉ khi nào Đức Chúa Trời được phép chiếu ánh sáng lẽ thật Ngài lên những sai lầm, thất bại và ray rứt của chúng ta thì chúng ta mới bắt đầu đối diện với chúng. Đó là lý do tại sao bạn không thể tăng trưởng nếu thiếu một thái độ khiêm nhường, chịu học.

Sự tăng trưởng thường đau đớn và đáng sợ. Sẽ không có sự tăng trưởng nếu không có thay đổi; không có thay đổi nếu không có lo sợ hay mất mát; và không có mất mát nào lại không gây đau đớn. Mọi thay đổi đều kèm theo một mất mát nào đó: Bạn phải từ bỏ những đường lối cũ để kinh nghiệm được sự tươi mới. Chúng ta sợ mất mát, ngay cả khi đường lối cũ của mình dẫn đến chỗ tự diệt, vì, giống như đôi giày cũ mòn lủng, ít nhất đường cũ cũng thoải mái và quen thuộc.

Con người thường xây dựng cá tính của mình xung quanh những thiếu sót của họ. Chúng ta nói rằng, "Tôi là..." và "Tôi là như vậy đó." Điều chúng ta lo lắng cách vô thức ở đây là nếu tôi từ bỏ thói quen, nỗi đau hay sự ray rứt của mình, tôi sẽ trở thành ai? Nỗi sợ hãi này hoàn toàn có thể kìm hãm tốc độ tăng trưởng của bạn.

Thói quen cần có thời gian để hình thành. Hãy nhớ rằng nhân cách của bạn là toàn bộ các thói quen bạn có. Bạn không thể nói mình tử tế nếu bạn không *thường xuyên* tử tế-bạn tỏ ra bệnh hoạn ngay cả khi bạn không nghĩ tới nó. Bạn không thể nói mình chánh trực trừ khi đó chính là *thói quen* của bạn. Người chồng chung thủy với vợ *phần lớn* thời gian thì không phải là chung thủy! Các thói quen định hình nhân cách.

Chỉ có một cách để phát triển các thói quen của nhân cách Đấng Christ: Bạn phải *tập rèn* chúng-và điều đó cần có thời gian! Không hề có *những thói quen tức thì*. Phao-lô khuyên Ti-mô-thê, "***Hãy sẵn sàng chuyên lo những việc đó, hầu cho thiên hạ thấy sự tấn tới của con***" (I Ti-mô-thê 4:15).

Nếu bạn tập luyện một việc gì đó thường xuyên, thì bạn sẽ thành thạo nó. Sự lặp lại là mẹ của nhân cách và kỹ năng. Những thói quen xây dựng nhân cách này thường được gọi là "*những kỷ luật thuộc linh*," và có hàng tá sách hay có thể dạy bạn làm việc này. Hãy xem trong phụ lục 2 một bảng liệt kê những sách hay về sự tăng trưởng tâm linh.

Đừng Vội Vàng

Khi bạn tăng trưởng tâm linh, có nhiều cách để đồng công với Đức Chúa Trời.

Hãy tin rằng Đức Chúa Trời đang vận hành trong cuộc đời bạn dù bạn không cảm thấy điều đó. Sự tăng trưởng tâm linh đôi khi là một công việc buồn tẻ, từng bước ngắn. Hãy chờ đợi sự cải thiện chậm chạp. Kinh Thánh chép, "***Phàm sự gì có thì tiết; mọi việc dưới trời có kỳ định***" (Truyền Đạo 3:1). Cũng có những thì tiết trong đời sống thuộc linh của bạn nữa. Đôi lúc bạn tăng trưởng bùng nổ (mùa xuân) và sau đó là thời kỳ ổn định cùng với thử thách (mùa thu và mùa đông).

Còn về những nan đề, thói quen, và nỗi đau mà bạn muốn bỏ đi ngay lập tức thì sao? Cầu xin một phép lạ là điều tốt, nhưng đừng thất vọng nếu Chúa đáp lời bằng sự thay đổi từ từ. Theo thời gian, một dòng suối chậm chạp, đều đều có thể làm xói mòn hòn đá cứng nhất và biến đá cuội thành sỏi. Theo thời gian, một mầm non có thể biến thành một cây gỗ khổng lồ, cao hơn 350 feet.

Hãy ghi lại những bài học mà bạn học được. Đây không phải là nhật ký các biến cố, bèn là sự ghi nhận những gì bạn đang học. Hãy viết ra những ý tưởng và những bài học trong cuộc sống mà Đức Chúa Trời dạy bạn về chính Ngài, về bạn, về cuộc sống, các mối quan hệ và về mọi điều khác. Khi đã ghi xuống rồi, bạn có thể ôn lại và ghi nhớ chúng cũng như truyền lại cho thế hệ sau. [iii] Lý do chúng

ta phải học lại các bài học là vì chúng ta hay quên chúng. Việc ôn lại hành trình tâm linh của bạn thường xuyên có thể cứu bạn khỏi nhiều nỗi đau không cần thiết. Kinh Thánh chép, *"VẬY NÊN, CHÚNG TA PHẢI CÀNG GIỮ VỮNG LẤY ĐIỀU MÌNH ĐÃ NGHE E KỂ BỊ TRÔI LẠC CHĂNG"* (Hê-bơ-rơ 2:1).

Hãy kiên nhẫn với Chúa và với chính bạn. Một trong những rắc rối của cuộc đời chính là thời khóa biểu của Đức Chúa Trời không khớp với của chúng ta. Chúng ta thường hay vội vã trong khi đó Chúa thì không. Bạn có thể cảm thấy nản lòng trước tiến triển chậm chạp của mình trong cuộc đời. Hãy nhớ rằng Đức Chúa Trời không hề vội vã, nhưng Ngài luôn đúng giờ. Ngài sẽ dùng trọn phần còn lại của cuộc đời bạn để chuẩn bị bạn cho cõi đời đời.

Kinh Thánh có rất nhiều ví dụ về cách Đức Chúa Trời dùng những tiến trình lâu dài để phát triển nhân cách, đặc biệt là những nhà lãnh đạo. Ngài phải mất tám mươi năm để chuẩn bị Môi-se, bao gồm cả bốn mươi năm trong đồng vắng. Trong 14,600 ngày, Môi-se cứ chờ đợi và tự hỏi, "Đã đến lúc chưa?" Nhưng Chúa thì cứ đáp, "Chưa đâu."

Trái ngược với tiêu đề của những cuốn sách khá nổi tiếng, không hề có cái gọi là *Những Bước Đơn Giản Để Trưởng Thành* hay *Chìa Khóa Để Nên Thánh Ngay Tức Thì*. Khi Đức Chúa Trời muốn có một cây sồi khổng lồ, Ngài dùng hàng trăm năm, nhưng khi Ngài muốn làm một cây nấm, Ngài làm trong một đêm. Những linh hồn vĩ đại tăng trưởng qua sự tranh đấu và qua những cơn bão đau thương. Hãy nhẫn nại với cả tiến trình. Gia-cơ khuyên, *"Nhưng sự nhẫn nại phải làm trọn việc nó, hầu cho chính mình anh em cũng trọn lành toàn vẹn, không thiếu thốn chút nào"* (Gia-cơ 1:4).

Đừng thất chí. Khi Ha-ba-cúc chán nản vì ông không nghĩ rằng Đức Chúa Trời hành động đủ nhanh, Chúa đã phán như vậy, *"Vì sự hiện thấy còn phải ứng nghiệm trong kỳ nhất định, sau cùng nó sẽ kịp đến, không phỉnh dối đâu; nếu nó chậm trễ, ngươi hãy đợi; bởi nó chắc sẽ đến, không chậm trễ"* (Ha-ba-cúc 2:3). Trì hoãn không phải là sự từ chối của Đức Chúa Trời.

Hãy ghi nhớ bạn đã đi được bao xa, chứ không chỉ nhớ rằng bạn phải đi bao xa. Bạn chưa đi tới nơi mà bạn muốn tới đâu, nhưng bạn cũng không còn ở chỗ mà bạn đã từng ở nữa. Nhiều năm trước đây, người ta đã đeo một cái khuy khá phổ biến với dòng chữ PBPGINFWMY. Nó có nghĩa là, "Phải Nhẫn Nại. Chúa Chưa Làm Xong Việc Cho Tôi." Đức Chúa Trời cũng chưa làm xong việc cho bạn, nên hãy cứ bước tới. Ngay cả con ốc sên cũng bò được lên tàu nhờ lòng kiên trì!

Suy Nghĩ Về Mục Đích Của Tôi

Vấn Đề Suy Nghĩ: Không có con đường tắt nào dẫn đến sự trưởng thành.

Câu Gốc: "Đấng đã khởi làm việc lành trong anh em, sẽ làm trọn hết cho đến ngày của Đức Chúa Jêsu Christ." Phi-líp 1:6

Câu Hỏi Suy Gẫm: Tôi cần phải nhẫn nại và kiên trì hơn trong lĩnh vực nào của sự tăng trưởng tâm linh tôi?

Mục đích thứ tư

BẠN ĐƯỢC TẠO DỰNG ĐỂ PHỤC VỤ ĐỨC CHÚA TRỜI

*Chúng tôi chỉ là những tôi tớ của Đức Chúa Trời... Mỗi người trong chúng tôi làm công việc mà Ngài giao cho làm: Tôi trông, A-bô-lô tưới, nhưng Đức Chúa Trời làm cho lớn lên.
(I Cô-rinh-tô 3:5-6 / TEV-ND)*

Ngày 29:

Chấp Nhận Phần Việc Của Bạn

Chúng ta là việc Ngài làm ra, đã được dựng nên trong Đức Chúa Jêsus Christ để làm việc lành mà Đức Chúa Trời đã sẵn sàng trước cho chúng ta làm theo.
(Ê-phê-sô 2:10)

**Con đã tôn vinh Cha trên đất, làm xong công việc Cha giao cho làm
(Giăng 17:4)**

Bạn có mặt trên trần để góp phần.

Bạn được tạo dựng không phải chỉ để tiêu thụ các tài nguyên-ăn, thở, và chiếm chỗ. Đức Chúa Trời tạo dựng bạn để làm nên một khác biệt bằng cuộc đời bạn. Dù nhiều cuốn sách bán chạy nhất thường cho lời khuyên về cách "tận dụng" cuộc sống, nhưng đó không phải là lý do Đức Chúa Trời tạo dựng bạn. Bạn được tạo dựng để *thêm vào* sự sống trên trần gian, chứ không phải chỉ lấy đi. Đức Chúa Trời muốn bạn góp phần. Đây là mục đích thứ tư của cuộc đời bạn và nó được gọi là "chức vụ," hay phục vụ. Kinh Thánh nói rất chi tiết về việc này.

Bạn được tạo dựng để phục vụ Đức Chúa Trời. Kinh Thánh chép, "*Chúng ta... được dựng nên trong Đức Chúa Jêsus Christ để làm việc lành mà Đức Chúa Trời đã sẵn sàng trước cho chúng ta làm theo*" (Ê-phê-sô 2:10). Những "việc lành" này là sự phục vụ bạn cống hiến cho trần gian. Bất cứ khi nào bạn phục vụ những người khác theo bất cứ một phương cách gì, thì đó thực sự là phục vụ Đức Chúa Trời^[1] và làm trọn một trong những mục đích của chúng ta. Trong hai chương tiếp theo, bạn sẽ thấy cách Đức Chúa Trời đã cẩn thận *tạo hình* bạn cho mục đích này. Điều Chúa phán với Giê-rê-mi cũng đúng đối với bạn: "*Trước khi người sanh ra, ta đã biệt riêng người, lập người làm kẻ tiên tri cho các nước*" (Giê-rê-mi 1:5). Bạn được đặt để trên hành tinh này với một công việc hân hoan.

Bạn được cứu để phục vụ Đức Chúa Trời. Kinh Thánh chép, "*Ấy chính Chúa đã cứu chúng ta, đã gọi chúng ta bởi sự kêu gọi thánh, chẳng phải theo việc làm chúng ta, bèn là theo ý riêng Ngài chỉ định*" (II Ti-mô-thê 1:9). Đức Chúa Trời giải cứu bạn để bạn có thể làm theo "sự kêu gọi thánh." Bạn không được cứu bởi sự phục vụ, nhưng bạn được cứu để phục vụ. Trong vương quốc của Đức Chúa Trời, bạn có một chỗ, có một mục đích, một vai trò và một chức năng để làm cho trọn. Điều này khiến cho cuộc đời bạn có một ý nghĩa và giá trị lớn lao.

Chúa Giê-su đã phải trả cái giá là chính sự sống của Ngài để cứu chuộc bạn. Kinh Thánh nhắc chúng ta rằng, *"Vì chúng anh em đã được chuộc bằng giá cao rồi. Vậy, hãy lấy thân thể mình làm sáng danh Đức Chúa Trời" (I Cô-rinh-tô 6:20)*. Chúng ta không phục vụ Đức Chúa Trời vì mặc cảm tội lỗi, sợ hãi hay thậm chí là vì nhiệm vụ, bèn là bởi sự vui mừng và lòng biết ơn sâu sắc trước những gì Ngài đã làm cho chúng ta. Chúng ta nợ Ngài sự sống mình. Nhờ sự cứu chuộc, quá khứ chúng ta đã được tha thứ, hiện tại của chúng ta có ý nghĩa, và tương lai chúng ta được bảo đảm. Trong ánh sáng của những lợi ích lớn lao này, Phao-lô kết luận, *"Vậy, hỡi anh em, tôi lấy sự thương xót của Đức Chúa Trời khuyên anh em dâng thân thể mình làm của lễ sống và thánh, đẹp lòng Đức Chúa Trời, ấy là sự thờ phượng phải lễ của anh em" (Rô-ma 12:1)*.

Sứ đồ Giăng dạy rằng việc chúng ta yêu thương phục vụ người khác cho thấy chúng ta đã thực sự được cứu. Ông nói, *"Chúng ta biết rằng mình đã vượt khỏi sự chết qua sự sống, vì chúng ta yêu anh em mình. Còn ai chẳng yêu thì ở trong sự chết" (I Giăng 3:14)*. Nếu tôi không yêu thương những người khác, không mong muốn phục vụ người khác, và tôi chỉ quan tâm đến những nhu cầu của mình, tôi cần phải đặt vấn đề là liệu Đấng Christ có thực sự ở trong đời sống tôi hay không. Tấm lòng được cứu là tấm lòng muốn phục vụ.

Một khái niệm khác ám chỉ việc phục vụ Chúa nhưng thường bị đa số người hiểu lầm đó là *chức vụ*. Khi hầu hết mọi người nghe đến từ "chức vụ," họ nghĩ đến các mục sư, những thầy tế lễ, và giới tu sĩ chuyên nghiệp, nhưng Chúa phán rằng mỗi thành viên trong gia đình của Ngài là một người phục vụ. Trong Kinh Thánh, từ *tôi tớ* và *mục sư* là những từ đồng nghĩa, cũng như *phục vụ* và *chức vụ*. Nếu bạn là một Cơ-đốc nhân, bạn là một người phục vụ, và khi bạn phục vụ, bạn đang thi hành chức vụ của mình.

Khi bà gia Phi-e-rơ được Chúa Giê-su chữa lành, bà lập tức *"giúp việc hầu Ngài" (Ma-thi-ơ 8:15)*, dùng chính sức khỏe mà bà mới nhận được. Đây là điều chúng ta phải làm. Chúng ta được chữa lành để giúp đỡ những người khác. Chúng ta được chúc phước để làm một ơn phước. Chúng ta được cứu để phục vụ, chứ không phải ngồi yên ở đâu đó và chờ đợi thiên đàng.

Bạn có bao giờ tự hỏi tại sao Đức Chúa Trời không lập tức đưa chúng ta lên thiên đàng ngay khi chúng ta tiếp nhận Ngài không? Tại sao Ngài vẫn để chúng ta trên trần gian sa ngã này? Ngài để chúng ta ở đây là để làm trọn những mục đích của Ngài. Một khi bạn được cứu, Đức Chúa Trời muốn dùng bạn cho các mục đích của Ngài. Đức Chúa Trời có một *chức vụ* cho bạn trong Hội Thánh Ngài và một *sứ mệnh* cho bạn trong thế gian.

Bạn được kêu gọi để phục vụ Đức Chúa Trời. Lúc đang trưởng thành, có thể bạn nghĩ rằng được "kêu gọi" là điều chỉ xảy đến với các giáo sĩ, các mục sư, những nữ tu và các nhân sự "trọn thời gian" khác, nhưng Kinh Thánh nói rõ rằng mỗi Cơ-đốc nhân đều được kêu gọi để phục vụ.^[ii] Lời kêu gọi bạn đến với sự cứu rỗi bao hàm luôn cả lời kêu gọi phục vụ. Chúng là một. Bất luận bạn làm nghề gì, thì bạn cũng được kêu gọi để làm công việc phục vụ Cơ-đốc *trọn thời gian*. Một "Cơ-đốc nhân không phục vụ" là hoàn toàn trái ngược với ý nghĩa của từ đó.

Kinh Thánh chép, *"Ấy chính Chúa đã cứu chúng ta, đã gọi chúng ta bởi sự kêu gọi thánh, chẳng phải theo việc làm chúng ta, bèn là theo ý riêng Ngài chỉ định, theo ân điển đã ban cho chúng ta trong Đức Chúa Jê-sus Christ từ trước muôn đời vô cùng" (II Ti-mô-thê 1:9)*. Phi-e-rơ nói thêm, *"Anh em được kêu gọi để nói về những phẩm chất tuyệt vời của Đức Chúa Trời, Đấng kêu gọi anh em" (I Phi-e-rơ 2:9 bản GW-ND)*. Bất cứ khi nào bạn dùng những khả năng mà Đức Chúa Trời ban cho để giúp đỡ người khác là bạn đang làm theo lời kêu gọi đó.

Kinh Thánh chép rằng, *"Hỡi anh em ta, anh em cũng như vậy, bởi thân thể của Đấng Christ, anh em đã chết về luật pháp, đang thuộc về người khác, tức là người đã từ kẻ chết sống lại, hầu cho chúng ta được kết quả cho Đức Chúa Trời"* (Rô-ma 7:4). Bạn đang dùng bao nhiêu thời gian của mình để phục vụ Đức Chúa Trời? Tại một số Hội Thánh ở Trung Hoa, người ta chào mừng các tân tín hữu bằng câu nói, "Bây giờ Chúa Giê-su đã ban cho anh em đôi mắt mới để nhìn, đôi tai mới để nghe, đôi tay mới để giúp đỡ và tấm lòng mới để yêu thương những người khác."

Một lý do khiến bạn cần phải liên hệ với một Hội Thánh đó là để bạn làm trọn lời kêu gọi phục vụ các tín nhân khác theo những cách thực tiễn. Kinh Thánh chép, *"Vả, anh em là thân của Đấng Christ, và là chi thể của thân, ai riêng phần nấy"* (I Cô-rinh-tô 12:27). Sự phục vụ của bạn là hết sức cần thiết trong Thân Thể của Đấng Christ-hãy đến và hỏi các Hội Thánh địa phương xem. Mỗi người trong chúng ta có một vai trò hân hoan, và mọi vai trò đều quan trọng. Không có sự phục vụ nào là nhỏ đối với Đức Chúa Trời; tất cả đều quan trọng.

Cũng vậy, không hề có những mục vụ kém quan trọng trong Hội Thánh. Một số mục vụ thì rất rõ ràng, một số thì âm thầm, nhưng tất cả đều có giá trị. Những chức vụ nhỏ hay ít người biết đến thường tạo ra đổi thay lớn nhất. Trong nhà của tôi, cái đèn quan trọng nhất không phải là chùm đèn lớn trong phòng ăn, mà là cái đèn nhỏ trong đêm tối để giúp tôi khỏi vấp chân khi phải thức dậy trong đêm. Không có sự tương quan giữa kích cỡ và tầm quan trọng. Mọi chức vụ đều quan trọng vì tất cả chúng ta đều lệ thuộc lẫn nhau.

Điều gì xảy ra khi một bộ phận nào đó trong thân thể không hoạt động? Bạn bị bệnh. Cả phần còn lại của thân thể phải đau đớn. Hãy hình dung nếu gan của bạn quyết định sống cho riêng mình: "Tôi mệt rồi! Tôi không muốn phục vụ thân thể này nữa! Tôi muốn nghỉ một năm và chỉ ăn mà thôi. Tôi phải làm điều gì đó tốt nhất cho tôi chứ! Một bộ phận nào khác hãy gánh lấy công việc của tôi đi." Điều gì sẽ xảy ra? Thân thể của bạn sẽ chết. Ngày nay hàng ngàn Hội Thánh địa phương đang chết vì các Cơ-đốc nhân không sẵn lòng phục vụ. Họ ngồi bên lề đường như những người quan sát, và Thân Thể thì đau đớn.

Bạn được lệnh phải phục vụ Đức Chúa Trời. Chúa Giê-su không hề nhầm lẫn: *"Ấy vậy, Con người đã đến, không phải để người ta hầu việc mình, song để mình hầu việc người ta, và phó sự sống mình làm giá chuộc nhiều người"* (Ma-thi-ơ 20:28). Đối với các Cơ-đốc nhân, phục vụ không phải là việc để "đính" tạm vào lịch làm việc của chúng ta mỗi khi chúng ta rảnh rỗi. Nó chính là trái tim của đời sống Cơ-đốc. Chúa Giê-su đến "để hầu việc" và "ban cho"-và cuộc đời bạn trên trần gian này cũng nên làm sao để được mô tả bằng hai từ đó. Phục vụ và ban cho chính là mục đích thứ tư của Đức Chúa Trời cho cuộc đời bạn. Mẹ Teresa đã từng nói, *"Sống thánh khiết là làm việc Chúa với một nụ cười."*

Chúa Giê-su dạy rằng sự trưởng thành thuộc linh không tự nó chấm dứt! Trưởng thành là để cho chức vụ! Chúng ta lớn lên là để ban cho. Nếu chỉ học và học thôi thì không đủ. Chúng ta phải làm theo điều chúng ta biết và tập rèn điều mà chúng ta tuyên bố mình tin. *Tri thức* không có *thực hành* sẽ dẫn tới *chán nản*. Học hỏi mà không có phục vụ dẫn đến sự trì trệ thuộc linh. Một sự so sánh khá quen thuộc đó là biển hồ Ga-li-lê và biển Chết vẫn đúng ngày nay. Ga-li-lê là một biển hồ đầy sự sống vì nó nhận nước vào và cũng đưa nước ra. Trái lại, không có sự sống nào dưới bên Chết vì nó bị tù đọng.

Điều *cuối cùng* nhiều tín nhân cần là tham dự một nhóm học Kinh Thánh khác. Họ đã biết nhiều hơn hẳn điều mà họ áp dụng. Điều họ cần là những kinh nghiệm *phục vụ* mà qua đó họ có thể tập luyện các cơ bắp thuộc linh của mình.

Phục vụ hoàn toàn trái ngược với khuynh hướng tự nhiên của chúng ta. Hầu hết thời gian chúng ta quan

tâm đến việc "phục vụ mình" hơn là phục vụ người. Chúng ta nói rằng, "Tôi đang tìm một Hội Thánh đáp ứng được những nhu cầu và đem lại phước hạnh cho tôi," chứ không phải, "Tôi đang tìm một nơi để phục vụ và để làm một ơn phước." Chúng ta mong muốn những người khác phục vụ mình, chứ không muốn điều ngược lại. Nhưng khi chúng ta trưởng thành trong Đấng Christ, trọng tâm của cuộc đời chúng ta sẽ dần dần chuyển sang một đời sống phục vụ. Người trưởng thành không còn hỏi, "Ai sẽ đáp ứng những nhu cầu của tôi?" nhưng sẽ bắt đầu hỏi, "Tôi có thể đáp ứng những nhu cầu của ai?" Bạn có bao giờ hỏi câu hỏi đó chưa?

Chuẩn Bị Cho Cõi Đời Đời

Đến cuối cuộc đời của bạn trên đất này, bạn sẽ đứng trước mặt Đức Chúa Trời, và Ngài sẽ đánh giá việc bạn phục vụ những người khác như thế nào trong cuộc đời bạn. Kinh Thánh chép, *"Như vậy, mỗi người trong chúng ta sẽ khai trình việc mình với Đức Chúa Trời"* (Rô-ma 14:12). Hãy nghĩ đến việc đó. Một ngày nọ, Đức Chúa Trời sẽ so sánh bao nhiêu thời gian và sức lực chúng ta dành cho chính mình với những gì chúng ta đầu tư vào việc phục vụ người khác.

Lúc đó, mọi lời bào chữa hướng ngã đều trở nên rỗng tuếch: "Con quá bận rộn" hay "Con có những mục tiêu của riêng mình" hay "Con bận phải làm việc, vui chơi và chuẩn bị về hưu." Trước mọi lời bào chữa, Chúa chỉ đáp lời, "Rất tiếc, người trả lời sai rồi. Ta đã tạo dựng, cứu chuộc và kêu gọi cũng như ban lệnh cho người sống một đời sống phục vụ. *Chỗ nào người không hiểu?*" Kinh Thánh cảnh báo những người không tin rằng, *"Còn ai có lòng chống trả, không vâng phục lẽ thật, mà vâng phục sự không công bình, thì báo cho họ sự giận và cơn thịnh nộ"* (Rô-ma 2:8), riêng đối với các Cơ-độc nhân, điều đó có nghĩa là đánh mất những phần thưởng đời đời.

Chúng ta chỉ thực sự sống động khi chúng ta giúp đỡ những người khác. Chúa Giê-su phán, *"Vì ai muốn cứu sự sống mình thì sẽ mất; còn ai vì có ta và đạo Tin Lành mà mất sự sống, thì sẽ cứu"* (Mác 8:35; cũng hãy xem Ma-thi-ơ 10:39; 16:25; Lu-ca 9:24; 17:33). Lẽ thật này quan trọng đến nỗi nó được lập lại năm lần trong các sách Phúc Âm. Nếu bạn không phục vụ, thì bạn không hiện hữu, vì cuộc sống là dành cho chức vụ. Đức Chúa Trời muốn bạn học biết yêu thương và phục vụ những người khác một cách không vị kỷ.

Phục Vụ Và Ý Nghĩa

Bạn sẽ phó đời sống mình cho một điều gì đó. Vậy nó là gì-nghề nghiệp, thể thao, thói quen, danh vọng, giàu sang? Không có điều nào trong số những điều này có ý nghĩa dài lâu. Phục vụ là con đường dẫn đến ý nghĩa thật. Chính nhờ chức vụ mà chúng ta khám phá được ý nghĩa thật của cuộc đời mình. Kinh Thánh chép, *"Chúng ta là nhiều người mà hiệp nên một thân trong Đấng Christ, và hết thấy chúng ta đều là các phần chi thể của nhau"* (Rô-ma 12:5). Khi chúng ta cùng nhau phục vụ trong gia đình của Đức Chúa Trời, cuộc đời chúng ta mặc lấy tầm quan trọng đời đời. Phao-lô nói, *"Tôi muốn anh em nghĩ về điều này, nó đã khiến anh em trở nên quan trọng hơn... vì anh em là một phần của thân"* (I Cô-rinh-tô 12:14a, 19 bản Msg-ND).

Đức Chúa Trời muốn dùng bạn để thay đổi thế gian của Ngài. Ngài muốn vận hành thông qua bạn. Điều quan trọng không phải là *khoảng thời gian* sống của bạn, bèn là *sự đóng góp* của nó. Không phải bạn đã sống *bao lâu*, bèn là bạn đã sống *như thế nào*.

Nếu bạn hiện không dự phần vào bất cứ sự phục vụ hay chức vụ nào, bạn dùng lời gì mà bào chữa cho mình? Áp-ra-ham đã già, Gia-cốp gặp nạn, Lê-a không thu hút, Giô-sép bị lạm dụng, Môi-se bị cà lăm, Ghi-đê-ôn thì nghèo, Sam-sôn bị mê đắm, Ra-háp thì vô luân, Đa-vít có một cuộc tình và gặp phải đủ loại nan đề trong gia đình, Ê-li muốn chết, Giê-rê-mi chán nản, Giô-na thì không tự nguyện, Na-ô-mi là

một bà góa, Giăng Báp-tít là người kỳ lạ, Phi-e-rơ thì bốc đồng và nóng nảy, Ma-thê lo lắng nhiều, người đàn bà Sa-ma-ri đã gặp nhiều cuộc hôn nhân thất bại, Xa-chê không được mến mộ, Thô-ma có lắm nghi ngờ, Phao-lô có sức khỏe kém, và Ti-mô-thê thì nhút nhát. Có thật nhiều thiếu sót khác nhau, nhưng Đức Chúa Trời dùng mỗi người trong số họ cách hiệu quả. Ngài cũng dùng bạn nữa, nếu bạn thôi bảo chữa.

Suy Nghĩ Về Mục Đích Của Tôi

Vấn Đề Suy Nghĩ: Phục vụ không phải là một điều tùy chọn.

Câu Gốc: "Vì chúng ta là việc Ngài làm ra, đã được dựng nên trong Đức Chúa Jêsus Christ để làm việc lành mà Đức Chúa Trời đã sắm sẵn trước cho chúng ta làm theo." Ê-phê-sô 2:10

Câu Hỏi Suy Gẫm: Điều gì đang ngăn trở tôi đáp lại lời kêu gọi phục vụ của Đức Chúa Trời?

Ngày 30: Được Tạo Dựng Để Phục Vụ Đức Chúa Trời

*"Tay Chúa đã dựng nên tôi, nắn giọt trót mình tôi."
(Gióp 10:8a)*

*"Ta đã làm nên dân này cho ta, nó sẽ hát khen ngợi ta."
(Ê-sai 43:21)*

Bạn được tạo dựng để phục vụ Đức Chúa Trời.

Đức Chúa Trời đã tạo dựng mọi vật trên hành tinh này một cách thật tuyệt vời. Một số động vật thì chạy, một số lại nhảy, số khác thì bơi, lại có con đào đất, và một số loài biết bay. Mỗi loài có một vai trò cụ thể, dựa trên cách Đức Chúa Trời đã tạo dựng chúng. Đối với con người cũng vậy. Mỗi người trong chúng ta đã được tạo dựng cách độc nhất, hay được *"nhào nặn,"* để làm một số việc nào đó.

Trước khi các kiến trúc sư thiết kế ra một tòa nhà mới, họ sẽ hỏi, "Mục đích của nó là gì? Người ta sẽ sử dụng nó ra sao?" Chức năng theo như dự kiến luôn luôn quyết định hình dạng của tòa nhà. Trước khi Đức Chúa Trời tạo dựng bạn, Ngài quyết định vai trò mà Ngài muốn bạn có trên trần gian này. Ngài hoạch định chính xác cách Ngài muốn bạn phục vụ Ngài, và rồi Ngài tạo dựng bạn cho những nhiệm vụ đó. Bạn là chính bạn vì bạn đã được tạo dựng cho một chức vụ cụ thể.

Kinh Thánh chép, *"Chúng ta là việc Ngài làm ra, đã được dựng nên trong Đức Chúa Jêsu Christ để làm việc lành mà Đức Chúa Trời đã sắm sẵn trước cho chúng ta làm theo"* (Ê-phê-sô 2:10). Từ tiếng Anh của chúng ta *poem* (bài thơ) bắt nguồn từ chữ Hy Lạp có nghĩa là "tay nghề." Bạn là tác phẩm nghệ thuật thủ công của Đức Chúa Trời. Bạn không phải là một sản phẩm được sản xuất hàng loạt. Bạn được tạo dựng đặc biệt, được đặc chế, và là một kiệt tác nguyên thủy.

Rõ ràng Đức Chúa Trời đã tạo dựng và định hình bạn để phục vụ Ngài theo cách chức vụ của bạn là độc nhất. Ngài cẩn thận uốn nắn các DNA để tạo nên bạn. Đa-vít ngợi khen Đức Chúa Trời vì Ngài đặc biệt chú ý đến từng chi tiết cá nhân: *"Vì chính Chúa nắn nên tâm thần tôi, Dệt thành tôi trong lòng mẹ tôi. Tôi cảm tạ Chúa, vì tôi được dựng nên cách đáng sợ lạ lùng. Công việc Chúa thật lạ lùng, lòng tôi biết rõ lắm"* (Thi Thiên 139:13-14). Ethel Waters đã nói, *"Đức Chúa Trời không tạo nên một đồng sắt vụn."*

Đức Chúa Trời không chỉ định hình bạn trước khi bạn ra đời, Ngài còn lập kế hoạch cho mỗi ngày trong cuộc đời bạn để giúp Ngài trong tiến trình định hình bạn. Đa-vít nói tiếp, *"Mắt Chúa đã thấy thể chất vô hình của tôi; số các ngày định cho tôi, đã biên vào sổ Chúa trước khi chưa có một ngày trong các ngày ấy"* (Thi Thiên 139:16). Điều này có nghĩa là không có điều gì xảy đến trong cuộc đời bạn là vô nghĩa. Đức Chúa Trời dùng tất cả những sự đó để nhào nặn bạn cho chức vụ và chuẩn bị bạn cho sự phục vụ Ngài.

Đức Chúa Trời không hề lãng phí một điều gì. Ngài không hề ban cho bạn những khả năng, sở thích, tài năng, ân tứ, cá tính và những kinh nghiệm cuộc sống trừ khi Ngài có ý định dùng chúng vì sự vinh

hiển của Ngài. Khi xác định và hiểu rõ những yếu tố này, bạn có thể khám phá được ý muốn của Đức Chúa Trời cho cuộc đời mình.

Kinh Thánh nói bạn "*phức tạp cách lạ kỳ*." Bạn là sự kết hợp của nhiều yếu tố khác nhau. Để giúp bạn nhớ được năm yếu tố này, tôi đã viết gọn nó thành: **SHAPE**. Trong chương này và chương kế tiếp, chúng ta sẽ tìm hiểu về năm yếu tố đó, và tôi sẽ giải thích thêm về cách khám phá cũng như sử dụng định dạng của bạn.

Cách Đức Chúa Trời Định Hình Bạn Cho Chức Vụ

Bất cứ khi nào Chúa giao một nhiệm vụ, Ngài luôn trang bị cho chúng ta những thứ cần thiết để hoàn thành nó. Sự kết hợp đặc biệt này được gọi là SHAPE của bạn:

Spiritual gifts: Các ân tứ Thánh Linh

Heart: Tâm lòng

Abilities: Những khả năng

Personality: Cá tính

Experience: Kinh nghiệm

SHAPE: Khám Phá Các Ân Tứ Thánh Linh Của Bạn

Chúa ban cho mỗi tín nhân các ân tứ Thánh Linh để dùng trong chức vụ.^[i] Đây là những khả năng đặc biệt được Đức Chúa Trời ban cho để phục vụ Ngài, là điều mà Ngài chỉ ban cho các tín nhân. Kinh Thánh chép, "*Vả, người có tánh xác thịt không nhận được những sự thuộc về Thánh Linh của Đức Chúa Trời; bởi chưng người đó coi sự ấy như là sự dò dại, và không có thể hiểu được, vì phải xem xét cách thiêng liêng*" (I Cô-rinh-tô 2:14).

Bạn không thể làm ra các ân tứ Thánh Linh và cũng không xứng đáng nhận lãnh-thể cho nên mới gọi đó là *ân tứ*! Chúng là sự thể hiện ân điển của Đức Chúa Trời trên bạn. "*Nhưng, đã ban ân điển cho mỗi một người trong chúng ta theo lượng sự ban cho của Đấng Christ*" (Ê-phê-sô 4:7). Bạn cũng không chọn lựa các ân tứ mà bạn có; Đức Chúa Trời quyết định việc đó. Phao-lô giải thích, "*Mọi điều đó là công việc của đồng một Đức Thánh Linh mà thôi, theo ý Ngài muốn, phân phát sự ban cho riêng cho mỗi người*" (I Cô-rinh-tô 12:11).

Vì Đức Chúa Trời yêu thích sự đa dạng và Ngài muốn chúng ta thật đặc biệt, nên không có một ân tứ nào ban cho tất cả mọi người.^[ii] Cũng vậy, không có một cá nhân nào nhận được *mọi* ân tứ. Nếu bạn có tất cả các ân tứ, bạn đâu cần ai nữa, và điều đó làm hỏng một trong những mục đích của Đức Chúa Trời: đó là dạy chúng ta yêu thương và lệ thuộc lẫn nhau.

Các ân tứ thuộc linh được ban cho không vì lợi ích của riêng bạn bèn là vì lợi ích của *những người khác*, cũng như họ đã nhận các ân tứ vì lợi ích cho bạn. Kinh Thánh chép, "*Đức Thánh Linh tỏ ra trong mỗi một người, cho ai nấy đều được sự ích chung*" (I Cô-rinh-tô 12:7). Đức Chúa Trời hoạch định như vậy để chúng ta cần lẫn nhau. Khi chúng ta cùng nhau sử dụng các ân tứ của mình, tất cả sẽ được lợi. Nếu những người khác không dùng các ân tứ của họ, thì bạn bị gian lận, và nếu bạn không dùng các ân tứ của mình, thì họ bị gian lận. Đó là lý do tại sao chúng ta được lệnh phải khám phá và phát triển các ân tứ thuộc linh của mình. Bạn có bao giờ dành thì giờ khám phá các ân tứ thuộc linh của mình chưa? Một ân tứ chưa được khám phá sẽ không có giá trị gì hết.

Bất cứ khi nào chúng ta quên những lẽ thật căn bản này về ân tứ, thì Hội Thánh sẽ luôn gặp nan đề. Có hai nan đề chung đó là *"đổ kỵ về ân tứ"* và *"dự đoán ân tứ."* Nan đề thứ nhất phát sinh khi chúng ta so sánh các ân tứ của mình với các ân tứ của những người khác, cảm thấy không thỏa lòng về điều Chúa ban cho mình, và rồi trở nên phẫn uất hay ghen tị về cách Đức Chúa Trời dùng họ. Nan đề thứ hai xảy ra khi chúng ta nghĩ rằng mọi người khác đều có cùng những ân tứ như của mình, làm điều chúng ta được kêu gọi để làm, và cảm thấy tha thiết với những việc đó. Kinh Thánh nói, *"Có các chức vụ khác nhau, nhưng chỉ có một Chúa"* (I Cô-rinh-tô 12:5).

Đôi khi các ân tứ thuộc linh được nhấn mạnh quá mức đến nỗi đi ngược lại những yếu tố khác mà Đức Chúa Trời cũng dùng để định hình bạn cho chức vụ. Các ân tứ của bạn là *một chìa khóa để khám phá* ý muốn Đức Chúa Trời trong chức vụ của bạn, nhưng chúng không phải là toàn bộ bức tranh. Đức Chúa Trời cũng định hình bạn bằng bốn cách khác nữa...

SHAPE: Lắng Nghe Tấm Lòng Của Bạn

Kinh Thánh dùng khái niệm *tấm lòng* để mô tả những khát khao, hy vọng, sở thích, tham vọng, ước mơ và những cảm xúc của bạn. Tấm lòng là cội nguồn của tất cả những động cơ thúc đẩy bạn—những gì bạn thích làm nhất, và những gì bạn quan tâm nhất. Mỗi ngày chúng ta vẫn thường dùng từ này khi nói, *"Anh yêu em với trọn cả trái tim mình."*

Kinh Thánh nói, *"Mặt đối mặt trong nước thế nào, lòng người đối với người cũng thế ấy"* (Châm Ngôn 27:19). Tấm lòng bày tỏ *sự thật* về bạn—bạn là người như thế nào, chứ không phải những gì người khác nghĩ về bạn hay hoàn cảnh ép buộc bạn phải trở nên như vậy. Tấm lòng của bạn quyết định tại sao bạn nói những gì bạn nói, *cảm nhận* theo cách bạn cảm nhận, và *hành động* theo cách bạn hành động. [iii]

Trên phương diện thuộc thể, mỗi người chúng ta có một nhịp tim khác nhau. Cũng giống như chúng ta có dấu vân tay hoặc dấu vồng mạc độc nhất, và tiếng nói khác hẳn mọi người, trái tim của chúng ta cũng có nhịp đập khác hẳn. Thật kỳ diệu là trong số hàng tỉ người trên hành tinh này, không ai có một nhịp tim giống hệt như nhịp tim của bạn.

Cũng vậy, Đức Chúa Trời ban cho mỗi chúng ta một "nhịp tim" *tình cảm* độc nhất vốn rung lên mạnh mẽ khi chúng ta nghĩ về những sự vật, hoạt động hay hoàn cảnh mà chúng ta thích. Theo bản năng, chúng ta quan tâm về một điều gì đó chứ không phải về những người khác. Đây là những hướng ý về nơi bạn nên phục vụ.

Một từ khác để mô tả tấm lòng là *tình cảm*. Có một số đề tài nào đó bạn cảm thấy rất thích khi nghĩ tới và cũng có những người bạn thấy không thể quan tâm tới họ ít hơn được. Một số trải nghiệm sẽ khích lệ và thu hút sự chú ý của bạn, trong khi đó một số khác sẽ làm cho bạn chán nản đến phát khóc. Những điều này bày tỏ bản chất thật của lòng bạn.

Khi lớn lên, bạn có thể khám phá ra rằng mình đặc biệt quan tâm tới một số vấn đề mà không một ai khác trong gia đình quan tâm cả. Những sở thích này từ đâu tới? Chúng đến từ nơi Đức Chúa Trời. Ngài có một mục đích khi ban cho bạn những sở thích bẩm sinh đó. Nhịp tim tình cảm là chiếc chìa khóa thứ hai để hiểu định dạng của bạn cho chức vụ. Đừng thờ ơ trước những sở thích của mình. Hãy nghĩ đến việc có thể dùng chúng cho sự vinh hiển của Đức Chúa Trời như thế nào. Có một nguyên nhân khiến bạn thích làm những việc này.

Kinh Thánh lập đi lập lại rằng *"hãy phục vụ Chúa với trọn cả tấm lòng người."* [iv] Đức Chúa Trời muốn bạn hết lòng phục vụ Ngài, chứ không phải vì nhiệm vụ. Con người thường không hết mình thực hiện những nhiệm vụ mà họ không thích làm. Đức Chúa Trời muốn dùng các sở thích tự nhiên của bạn

để phục vụ Ngài và phục vụ những người khác. Hãy lắng nghe những lời nhắc nhở từ bên trong vì chúng có thể dẫn bạn tới chức vụ mà Đức Chúa Trời muốn bạn làm.

Làm sao bạn biết được khi nào mình đang phục vụ Đức Chúa Trời từ trong tấm lòng của bạn? Dấu hiệu rõ ràng đầu tiên là *lòng nhiệt thành*. Khi bạn làm điều mà mình *thích* làm, chẳng cần ai thúc giục bạn cả. Tình cảm quyết định kết quả. Nếu bạn không quan tâm đến một nhiệm vụ nào đó, thì hẳn bạn sẽ không hết mình thực hiện nó. Ngược lại, những người đạt được thành quả cao nhất trong các lĩnh vực là những người làm việc hết lòng, chứ không vì nhiệm vụ hay vụ lợi.

Chúng ta đã từng nghe nhiều người nói rằng, "Tôi chọn công việc mình không thích để kiếm nhiều tiền, rồi một ngày nào đó tôi sẽ bỏ việc đó để làm việc mình thích." Đây là một sai lầm lớn. Đừng lãng phí cuộc đời trong một công việc không thể hiện được tấm lòng của bạn. Hãy nhớ rằng những điều vĩ đại nhất trong cuộc sống không phải là *vật chất*. Ý nghĩa quan trọng hơn nhiều so với tiền bạc. Người đàn ông giàu nhất trên thế giới đã từng nói, *"Thà có ít của mà kính sợ Đức Giê-hô-va, còn hơn là tài sản nhiều mà bối rối cập theo"* (Châm Ngôn 15:16).

Đừng nên chỉ nhắm vào việc đạt được "đời sống tốt đẹp," vì đời sống tốt đẹp cũng không đủ. Cuối cùng thì nó cũng không thỏa mãn được. Có thể có nhiều điều để bạn *hưởng thụ* mà vẫn chẳng có gì để bạn *sống cho*. Hãy nhắm vào một *"đời sống tốt đẹp hơn"*-phục vụ Đức Chúa Trời theo cách bày tỏ đúng tấm lòng của bạn. Hãy xác định xem bạn *yêu thích* công việc gì-tức là điều Đức Chúa Trời đã ban cho lòng bạn-và rồi thực hiện nó vì sự vinh hiển của Ngài.

Suy Nghĩ Về Mục Đích Của Tôi

Vấn Đề Suy Nghĩ: Tôi được định hình để phục vụ Đức Chúa Trời.

Câu Gốc: "Có các việc làm khác nhau, nhưng chỉ có một Đức Chúa Trời, là Đáng làm mọi việc trong mọi người." I Cô-rinh-tô 12:6 (Ph)

Câu Hỏi Suy Gẫm: Tôi nhận thấy mình sốt sắng phục vụ và yêu thương những người khác theo cách nào?

Ngày 31: Hiểu Biết Định Dạng Của Bạn

*Vì chính Chúa nắn nê tâm thần tôi, dẽ thành tôi trong lòng mẹ tôi.
(Thi Thiên 139:13)*

Chỉ bạn mới có thể trở thành chính bạn mà thôi.

Đức Chúa Trời đã tạo dựng mỗi chúng ta cách độc nhất để không có một bản sao nào khác trên thế giới. Không một ai có y hệt những đặc điểm mà bạn có. Điều đó có nghĩa là không một ai khác trên trái đất này có thể thực hiện vai trò mà Đức Chúa Trời đã hoạch định cho bạn. Nếu bạn không góp phần vào Thân Thể của Đấng Christ, thì phần đó sẽ để trống mãi. Kinh Thánh nói, *"Vả, có các sự ban cho khác nhau, nhưng chỉ có một Đức Thánh Linh. Có các chức vụ khác nhau, nhưng chỉ có một Chúa. Có các việc làm khác nhau, nhưng chỉ có một Đức Chúa Trời, là Đấng làm mọi việc trong mọi người"* (1 Cô-rinh-tô 12:4-6). Trong chương vừa rồi, chúng ta đã tìm hiểu về hai điều: các ân tứ Thánh Linh và tâm lòng của bạn. Bây giờ chúng ta sẽ tìm hiểu phần còn lại về cách Đức Chúa Trời tạo dựng bạn để phục vụ Ngài.

SHAPE: Sử Dụng Các Khả Năng Của Bạn

Những khả năng của bạn là các tài năng bẩm sinh. Một số người có khả năng bẩm sinh về tiếng nói: Họ ra đời và học nói rất nhanh! Những người khác thì có khả năng về thể thao, và có sức khỏe rất tốt. Cũng có những người khác giỏi toán, âm nhạc hay cơ khí.

Khi Đức Chúa Trời muốn dựng Đền Tạm và làm những đồ dùng cần thiết để thờ phượng, Ngài đem đến những nghệ nhân và các thợ thủ công có *"sự khôn ngoan, sự thông sáng, và sự hiểu biết để làm mọi thứ nghề thợ, dựng bày ra và chế tạo đồ vàng, bạc và đồng, dựng khắc và khảm ngọc, dẻo gỗ và làm được mọi thứ nghề thợ"* (Xuất 31:3-5). Ngày nay, Đức Chúa Trời vẫn còn phú bẩm những khả năng này và hàng ngàn tài khéo khác để con người có thể phục vụ Ngài.

Mọi khả năng của chúng ta đều đến từ Đức Chúa Trời. Ngay cả những khả năng được dùng để phạm tội cũng là Đức Chúa Trời ban cho; chỉ đơn giản là vì chúng bị dùng cách sai lầm hay bị lạm dụng mà thôi. Kinh Thánh chép, *"Chúng ta có các sự ban cho khác nhau, tùy theo ơn đã ban cho chúng ta"* (Rô-ma 12:6a). Vì những khả năng bẩm sinh của bạn đến từ Đức Chúa Trời, nên chúng cũng quan trọng và "thuộc linh" như các ân tứ thuộc linh của bạn vậy. Sự khác biệt duy nhất là bạn có chúng lúc mới sinh ra.

Một trong những lời bào chữa phổ biến nhất khi người ta không chịu phục vụ là, "Tôi không có khả năng gì hết." Điều này thật buồn cười. Bạn có hàng tá, có lẽ hàng trăm khả năng chưa được khai thác, chưa nhận ra, và chưa sử dụng vẫn còn tiềm ẩn bên trong bạn. Nhiều cuộc nghiên cứu cho thấy rằng trung bình mỗi người có từ 500 đến 700 kỹ năng và khả năng khác nhau-nhiều hơn điều bạn có thể nhận biết được.

Ví dụ, bộ não của bạn có thể chứa được 100 ngàn tỉ sự kiện. Não của bạn có thể đưa ra 15,000 quyết định mỗi giây, như trong trường hợp hệ tiêu hóa của bạn đang hoạt động. Mũi bạn có thể ngửi được 10,000 mùi khác nhau. Xúc giác của bạn có thể cảm nhận được một vật dày 1/25,000 inch, và lưỡi của bạn có thể nếm được quinin trong 2 phần triệu đơn vị nước. Bạn có những khả năng hết sức kỳ diệu, và là một tạo vật đặc biệt của Đức Chúa Trời. Một phần trách nhiệm của Hội Thánh là phát hiện và sử dụng các khả năng của bạn để phục vụ Chúa.

Mọi khả năng đều có thể sử dụng vì sự vinh hiển của Đức Chúa Trời. Phao-lô nói, *"Vậy, anh em hoặc ăn, hoặc uống, hay là làm sự chi khác, hãy vì sự vinh hiển Đức Chúa Trời mà làm"* (I Cô-rinh-tô 10:31). Kinh Thánh có rất nhiều ví dụ về những khả năng khác nhau được Đức Chúa Trời dùng vì sự vinh hiển của Ngài. Sau đây chỉ là một số ít những khả năng được Kinh Thánh đề cập đến: khả năng nghệ thuật, khả năng kiến trúc, quản trị, nướng bánh, đóng tàu, làm kẹo, tranh biện, thiết kế, ướp xác, thêu, khắc, làm nông, đánh cá, làm vườn, lãnh đạo, tổ chức, thợ nề, soạn nhạc, chế tạo vũ khí, khâu vá, vẽ tranh, trồng trọt, triết lý, sử dụng cơ khí, phát minh, thợ mộc, lái tàu, buôn bán, làm lính, may đồ, dạy dỗ, viết văn và thơ. Kinh Thánh chép, *"Có các việc làm khác nhau, nhưng chỉ có một Đức Chúa Trời, là Đấng làm mọi việc trong mọi người"* (I Cô-rinh-tô 12:6). Đức Chúa Trời dành một chỗ trong Hội Thánh để những điều đặc biệt của bạn có thể góp phần cách hữu hiệu. Phần của bạn là tìm ra nơi đó.

Đức Chúa Trời ban cho một số người khả năng kiếm được nhiều tiền. Môi-se nói với dân Y-sơ-ra-ên rằng, *"Hãy nhớ lại Giê-hô-va Đức Chúa Trời ngươi, vì ấy là Ngài ban cho ngươi sức lực đoạt được những sản nghiệp, để làm trọn sự giao ước Ngài đã thề cùng tổ phụ ngươi, y như Ngài đã làm ngày nay"* (Phục Truyền 8:18). Những người có khả năng này rất giỏi kinh doanh và thu lợi nhiều. Nếu bạn có khả năng kinh doanh, bạn nên dùng nó vì sự vinh hiển của Đức Chúa Trời. Bằng cách nào? Trước hết, hãy ý thức rằng khả năng của bạn đến từ Đức Chúa Trời và dâng vinh hiển cho Ngài. Thứ hai, hãy dùng công việc của bạn để đáp ứng nhu cầu của những người khác và chia sẻ niềm tin của bạn với những người chưa tin. Thứ ba, hãy dâng phần mười (10 phần trăm) lợi nhuận cho Đức Chúa Trời như một hành động thờ phượng.^[1] Cuối cùng, hãy đặt mục tiêu cho bạn là trở thành *Người Xây Dựng Vương Quốc* chứ không phải *Người Làm Giàu*. Tôi sẽ giải thích việc này trong chương 33.

Điều tôi có thể làm là điều Chúa muốn tôi làm. Bạn là người duy nhất trên thế gian này có thể sử dụng các khả năng của mình. Không một ai khác có thể thay thế vai trò của bạn vì họ không có những đặc tính độc nhất mà Đức Chúa Trời đã ban cho bạn. Kinh Thánh chép rằng Đức Chúa Trời trang bị cho bạn *"mọi sự lành, dặng làm thành ý muốn Ngài"* (Ê-sai 43:21). Để khám phá mục đích của Đức Chúa Trời trên đời sống bạn, bạn nên cẩn thận tra xét xem mình thạo và không thạo công việc gì.

Nếu Đức Chúa Trời không ban cho bạn có giọng hát thật tốt, thì hẳn Ngài không muốn bạn làm một ca sĩ opera. Đức Chúa Trời sẽ không bao giờ đòi hỏi bạn dấn thân vào một nhiệm vụ nào đó mà bạn không có khả năng làm. Mặt khác, những khả năng bạn có là một dấu hiệu cho thấy điều Đức Chúa Trời muốn bạn làm trong cuộc đời mình. Chúng là những gợi ý để bạn tìm biết ý muốn Ngài. Nếu bạn giỏi thiết kế, tuyển người, vẽ hoặc tổ chức, thì có thể lắm kế hoạch của Đức Chúa Trời cho đời sống bạn sẽ liên hệ tới các kỹ năng đó. Đức Chúa Trời không lãng phí những khả năng; Ngài kết hợp sự kêu gọi và những khả năng của chúng ta lại.

Những khả năng của bạn được ban cho không chỉ để kiếm sống; Đức Chúa Trời ban chúng cho bạn để phục vụ. Phi-e-rơ nói, *"Mỗi người trong anh em hãy lấy ơn mình đã được mà giúp lẫn nhau, khác nào người quản lý trung tín giữ các thứ ơn của Đức Chúa Trời"* (I Phi-e-rơ 4:10).

Khi tôi đang viết quyển sách này, gần 6,000 người đang sử dụng những khả năng của họ trong chức vụ

tại Hội Thánh Saddleback, gồm đủ các loại mục vụ: sửa những chiếc xe được dâng để tặng cho những người có cần; mua đồ cho Hội Thánh với giá phải chăng nhất; làm đẹp phong cảnh; quản lý tư liệu; thiết kế nghệ thuật, các chương trình và các tòa nhà; chăm sóc sức khỏe; chuẩn bị các bữa ăn; sáng tác nhạc; dạy nhạc; đưa ra những dự kiến; huấn luyện các nhóm; làm nghiên cứu về các bài giảng hoặc thông dịch chúng; và hàng trăm công việc chuyên môn khác. Các thành viên mới được khích lệ, "Anh em giỏi việc gì thì cứ làm việc đó trong Hội Thánh!"

SHAPE: Sử Dụng Cá Tính Của Bạn

Chúng ta thường không nhận ra mình đặc biệt như thế nào. Có vô số cách để các phân tử DNA kết hợp với nhau. Con số đó là 10 lũy thừa 2,400,000,000. Con số đó chứng tỏ rằng bạn không bao giờ có thể tìm được một người nào giống hệt mình. Nếu bạn viết con số đó ra, và mỗi chữ số 0 có độ rộng 1 inch, thì dây số đó sẽ dài 37,000 dặm!

Để dễ hình dung hơn, các khoa học gia đã ước tính rằng có khoảng 10 lũy thừa 76 hạt trong vũ trụ, con số đó vẫn còn ít hơn nhiều khi so với khả năng kết hợp các phân tử DNA của bạn. Sự độc nhất là một sự thật khoa học trong cuộc sống của bạn. Khi Đức Chúa Trời tạo dựng bạn, Ngài đã đập vỡ cái khuôn. Chưa hề có và cũng sẽ không bao giờ có một ai khác hoàn toàn giống bạn.

Rõ ràng Đức Chúa Trời yêu thích sự đa dạng-bạn hãy nhìn xung quanh xem! Ngài tạo dựng mỗi chúng ta với một khuynh hướng cá tính hoàn toàn khác. Đức Chúa Trời tạo nên *những người hướng nội* và *những người hướng ngoại*. Ngài tạo nên những người thích *lệ thường* và những người thích *sự đổi mới*. Ngài tạo dựng một số người là *"tư tưởng gia"* và những người khác là *"người nhạy cảm."* Một số người làm việc tốt nhất khi được giao nhiệm vụ độc lập, trong khi những người khác thì làm tốt hơn trong nhóm. Kinh Thánh chép, *"Có các việc làm khác nhau, nhưng chỉ có một Đức Chúa Trời, là Đấng làm mọi việc trong mọi người"* (I Cô-rinh-tô 12:6).

Kinh Thánh có nhiều bằng chứng cho thấy Đức Chúa Trời dùng mọi loại nhân cách khác nhau. Phi-e-rơ là một người *lạc quan*. Phao-lô là người *nóng tính*. Giê-rê-mi là người *sâu muợn*. Khi bạn tìm hiểu sự khác biệt trong nhân cách của các môn đồ, thì bạn sẽ hiểu được tại sao đôi lúc họ xung đột với nhau.

Không hề có một tính khí nào là "đúng" hay "sai" trong chức vụ. Chúng ta cần mọi loại nhân cách để quân bình Hội Thánh và tạo ra một hương vị. Thế gian sẽ chán biết bao nếu tất cả chúng ta đều tỏa ra mùi va-ni. Thật may mắn, con người có hơn ba mươi một mùi vị khác nhau.

Nhân cách của bạn tác động đến *phương cách* và *nơi chốn* bạn dùng những ân tứ thuộc linh cũng như các khả năng của mình. Chẳng hạn, hai người đều có ơn truyền giáo, nhưng nếu một người hướng nội, và người kia hướng ngoại, thì ân tứ đó sẽ được thể hiện cách khác nhau.

Thợ cưa biết rằng cưa dọc theo thớ gỗ thì dễ hơn là cưa ngang. Cũng vậy, khi bạn buộc phải phục vụ cách "không phù hợp" với tính khí của mình, thì bạn sẽ thấy căng thẳng và không thoải mái, phải tiêu tốn thêm nhiều nỗ lực và sức lực, đồng thời kết quả cũng không được tốt nhất. Đó là lý do tại sao một chức vụ bất chước của người khác sẽ không kết quả. Bạn không có cá tính *của họ*. Ngoài ra, Đức Chúa Trời tạo dựng bạn để là chính bạn! Bạn có thể *học hỏi* từ những tấm gương của người khác, nhưng bạn cần chọn lọc những gì bạn học được thông qua *định dạng* của mình. Ngày nay, có nhiều cuốn sách và công cụ có thể giúp bạn hiểu về cá tính của mình để có thể quyết định cách sử dụng nó cho Đức Chúa Trời.

Giống như kính màu, cá tính khác biệt của chúng ta phản chiếu ánh sáng của Đức Chúa Trời theo nhiều màu sắc khác nhau. Điều này khiến gia đình của Đức Chúa Trời được sâu sắc và đa dạng. Nó cũng đem

lại phước hạnh cho cá nhân chúng ta nữa. Làm đúng điều mà Đức Chúa Trời đã tạo dựng bạn để làm *thật tốt* biết bao. Khi bạn phục vụ theo cách phù hợp với cá tính mà Đức Chúa Trời ban cho bạn, bạn sẽ kinh nghiệm được sự đầy trọn, thỏa lòng và kết quả.

SHAPE: Sử Dụng Các Kinh Nghiệm Của Bạn

Bạn được định hình bởi những kinh nghiệm trong cuộc sống mà đa số là nằm ngoài tầm kiểm soát của bạn. Đức Chúa Trời cho phép chúng xảy ra vì Ngài muốn nhào nặn bạn. **[iii]** Trong khi tìm hiểu định dạng của mình để phục vụ Đức Chúa Trời, bạn cần xem xét ít nhất là sáu loại kinh nghiệm trong quá khứ của bạn:

- Kinh nghiệm *gia đình*: Bạn học được điều gì khi lớn lên trong gia đình?
- Kinh nghiệm *giáo dục*: Các môn học bạn thích nhất ở trường là gì?
- Kinh nghiệm *nghề nghiệp*: Bạn làm tốt và yêu thích những công việc nào nhất?
- Kinh nghiệm *thuộc linh*: Những thời điểm có ý nghĩa nhất giữa bạn với Đức Chúa Trời là gì?
- Kinh nghiệm *chức vụ*: Trong quá khứ, bạn đã phục vụ Chúa như thế nào?
- Kinh nghiệm *đau thương*: Bạn đã học hỏi được gì từ những nan đề, nỗi đau, khó khăn và thử thách của mình?

Chính nhóm cuối cùng, những kinh nghiệm *đau thương*, là điều Chúa dùng nhiều nhất để chuẩn bị bạn cho chức vụ. *Đức Chúa Trời không hề lãng phí một nỗi đau nào!* Trên thực tế, chức vụ *tốt nhất* của bạn phần lớn bắt nguồn từ nỗi đau lớn nhất bạn đã trải qua. Ai có thể phục vụ những phụ huynh có con bị bại não tốt hơn những phụ huynh khác có cùng hoàn cảnh đó? Ai có thể giúp một người nghiện rượu cai nghiện tốt hơn là người đã từng chiến đấu với con quỷ đó và được tự do? Ai có thể giúp cho một người vợ bị chồng ruồng bỏ vì có một người đàn bà khác tốt hơn là người cũng đã từng trải qua nỗi đau kia?

Đức Chúa Trời cho phép bạn trải qua những kinh nghiệm đau thương cách có chủ đích là để trang bị bạn cho sự phục vụ những người khác. Kinh Thánh nói, *"Ngài yên ủi chúng tôi trong mọi sự khôn nạn, hầu cho nhơn sự yên ủi mà Ngài đã yên ủi chúng tôi, thì chúng tôi cũng có thể yên ủi kẻ khác trong sự khôn nạn nào họ gặp"* (II Cô-rinh-tô 1:4).

Nếu bạn thực sự khao khát được Đức Chúa Trời sử dụng, bạn *phải* hiểu lẽ thật này: Chính những từng trải mà bạn cảm thấy phần nộ và hối tiếc nhất trong cuộc đời-những điều mà bạn muốn che giấu và quên đi-lại là điều Đức Chúa Trời muốn bạn dùng để giúp đỡ những người khác. Chúng là chức vụ của bạn!

Để Chúa có thể sử dụng những kinh nghiệm đau thương của bạn, bạn cần phải sẵn lòng chia sẻ. Bạn đừng che giấu nó nữa, và cần phải chân thật thừa nhận những sai lầm, thất bại và sợ hãi của mình. Việc này có lẽ là chức vụ hiệu quả nhất của bạn. Người khác luôn được khích lệ nhiều hơn khi chúng ta chia sẻ cách ân điển của Đức Chúa Trời đã giúp chúng ta trong sự yếu đuối của mình thay vì chúng ta khoe khoang về sức lực mình có.

Phao-lô hiểu lẽ thật này, nên ông đã thành thật nói đến những chiến đấu trong sự chán nản của mình. Ông thừa nhận, *"Vả, hỡi anh em, chúng tôi không muốn để anh em chẳng biết sự khôn nạn đã xảy đến*

cho chúng tôi trong xứ A-si, và chúng tôi đã bị đè nén quá chừng, quá sức mình, đến nỗi mắt lòng trông cậy giữ sự sống. Chúng tôi lại hình như đã nhận án tử, hầu cho chúng tôi không cậy mình, nhưng cậy Đức Chúa Trời là Đấng khiến kẻ chết sống lại. Ấy chính Ngài đã cứu chúng tôi khỏi sự chết lớn dường ấy, và sẽ cứu chúng tôi; phải, chúng tôi còn mong Ngài sẽ cứu chúng tôi nữa" (II Cô-rinh-tô 1:8-10).

Nếu Phao-lô cứ giữ kín sự nghi ngờ và chán nản của mình, hàng triệu người sẽ không bao giờ nhận được lợi ích từ đó. Chỉ có những kinh nghiệm được chia sẻ mới giúp ích cho người khác. Aldous Huxley đã nói, "Kinh nghiệm không phải là điều đã xảy đến cho bạn. Nó là điều bạn làm với những gì xảy ra cho mình." Bạn sẽ làm gì với những điều mà bạn đã trải qua? Đừng lãng phí nỗi đau của bạn; hãy dùng nó để giúp đỡ những người khác.

Khi chúng ta lưu ý đến năm cách mà Đức Chúa Trời sẽ dùng để định dạng bạn cho chức vụ, tôi hy vọng rằng bạn sẽ có được một nhận thức sâu sắc hơn về sự tể trị của Đức Chúa Trời, và hiểu rõ hơn về cách Ngài đã chuẩn bị bạn để phục vụ Ngài. Sử dụng định dạng của bạn chính là chìa khóa dẫn đến kết quả và trọn vẹn trong chức vụ. Bạn làm việc có hiệu quả nhất khi sử dụng *những ân tứ thuộc linh* và *các khả năng* trong một lĩnh vực mà *lòng bạn khao khát*, và theo cách phù hợp với *cá tính* cũng như *các kinh nghiệm* của bạn. Càng phù hợp bao nhiêu, càng thành công bấy nhiêu.

Suy Nghĩ Về Mục Đích Của Tôi

Vấn Đề Suy Nghĩ: Không một ai khác có thể thay thế tôi.

Câu Gốc: "Mỗi người trong anh em hãy lấy ơn mình đã được mà giúp lẫn nhau, khác nào người quản lý trung tín giữ các thứ ơn của Đức Chúa Trời." I Phi-e-rơ 4:10

Câu Hỏi Suy Gẫm: Đức Chúa Trời đã ban cho tôi khả năng hay kinh nghiệm cá nhân nào mà tôi có thể góp phần vào Hội Thánh?

Ngày 32:

Sử Dụng Điều Chúa Ban Cho Bạn

***Chúng ta là nhiều người mà hiệp nên một thân trong Đấng Christ, và hết thấy chúng ta đều là các phần chi thể của nhau.
(Rô-ma 12:5)***

***Bạn là ai là món quà Chúa ban cho bạn; bạn làm gì với chính mình là món quà của bạn cho Chúa.
(Ngạn Ngữ Đan-mạch)***

Chúa xứng đáng nhận những điều tốt nhất của bạn.

Ngài định hình bạn theo một mục đích và mong muốn bạn tận dụng tối đa những gì đã ban cho bạn. Ngài không muốn bạn lo lắng hay thêm khát những khả năng mà Ngài không ban cho. Thay vào đó, Ngài muốn bạn tập trung vào những tài năng mà bạn hiện có. Khi bạn cố gắng phục vụ Chúa theo cách không phù hợp với ý định của Ngài, thì cũng giống như cố nhét một cái cốc vuông vào cái lỗ tròn. Việc đó dẫn đến nản lòng và kết quả rất giới hạn. Nó cũng làm lãng phí thời gian, tài năng và sức lực mà bạn có. Cách tốt nhất để sử dụng cuộc đời là phục vụ Chúa theo đúng định dạng của bạn. Để làm được điều này, bạn cần phải khám phá định dạng của mình, học biết cách tiếp nhận và tận hưởng nó, rồi phát triển nó đến mức độ cao nhất.

Khám Phá Định Dạng Của Bạn

Kinh Thánh chép, ***"Vậy chớ nên như kẻ đại dốt, nhưng phải hiểu rõ ý muốn của Chúa là thế nào"*** (Ê-phê-sô 5:17). Đừng để cho một ngày nữa trôi qua. Hãy bắt đầu tìm hiểu và làm rõ điều Chúa muốn bạn trở thành và làm.

Hãy bắt đầu bằng việc xác định những ân tứ và khả năng của bạn. Hãy nhìn lại một cách chân thật, bạn làm tốt việc gì, và dở việc gì. Phao-lô khuyên, ***"Vậy, nhờ ơn đã ban cho tôi, tôi nói với mỗi người trong anh em chớ có tư tưởng cao quá lễ, nhưng phải có tâm tình tâm thường, y theo lượng đức tin mà Đức Chúa Trời đã phú cho từng người"*** (Rô-ma 12:3). Hãy liệt kê ra. Nhờ những người khác cho ý kiến khách quan của họ. Hãy nói với họ rằng bạn đang tìm kiếm sự thật chứ không phải lời khen. Các ân tứ thuộc linh và những khả năng tự nhiên luôn được người khác nhận biết. Nếu bạn nghĩ mình được ơn để làm một giáo sư hay một ca sĩ mà không có một ai đồng ý thì sao? Nếu bạn muốn biết mình có ơn lãnh đạo không, thì hãy nhìn xung quanh! Nếu không có ai theo bạn, bạn không phải là một người lãnh đạo.

Hãy đặt những câu hỏi như sau: Nhờ đâu tôi thấy được bông trái mà *những người khác khẳng định* là có trong cuộc đời mình? Tôi đã thành công trong lĩnh vực nào?

Những bài trắc nghiệm ân tứ thuộc linh và khả năng có một chút giá trị, nhưng chúng rất giới hạn. Trước hết, chúng đã bị tiêu chuẩn hóa, cho nên không phù hợp với tính độc nhất của bạn. Thứ hai, không hề có những định nghĩa của các ân tứ thuộc linh trong Kinh Thánh, nên bất cứ định nghĩa nào cũng chỉ mang tính tham khảo và thường có khuynh hướng thiên về tín lý của hệ phái. Một vấn đề khác đó là bạn càng trưởng thành bao nhiêu, thì càng có nhiều đặc điểm của nhiều ân tứ. Có thể bạn sẽ phục vụ hay dạy dỗ hoặc ban cho rời rộng hơn vì có sự trưởng thành chứ không phải đó là các ân tứ thuộc linh.

Cách tốt nhất để khám phá các ân tứ và khả năng của bạn là *thử nghiệm* trong nhiều địa hạt phục vụ khác nhau. Tôi đã làm hàng trăm bài trắc nghiệm ân tứ và khả năng hồi còn trẻ mà không bao giờ khám phá ra là mình được ơn giảng dạy bởi vì tôi chưa bao giờ làm việc đó! Chỉ *sau* khi tôi bắt đầu tận dụng các cơ hội để nói thì tôi mới thấy những kết quả, được người khác thừa nhận, và mới nhận ra là mình có ơn đó. "Chúa đã ban ơn cho tôi để làm việc này!"

Nhiều cuốn sách thì hướng dẫn ngược lại. Chúng nói, "Hãy khám phá các ân tứ thuộc linh của bạn trước rồi bạn sẽ biết chức vụ của mình là gì." Thật ra thì hoàn toàn ngược lại mới đúng. Hãy bắt đầu phục vụ, thử nghiệm các mục vụ khác nhau, và rồi bạn mới khám phá được những ân tứ của mình. Nếu bạn không thực sự dẫn thân phục vụ, bạn sẽ không biết mình giỏi cái gì.

Bạn có hàng tá khả năng và ân tứ ẩn giấu mà bạn không biết vì chưa bao giờ thử. Cho nên tôi khích lệ bạn thử làm một số việc mà bạn chưa hề làm. Dù bạn đã bao nhiêu tuổi, tôi vẫn khích lệ bạn đừng ngừng thử việc. Tôi đã gặp nhiều người khám phá được tài năng tiềm ẩn của họ ở độ tuổi bảy mươi và tám mươi. Tôi biết một bà cụ chín mươi tuổi đã từng thắng cuộc đua 10 km mà chính bà không biết rằng mình thích chạy mãi cho tới khi được bảy mươi tám tuổi!

Đừng cố gắng xác định các ân tứ của bạn trước khi tình nguyện phục vụ ở một nơi nào đó. Hãy bắt đầu phục vụ. Bạn sẽ khám phá các ân tứ của mình khi dẫn thân phục vụ. Hãy thử dạy dỗ, lãnh đạo, tổ chức, chơi nhạc cụ hoặc làm việc với thiếu niên. Bạn sẽ không bao giờ biết mình giỏi việc gì cho tới khi nào bạn thử làm. Khi mọi sự không kết quả, hãy gọi đó là "thử nghiệm," đừng xem nó là thất bại. Cuối cùng thì bạn sẽ biết được mình thạo việc gì.

Hãy xét đến tâm lòng và cá tính của bạn. Phao-lô khuyên, "*Mỗi người phải thử xét việc làm của mình, thì sự khoe mình chỉ tại mình thôi, chớ chẳng phải tại kẻ khác*" (Ga-la-ti 6:4). Một lần nữa, bạn cần sự phản hồi từ những người biết bạn rõ nhất. Hãy tự hỏi mình các câu hỏi sau: Tôi thích làm việc gì nhất? Khi nào thì tôi thấy mình thực sự sống động? Tôi sẽ làm gì khi không biết rõ thời gian? Tôi thích những công việc thường ngày hay thích sự đổi mới? Tôi thích phục vụ trong một nhóm hay thích làm một mình? Tôi là người hướng nội hay hướng ngoại? Tôi là một người thích tư duy hay cảm xúc? Tôi thích điều nào hơn-cạnh tranh hay hợp tác?

Hãy xem xét các kinh nghiệm của bạn và rút ra bài học. Hãy ôn lại cuộc đời bạn và suy nghĩ về cách nó đã định hình bạn. Môi-se nói với dân Y-sơ-ra-ên, "*Ngày nay, các ngươi hãy ghi nhớ điều mình đã học về Giê-hô-va Đức Chúa Trời thông qua những trải nghiệm của các ngươi với Ngài*" (Phục Truyền 5:17 bản LB-ND). Những kinh nghiệm bị lãng quên không có giá trị gì hết; có một lý do rất chính đáng để ghi nhớ về hành trình tâm linh. Phao-lô lo rằng các tín nhân tại Ga-la-ti sẽ lãng phí nỗi đau mà họ đã trải qua. Ông nói, "*Anh em há luống công mà chịu sự khốn khó dường ấy sao? Nếu quả là luống công*" (Ga-la-ti 3:4).

Chúng ta hiếm khi thấy được mục đích của Đức Chúa Trời trong sự đau đớn, thất bại hay xấu hổ khi nó đang diễn ra. Khi Chúa Giê-su rửa chân cho Phi-e-rơ, Ngài phán, *"Hiện nay người chẳng biết sự ta làm; nhưng về sau sẽ biết"* (Giăng 13:7). Chỉ sau khi sự việc qua rồi chúng ta mới hiểu mục đích của Đức Chúa Trời trong nan đề đó là vì ích lợi cho chúng ta.

Rút ra những bài học từ các kinh nghiệm của mình đòi hỏi phải có thời gian. Tôi đề nghị bạn dành cả một kỳ cuối tuần để *ôn lại cuộc đời*, đó là lúc bạn dừng lại để xem cách Đức Chúa Trời vận hành trong những giờ phút đặc biệt của cuộc đời bạn và cách Ngài muốn bạn dùng những bài học đó để giúp đỡ những người khác. Nhiều tài liệu có thể giúp bạn làm việc này.^[i]

Chấp Nhận Và Tận Hưởng Định Dạng Của Bạn

Vì Chúa biết điều gì tốt nhất cho bạn, nên bạn cần phải tạ ơn mà chấp nhận cách Ngài đã tạo dựng bạn. Kinh Thánh chép, *"Nhưng, hỡi người, người là ai, mà dám cãi lại cùng Đức Chúa Trời? Có lẽ nào cái bình bằng đất sét lại nói với kẻ nắn nên mình rằng: Sao người đã làm nên ta như vậy? Người thợ gốm há chẳng có quyền trên đất sét, cùng trong một đồng mà làm ra hạng bình để dùng việc sang trọng, lại hạng khác để dùng việc hèn hạ sao?"* (Rô-ma 9:20-21).

Định dạng của bạn được Đức Chúa Trời quyết định tùy mục đích của Ngài, cho nên bạn không nên khó chịu hay khước từ nó. Thay vì cố gắng tái định hình chính mình để giống như một người khác, bạn nên vui mừng vì điều mà Chúa chỉ ban cho một mình bạn thôi. *"Đấng Christ đã ban cho mỗi chúng ta những khả năng đặc biệt-là những gì Ngài muốn chúng ta có tùy theo sự giàu có của ơn Ngài đã định"* (Ê-phê-sô 4:7 bản LB-ND).

Chấp nhận định dạng cũng có nghĩa là nhìn nhận các giới hạn của mình. Không có ai tài giỏi trong tất cả mọi chuyện, và cũng không có ai được kêu gọi để làm hết mọi chuyện. Tất cả chúng ta đều có vai trò riêng biệt. Phao-lô hiểu rằng sự kêu gọi của ông không phải là làm trọn mọi việc hoặc làm đẹp lòng mọi người, bèn là chỉ tập trung vào một chức vụ cụ thể mà Đức Chúa Trời đã chỉ định cho ông.^[ii] Ông nói, *"Về phần chúng tôi, chẳng muốn khoe mình quá mực, chỉ theo mực về địa phận mà Đức Chúa Trời đã chỉ định cho chúng tôi tới đến anh em"* (II Cô-rinh-tô 10:13).

Từ địa phận ngụ ý rằng Đức Chúa Trời đặt để mỗi chúng ta trong một lĩnh vực phục vụ. Định dạng quyết định chuyên môn của bạn. Khi chúng ta cố gắng mở rộng chức vụ của mình ra ngoài những gì Chúa đã định, thì chúng ta sẽ bị căng thẳng. Cũng giống như mỗi người chạy trong cuộc đua đều có một làn chạy riêng, cá nhân chúng ta phải *"lấy lòng nhằn nại mà chạy cuộc đua Đức Chúa Trời đã bày sẵn ra cho chúng ta"* (Hê-bơ-rơ 12:1 bản LB-ND). Đừng ghen tị với người chạy ở làn đua bên cạnh bạn; hãy tập trung và kết thúc cuộc đua của bạn.

Chúa muốn bạn vui thích sử dụng định dạng mà Ngài đã ban cho bạn. Kinh Thánh chép, *"Mỗi người phải thử xét việc làm của mình, thì sự khoe mình chỉ tại mình thôi, chớ chẳng phải tại kẻ khác"* (Ga-la-ti 6:4). Sa-tan sẽ cố gắng đánh cắp niềm vui của sự phục vụ khỏi lòng bạn bằng nhiều cách: cảm dỗ bạn so đo chức vụ của mình với người khác, và cảm dỗ bạn lèo lái chức vụ của mình theo những mong đợi của người khác. Cả hai đều là những cái bẫy chết người khiến bạn xao lãng khỏi công việc phục vụ mà Đức Chúa Trời muốn. Bất cứ khi nào bạn để mất niềm vui trong chức vụ, hãy thử xét xem có phải một trong số những cảm dỗ này là nguyên nhân hay không.

Kinh Thánh cảnh báo rằng chúng ta không được so sánh mình với những người khác: *"Hãy làm tốt công việc của mình thì anh em sẽ có cơ tự hào. Nhưng đừng so đo chính mình anh em với kẻ khác"*

(Ga-la-ti 6:4 bản CEV-ND). Có hai lý do để bạn không nên so sánh định dạng, chức vụ hoặc những kết quả trong chức vụ của bạn với bất kỳ một ai khác. Thứ nhất, bạn sẽ luôn tìm được người có vẻ như đang làm việc tốt hơn bạn và bạn cảm thấy chán nản. Hay là bạn sẽ luôn tìm được người có vẻ như đang làm việc kém hơn bạn và thế là bạn lên mình kiêu ngạo. Cả hai thái độ đó đều sẽ đẩy bạn ra khỏi chức vụ và đánh đổ công việc của bạn.

Phao-lô nói rằng so sánh chính mình và người khác là một việc đại dột. Ông nói, *"Thật chúng tôi không dám bằng vai hoặc sánh mình với những người kia, là kẻ hay tự phô mình. Nhưng lấy mình đo mình, lấy mình so sánh với mình, thì họ tỏ ra ít trí khôn"* (II Cô-rinh-tô 10:12). Bản diễn ý Message viết như sau, *"Khi so đo cao thấp và cạnh tranh, họ đánh mất trọng tâm"* (II Cô-rinh-tô 10:12b bản Msg-ND).

Bạn sẽ thấy rằng nhiều người không hiểu định dạng của bạn cho chức vụ sẽ chỉ trích và cố gắng khiến bạn làm theo điều họ nghĩ bạn nên làm. Hãy mặc kệ họ. Phao-lô thường phải đối đầu với những người chỉ trích vốn đã hiểu lầm mà còn vu khống chức vụ của ông. Lúc nào ông cũng phản ứng như vậy: Tránh sự so sánh, chống những lời nói phóng đại, và tìm kiếm sự định đoạt của Đức Chúa Trời mà thôi. [\[iii\]](#)

Một trong những lý do khiến Phao-lô được Chúa dùng thật kết quả đó là ông không để cho mình bị chệch hướng bởi sự chỉ trích, sự so sánh chức vụ của ông với những người khác, hoặc sự lôi kéo vào những tranh luận vô bổ về chức vụ đó. John Bunyan đã nói, *"Nếu đời sống tôi không kết quả, ai khen ngợi tôi cũng không quan trọng, và nếu đời sống tôi kết quả, ai chỉ trích tôi cũng không sao."*

Tiếp Tục Phát Triển Định Dạng Của Bạn

Ví dụ về các ta-lâng của Chúa Giê-su cho thấy rằng Đức Chúa Trời mong muốn chúng ta tận dụng tối đa những gì Ngài ban cho. Chúng ta phải vun đắp các ân tứ và tài năng của mình, giữ cho tâm lòng luôn nóng cháy, phát triển nhân cách và cá tính, đồng thời mở rộng các kinh nghiệm để chúng ta ngày càng trở nên hiệu quả trong sự phục vụ của mình. Phao-lô nói với những Cơ-độc nhân tại Phi-líp, *"Hãy tiếp tục lớn lên trong sự tri thức và thông hiểu của anh em"* (Phi-líp 1:9), và ông cũng nhắc nhở Ti-mô-thê, *"Vậy nên ta khuyên con hãy nhen lại ơn của Đức Chúa Trời ban cho, mà con đã nhận lãnh bởi sự đặt tay của ta"* (II Ti-mô-thê 1:6).

Nếu bạn không tập luyện các cơ bắp của mình, chúng sẽ yếu đi và teo lại. Cũng vậy, nếu bạn không tận dụng tối đa các khả năng và kỹ năng mà Đức Chúa Trời ban cho, bạn sẽ đánh mất chúng. Chúa Giê-su kể câu chuyện về các ta-lâng để nhấn mạnh lẽ thật này. Chủ nói với người đầy tớ không sử dụng một ta-lâng của mình rằng, *"Vậy, các ngươi hãy lấy ta-lâng của người này mà cho kẻ có mười ta-lâng"* (Ma-thi-ơ 25:28). Không sử dụng những gì đã ban cho bạn thì bạn sẽ đánh mất chúng. Hãy dùng khả năng mà bạn có và Chúa sẽ cho thêm. Phao-lô nói với Ti-mô-thê, *"Đừng bỏ quên ơn ban trong lòng con, là ơn bởi lời tiên tri nhân hội trưởng lão đặt tay mà đã ban cho con vậy. Hãy săn sóc chuyên lo những việc đó, hầu cho thiên hạ thấy sự tấn tới của con"* (I Ti-mô-thê 4:14-15).

Bất cứ ân tứ nào bạn có được cũng có thể mở rộng và phát triển qua việc thực hành. Chẳng hạn, không một ai có ân tứ dạy dỗ được phát triển đầy đủ. Nhưng qua việc học hỏi, phản hồi, và thực hành, một giáo sư "tốt" có thể trở thành một giáo sư *tốt hơn*, và theo thời gian, sẽ trở thành một giáo sư *bậc thầy*. Đừng thỏa mãn với ân tứ nửa vời. Hãy làm hết sức và học mọi điều bạn có thể học. *"Hãy chuyên tâm cho được đẹp lòng Đức Chúa Trời như người làm công không chỗ trách được, lấy lòng ngay thẳng giảng dạy lời của lẽ thật"* (II Ti-mô-thê 2:15). Hãy tận dụng mọi cơ hội rèn luyện để phát triển định

dạng của bạn cũng như mài giũa các kỹ năng mình.

Trên thiên đàng, tất cả chúng ta sẽ phục vụ Chúa đời đời. Ngay bây giờ, chúng ta có thể chuẩn bị cho sự phục vụ đời đời đó bằng cách tập luyện trên trần gian. Giống như những vận động viên chuẩn bị cho kỳ Thế Vận Hội, chúng ta cứ tiếp tục rèn luyện cho ngày hội lớn đó. *"Hết thấy những người đua tranh, tự mình chịu lấy mọi sự kiêng kỵ, họ chịu vậy để được mào triều thiên hay hư nát. Nhưng chúng ta chịu vậy để được mào triều thiên không hay hư nát"* (I Cô-rinh-tô 9:25). Chúng ta đang chuẩn bị sẵn sàng cho những trách nhiệm và phần thưởng đời đời.

Suy Nghĩ Về Mục Đích Của Tôi

Vấn Đề Suy Nghĩ: Đức Chúa Trời xứng đáng nhận mọi điều tốt nhất của tôi.

Câu Gốc: "Hãy chuyên tâm cho được đẹp lòng Đức Chúa Trời như người làm công không chỗ trách được, lấy lòng ngay thẳng giảng dạy lời của lẽ thật." II Ti-mô-thê 2:15

Câu Hỏi Suy Gẫm: Làm sao tôi có thể tận dụng tối đa những gì Đức Chúa Trời đã ban cho tôi?

Ngày 33: Người Đầy Tớ Thật Hành Động Thế Nào

**"Hễ ai muốn làm lớn trong các người, thì sẽ làm đầy tớ."
(Mác 10:43b)**

**"Các người nhờ những trái nó mà nhận biết được."
(Ma-thi-ơ 7:16)**

Chúng ta phục vụ Chúa bằng cách phục vụ những người khác.

Thế gian định nghĩa sự cao quý bằng các khái niệm quyền lực, của cải, uy tín và địa vị. Nếu bạn có thể bắt người ta phục vụ mình, thì bạn đã thành công. Trong nền văn hóa tự phục vụ của chúng ta cùng với trạng thái tâm lý *tôi trước*, hành động như một người đầy tớ là chuyện không bình thường.

Tuy nhiên, Chúa Giê-su đo lường sự cao quý bằng khái niệm phục vụ chứ không phải địa vị. Đức Chúa Trời quyết định sự cao quý của bạn bằng số người bạn phục vụ, chứ không phải bao nhiêu người phục vụ bạn. Điều này trái với suy nghĩ của thế gian về sự cao trọng mà chính chúng ta cũng phải mất nhiều thời gian mới hiểu được, còn đem ra thực hành thì lại là chuyện hiếm hoi hơn nữa. Các môn đồ tranh luận về việc ai xứng đáng với địa vị cao trọng nhất, và 2,000 năm sau, những nhà lãnh đạo Cơ-độc vẫn còn dùng mảnh khố để chiếm lấy địa vị trong nhiều Hội Thánh, hệ phái cũng như các chức vụ siêu Hội Thánh.

Hàng ngàn cuốn sách đã viết về lãnh đạo, nhưng có rất ít viết về phục vụ. Mọi người đều muốn lãnh đạo; không ai muốn làm đầy tớ cả. Chúng ta thà làm tướng chứ không chịu làm binh nhì. Ngay cả các Cơ-độc nhân cũng muốn làm *"những người lãnh đạo các đầy tớ"* chứ không chỉ là các đầy tớ suôn. Nhưng giống Chúa Giê-su thì phải làm một đầy tớ. Đó là tên mà Ngài gọi chính mình.

Biết rõ định dạng của bạn là điều quan trọng để phục vụ Đức Chúa Trời, mà có tấm lòng đầy tớ lại còn quan trọng hơn nữa. Hãy nhớ rằng Đức Chúa Trời định hình bạn cho sự *phục vụ* chứ không phải để hưởng ngã. Không có một tấm lòng tôi tớ, bạn sẽ bị cám dỗ để lạm dụng định dạng của bạn vì lợi ích cá nhân. Bạn cũng sẽ bị cám dỗ để dùng nó như một lời bào chữa hòng khỏi phải đáp ứng một số nhu cầu nào đó.

Đức Chúa Trời thường thử thách tấm lòng của chúng ta bằng cách bảo chúng ta phục vụ theo những cách *không* hợp với định dạng mình. Nếu bạn thấy một người té xuống đường, thì Chúa muốn bạn giúp kéo người đó lên chứ chẳng phải nói rằng, "Tôi không có ơn thương xót hay phục vụ." Có thể bạn không được ơn để làm một công việc nào đó, nhưng bạn vẫn được kêu gọi để làm nếu không ai có ơn phù hợp cho công việc này. Chức vụ *chính* của bạn phải phù hợp với định dạng bạn có, nhưng sự phục vụ *cập theo* là điều bạn phải làm bất cứ nơi nào có cần.

Định dạng cho biết chức vụ, nhưng tấm lòng tôi tớ sẽ bày tỏ sự trưởng thành của bạn. Không cần phải

có một tài năng hoặc ân tứ đặc biệt nào để ở lại nhặt rác hoặc chổng ghế lại sau buổi nhóm. Bất cứ ai cũng có thể làm một tôi tớ. Điều cần chính là nhân cách.

Có thể phục vụ cả đời trong một Hội Thánh mà không làm *tôi tớ*. Bạn phải có tâm lòng tôi tớ. Làm sao bạn biết được là mình có tâm lòng này hay không? Chúa Giê-su phán, *"Các người có thể nói họ là người như thế nào khi nhìn xem công việc họ làm"* (Ma-thi-ơ 7:16 bản CEV-ND).

Những người đầy tớ thật luôn sẵn sàng phục vụ. Các đầy tớ không để cho họ bận rộn với những việc khác và mất đi tinh thần sẵn sàng của mình. Họ sẵn sàng phục vụ ngay khi được gọi. Giống như một người lính, đầy tớ phải luôn đứng chờ nhiệm vụ: *"Khi một người đi ra trận, thì chẳng còn lấy việc đời lụy mình, làm vậy đáng đẹp lòng kẻ chiêu mộ mình"* (II Ti-mô-thê 2:4). Nếu bạn chỉ phục vụ khi nào thuận tiện cho bạn, thì bạn không phải là một đầy tớ thực sự. Những người đầy tớ thực sự luôn làm điều có cần ngay cả khi không mấy thuận tiện cho họ.

Bạn có sẵn sàng để Chúa dùng bất cứ lúc nào không? Khi Ngài làm đảo lộn những kế hoạch của bạn, bạn có bức bối không? Là một người đầy tớ, bạn không được quyết định phục vụ ở đâu hay khi nào. Làm một đầy tớ có nghĩa là nhường quyền quyết định thì giờ của bạn và để Chúa ngắt ngang bất cứ lúc nào Ngài muốn.

Nếu bạn tự nhủ với mình mỗi ngày rằng bạn là đầy tớ của Đức Chúa Trời, thì những gián đoạn sẽ không làm bạn thất vọng lắm, vì lịch làm việc của bạn sẽ là bất cứ điều gì Đức Chúa Trời muốn đem vào cuộc đời bạn. Những người đầy tớ xem sự ngắt ngang như là những cuộc hẹn thiêng liêng cho chức vụ và vui vẻ vì có cơ hội phục vụ.

Những đầy tớ thật chú ý tới các nhu cầu. Những người đầy tớ luôn kiếm cách để giúp người khác. Khi họ thấy một nhu cầu, họ nắm bắt cơ hội để đáp ứng ngay, giống như điều Kinh Thánh bảo chúng ta: *"Vậy, đang lúc có dịp tiện, hãy làm điều thiện cho mọi người, nhất là cho anh em chúng ta trong đức tin"* (Ga-la-ti 6:10). Khi Chúa đặt một người có cần ngay trước bạn, Ngài đang ban cho bạn cơ hội để lớn lên trong tinh thần tôi tớ. Hãy lưu ý Chúa phán rằng chúng ta phải ưu tiên cho những nhu cầu của Hội Thánh, chứ không được đặt nó xuống cuối danh sách "những thứ cần làm."

Chúng ta bỏ lỡ những dịp tiện để phục vụ vì chúng ta thiếu sự nhạy cảm và chủ động. Những cơ hội lớn để phục vụ không có thường. Chúng qua đi rất nhanh, đôi khi không bao giờ quay lại nữa. Có thể bạn chỉ có một cơ hội để phục vụ người đó, cho nên hãy tận dụng nó ngay. *"Chớ từ chối làm lành cho kẻ nào xứng đáng, miễn là tay con có quyền làm điều ấy. Nhược bằng con có tại nơi con vật kẻ lân cận cầu xin, thì chớ nói với người rằng: 'Hãy đi và trở lại, ngày mai ta sẽ cho người'"* (Châm Ngôn 3:27-28).

John Wesley là một tôi tớ đầy ích lợi cho Đức Chúa Trời. Khẩu hiệu của ông là, *"Hãy làm mọi việc tốt mà anh có thể làm, bằng mọi phương tiện khả dĩ, theo mọi cách, ở mọi nơi, mọi lúc, cho mọi người chừng nào anh còn có thể làm."* Đó chính là sự cao quý. Bạn có thể bắt đầu bằng việc tìm kiếm những công việc nhỏ mà chưa ai muốn làm. Hãy làm những việc nhỏ đó trước như thể đó là việc lớn, vì Đức Chúa Trời đang nhìn xem.

Những đầy tớ thật làm hết sức mình với những gì họ có. Đầy tớ không hề bào chữa, trì hoãn, hay chờ đợi những hoàn cảnh tốt hơn. Đầy tớ không hề nói, "Một ngày nào đó" hoặc "Khi nào đúng lúc." Họ làm ngay những gì cần làm. Kinh Thánh chép, *"Nếu con chờ đợi những điều kiện hoàn hảo, con sẽ chẳng làm được chuyện gì"* (Truyền Đạo 11:4 bản NLT-ND). Đức Chúa Trời muốn bạn làm bất cứ điều gì bạn có thể, với những gì bạn có, dù bạn đang ở đâu. Sự phục vụ dù không hoàn hảo vẫn luôn tốt hơn là ý định suôn.

Một lý do khiến nhiều người không chịu phục vụ đó là họ sợ rằng họ *không đủ giỏi* để phục vụ. Họ tin nơi lời dối trá rằng sự phục vụ Đức Chúa Trời chỉ dành cho những siêu sao. Một số Hội Thánh đã áp ủ chuyện hoang đường này bằng cách tạo nên một ý tưởng "tuyệt vời," khiến những người có tài năng trung bình không dám dấn thân vào.

Có thể bạn đã nghe người ta nói, "Nếu không thể làm cho thật là tốt, thì đừng làm." Chúa Giê-su không bao giờ nói như vậy! Sự thật là hầu như trong mọi việc chúng ta làm lần đầu tiên, thì đại đa số đều rất dở-và đó là cách chúng ta học hỏi. Tại Hội Thánh Saddleback, chúng tôi thực hành nguyên tắc "*đủ giỏi*": Không cần phải hoàn hảo thì Đức Chúa Trời mới sử dụng và ban ơn. Chúng tôi thà có hàng ngàn tín hữu bình thường dự phần hầu việc Chúa hơn là có một Hội Thánh hoàn hảo với một số ít người xuất sắc lãnh đạo.

Những đầy tớ thật làm mọi việc với trọn tâm lòng. Bất cứ việc gì họ làm, họ đều "*hết lòng mà làm*" (Cô-lô-se 3:23). Công việc lớn nhỏ thế nào không quan trọng. Vấn đề duy nhất ở đây là nó có cần được thực hiện hay không?

Bạn sẽ không bao giờ đạt được một địa vị trong cuộc sống mà nơi đó bạn quá quan trọng để làm những công việc như đầy tớ. Đức Chúa Trời sẽ không miễn trừ bạn khỏi những chuyện đó đâu. Nó là điều hết sức quan trọng trong quá trình hình thành nhân cách của bạn. Kinh Thánh chép, "*Vì, nếu có ai, dầu mình không ra chi hết, mà cũng tưởng mình ra chi ấy là mình dối lấy mình*" (Ga-la-ti 6:3). Chính trong sự phục vụ hèn mọn này mà chúng ta mới lớn lên giống Đấng Christ.

Chúa Giê-su chuyên làm những việc nhỏ nhất mà mọi người khác cố tránh né: rửa chân, giúp các em bé, chuẩn bị bữa ăn và lo cho những người phung. Không có gì ở dưới Ngài, vì Ngài đến để phục vụ. Ngài đã làm gương để cho mỗi chúng ta noi theo.^[i]

Những công việc nhỏ thường bày tỏ tấm lòng lớn. Tấm lòng tôi tớ của bạn được bày tỏ trong những việc nhỏ nhất mà người khác không nghĩ đến, cũng như khi Phao-lô nhặt củi đốt lửa sưởi ấm cho mọi người sau khi tàu chìm.^[ii] Ông cũng kiệt sức như mọi người khác, nhưng ông đã làm điều mà ai cũng cần. Không có một công việc nào thấp kém hơn bạn khi bạn có tấm lòng tôi tớ.

Những cơ hội lớn thường ngụy trang trong những việc nhỏ nhất. Những việc nhỏ trong cuộc đời lại quyết định những việc lớn. Đừng tìm kiếm những việc lớn để làm cho Đức Chúa Trời. Hãy làm những việc nhỏ nhất đó trước, và Chúa sẽ chỉ định bạn làm những gì Ngài muốn bạn làm. Nhưng trước khi thử làm điều phi thường, hãy phục vụ theo cách bình thường.^[iii]

Luôn có nhiều người sẵn sàng làm những việc "lớn" cho Chúa hơn là những người sẵn sàng làm việc nhỏ. Cuộc chạy đua để làm lãnh đạo luôn có đông người thi, nhưng cánh đồng thì rộng mở cho những ai sẵn sàng làm đầy tớ. Đôi lúc bạn phục vụ *hướng lên* những người có thẩm quyền, và đôi lúc bạn phục vụ *hướng xuống* những người có cần. Dù như thế nào, bạn cũng phát triển tấm lòng tôi tớ khi sẵn sàng làm bất cứ điều gì có cần.

Những đầy tớ thật luôn trung tín trong công việc. Người đầy tớ luôn làm trọn công việc, trách nhiệm của họ, giữ lời hứa và làm trọn các cam kết. Họ không bỏ dở công việc nửa chừng, và cũng không rút lui khi gặp chán nản. Họ rất đáng tin cậy.

Sự trung tín luôn là một phẩm chất hiếm hoi.^[iv] Hầu hết mọi người không biết ý nghĩa của sự cam kết. Họ đưa ra những cam kết thất thường, và vi phạm chúng chỉ vì một lý do nhỏ nhất nào đó mà không hề do dự, ân hận hay nuối tiếc. Hằng tuần, nhiều Hội Thánh và các tổ chức khác phải ứng biến vì những người tình nguyện không chuẩn bị, không có mặt, hay thậm chí không gọi điện đến báo là họ chẳng tới được.

Những người khác có thể tin cậy bạn không? Có những lời hứa nào bạn phải giữ, những tuyên thệ mà bạn phải làm tròn hoặc những cam kết mà bạn phải tôn trọng không? Đây là một thử thách. Đức Chúa Trời đang thử thách sự trung tín của bạn. Nếu bạn vượt qua được thử thách này, bạn ở trong nhóm những người đáng tin cậy: Áp-ra-ham, Môi-se, Sa-mu-ên, Đa-vít, Đa-ni-ên, Ti-mô-thê và Phao-lô, tất cả được gọi là những đầy tớ *trung tín* của Đức Chúa Trời. Đức Chúa Trời đã hứa sẽ ban thưởng cho sự trung tín của bạn trong cõi đời đời. Hãy hình dung cảm nhận vào một ngày nào đó Chúa nói với bạn, *"Hỡi đầy tớ ngay lành trung tín kia, được lắm; người đã trung tín trong việc nhỏ, ta sẽ lập người coi sóc nhiều; hãy đến hưởng sự vui mừng của chúa người"* (Ma-thi-ơ 25:23).

Tôi cũng muốn nói thêm, những đầy tớ trung tín không bao giờ về hưu. Họ trung tín phục vụ chừng nào họ còn sống. Bạn có thể nghỉ hưu trong công việc, nhưng sẽ không bao giờ nghỉ hưu trong sự phục vụ Đức Chúa Trời.

Những đầy tớ thật thì khiêm tốn. Người đầy tớ không đề cao hay chú ý đến bản thân họ. Thay vì hành động để gây ấn tượng và nhắm đến thành công, họ *"trang sức bằng khiêm nhường"* (I Phi-e-rơ 5:5). Nếu người khác đề cao sự phục vụ của họ, họ khiêm nhường chấp nhận nhưng không để cho sự nổi tiếng làm xao lãng công việc mình.

Phao-lô nói rõ về loại phục vụ *có vẻ như* thuộc linh nhưng thực ra chỉ là bề ngoài, lên mình, một hành động để thu hút sự chú ý. Ông gọi đó là *"vàng phục trước mặt người"* (Ê-phê-sô 6:6; Cô-lô-se 3:23)- phục vụ để gây ấn tượng cho người khác rằng chúng ta rất thiêng liêng. Đây là tội của những người Pha-ri-si. Họ biến việc giúp đỡ những người khác, sự ban cho và thậm chí cầu nguyện thành màn trình diễn để những người khác xem. Chúa Giê-su ghét thái độ này và Ngài cảnh báo, *"Hãy giữ, đừng làm sự công bình mình trước mặt người ta, cho họ đều thấy. Bằng không, thì các người chẳng được phần thưởng gì của Cha các người ở trên trời"* (Ma-thi-ơ 6:1).

Sự tự đề cao và tinh thần tôi tớ không trộn lẫn với nhau. Những đầy tớ thật không phục vụ để người ta tán thưởng. Họ sống chỉ cho một Đấng. Phao-lô nói, *"Còn bây giờ, có phải tôi mong người ta ưng chịu tôi hay là Đức Chúa Trời? Hay là tôi muốn đẹp lòng loài người chăng? Vì bằng tôi còn làm cho đẹp lòng người, thì tôi chẳng phải là tôi tớ của Đấng Christ"* (Ga-la-ti 1:10).

Bạn không tìm được nhiều người đầy tớ thực sự dưới ánh đèn sân khấu đâu; thật ra họ tránh né nó khi nào có thể. Họ thỏa lòng với việc yên lặng phục vụ trong bóng tối. Giô-sép là một tấm gương lớn. Ông không lôi kéo sự chú ý về mình, nhưng cứ yên lặng hầu việc Phô-ti-pha, sau đó là người cai tù, rồi quan thượng thiện và quan tể tướng của Pha-ra-ôn, và Đức Chúa Trời ban phước cho thái độ đó. Khi Pha-ra-ôn đề cao ông, Giô-sép vẫn giữ tấm lòng tôi tớ, ngay cả với những anh trai là những người đã phản bội mình.

Thật không may một điều: nhiều người lãnh đạo ngày nay khởi sự là những tôi tớ nhưng kết thúc là những người nổi tiếng. Họ trở nên mê đắm sự chú ý, không biết rằng ở trong ánh đèn chiếu sáng chói thì mắt họ không thấy đường.

Có thể bạn đang phục vụ trong một nơi nhỏ bé, tăm tối, thấy không ai biết đến mình, và không được khen tặng. Hãy nghe đây: Đức Chúa Trời đặt để bạn ở đó với một mục đích! Ngài đã đếm từng sợi tóc trên đầu bạn, và Ngài biết địa chỉ của bạn. Bạn nên ở yên đó chừng nào Ngài quyết định dời bạn đi chỗ khác. Ngài sẽ cho bạn biết nếu Ngài muốn bạn đi một nơi nào khác. Chức vụ của bạn quan trọng đối với vương quốc của Đức Chúa Trời. *"Khi nào Đấng Christ, là sự sống của anh em, sẽ hiện ra, bấy giờ anh em cũng sẽ hiện ra với Ngài trong sự vinh hiển"* (Cô-lô-se 3:4).

Có hơn 750 người được liệt kê trong "Bảng Vàng Danh Dự" ở Mỹ và hơn 450 người khác được nói đến

trong ấn phẩm "Họ Là Ai," nhưng bạn sẽ không tìm thấy tên của bất cứ người đầy tớ thực thụ nào trong đó. Danh tiếng chẳng có ý nghĩa gì đối với những người đầy tớ thật vì họ biết sự khác biệt giữa danh tiếng và ý nghĩa. Có nhiều đặc điểm nổi bật trên thân thể bạn mà nếu không có chúng thì bạn cũng sống được. Chính những bộ phận ẩn kín bên trong thân thể mới là không thể thiếu được. Đối với Thân Thể Đấng Christ cũng vậy. Sự phục vụ có ý nghĩa nhất thường là sự phục vụ thầm lặng. [v]

Trên thiên đàng, Đức Chúa Trời sẽ công khai ban thưởng cho một số tôi tớ vô danh và ít người biết đến nhất-những người chưa bao giờ được nhắc đến trên trần gian, những người đã dạy cho trẻ khuyết tật, chăm lo cho người già đau yếu, chăm sóc những bệnh nhân bị AIDS, và phục vụ qua hàng ngàn phương cách thầm lặng khác.

Khi biết rõ điều này, đừng chán nản khi bạn phục vụ mà không ai lưu ý tới hoặc bị xem thường. Hãy tiếp tục phục vụ Đức Chúa Trời! *"Vậy, hỡi anh em yêu dấu của tôi, hãy vững vàng chớ rung động, hãy làm công việc Chúa cách dृढ़ luôn, vì biết rằng công khó của anh em trong Chúa chẳng phải là vô ích đâu" (I Cô-rinh-tô 15:58).* Thậm chí một sự phục vụ nhỏ nhất Đức Chúa Trời cũng chú ý và Ngài sẽ ban thưởng. Hãy nhớ lời Chúa Giê-su phán, *"Ai sẽ cho một người trong bọn nhỏ này chỉ uống một chén nước lạnh, vì người nhỏ đó là môn đồ ta, quả thật, ta nói cùng các ngươi, kẻ ấy sẽ chẳng mất phần thưởng của mình đâu" (Ma-thi-ơ 10:42).*

Suy Nghĩ Về Mục Đích Của Tôi

Vấn Đề Suy Nghĩ: Tôi phục vụ Chúa khi phục vụ những người khác.

Câu Gốc: "Ai sẽ cho một người trong bọn nhỏ này chỉ uống một chén nước lạnh, vì người nhỏ đó là môn đồ ta, quả thật, ta nói cùng các ngươi, kẻ ấy sẽ chẳng mất phần thưởng của mình đâu." Ma-thi-ơ 10:42

Câu Hỏi Suy Gẫm: Đặc tính nào trong số năm đặc tính của những đầy tớ thật là điều thách thức tôi nhất?

Ngày 34:

Suy Nghĩ Như Một Tội Tớ

***Kể tội tớ Ca-lép ta không đồng lòng cùng chúng nó, theo ta một cách trung tín.
(Dân-số ký 14:24)***

***Hãy có đồng một tâm tình như Đấng Christ đã có.
(Phi-líp 2:5)***

Phục vụ khởi sự trong tâm trí bạn.

Để làm một người đầy tớ đòi hỏi phải thay đổi tâm trí, thay đổi thái độ của bạn. Đức Chúa Trời quan tâm đến lý do *tại sao* chúng ta làm một việc gì đó hơn là việc chúng ta làm. Thái độ quan trọng hơn thành công. Vua A-ma-xia đánh mất ơn Chúa vì *"người làm điều thiện tại trước mặt Đức Giê-hô-va, song lòng không được trọn lành"* (II Sử-ký 25:2). Những tội tớ thực thụ phục vụ Chúa với năm thái độ.

Các tội tớ nghĩ đến những người khác nhiều hơn nghĩ về mình. Đây là sự khiêm nhường thật: Không suy nghĩ ít hơn về chính mình, bèn là suy nghĩ *ít hơn* về cái tôi của chúng ta. Họ tự quên mình. Phao-lô nói, *"Hãy quên chính mình anh em đi để giúp đỡ người khác"* (Phi-líp 2:4 bản Msg-ND). Điều này có nghĩa là quên mình trong khi phục vụ những người khác. Khi chúng ta ngừng tập trung vào những nhu cầu của riêng mình, chúng ta bắt đầu chú ý đến những nhu cầu xung quanh.

Chúa Giê-su *"đã tự bỏ mình đi, lấy hình tội tớ"* (Phi-líp 2:7). Lần cuối cùng bạn *tự bỏ mình đi* vì lợi ích của người khác là khi nào? Chỉ khi nào chúng ta quên mình đi và làm việc thì những việc đó mới đáng nhớ.

Thật không may là phần nhiều sự phục vụ của chúng ta thường là phục vụ bản thân. Chúng ta phục vụ để những người khác yêu thích chúng ta, để được tôn trọng hoặc để đạt được những mục tiêu riêng. Đó là mảnh khõe chứ không phải chức vụ. Trọn cả thời gian chúng ta suy nghĩ về chính mình, rằng mình đáng kính và tuyệt vời ra sao. Một số người thử dùng sự phục vụ như một công cụ để trả giá với Đức Chúa Trời: "Con sẽ làm việc này cho Chúa, nếu Ngài làm việc kia cho con." Những người đầy tớ thật không sử dụng Chúa để thực hiện mục đích của mình. Họ để cho Chúa dùng họ theo mục đích *của Ngài*.

Phẩm chất tự quên mình, giống như lòng trung tín, là điều cực kỳ hiếm. Trong tất cả mọi người Phao-lô biết, Ti-mô-thê là tấm gương duy nhất mà ông có thể nhắc đến.^[1] Suy nghĩ như một tội tớ rất khó vì nó thách thức nan đề căn bản của cuộc đời tôi: Tôi, về bản chất, ích kỷ. Tôi nghĩ đến mình nhiều nhất. Đó là lý do tại sao khiêm nhường là cuộc chiến kéo dài mỗi ngày, một bài học mà tôi phải học đi học lại mãi. Cơ hội phục vụ đến với tôi rất nhiều lần trong ngày, và tôi được quyền lựa chọn giữa việc đáp ứng những nhu cầu của mình và nhu cầu của người khác. Sự tự bỏ mình đi là cốt lõi của tinh thần hầu việc.

Chúng ta có thể đo lường tấm lòng tội tớ của mình qua cách chúng ta phản ứng với những người đối đãi với chúng ta như các tội tớ. Bạn phản ứng như thế nào khi bị bỏ rơi, sai khiến hoặc xem thường? Kinh Thánh chép, *"Nếu ai muốn bắt người đi một dặm đường, hãy đi hai dặm với họ"* (Ma-thi-ơ 5:41).

Người đầy tớ suy nghĩ như một quản gia chứ không phải một ông chủ. Những người đầy tớ nhớ rằng Đức Chúa Trời sở hữu tất cả. Trong Kinh Thánh, quản gia là người tôi tớ được phó thác quản lý tài sản. Giô-sép thuộc loại đầy tớ này khi ông bị cầm tù tại Ai Cập. Phô-ti-pha giao phó cả nhà ông cho Giô-sép. Sau đó người cai ngục giao cho Giô-sép nhà tù của ông. Cuối cùng, Pha-ra-ôn giao cho Giô-sép cả vương quốc của mình. Tình thần hầu việc và quản gia đi đôi với nhau,^[ii] vì Đức Chúa Trời mong muốn rằng Ngài có thể tin cậy chúng ta trong cả hai lĩnh vực. Kinh Thánh chép, **"Vả lại, cái điều người ta trông mong nơi người quản trị là phải trung thành"** (I Cô-rinh-tô 4:2). Bạn đang quản lý những tài nguyên Chúa giao phó cho bạn như thế nào?

Để trở thành một tôi tớ thật sự, bạn sẽ phải giải quyết vấn đề tiền bạc trong đời sống của mình. Chúa Giê-su phán, **"Không có đầy tớ nào làm tôi hai chủ được... Các ngươi không có thể đã làm tôi Đức Chúa Trời, lại làm tôi Ma-môn nữa"** (Lu-ca 16:13). Ngài không nói, **"Các ngươi đừng nên,"** nhưng Ngài nói, **"Các ngươi không thể."** Điều này bất khả thi. Sống phục vụ và sống vì tiền là hai mục tiêu loại trừ lẫn nhau. Bạn sẽ chọn cái nào? Nếu bạn là một đầy tớ của Đức Chúa Trời, bạn không thể làm thêm ngoài giờ cho riêng mình được. *Toàn bộ* thời gian của bạn thuộc về Đức Chúa Trời. Ngài đòi hỏi lòng trung thành trọn vẹn, chứ không phải sự trung tín bán thời gian.

Tiền bạc rất có khả năng thay thế Đức Chúa Trời trong cuộc đời bạn. Nhiều người đi chệch hướng khỏi sự phục vụ vì chính tác động của chủ nghĩa vật chất. Họ nói, "Khi đạt được các mục tiêu tài chánh của mình rồi, tôi sẽ phục vụ Chúa." Đó là một quyết định rồ dại, và họ sẽ phải hối tiếc cả cõi đời đời. Khi Chúa Giê-su là Chủ, tiền bạc sẽ phục vụ bạn, nhưng nếu tiền bạc là chủ, bạn sẽ trở thành nô lệ của nó. Sự giàu có hẳn nhiên không phải là một tội, nhưng không dùng nó cho sự vinh hiển của Đức Chúa Trời thì lại là tội. Những tôi tớ của Đức Chúa Trời luôn quan tâm đến chức vụ nhiều hơn là tiền bạc.

Kinh Thánh nói rất rõ ràng: Đức Chúa Trời sử dụng tiền bạc để thử thách lòng trung tín của người tôi tớ. Đó là lý do tại sao Chúa Giê-su nói nhiều đến tiền bạc hơn là cả thiên đàng lẫn địa ngục. Ngài phán, **"Vả nếu các ngươi không trung tín về của bất nghĩa, có ai đem của thật giao cho các ngươi?"** (Lu-ca 16:11). Cách bạn quản lý tiền bạc ảnh hưởng đến những phước hạnh Chúa ban trên đời sống bạn.

Trong chương 31 tôi đã đề cập đến hai loại người: Những Người Xây Dựng Vương Quốc và Những Người Làm Giàu. Cả hai đều được ơn để lo chuyện làm ăn, thỏa thuận, mua bán và kiếm lợi nhuận. Những Người Làm Giàu tiếp tục tích lũy của cải cho họ bất luận họ kiếm được bao nhiêu, nhưng Những Người Xây Dựng Vương Quốc lại thay đổi luật chơi. Họ vẫn tiếp tục kiếm được càng nhiều tiền càng tốt, nhưng kiếm được để rồi ban phát ra. Họ dùng của cải của mình để gây quỹ cho Hội Thánh và các chiến dịch truyền giáo thế giới.

Tại Hội Thánh Saddleback, chúng tôi có một nhóm những người CEO và các chủ doanh nghiệp, họ hết sức kiếm tiền và dâng lại cho Hội Thánh để xây dựng vương quốc của Đức Chúa Trời. Tôi khích lệ bạn nói với mục sư của mình và thành lập một nhóm Những Người Xây Dựng Vương Quốc trong Hội Thánh của bạn. Hãy xem thêm phụ lục 2.

Những người đầy tớ suy nghĩ về công việc của họ chứ không phải việc mà người khác đang làm. Họ không so sánh, phê phán hay cạnh tranh với những tôi tớ khác trong chức vụ. Họ hết sức bận rộn làm công việc mà Chúa giao cho họ.

Sự cạnh tranh giữa các tôi tớ của Đức Chúa Trời là điều phi lý: Tất cả chúng ta đều ở cùng một đội; mục tiêu của chúng ta là làm vui lòng Chúa chứ không phải chúng ta; chúng ta được giao các công việc khác nhau; và tất cả chúng ta đều được định hình cách độc nhất vô nhị. Phao-lô nói, **"Chớ tìm kiếm danh vọng giả dối mà trêu chọc nhau và ghen ghét nhau"** (Ga-la-ti 5:26).

Không có chỗ cho sự ghen tương nhỏ nhất giữa các tôi tớ. Khi bạn bận rộn phục vụ, bạn không có thời gian để chỉ trích. Bất cứ khoảng thời gian nào bạn dùng để chỉ trích những người khác thì đều có thể dùng để phục vụ. Khi Ma-thê phản nản với Chúa Giê-su vì Ma-ri không giúp bà làm việc, bà đã đánh mất tấm lòng tôi tớ của mình. Những tôi tớ thật không phản nản về sự bất công, không cảm thấy tự ti, và cũng không giận dữ những người không phục vụ. Họ cứ tin cậy Chúa và tiếp tục công việc.

Công việc của chúng ta không phải là đánh giá những đầy tớ khác của Chủ. Kinh Thánh chép, *"Người là ai mà dám xét đoán tôi tớ của kẻ khác? Nó đừng hay ngã, ấy là việc chủ nó; -song nó sẽ đứng, vì Chúa có quyền cho nó đứng vững vàng"* (Rô-ma 14:4). Công việc của chúng ta cũng không phải là tự bảo vệ mình trước sự chỉ trích. Hãy để Chủ giải quyết nó. Hãy làm theo gương Môi-se, người tỏ lòng khiêm nhường khi gặp chống đối; Nê-hê-mi cũng vậy, và phản ứng của ông trước sự chỉ trích rất đơn giản, *"Ta mắc làm công việc lớn, xuống không được"* (Nê-hê-mi 6:3).

Nếu bạn phục vụ giống như Chúa Giê-su, có thể bạn sẽ bị chỉ trích. Thế gian, và ngay cả phần đông trong Hội Thánh, không hiểu những gì Đức Chúa Trời coi trọng. Một trong những hành động yêu thương đẹp đẽ nhất được bày tỏ ra cho Chúa Giê-su lại bị các môn đồ phê phán. Ma-ri lấy thứ quý giá nhất của mình, thứ nước hoa đắt tiền, và xức cho Chúa Giê-su. Sự phục vụ hết lòng của bà bị các môn đồ cho là *"lãng phí,"* nhưng Chúa Giê-su lại gọi đó là *"việc tốt,"* [iii] và điều đó mới thành vấn đề. Sự phục vụ Đấng Christ của bạn không hề lãng phí, bất luận người khác nói gì.

Những người đầy tớ đặt giá trị của họ nơi Đấng Christ. Vì họ nhớ rằng họ được yêu thương và chấp nhận bởi ân điển, nên họ không cần phải chứng minh giá trị của mình. Họ sẵn sàng chấp nhận những công việc không an toàn mà người khác xem là "hèn kém." Một trong những tấm gương phục vụ tuyệt vời nhất là việc Chúa Giê-su rửa chân cho các môn đồ. Công việc rửa chân cũng tương tự như làm một đứa bé đánh giày, một công việc không có chút địa vị nào. Nhưng Chúa Giê-su biết Ngài là ai, cho nên công việc đó không đe dọa sự nhận thức về chính bản thân Ngài. Kinh Thánh chép, *"Đức Chúa Jêsus biết rằng Cha đã giao phó mọi sự trong tay mình, và mình đã từ Đức Chúa Trời đến, cũng sẽ về với Đức Chúa Trời, nên đứng dậy khỏi bàn, cởi áo ra, lấy khăn vắt ngang lưng mình"* (Giăng 13:3-4).

Nếu bạn muốn trở thành một đầy tớ, bạn phải đặt để giá trị của mình nơi Đấng Christ. Chỉ những người yên tâm mới có thể phục vụ. Những người không vững lòng luôn lo lắng về suy nghĩ của người khác. Họ sợ những yếu đuối và sự kiêu ngạo kín giấu của mình lộ ra. Bạn càng bất an bao nhiêu, thì càng muốn người khác phục vụ mình bấy nhiêu, và bạn càng muốn họ đề cao mình.

Henri Nouwen đã nói, "Để có thể phục vụ người khác, chúng ta phải chết cho họ; tức là chúng ta phải chấm dứt việc đo lường ý nghĩa và giá trị của mình bằng thước đo của người khác... nhờ đó chúng ta được thoát khỏi lòng thương hại." Khi bạn đặt giá trị của mình trên mối tương giao với Đấng Christ, bạn được thoát khỏi những mong muốn của người khác, và điều đó cho phép bạn hết lòng phục vụ họ.

Những đầy tớ không cần phải dán lên tường nhà họ các giấy khen và phần thưởng trong công việc. Họ không thích được gọi bằng các chức danh, và họ không tự trối mình trong sợi dây kẻ cả, bè trên. Những người đầy tớ xem các biểu tượng về địa vị là không cần thiết, và họ không đo lường giá trị của mình bởi sự thành công. Phao-lô nói, *"Vì ấy chẳng phải là kẻ tự phô mình đáng được ung chịu, bèn là kẻ mà Chúa gọi gấm"* (II Cô-rinh-tô 10:18).

Người từng có cơ hội cả đời để phô trương về các mối quan hệ và "thanh thế" của mình chính là Gia-cơ, người em cùng mẹ khác cha của Chúa Giê-su. Ông được lớn lên với Chúa Giê-su. Nhưng, trong phần giới thiệu bức thư của mình, ông chỉ đơn giản gọi mình là *"tôi tớ Đức Chúa Trời và Đức Chúa Jêsus Christ"* (Gia-cơ 1:1). Càng đến gần Chúa Giê-su bao nhiêu, bạn càng ít đề cao chính mình bấy nhiêu.

Những đầy tớ nghĩ đến chức vụ như một cơ hội chứ không phải nghĩa vụ. Họ thích giúp đỡ người khác, đáp ứng các nhu cầu và làm công việc phục vụ. Họ **"hầu việc Đức Giê-hô-va cách vui mừng" (Thi Thiên 100:2)**. Tại sao họ lại vui mừng mà hầu việc? Vì họ yêu Chúa, biết ơn về ân điển Ngài, họ biết phục vụ là cách tốt nhất để tận dụng cuộc sống, và họ biết Chúa đã hứa ban phần thưởng. Chúa Giê-su hứa rằng, **"Nếu ai hầu việc ta, thì Cha ta ắt tôn quý người"** (Giăng 12:26). Phao-lô nói, **"Đức Chúa Trời không phải là không công bình mà bỏ quên công việc và lòng yêu thương của anh em đã tỏ ra vì danh Ngài, trong khi hầu việc các thánh đồ và hiện nay đang còn hầu việc nữa"** (Êphê-sô 6:10).

Hãy hình dung điều gì sẽ xảy ra nếu chỉ 10 phần trăm tất cả các Cơ-đốc nhân trên thế giới này nghiêm túc thực hiện vai trò tôi tớ của họ. Hãy hình dung mọi điều tốt lành có thể được thực hiện. Bạn có sẵn sàng làm một trong số những người này không? Bất luận bạn bao nhiêu tuổi, Đức Chúa Trời vẫn sẽ dùng bạn nếu bạn bắt đầu hành động và suy nghĩ như một tôi tớ. Albert Schweitzer đã nói, **"Những người duy nhất thực sự hạnh phúc là những người biết cách phục vụ."**

Suy Nghĩ Về Mục Đích Của Tôi

Vấn Đề Suy Nghĩ: Để làm một tôi tớ, tôi phải suy nghĩ như một tôi tớ.

Câu Gốc: "Hãy có đồng một tâm tình như Đấng Christ đã có." Phi-líp 2:5

Câu Hỏi Suy Gẫm: Tôi quan tâm đến việc nào nhiều hơn-được phục vụ hay tìm cách để phục vụ người khác?

Ngày 35

Quyền Năng Của Đức Chúa Trời Trong Sự Yếu Đuối Của Bạn

*"Chúng tôi... đều là yếu đuối trong Ngài, nhưng nhờ quyền phép Đức Chúa Trời thì cũng sẽ sống với Ngài, đứng làm việc giữa anh em."
(II Cô-rinh-tô 13:4)*

*"Ấn điển ta đủ cho người rồi, vì sức mạnh của ta nên trọn vẹn trong sự yếu đuối."
(II Cô-rinh-tô 12:9a)*

Đức Chúa Trời thích dùng những người yếu đuối.

Mọi người đều có những yếu đuối riêng. Trên thực tế, bạn có *rất nhiều* thiếu sót và bất toàn về thuộc thể, tình cảm, trí óc và thuộc linh. Có thể bạn gặp phải những hoàn cảnh khiến mình ra yếu đuối, chẳng hạn như những giới hạn về tài chánh hay các mối quan hệ. Vấn đề quan trọng hơn là bạn làm gì với những điều này. Thường thì chúng ta phủ nhận những yếu đuối của mình, che chở chúng, bào chữa cho chúng, che đậy chúng, và đau buồn vì chúng. Điều này ngăn trở Đức Chúa Trời sử dụng chúng theo cách Ngài muốn.

Đức Chúa Trời có một cái nhìn khác về những yếu đuối của bạn. Ngài phán, *"Vì các tầng trời cao hơn đất bao nhiêu, thì đường lối ta cao hơn đường lối các người, ý tưởng ta cao hơn ý tưởng các người cũng bấy nhiêu"* (Ê-sai 55:9), cho nên Ngài thường hành động theo cách hoàn toàn trái ngược với điều chúng ta mong đợi. Chúng ta nghĩ rằng Đức Chúa Trời chỉ muốn dùng những điểm mạnh của mình, nhưng Ngài cũng muốn dùng những yếu đuối trong chúng ta vì sự vinh hiển của Ngài nữa.

Kinh Thánh chép, *"Nhưng Đức Chúa Trời đã chọn những sự đại ở thế gian để làm hổ thẹn những kẻ khôn; Đức Chúa Trời đã chọn những sự yếu ở thế gian để làm hổ thẹn những sự mạnh"* (I Cô-rinh-tô 1:27). Những yếu đuối của bạn không phải là tình cờ. Chúa có chủ đích khi đặt để chúng trong cuộc đời bạn nhằm bày tỏ quyền năng của Ngài qua bạn.

Đức Chúa Trời không hề ấn tượng bởi sức mạnh hay sự độc lập. Trên thực tế, Ngài yêu thích những người nào yếu đuối và thừa nhận điều đó. Chúa Giê-su đề cập đến việc này khi Ngài nhắc đến *"lòng khó khăn."* Đó là thái độ hàng đầu để Ngài ban phước.^[i]

Kinh Thánh có rất nhiều ví dụ về việc Đức Chúa Trời thích dùng những con người bất toàn, bình thường để làm những điều phi thường, bất chấp những yếu đuối của họ. Nếu Chúa chỉ dùng những người hoàn hảo, thì không một công việc nào được làm trọn cả, vì không có ai trong số chúng ta là trọn vẹn. Đây là điều thật khịch lệ cho mỗi chúng ta.

Sự yếu đuối, hay *"giảm xóc"* theo như Phao-lô gọi,^[ii] không phải là một tội lỗi, một điều xấu xa hoặc sự thiếu sót của nhân cách mà bạn có thể thay đổi được, chẳng hạn như ăn quá nhiều hoặc thiếu kiên

nhấn. Sự yếu đuối là một giới hạn mà bạn thừa hưởng hoặc không có khả năng thay đổi. Đó có thể là một giới hạn về *thể chất*, chẳng hạn như tật nguyền, một căn bệnh kinh niên, kém sức, tê liệt. Nó cũng có thể là một giới hạn *tình cảm*, chẳng hạn một vết sẹo gây mặc cảm, một chuyện đau buồn, một tật xấu của cá tính, hoặc bất ổn do di truyền. Hay nó cũng có thể là một giới hạn về *tài năng* hay *tâm trí*. Tất cả chúng ta không có ai thuộc loại siêu hạng cả.

Khi nghĩ đến giới hạn trong cuộc đời mình, bạn có thể bị cám dỗ để kết luận rằng, "Có lẽ Đức Chúa Trời sẽ không bao giờ dùng tôi." Nhưng Đức Chúa Trời không hề bị giới hạn bởi những giới hạn của chúng ta. Trên thực tế, Ngài thích tuôn đổ quyền năng của Ngài vào trong những bình chứa thông thường. Kinh Thánh chép, *"Nhưng chúng tôi dựng của quý này trong chậu bằng đất, hầu cho tỏ quyền phép lớn dường ấy là bởi Đức Chúa Trời mà ra, chứ chẳng phải bởi chúng tôi"* (II Cô-rinh-tô 4:7). Giống như cái bình đất thông thường, chúng ta rất mong manh, không hoàn thiện và dễ vỡ. Nhưng Đức Chúa Trời sẽ sử dụng nếu chúng ta để cho Ngài vận hành thông qua những yếu đuối của chúng ta. Để được như vậy, chúng ta phải noi theo gương Phao-lô.

Hãy thừa nhận những yếu đuối của bạn. Hãy thừa nhận những bất toàn của mình. Đừng giả đò như bạn có đủ mọi sự, và hãy chân thật về chính bạn. Thay vì sống trong sự chối bỏ hoặc bào chữa, hãy dành thời gian xác định những yếu đuối của cá nhân bạn. Bạn có thể liệt kê ra thành một danh sách.

Có hai lời xưng nhận trong Tân Ước minh họa điều chúng ta cần để có đời sống khỏe mạnh. Lời xưng nhận đầu tiên là của Phi-e-rơ, người nói với Chúa Giê-su rằng, *"Chúa là Đấng Christ, con Đức Chúa Trời hằng sống"* (Ma-thi-ơ 16:16). Lời xưng nhận thứ hai là của Phao-lô, người nói với đám đông đang thờ hình tượng là, *"Chúng ta chỉ là loài người giống như các người"* (Công Vụ 14:15). Nếu bạn muốn Đức Chúa Trời sử dụng mình, bạn phải biết Ngài là ai và bạn là ai. Nhiều Cơ-đốc nhân, đặc biệt là những người lãnh đạo, quên đi lẽ thật thứ hai: Chúng ta chỉ là con người! Nếu cần phải có cả một cuộc khủng hoảng để giúp bạn thừa nhận việc này, thì Đức Chúa Trời không ngần ngại đâu, vì Ngài yêu thương bạn.

Hãy thỏa lòng với những yếu đuối của bạn. Phao-lô nói, *"Vậy, tôi sẽ rất vui lòng khoe mình về sự yếu đuối tôi, hầu cho sức mạnh của Đấng Christ ở trong tôi. Cho nên tôi vì Đấng Christ mà đành chịu trong sự yếu đuối, nhục nhơ, túng ngặt, bất bớ, khốn khó; vì khi tôi yếu đuối, ấy là lúc tôi mạnh mẽ"* (II Cô-rinh-tô 12:9-10). Thoạt tiên điều này chẳng có ý nghĩa gì. Chúng ta muốn được thoát khỏi những yếu đuối của mình, chứ không phải thỏa lòng với chúng! Nhưng sự thỏa lòng là một biểu hiện của đức tin nơi sự tốt lành của Đức Chúa Trời. Sự thỏa lòng nói rằng, "Chúa ôi, con tin rằng Ngài yêu thương con và biết điều gì tốt nhất cho con."

Phao-lô nêu cho chúng ta vài lý do để thỏa lòng với những yếu đuối bẩm sinh của mình. Trước tiên, chúng khiến chúng ta lệ thuộc vào Đức Chúa Trời. Nhắc đến sự yếu đuối của riêng mình, điều mà Chúa không chịu cất đi, Phao-lô nói, *"Tôi khá vui mừng vì 'cái giằm xóc' của mình... vì khi tôi yếu đuối, đó là lúc tôi mạnh mẽ-càng yếu đuối bao nhiêu, tôi càng lệ thuộc nơi Ngài bấy nhiêu"* (II Cô-rinh-tô 12:10 bản LB-ND). Bất cứ khi nào bạn thấy yếu đuối, Đức Chúa Trời đang nhắc nhở bạn hãy lệ thuộc nơi Ngài.

Những yếu đuối của chúng ta cũng ngăn ngừa sự kiêu ngạo. Chúng khiến chúng ta phải khiêm nhường. Phao-lô nói, *"Vậy nên, e rằng tôi lên mình kiêu ngạo bởi sự cao trọng cả thể của những sự tỏ ra ấy chẳng, thì đã cho một cái giằm xóc vào thịt tôi, tức là quỹ sứ của Sa-tan, để vả tôi, và làm cho tôi đừng kiêu ngạo"* (II Cô-rinh-tô 12:7). Đức Chúa Trời thường gắn sự yếu đuối lớn với sức mạnh lớn để kiểm soát bản ngã của chúng ta. Giới hạn có tác dụng như cái thắng, ngăn không cho chúng ta chạy quá nhanh và chạy trước Đức Chúa Trời.

Khi Ghi-đê-ôn tuyển 32,000 quân để đánh lại dân Ma-đi-an, Đức Chúa Trời cất xuống chỉ còn 300 mà thôi, tức là 1 người sẽ chống lại 450 người trong số 135,000 quân thù. *Có vẻ như* đó là con đường dẫn đến thảm họa, nhưng Đức Chúa Trời đã làm như vậy để dân Y-sơ-ra-ên biết rằng chính quyền năng của Ngài, chứ không phải sức mạnh của họ, đã giải cứu họ.

Những yếu đuối của chúng ta cũng khích lệ mỗi thông công giữa các tín nhân. Trong khi sức mạnh làm sản sinh tinh thần độc lập ("Tôi không cần ai cả"), thì những giới hạn chứng thực chúng ta cần lẫn nhau biết bao. Khi chúng ta dặt những sợi tơ yếu đuối của cuộc đời mình lại thì sẽ được một sợi dây thừng chắc chắn biết bao. Vance Havner nói vui, "Các Cơ-độc nhân, giống như bông tuyết, rất mong manh, nhưng nếu họ kết dính lại với nhau thì có thể làm kẹt xe."

Trong hầu hết các trường hợp, những yếu đuối làm tăng khả năng cảm thông và phục vụ của chúng ta. Chúng ta dễ dàng cảm thông và nghĩ đến những yếu đuối của người khác hơn. Đức Chúa Trời muốn bạn có một chức vụ giống Đấng Christ trên trần gian. Điều đó có nghĩa là những người khác sẽ tìm được sự chữa lành trong các vết thương của bạn. Sứ điệp lớn nhất của đời sống và chức vụ hiệu quả nhất của bạn sẽ ra từ những nỗi đau sâu sắc nhất. Điều mà bạn lo buồn, xấu hổ và ngại chia sẻ nhất chính là những công cụ Đức Chúa Trời có thể dùng một cách kỳ diệu nhất để chữa lành cho những người khác.

Giáo sĩ Hudson Taylor đã nói, *"Tất cả những người không lỗi của Đức Chúa Trời đều là những người yếu đuối."* Yếu đuối của Môi-se chính là sự nóng nảy của ông. Nó khiến ông giết chết một người Ai Cập, đập hòn đá thay vì nói với nó, và đập vỡ Bảng Luật Pháp. Nhưng Đức Chúa Trời đã biến Môi-se thành *"người rất khiêm hòa hơn mọi người trên thế gian"* (Dân-số ký 12:3).

Yếu đuối của Ghi-đê-ôn là sự thiếu tự tin và những bất an sâu sắc, nhưng Đức Chúa Trời đã biến ông thành *"người dũng sĩ"* (Các quan xét 12:3). Yếu đuối của Áp-ra-ham là sự sợ hãi. Không phải một lần, mà tới hai lần ông đã bảo vợ mình là em gái để tự bảo vệ. Nhưng Đức Chúa Trời biến đổi ông thành *"cha hết thấy những kẻ tin"* (Rô-ma 4:11). Một người nóng nảy, kém ý chí như Phi-e-rơ lại trở thành *"đá"* (Ma-thi-ơ 16:18), tội nhân Đa-vít lại trở thành *"người vừa lòng Chúa"* (Công Vụ 13:22), và Giăng, một trong những người "Con Trai Của Sấm Chớp" đầy kiêu ngạo, đã trở thành "Sứ Đồ Của Tình Yêu."

Danh sách cứ tiếp tục dài mãi. *"Ta còn nói chi nữa? Vì nếu ta muốn nói về Ghê-đê-ôn, Ba-rác, Sam-sôn, Giép-thê, Đa-vít, Sa-mu-ên và các đấng tiên tri, thì không đủ thì giờ. Những người đó bởi đức tin đã thắng được các nước, làm sự công bình, được những lời hứa, bịt mồm sư tử, tắt ngọn lửa hùng, lánh khỏi lưỡi gươm, thắng bệnh tật, tỏ sự bạo dạn nơi chiến tranh, khiến đạo binh nước thù chạy trốn"* (Hê-bơ-rơ 11:32-34). Đức Chúa Trời chuyên biến những yếu đuối thành sức mạnh. Ngài muốn biến đổi yếu đuối lớn nhất của bạn.

Hãy chân thật chia sẻ những yếu đuối của bạn. Chức vụ mới thường dễ bị tấn công. Bạn càng giảm thể phòng thủ, gỡ bỏ mặt nạ và chia sẻ về những tranh chiến của mình nhiều chừng nào, thì Đức Chúa Trời mới có thể dùng bạn để phục vụ những người khác nhiều chừng ấy.

Phao-lô nói đến việc này trong tất cả các thư tín của mình. Ông cởi mở chia sẻ về

- Những thất bại của ông: *"Tôi không làm điều lành mình muốn, nhưng làm điều dữ mình không muốn"* (Rô-ma 7:19).

- Những cảm xúc của ông: *"Hỡi người Cô-rinh-tô, miệng chúng tôi hả ra vì anh em, lòng chúng tôi mở rộng"* (II Cô-rinh-tô 6:11).
- Những thất vọng của ông: *"Và, hỡi anh em, chúng tôi không muốn để anh em chẳng biết sự khốn nạn đã xảy đến cho chúng tôi trong xứ A-si, và chúng tôi đã bị đè nén quá chừng, quá sức mình, đến nỗi mất lòng trông cậy giữ sự sống"* (II Cô-rinh-tô 1:8).
- Những sợ hãi của ông: *"Chính tôi đã ở giữa anh em, bộ yếu đuối, sợ hãi, run rẩy lắm"* (I Cô-rinh-tô 2:3).

Dĩ nhiên bày tỏ như vậy cũng khá mạo hiểm. Khi hạ thấp hàng phòng thủ xuống và để lộ cuộc đời mình cho người khác thấy, bạn thường lo sợ lắm. Khi bạn bày tỏ những thất bại, cảm nhận, thất vọng, và sợ hãi của mình, thì bạn có nguy cơ bị loại bỏ. Nhưng những lợi ích của nó xứng đáng để bạn mạo hiểm. Sự tự bày tỏ lại giải phóng bạn về phương diện tình cảm. Sự cởi mở giải tỏa căng thẳng, xoa dịu nỗi sợ, và là bước đầu tiên dẫn đến tự do.

Chúng ta đã biết rằng Đức Chúa Trời *"làm ơn cho kẻ khiêm nhường,"* nhưng nhiều người lại hiểu sai sự khiêm nhường. Khiêm nhường không phải là hạ thấp bạn xuống hay phủ nhận những điểm mạnh; mà nó có nghĩa là chân thật về những yếu đuối của bạn. Càng chân thật bao nhiêu, bạn càng nhận được nhiều ơn Chúa bấy nhiêu. Bạn cũng nhận được ơn từ những người khác nữa. Bày tỏ chỗ yếu là một phẩm chất khiến người khác yêu mến; chúng ta bị thu hút bởi những người khiêm nhường. Tính tự phụ đẩy đi xa nhưng lòng chân thật thì kéo lại gần, và sự bày tỏ chân thật là con đường dẫn đến gần gũi.

Đây là lý do tại sao Chúa muốn dùng những yếu đuối, chứ không phải những điểm mạnh của bạn. Nếu tất cả những gì người khác thấy là các điểm mạnh của bạn, họ sẽ chán nản và nghĩ, "Như thế thì tốt cho anh ta, nhưng mình thì chẳng bao giờ làm được chuyện đó." Nhưng khi họ thấy Chúa dùng bạn bất chấp những yếu đuối, thì điều đó khích lệ họ nghĩ rằng, "Có thể Chúa cũng sẽ dùng mình nữa!" Những điểm mạnh của chúng ta tạo ra sự cạnh tranh, nhưng những yếu đuối thì tạo ra một cộng đồng.

Đến thời điểm này của cuộc đời, bạn cần phải quyết định xem bạn muốn *gây ấn tượng* trên người khác hay *ảnh hưởng* họ. Bạn có thể gây ấn tượng cho người khác từ xa, nhưng bạn phải lại gần để ảnh hưởng họ, và khi bạn làm như vậy, họ sẽ có thể thấy được những khuyết điểm của bạn. Chuyện đó không sao cả. Phẩm chất quan trọng nhất để lãnh đạo không phải là sự toàn hảo bèn là sự tín nhiệm. Người khác cần phải tin bạn, nếu không thì họ không đi theo đâu. Bạn gây dựng sự tín nhiệm của mình bằng cách nào? Không phải bằng cách giả bộ hoàn hảo, bèn là bằng lòng chân thật.

Vinh hiển trong những yếu đuối của bạn. Phao-lô nói, *"Về người đó, tôi sẽ khoe mình; nhưng về chính mình tôi, tôi không khoe, chỉ khoe về sự yếu đuối của tôi mà thôi"* (II Cô-rinh-tô 12:5). Thay vì làm ra vẻ như mình tự tin và vô địch, hãy xem bạn như một chiến lợi phẩm của ân điển. Khi Sa-tan chỉ vào những yếu đuối của bạn, hãy đồng ý với hắn và dâng lời ngợi khen Đức Chúa Giê-su, Đấng *"hiểu mọi yếu đuối của chúng ta"* (Hê-bơ-rơ 4:14 bản CEV-ND), và Đức Thánh Linh, Đấng *"giúp cho sự yếu đuối chúng ta"* (Rô-ma 8:26a).

Tuy nhiên, có đôi khi Chúa biến một điểm mạnh thành yếu đuối để sử dụng chúng ta nhiều hơn nữa. Gia-cóp là người có nhiều mảnh khoe và mất cả đời để chạy trốn khỏi những hậu quả. Một đêm nọ, ông vật lộn với Chúa và nói, *"Tôi chẳng cho người đi đâu, nếu người không ban phúc cho tôi."* Chúa đáp, *"Được rồi,"* nhưng Ngài đã đánh vào xương hông Gia-cóp và làm ông bị trật (Sáng-thể ký 32). Điều đó có ý nghĩa gì?

Đức Chúa Trời đụng vào chỗ mạnh của Gia-cóp (cơ hông là nơi mạnh nhất trong thân thể) và biến nó

thành điểm yếu. Từ ngày đó trở đi, Gia-cốp phải đi khắp khiêng để ông không còn chạy được nữa. Điều đó buộc ông phải nhờ cậy Đức Chúa Trời dù ông có muốn hay không. Nếu muốn Đức Chúa Trời ban phước và sử dụng, bạn phải sẵn sàng bước đi khắp khiêng cả phần đời còn lại vì Đức Chúa Trời dùng những người yếu đuối.

Suy Nghĩ Về Mục Đích Của Tôi

Vấn Đề Suy Nghĩ: Đức Chúa Trời vận hành tốt nhất trong sự yếu đuối.

Câu Gốc: "Ấn điển ta đủ cho ngươi rồi, vì sức mạnh của ta nên trọn vẹn trong sự yếu đuối." II Cô-rinh-tô 12:9a

Câu Hỏi Suy Gẫm: Có phải tôi đang giới hạn quyền năng của Đức Chúa Trời trong cuộc đời mình bằng cách che đậy những yếu đuối của tôi không? Tôi cần phải chân thật về điều gì để giúp đỡ những người khác?

Mục đích thứ năm
BẠN ĐƯỢC TẠO DỰNG VỚI MỘT SỨ MỆNH

Kết quả của người công bình giống như cây sự sống; Người khôn ngoan có tài được linh hồn người ta.
(Châm Ngôn 11:30)

Ngày 36: Được Tạo Dụng Với Một Sứ Mệnh

*"Nhu Cha đã ban cho Con một sứ mệnh trong thế gian,
Con cũng sẽ ban cho họ một sứ mệnh trong thế gian."
(Giăng 17:18 bản Msg-ND)*

*"Điều quan trọng nhất là tôi hoàn thành sứ mệnh của mình,
công việc mà Đức Chúa Giê-su đã giao phó cho tôi."
(Công Vụ 20:24 bản NCV-ND)*

Bạn được tạo dựng với một sứ mệnh.

Đức Chúa Trời đang vận hành trong thế gian, và Ngài muốn bạn đồng công với Ngài. Công việc này được gọi là *sứ mệnh* của bạn. Đức Chúa Trời muốn bạn có một chức vụ trong Thân Thể Đấng Christ và một sứ mệnh trong thế gian. Chức vụ là sự phục vụ *các tín nhân*, [i] và sứ mệnh là sự phục vụ *những người chưa tin*. Làm trọn sứ mệnh trong thế gian là mục đích thứ năm của Chúa cho cuộc đời bạn.

Sứ mệnh cuộc đời bạn vừa mang tính *chia sẻ* vừa mang tính *chuyên biệt*. Một phần trách nhiệm thì bạn chia sẻ với mọi Cơ-độc nhân khác, và phần còn lại là trách nhiệm độc nhất của bạn. Chúng ta sẽ tìm hiểu về cả hai trong các chương tiếp theo.

Từ *sứ mệnh* bắt nguồn từ một chữ La-tin có nghĩa là "sai đi." Làm một Cơ-độc nhân có nghĩa là *được sai đi* trong thế gian như những đại diện của Đấng Christ. Chúa Giê-su phán, *"Cha đã sai ta thế nào, ta cũng sai các người thế ấy"* (Giăng 20:21).

Chúa Giê-su hiểu rõ sứ mệnh cuộc đời Ngài trên thế gian. Lúc được mười hai tuổi, Ngài nói, *"Há chẳng biết tôi phải lo việc Cha tôi sao?"* (Lu-ca 2:49), và hai mươi một năm sau, lúc chết trên thập giá, Ngài phán, *"Mọi sự đã được trọn"* (Giăng 19:30). Hai câu này mô tả đời sống theo đúng mục đích của Chúa Giê-su. Ngài đã hoàn tất sứ mệnh mà Đức Chúa Cha giao cho Ngài.

Sứ mệnh của Chúa Giê-su lúc Ngài còn trên trần gian bây giờ là sứ mệnh *của chúng ta* vì chúng ta là Thân Thể Ngài. Điều Ngài đã làm lúc còn tại thế là điều chúng ta phải tiếp tục làm như một thân thể

thuộc linh của Ngài, Hội Thánh. Sứ mệnh đó là gì? Đưa dắt mọi người đến với Đức Chúa Trời! Kinh Thánh chép, *"Đấng Christ đã biến đổi chúng ta từ kẻ thù trở thành bạn hữu Ngài và cũng giao cho chúng ta nhiệm vụ biến những người khác thành bạn của Ngài nữa"* (II Cô-rinh-tô 5:18 bản TEV-ND).

Đức Chúa Trời muốn giải cứu con người khỏi Sa-tan và hòa giải họ với chính Ngài để chúng ta có thể làm trọn năm mục đích mà Ngài tạo dựng chúng ta: yêu thương Ngài, làm thành viên trong gia đình của Ngài, trở nên giống Ngài, phục vụ Ngài, và nói với những người khác về Ngài. Một khi thuộc về Ngài, Đức Chúa Trời dùng chúng ta để tiếp cận những người khác. Ngài cứu chúng ta và rồi sai chúng ta ra đi. Kinh Thánh chép, *"Chúng tôi được sai đi để nói về Đấng Christ"* (II Cô-rinh-tô 5:20 bản NCV-ND). Chúng ta là những sứ giả của tình yêu thương và những mục đích Đức Chúa Trời dành cho thế gian.

Tâm Quan Trọng Của Sứ Mệnh Của Bạn

Làm trọn sứ mệnh cuộc đời bạn trên trần gian này là điều hết sức quan trọng trong việc sống vì sự vinh hiển của Đức Chúa Trời. Kinh Thánh nêu cho chúng ta nhiều lý do tại sao sứ mệnh của bạn lại quan trọng đến như vậy.

Sứ mệnh của bạn là sự tiếp tục sứ mệnh của Chúa Giê-su trên trần gian. Là những người theo Ngài, chúng ta phải tiếp tục điều mà Chúa Giê-su đã khởi sự. Chúa Ngài kêu gọi chúng ta không chỉ để đến với Ngài mà còn đi vì Ngài. Sứ mệnh của bạn quan trọng đến độ Chúa Giê-su đã lặp lại nó năm lần theo năm cách khác nhau, trong năm sách của Kinh Thánh. [iii] Như thể Ngài đang nói rằng, "Ta thực sự muốn người ghi nhớ điều này!" Hãy nghiên cứu năm mạng lệnh của Chúa Giê-su và bạn sẽ biết được những chi tiết về sứ mệnh của mình trên đất-khi nào, ở đâu, tại sao và thế nào.

Trong Đại Mạng Lệnh, Chúa Giê-su phán, *"Vậy, hãy đi dạy dỗ muôn dân, hãy nhân danh Đức Cha, Đức Con, và Đức Thánh Linh mà làm phép báp tem cho họ, và dạy họ giữ hết cả mọi điều mà ta đã truyền cho các ngươi. Và này, ta thường ở cùng các ngươi luôn cho đến tận thế"* (Ma-thi-ơ 28:19-20). Mạng lệnh này là dành cho mọi người theo Chúa Giê-su, và nó không phải là một tùy chọn. Đây không phải là Lời Đề Nghị của Chúa Giê-su. Nếu bạn là một thành viên trong gia đình của Đức Chúa Trời, sứ mệnh của bạn có tính chất bắt buộc. Không làm theo tức là bất tuân.

Có thể bạn không biết rằng Đức Chúa Trời phán bạn phải chịu trách nhiệm về những người không tin sống chung quanh bạn. Kinh Thánh chép, *"Nếu người không răn bảo nó, không nói với nó đừng khuyến nó từ bỏ đường xấu để cứu mạng mình, thì người dự đó sẽ chết trong tội lỗi nó; nhưng ta sẽ đòi huyết nó nơi tay người"* (Ê-xê-chi-ên 3:18). Bạn là Cơ-độc nhân duy nhất mà một số người từng biết tới, và sứ mệnh của bạn là chia sẻ về Chúa Giê-su cho họ.

Sứ mệnh của bạn là một đặc ân kỳ diệu. Đó là một trọng trách lớn lao, nhưng cũng là một vinh dự đặc biệt khi được Đức Chúa Trời dùng. Phao-lô nói, *"Đức Chúa Trời đã ban cho chúng ta đặc ân để khuyến giục mọi người trở lại hòa giải với Ngài"* (II Cô-rinh-tô 5:8 bản LB-ND). Sứ mệnh của bạn gồm có hai đặc ân lớn: làm việc với Đức Chúa Trời và đại diện cho Ngài. Chúng ta là những cộng sự của Chúa trong việc xây dựng vương quốc Ngài. Phao-lô gọi chúng ta là những người *"làm việc với Chúa"* (II Cô-rinh-tô 6:1).

Chúa Giê-su bảo đảm cho sự cứu rỗi chúng ta, đưa chúng ta vào trong gia đình của Ngài, ban Thánh Linh cho chúng ta, và biến chúng ta thành những người đại diện cho Ngài trong thế gian. Thật là một đặc ân lớn lao! Kinh Thánh chép, *"Vậy chúng tôi làm chức khâm sai của Đấng Christ, cũng như Đức Chúa Trời bởi chúng tôi mà khuyến bảo. Chúng tôi nhơn danh Đấng Christ mà nài xin anh em: hãy hòa thuận lại với Đức Chúa Trời"* (II Cô-rinh-tô 5:20).

Nói với những người khác cách để được sự sống đời đời là điều lớn nhất bạn có thể làm cho họ.

Nếu người hàng xóm của bạn mắc bệnh ung thư hoặc AIDS và bạn biết phương pháp chữa bệnh mà không chịu nói tức là phạm tội. Sẽ còn tệ hơn nữa nếu bạn che giấu con đường dẫn đến sự tha thứ, mục đích, bình an và sự sống đời đời. Chúng ta có tin mừng lớn nhất trên thế gian, và chia sẻ nó là điều tốt nhất bạn có thể làm cho bất cứ ai.

Một vấn đề mà các Cơ-độc nhân lâu năm hay gặp phải đó là họ quên mất người không có Chúa cảm thấy tuyệt vọng ra sao. Chúng ta phải nhớ rằng bất luận người khác *tỏ ra* thỏa lòng hay thành công ra sao, thì nếu không có Đấng Christ, họ sẽ bị hư mất trong tuyệt vọng và đi đến chỗ chia cắt đời đời khỏi Đức Chúa Trời. Kinh Thánh chép, *"Chẳng có sự cứu rỗi trong đấng nào khác; vì ở dưới trời, chẳng có danh nào khác ban cho loài người, để chúng ta phải nhờ đó mà được cứu"* (Công Vụ 4:12). Mọi người đều cần Chúa Giê-su.

Sứ mệnh của bạn có ý nghĩa đời đời. Nó sẽ tác động đến số phận đời đời của những người khác, cho nên nó quan trọng hơn mọi công việc, thành công hay mục tiêu mà bạn đạt được trong cuộc đời trên đất. Những kết quả sứ mệnh của bạn đem lại sẽ tồn tại đời đời; những kết quả từ công việc của bạn thì không. Không có một công việc nào quan trọng hơn là giúp người khác thiết lập mối tương giao đời đời với Đức Chúa Trời.

Đây là lý do tại sao chúng ta phải cấp bách thực hiện sứ mệnh của mình. Chúa Giê-su phán, *"Tất cả chúng ta phải nhanh chóng làm xong công việc được giao bởi Đấng đã sai ta đến, vì còn rất ít thời gian trước khi đêm xuống và mọi công việc chấm dứt"* (Giăng 9:4 bản NLT-ND). Đồng hồ đang đếm ngược, nên đừng trì hoãn thêm một ngày nữa. Hãy bắt đầu thực hiện sứ mệnh tiếp cận những người khác ngay bây giờ! Chúng ta sẽ có cả cõi đời đời để vui mừng với những người mà chúng ta dặt về Chúa, nhưng chúng ta chỉ có một đời để tiếp cận họ.

Điều này không có nghĩa là bạn phải bỏ việc làm để trở thành một nhà truyền đạo trọn thời gian. Đức Chúa Trời muốn bạn chia sẻ Tin Lành dù bạn ở đâu. Là một sinh viên, một người mẹ, giáo viên mẫu giáo, người bán hàng, quản lý hay bất cứ ai khác, bạn cần phải liên tục tìm kiếm những người mà Đức Chúa Trời đặt để trong cuộc đời bạn, những người mà bạn có thể đến và chia sẻ Phúc Âm cho họ.

Sứ mệnh của bạn đem lại ý nghĩa cuộc sống. William James đã nói, *"Cách tận dụng cuộc sống tốt nhất là đầu tư vào một điều gì đó tồn tại lâu dài hơn cuộc sống."* Sự thật là chỉ có vương quốc Đức Chúa Trời mới còn lại. Mọi sự khác rồi sẽ mất đi. Đó là lý do tại sao chúng ta phải sống một đời sống theo đúng mục đích-một đời sống hiến mình cho sự thờ phượng, thông công, tăng trưởng thuộc linh, chức vụ và làm trọn sứ mệnh trên đất. Những kết quả của các việc này sẽ tồn tại đời đời!

Nếu bạn không làm trọn sứ mệnh Đức Chúa Trời giao phó cho bạn trên đất này, thì bạn đã lãng phí cả cuộc đời Chúa ban cho. Phao-lô nói, *"Nhưng tôi chẳng kể sự sống mình làm quý, miễn chạy cho xong việc đưa tôi và chức vụ tôi đã lãnh nơi Đức Chúa Jêsu, để mà làm chứng về Tin Lành của ơn Đức Chúa Trời"* (Công Vụ 20:24). Có những người trên hành tinh này mà *chỉ* một mình bạn mới tiếp cận được, tùy thuộc vào nơi bạn ở và cách Đức Chúa Trời đã tạo dựng bạn. Nếu chỉ có một người ở trên thiên đàng vì có bạn, thì cuộc đời bạn đã tạo nên cả một khác biệt trong cõi đời đời. Hãy tìm kiếm trong cánh đồng xung quanh bạn và cầu nguyện, "Chúa ôi, Ngài đã đặt để ai trong cuộc đời con để con sẽ nói về Chúa Giê-su?"

Thời điểm chung kết lịch sử của Đức Chúa Trời có liên hệ tới sự hoàn tất sứ mệnh của bạn. Ngày nay người ta đang chú ý nhiều đến sự tái lâm của Đức Chúa Giê-su Christ và sự kết thúc của trần gian. Khi nào thì nó sẽ đến? Trước khi Chúa Giê-su thăng thiên về trời, các môn đồ đã hỏi Ngài cùng một

câu đó, và Ngài trả lời khá rõ ràng, *"Kỳ hạn và ngày giờ mà Cha đã tự quyền định lấy, ấy là việc các người chẳng nên biết. Nhưng khi Đức Thánh Linh giảng trên các người, thì các người sẽ nhận lấy quyền phép, và làm chứng về ta tại thành Giê-ru-sa-lem, cả xứ Giu-đê, xứ Sa-ma-ri, cho đến cùng trái đất"* (Công Vụ 1:7-8).

Khi các môn đồ muốn nói đến lời tiên tri, Chúa Giê-su nhanh chóng chuyển sang vấn đề truyền giáo. Ngài muốn họ tập trung vào sứ mệnh của họ trên đất. Ngài nói như vậy, *"Việc ta trở lại thế nào không phải là việc của các người. Công việc của các người là sứ mệnh mà ta đã giao phó cho. Hãy tập trung vào đó!"*

Suy đoán thời điểm chính xác Đấng Christ tái lâm là điều vô ích, vì Chúa phán, *"Về ngày và giờ đó, chẳng ai biết chi hết, các thiên sứ trên trời, hay là Con cũng chẳng biết nữa; song chỉ Cha mà thôi"* (Mác 13:32). Chúa Giê-su còn nói Ngài không biết ngày và giờ, thì tại sao chúng ta cố gắng tính toán ra làm gì? Điều mà chúng ta biết chắc đó là: Chúa Giê-su sẽ không trở lại cho tới khi nào mọi người mà Đức Chúa Trời muốn họ nghe về Tin Lành đều được nghe hết. Chúa Giê-su phán, *"Tin Lành này về nước Đức Chúa Trời sẽ được giảng ra khắp đất, để làm chứng cho muôn dân. Bấy giờ sự cuối cùng sẽ đến"* (Ma-thi-ơ 24:14). Nếu bạn muốn Chúa Giê-su trở lại sớm hơn, hãy tập trung làm trọn sứ mệnh của bạn, chứ không phải tiên đoán lời tiên tri.

Chúng ta rất dễ chệch hướng khỏi sứ mệnh của mình vì Sa-tan muốn bạn làm mọi việc khác ngoại trừ việc chia sẻ niềm tin. Hắn sẽ khiến bạn làm đủ thứ công việc tốt lành khác miễn là bạn không đưa đất bất cứ ai về thiên đàng với bạn. Nhưng lúc mà bạn nghiêm túc về việc thực hiện sứ mệnh của mình, hãy biết rằng ma quỷ sẽ tìm đủ mọi cách để làm bạn chệch hướng. Khi chuyện đó xảy ra, hãy nhớ tới lời Chúa Giê-su phán, *"Ai đã tra tay cầm cày, còn ngó lại đằng sau, thì không xứng đáng với nước Đức Chúa Trời"* (Lu-ca 9:62).

Bạn Phải Trả Giá Để Hoàn Thành Sứ Mệnh

Để làm trọn sứ mệnh, bạn cần phải từ bỏ lịch làm việc của mình và tiếp nhận lịch làm việc của Đức Chúa Trời cho cuộc đời bạn. Bạn không thể chỉ "nhét thêm" vào tất cả những điều mà bạn muốn làm trong cuộc đời mình. Bạn phải nói như Chúa Giê-su, *"Xin ý Cha được nên, chứ không theo ý tôi"* (Lu-ca 22:42). Bạn dâng phó những quyền hạn, mong muốn, ước mơ, kế hoạch và tham vọng của mình cho Ngài. Bạn phải thôi cầu nguyện những lời ích kỷ như, "Xin Chúa ban phước cho điều con muốn làm." Thay vào đó hãy cầu nguyện, "Chúa ôi, xin giúp con làm điều Ngài đang ban phước!" Bạn đưa cho Chúa một tờ giấy trắng với chữ ký của mình bên dưới, và xin Ngài điền các chi tiết vào đó. Kinh Thánh chép, *"Hãy phó chính mình anh em cho Đức Chúa Trời, dường như đã chết mà nay trở nên sống, và dâng chi thể mình cho Đức Chúa Trời như là đồ dùng về sự công bình"* (Rô-ma 6:23b).

Nếu bạn cam kết làm trọn sứ mệnh của mình trong cuộc sống, thì dù phải trả giá như thế nào, bạn cũng sẽ kinh nghiệm được phước hạnh của Đức Chúa Trời theo cách mà rất ít người có thể kinh nghiệm được. Hầu như chẳng có điều gì mà Đức Chúa Trời không làm cho người nam hoặc người nữ nào dấn thân phục vụ vương quốc của Ngài. Chúa Giê-su đã hứa rằng, *"Nhưng trước hết, hãy tìm kiếm nước Đức Chúa Trời và sự công bình của Ngài, thì Ngài sẽ cho thêm các người mọi điều ấy nữa"* (Ma-thi-ơ 6:33).

Thêm Một Người Nữa Cho Chúa Giê-su

Ba tôi làm mục sư hơn năm mươi năm, phần lớn thời gian phục vụ trong các Hội Thánh nhỏ, vùng quê. Ông là một diễn giả đơn sơ, nhưng là một người có sứ mệnh. Việc ông thích làm nhất là đưa các nhóm tình nguyện sang nước ngoài để xây dựng những nhà thờ cho các hội chúng nhỏ. Trong cả đời mình,

ông đã xây dựng hơn 150 nhà thờ trên khắp thế giới.

Năm 1999, ba tôi qua đời vì ung thư. Trong tuần lễ cuối cùng của cuộc đời mình, căn bệnh đã khiến ông nửa tỉnh nửa mê suốt hai mươi bốn giờ một ngày. Khi nằm mơ, ông thường nói lớn những gì ông nhìn thấy. Lúc ngồi bên giường bệnh của ông, tôi học được rất nhiều điều khi nghe những gì ba tôi nói trong mơ. Ông nhớ lại hết dự án xây dựng nhà thờ này đến dự án khác.

Một đêm nọ, lúc ông gần qua đời, vợ tôi, đứa cháu gái và tôi ở bên cạnh giường bệnh của ông, ba tôi thỉnh thoảng trở nên rất nhanh nhẹn và cố gắng bước xuống giường. Dĩ nhiên ông cụ đã yếu lắm rồi, và vợ tôi đỡ ông nằm xuống. Nhưng ông cứ cố gắng bước ra khỏi giường, cho nên, cuối cùng vợ tôi mới hỏi, "Jimmy, ba muốn làm gì vậy?" Ông đáp, "Phải cứu thêm một người nữa cho Chúa Giê-su! Phải cứu thêm một người nữa cho Chúa Giê-su! Phải cứu thêm một người nữa cho Chúa Giê-su!" Ông bắt đầu lặp lại câu đó mãi.

Trong suốt một giờ đồng hồ sau đó, ông lặp đi lặp lại hàng trăm lần câu đó. "Phải cứu thêm một người nữa cho Chúa Giê-su!" Khi tôi ngồi bên cạnh giường ông và nước mắt tuôn tràn, tôi cúi đầu tạ ơn Chúa vì đức tin của ba tôi. Ngay lúc đó, ba tôi giơ tay ra và đặt lên đầu tôi rồi nói, như thể ủy nhiệm cho tôi, "Con phải cứu thêm một người nữa cho Chúa Giê-su! Con phải cứu thêm một người nữa cho Chúa Giê-su!"

Tôi quyết định đó sẽ là mục tiêu trọn phần đời còn lại của tôi. Tôi mời gọi bạn cũng hãy xem nó là trọng tâm của cuộc đời mình, vì *không có điều gì* có thể tạo nên một thay đổi lớn lao hơn trong cõi đời đời. Nếu bạn muốn được Chúa dùng, bạn phải quan tâm tới điều mà Ngài quan tâm; và điều Ngài quan tâm nhất chính là sự cứu chuộc những người mà Ngài đã tạo nên. Ngài muốn tìm lại những đứa con bị hư mất của mình! Không có điều gì quan trọng hơn điều đó đối với Đức Chúa Trời; thập tự giá đã chứng minh rồi. Tôi cầu nguyện để bạn luôn luôn tìm kiếm cơ hội nhằm "cứu thêm một người nữa cho Chúa Giê-su" để khi bạn đứng trước mặt Chúa một ngày nào đó, bạn có thể nói, "**Nhiệm vụ đã hoàn tất!**"

Suy Nghĩ Về Mục Đích Của Tôi:

Vấn Đề Suy Nghĩ: Tôi được tạo dựng với một sứ mệnh

Câu Gốc: "Vậy, hãy đi dạy dỗ muôn dân, hãy nhân danh Đức Cha, Đức Con, và Đức Thánh Linh mà làm phép báp tem cho họ, và dạy họ giữ hết cả mọi điều mà ta đã truyền cho các ngươi. Và này, ta thường ở cùng các ngươi luôn cho đến tận thế." Ma-thi-ơ 28:19-20

Câu Hỏi Suy Gẫm: Những sợ hãi nào đã ngăn trở tôi làm trọn sứ mệnh Đức Chúa Trời đã giao phó cho? Điều gì ngăn trở tôi nói về Tin Lành cho những người khác?

Ngày 37:

Chia Sẻ Sứ Điệp Cuộc Đời Bạn

*Ai tin đến Con Đức Chúa Trời, thì có chứng ấy trong mình.
(I Giăng 5:10a)*

*Vì đạo Chúa không những từ nơi anh em vang ra... nhưng đức tin mà anh em có trong Đức Chúa Trời đã đồn khắp mọi nơi, đến nỗi chúng tôi không cần phải nói đến nữa.
(I Tê-sa-lô-ni-ca 1:8)*

Đức Chúa Trời đã ban cho bạn một sứ mệnh cuộc đời để chia sẻ.

Khi bạn trở thành một tín nhân, bạn cũng trở thành sứ giả của Đức Chúa Trời. Đức Chúa Trời muốn nói với thế gian thông qua bạn. Phao-lô nói, *"Chúng tôi lấy lòng chân thật, theo như đạo từ Đức Chúa Trời đến thế nào, thì giảng ra thế ấy trước mặt Đức Chúa Trời, trong Đấng Christ"* (II Cô-rinh-tô 2:17b).

Có thể bạn cảm thấy rằng mình không có gì để chia sẻ, nhưng thực ra đó là điều ma quỷ đang dùng để khiến bạn im lặng. Bạn có cả một kho kinh nghiệm mà Đức Chúa Trời muốn dùng để đưa dắt những người khác trở về nhà Ngài. Kinh Thánh chép, *"Ai tin đến Con Đức Chúa Trời, thì có chứng ấy trong mình"* (I Giăng 5:10a). Sứ Điệp Cuộc Đời bạn có bốn phần:

- *Bài làm chứng* của bạn: Câu chuyện kể về cách bạn bắt đầu mối tương giao với Chúa Giê-su.
- *Những bài học trong cuộc đời* bạn: Những bài học quan trọng nhất mà Đức Chúa Trời đã dạy bạn.
- *Sự sốt sắng* của bạn: Những điều Chúa khiến bạn quan tâm tới nhất.
- *Tin Lành*: Sứ điệp về sự cứu rỗi.

Sứ Điệp Cuộc Đời bao gồm bài làm chứng của bạn. Bài làm chứng là câu chuyện kể về cách Đức Chúa Trời đã biến đổi cuộc đời bạn. Phi-e-rô nói với chúng ta rằng chúng ta được Đức Chúa Trời chọn để *"làm công việc Ngài và rao báo về Ngài, để nói với những người khác về sự biến đổi Ngài làm trong đời sống của anh em"* (I Phi-e-rô 2:9 bản Msg-ND). Đây chính là cốt lõi của việc làm chứng-chia sẻ những kinh nghiệm cá nhân của bạn với Chúa. Trong phòng xử án, nhân chứng không được tranh luận về vụ kiện, phán quyết về sự thật, hoặc tuyên án; đó là công việc của những luật sư. Người làm chứng chỉ tường trình lại điều đã xảy ra cho họ hoặc điều họ nhìn thấy.

Chúa Giê-su phán, *"Các ngươi sẽ làm chứng về ta"* (Công Vụ 1:8) chứ không phải là "Các ngươi sẽ làm luật sư cho ta." Ngài muốn bạn chia sẻ câu chuyện của mình cho những người khác. Chia sẻ bài làm chứng là một phần quan trọng trong sứ mệnh của bạn trên đất vì nó độc nhất. Không có một câu chuyện nào khác giống với câu chuyện của bạn, nên chỉ có một mình bạn mới chia sẻ được. Nếu bạn

không chia sẻ, thì sẽ mất nó mãi mãi. Có thể bạn không phải là một học giả Kinh Thánh, nhưng bạn có quyền trên đời sống mình, và thật khó khi tranh luận với kinh nghiệm cá nhân. Thật ra, bài làm chứng cá nhân của bạn hiệu quả hơn một bài giảng vì những người chưa tin nhìn các mục sư như những người bán hàng chuyên nghiệp, và nhìn bạn như "một khách hàng được hài lòng," cho nên họ tin nơi bạn hơn.

Những câu chuyện cá nhân cũng dễ nhắc đến hơn là các nguyên tắc, và người ta thích nghe chúng. Chúng thu hút sự chú ý của chúng ta và chúng ta nhớ chúng lâu hơn. Những người chưa tin có lẽ sẽ không còn thích thú nữa khi bạn bắt đầu trích dẫn các nhà thần học, song họ thực sự tò mò về những kinh nghiệm mà họ chưa bao giờ trải qua. Những câu chuyện được chia sẻ xây nên một chiếc cầu quan hệ mà Chúa Giê-su có thể bước từ lòng bạn vào lòng của người khác.

Một ích lợi khác của bài làm chứng đó là nó vượt qua được rào cản lý trí. Nhiều người không chấp nhận thẩm quyền của Kinh Thánh sẽ lắng nghe một câu chuyện riêng tư, khiêm nhường. Đó là lý do tại sao Phao-lô đã dùng bài làm chứng của mình đến sáu lần khác nhau để chia sẻ Phúc Âm thay vì trưng dẫn Kinh Thánh.^[1]

Kinh Thánh chép, *"Hãy thường thường sẵn sàng để trả lời mọi kẻ hỏi lẽ về sự trông cậy trong anh em, song phải hiền hòa và kính sợ, phải có lương tâm tốt, hầu cho những kẻ gièm chê cách ăn ở lành của anh em trong Đấng Christ biết mình xấu hổ trong sự mà anh em đã bị nói hành"* (I Phi-e-rơ 3:15-16). Cách tốt nhất để "sẵn sàng" là viết ra bài làm chứng của bạn và ghi nhớ những điểm chính. Hãy chia nó làm bốn phần:

1. Cuộc đời tôi trước khi gặp Chúa Giê-su ra sao
2. Tôi đã nhận ra mình cần Chúa Giê-su như thế nào
3. Tôi đã dâng hiến đời sống mình cho Chúa Giê-su ra sao
4. Chúa Giê-su đã biến đổi đời sống tôi như thế nào

Dĩ nhiên, bạn có rất nhiều bài làm chứng khác bên cạnh câu chuyện cứu rỗi mình. Bạn có một câu chuyện ứng với *mỗi* kinh nghiệm Đức Chúa Trời giúp đỡ bạn. Bạn nên liệt kê ra những nan đề, hoàn cảnh và khủng hoảng mà Chúa đã dìu dắt bạn qua. Sau đó hãy nhạy cảm và sử dụng câu chuyện gần gũi với người bạn chưa tin của bạn nhất. Những tình huống khác nhau luôn đòi hỏi những bài làm chứng khác nhau.

Sứ Mệnh Cuộc Đời bạn bao gồm những điều bạn học được. Phần thứ hai trong sứ điệp cuộc đời bạn là những lẽ thật mà Đức Chúa Trời đã dạy từ những kinh nghiệm bạn có với Ngài. Đây là những bài học và những ý tưởng bạn học được từ nơi Đức Chúa Trời, các mối quan hệ, những nan đề, sự cám dỗ và các khía cạnh khác của cuộc sống. Đa-vít đã cầu nguyện, *"Hỡi Đức Giê-hô-va, xin chỉ dạy tôi con đường luật lệ Chúa, thì tôi sẽ giữ lấy cho đến cuối cùng"* (Thi Thiên 119:33). Đáng tiếc là chúng ta chẳng học được nhiều từ những gì xảy đến cho mình. Kinh Thánh nói về dân Y-sơ-ra-ên như sau, *"Nhiều lần Chúa giải cứu tổ phụ chúng ta, nhưng họ phiền lòng Ngài bởi ý muốn họ, và họ hèn mọn vì tội ác của họ"* (Thi Thiên 106:43). Có lẽ bạn đã từng gặp những người như vậy.

Học hỏi từ kinh nghiệm là điều khôn ngoan, nhưng học hỏi từ những kinh nghiệm của người khác lại còn *khôn ngoan hơn nữa*. Bạn không có đủ thời gian để học mọi thứ trong cuộc đời này bằng phép thử và sai. Chúng ta phải học từ những bài học cuộc sống của nhau. Kinh Thánh chép, *"Người khôn ngoan quả trách lỗi tai hay nghe, khác nào một cái vòng vàng, một đồ trang sức bằng vàng ròng vậy"* (Châm Ngôn 25:12).

Hãy viết xuống những bài học lớn trong cuộc đời mình để bạn có thể chia sẻ với những người khác. Chúng ta thật cảm ơn Sa-lô-môn vì ông đã làm điều này, ông đã viết cho chúng ta hai sách Châm Ngôn và Truyền Đạo với rất nhiều bài học thực tiễn trong cuộc sống. Hãy hình dung xem chúng ta sẽ tránh được biết bao nhiêu bối rối không cần thiết nếu chịu học hỏi từ những kinh nghiệm của người khác.

Người trưởng thành phát triển thói quen rút ra những bài học từ các kinh nghiệm hằng ngày. Tôi khuyến khích bạn liệt kê những bài học của mình ra. Bạn chưa thực sự nghĩ đến chúng trừ khi bạn viết ra. Sau đây là một số câu hỏi để bạn bắt đầu: [iii]

- Đức Chúa Trời đã dạy tôi điều gì từ thất bại?
- Đức Chúa Trời đã dạy tôi điều gì từ việc thiếu tiền?
- Đức Chúa Trời đã dạy tôi điều gì từ những nỗi đau, phiền muộn hay chán nản?
- Đức Chúa Trời đã dạy tôi điều gì qua sự chờ đợi?
- Đức Chúa Trời đã dạy tôi điều gì qua bệnh tật?
- Đức Chúa Trời đã dạy tôi điều gì qua sự thất vọng?
- Tôi học được gì từ gia đình, Hội Thánh, các mối quan hệ, nhóm nhỏ và những người chỉ trích tôi?

Sứ Mệnh Cuộc Đời bao gồm việc chia sẻ sự sốt sắng của bạn. Đức Chúa Trời là một Đức Chúa Trời đầy đam mê. Ngài hết lòng *yêu thương* một số điều và hết lòng *căm ghét* những điều khác. Khi bạn đến gần Ngài hơn, Ngài sẽ ban cho bạn lòng sốt sắng về điều mà Ngài quan tâm tới để bạn có thể làm ngôn sứ cho Ngài trong thế gian. Đó có thể là đam mê đối với một vấn đề, mục đích, nguyên tắc hay một nhóm người nào đó. Dù là gì đi nữa, thì bạn cũng sẽ thấy mình được thúc giục để nói về nó và làm mọi điều bạn có thể làm.

Bạn không thể không nói về những gì mình quan tâm nhất. Chúa Giê-su phán, ***"Bởi vì do sự đầy đầy trong lòng mà miệng mới nói ra"*** (Ma-thi-ơ 12:34). Hai tấm gương của chúng ta đó là Đa-vít, ông đã nói, ***"Sự sốt sắng về Đức Chúa Trời và công việc của Ngài thiêu đốt trong lòng tôi"*** (Thi Thiên 69:9 bản LB-ND), và Giê-rê-mi, người đã nói, ***"Trong lòng tôi như lửa đốt cháy... và tôi mệt mỏi vì nín lặng, không chịu được nữa"*** (Giê-rê-mi 20:9).

Đức Chúa Trời ban cho một số người lòng sốt sắng để thắng hơn một điều gì đó. Thường thì đó là một nan đề mà cá nhân họ đã trải qua chẳng hạn bị ngược đãi, nghiện ngập, vô sinh, suy nhược, bệnh tật hoặc một khó khăn nào đó. Đôi khi Chúa ban cho nhiều người lòng sốt sắng để nói thay cho một nhóm những người không thể lên tiếng cho chính mình: những người chưa ra đời, bị bắt bớ, nghèo đói, cảm tù, ngược đãi, thiếu năng, và bất công. Kinh Thánh có nhiều mạng lệnh bảo chúng ta phải bảo vệ những người không thể tự vệ.

Đức Chúa Trời dùng những người sốt sắng để phát triển vương quốc của Ngài. Ngài có thể ban cho bạn lòng sốt sắng để mở một Hội Thánh mới, gây dựng nhiều gia đình, dâng hiến cho việc dịch Kinh Thánh, hoặc huấn luyện những người lãnh đạo Cơ-đốc. Ngài cũng có thể ban cho bạn lòng sốt sắng để rao giảng Phúc Âm cho một nhóm người nào đó: những thương nhân, thiếu niên, những sinh viên ngoại quốc, những bà mẹ trẻ, hoặc những người có một thói quen hay chơi một môn thể thao cụ thể nào đó. Nếu bạn cầu xin Chúa, Ngài sẽ đặt đè gánh nặng trên lòng bạn về một quốc gia hoặc một giống dân

nào đó đang cần một chứng nhân Cơ-đốc mạnh mẽ.

Đức Chúa Trời ban cho chúng ta nhiều sự sốt sắng khác nhau để mọi sự Ngài muốn làm trên thế gian sẽ được hoàn tất. Bạn không nên trông đợi mọi người khác cũng sốt sắng về sự sốt sắng trong lòng bạn. Thay vào đó, chúng ta phải lắng nghe và đánh giá sứ mệnh cuộc đời của người khác vì không ai có thể nói hết được. Đừng bao giờ xem thường lòng sốt sắng của người khác. Kinh Thánh chép, *"Có lòng sốt sắng vì điều thiện thì tốt lắm, lúc nào cũng thế"* (Ga-la-ti 4:18).

Sứ Mệnh Cuộc Đời gồm có cả Tin Lành. Tin Lành là gì? *"Trong Tin Lành này có bày tỏ sự công bình của Đức Chúa Trời, bởi đức tin mà được, lại dẫn đến đức tin nữa"* (Rô-ma 1:17). *"Vì chưng Đức Chúa Trời vốn ở trong Đấng Christ, làm cho thế gian lại hòa với Ngài, chẳng kể tội lỗi cho loài người, và đã phó đạo giảng hòa cho chúng tôi"* (II Cô-rinh-tô 5:19). Tin Lành chính là khi chúng ta tin rằng ân điển của Đức Chúa Trời sẽ cứu rỗi chúng ta thông qua những gì Chúa Giê-su đã làm, tội lỗi chúng ta được tha, chúng ta có mục đích cho cuộc sống và chúng ta có một quê hương tương lai trên thiên đàng.

Có hàng trăm cuốn sách hay viết về cách chia sẻ Tin Lành. Tôi có thể cung cấp một danh sách những cuốn đã giúp ích cho tôi nhiều (**phụ lục 2**). Nhưng tất cả mọi công việc huấn luyện trong thế gian này sẽ không thúc đẩy bạn làm chứng về Đấng Christ cho tới khi nào bạn tiếp thu tám niềm tin đã nói đến trong chương trước. Điều quan trọng nhất là bạn phải học biết yêu thương những người hư mất theo cách Chúa yêu.

Đức Chúa Trời chẳng hề dựng nên một người nào mà Ngài không yêu thương. Mọi người đều quan trọng đối với Ngài. Khi Chúa Giê-su đang tay Ngài trên thánh giá, Ngài nói rằng, "Ta yêu các người nhiều *như vậy đó!*" Kinh Thánh chép, *"Vì tình yêu thương của Đấng Christ cảm động chúng tôi, và chúng tôi tưởng rằng nếu có một người chết vì mọi người, thì mọi người đều chết"* (II Cô-rinh-tô 5:14). Bất cứ khi nào bạn cảm thấy thờ ơ trước sứ mệnh của mình trong thế gian, hãy dành thì giờ suy nghĩ về những gì Chúa Giê-su đã làm cho bạn trên thánh giá.

Chúng ta phải quan tâm đến những người chưa tin vì Chúa quan tâm đến họ. Tình yêu thương không hề có lựa chọn. Kinh Thánh chép, *"Quyết chẳng có điều sợ hãi trong sự yêu thương, nhưng sự yêu thương trọn vẹn thì cất bỏ sự sợ hãi"* (I Giăng 4:18). Người cha hay mẹ có thể chạy vào ngôi nhà đang cháy để cứu con mình vì tình yêu họ dành cho con lớn hơn sự sợ hãi của họ. Nếu bạn lo sợ khi chia sẻ Tin Lành với những người xung quanh mình, hãy xin Chúa làm đầy lòng bạn với tình yêu dành cho họ.

Kinh Thánh chép, *"Chúa... không muốn cho một người nào chết mất, song muốn cho mọi người đều ăn năn"* (II Phi-e-rô 3:9). Để bạn biết một người nào chưa biết Đấng Christ, bạn *phải* cầu nguyện cho họ, phục vụ họ trong tình yêu thương và chia sẻ Tin Lành. Và để còn một người nào trong cộng đồng của bạn chưa gia nhập gia đình của Đức Chúa Trời, Hội Thánh của bạn *phải* tiếp tục tiếp cận người đó. Hội Thánh nào không muốn phát triển tức là nói với thế gian rằng, "Các người hãy xuống địa ngục đi!"

Bạn sẵn sàng làm gì để những người bạn biết được lên thiên đàng? Mời họ đến nhà thờ? Chia sẻ câu chuyện của bạn? Tặng họ cuốn sách này? Mời họ đi ăn? Cầu nguyện cho họ mỗi ngày tới khi nào họ được cứu? Cánh đồng truyền giáo chính là môi trường xung quanh bạn đó. Đừng bỏ lỡ những cơ hội Đức Chúa Trời ban cho bạn. Kinh Thánh chép, *"Hãy lấy sự khôn ngoan ăn ở với những người ngoại, và lợi dụng thì giờ"* (Cô-lô-se 4:5).

Có ai được lên thiên đàng nhờ bạn không? Có ai trên thiên đàng sẽ đến nói với bạn rằng, "Cám ơn anh. Nhờ anh quan tâm và chia sẻ Tin Lành cho tôi nên tôi mới được gặp anh ở đây" không? Hãy hình dung sự vui mừng khi bạn chào hỏi những người trên thiên đàng mà chính bạn đã giúp họ lên đó. Sự cứu chuộc đời đời của một linh hồn quan trọng hơn bất cứ điều gì khác mà bạn có thể đạt được trong cuộc

sống. Chỉ có con người mới tồn tại mãi mãi.

Trong cuốn sách này, bạn đã học được năm mục đích của Đức Chúa Trời cho đời sống bạn trên đất: Ngài tạo dựng bạn để làm một *thành viên* trong gia đình Ngài, một *gương mẫu* về nhân cách của Ngài, một *sự bày tỏ* của vinh hiển Ngài, một *người phục vụ* bởi ân điển Ngài, và một *sứ giả* của Tin Lành Ngài. Trong số năm mục đích này, mục đích thứ năm là điều *chỉ có thể* thực hiện trên trần gian mà thôi. Còn bốn điều kia thì bạn sẽ tiếp tục trong cõi đời đời. Đó là lý do tại sao rao truyền Tin Lành lại quan trọng đến như vậy; bạn chỉ có một khoảng thời gian ngắn ngủi để chia sẻ sứ điệp cuộc đời mình và làm trọn sứ mệnh của bạn.

Suy Nghĩ Về Mục Đích Của Tôi

Vấn Đề Suy Nghĩ: Đức Chúa Trời muốn nói một điều gì đó với thế gian thông qua tôi.

Câu Gốc: "Hãy thường thường sẵn sàng để trả lời mọi kẻ hỏi lẽ về sự trông cậy trong anh em, song phải hiền hòa và kính sợ, phải có lương tâm tốt, hầu cho những kẻ gièm chê cách ăn ở lành của anh em trong Đấng Christ biết mình xấu hổ trong sự mà anh em đã bị nói hành." I Phi-e-rơ 3:15b-16

Câu Hỏi Suy Gẫm: Khi tôi ôn lại câu chuyện của cuộc đời mình, Chúa muốn tôi chia sẻ nó với ai?

Ngày 38:

Trở Thành Một Cơ-đốc Nhân Đăng Cấp Thế Giới

***"Hãy đi khắp thế gian, giảng Tin Lành cho mọi người."
(Mác 16:15)***

***Hãy sai chúng tôi đi khắp thế gian với tin mừng về quyền năng cứu chuộc và kế hoạch đời đời của
Ngài cho toàn nhân loại.
(Thi Thiên 67:2 bản LB-ND)***

Đại Mạng Lệnh là nhiệm vụ của bạn.

Bạn có một lựa chọn: Hoặc làm một Cơ-đốc nhân *đăng cấp thế giới* hoặc làm một Cơ-đốc nhân *trần tục*.^[i] Các Cơ-đốc nhân trần tục trông chờ Chúa chủ yếu là vì những thành tựu cá nhân. Họ được cứu, nhưng hướng ngã. Họ thích tham dự các buổi hòa nhạc và những khóa hội thảo tăng cường, nhưng bạn sẽ không bao giờ thấy họ trên cánh đồng truyền giáo vì họ không thích thú với chuyện đó. Lời cầu nguyện của họ tập trung vào những nhu cầu, phước hạnh và hạnh phúc cá nhân. Đó là loại đức tin "tôi trước": Chúa có thể khiến cuộc đời *tôi* trở nên thoải mái hơn bằng cách nào? Họ muốn dùng Chúa vì những mục đích của riêng họ thay vì *làm* công cụ cho những mục đích *của Ngài*.

Trái lại, các Cơ-đốc nhân đăng cấp thế giới biết rằng họ được cứu và được tạo dựng với một sứ mệnh. Họ sốt sắng đón nhận nhiệm vụ của mình và rất thích đặc ân được Đức Chúa Trời dùng. Các Cơ-đốc nhân đăng cấp thế giới là những người duy nhất *thực sự sống động* trên hành tinh này. Niềm vui, lòng tin và nhiệt huyết của họ có sức ảnh hưởng vì họ biết mình đang tạo nên một thay đổi. Họ thức dậy mỗi sáng và mong đợi Đức Chúa Trời làm việc qua đời sống mình cách mới mẻ. Bạn thuộc loại Cơ-đốc nhân nào?

Đức Chúa Trời mời gọi bạn dự phần vào một công việc vĩ đại nhất, lớn nhất, đa dạng nhất và ý nghĩa nhất trong lịch sử-vương quốc của Ngài. Lịch sử là *câu chuyện của Ngài*. Ngài đang xây dựng gia đình mình cho cõi đời đời. Không có điều gì khác quan trọng hơn và cũng không có điều gì tồn tại lâu dài hơn. Nhờ sách Khải Huyền, chúng ta biết rằng sứ mệnh toàn cầu của Đức Chúa Trời *sẽ* hoàn tất. Một ngày nào đó, Đại Mạng Lệnh sẽ trở thành Đại Hoàn Thành. Một ngày nào đó trên thiên đàng, một đám đông lớn gồm những người thuộc *"mọi nước, mọi chi phái, mọi dân tộc, mọi tiếng"* (Khải Huyền 7:9) sẽ đứng trước mặt Đức Chúa Giê-su Christ mà thờ phượng Ngài. Dân thân để trở thành một Cơ-đốc nhân đăng cấp thế giới sẽ cho phép bạn trải nghiệm *trước* đôi chút về thiên đàng.

Khi Chúa Giê-su bảo các môn đồ *"đi khắp thế gian, giảng Tin Lành cho mọi người,"* thì nhóm môn đồ Trung Đông ít oi, nghèo hèn đó đã "quá tải." Họ phải đi bộ hay cưỡi những con thú chậm chạp? Đó là tất cả những gì họ có để di chuyển, và lúc đó không có những con tàu vượt đại dương, cho nên đó là rào cản thuộc thể khiến họ không thể đi khắp thế gian.

Ngày nay chúng ta có máy bay, tàu lớn, xe lửa, xe đồ, và xe hơi. Thế giới này trở nên nhỏ bé và đang teo lại mỗi ngày. Bạn có thể bay vượt đại dương trong vài giờ và trở về nhà ngày hôm sau nếu cần. Cơ hội hằng ngày để các Cơ-đốc nhân bình thường dự phần vào công tác truyền giáo thế giới thời nay có thể nói là vô tận. Bạn có thể đến bất cứ nơi nào trên thế giới-chỉ cần lên tiếng với công ty du lịch. Chúng ta không có lời bào chữa nào để biện bạch cho việc mình không rao truyền Tin Lành.

Ngày nay, với Internet, thế giới càng trở nên nhỏ hơn. Cùng với điện thoại và fax, bất cứ tín nhân nào kết nối với Internet đều có thể trò chuyện với nhiều người ở khắp nơi trên thế giới. Cả thế giới đang nằm trên đầu ngón tay của bạn!

Ngay cả những làng mạc xa xôi nhất cũng có email, cho nên hiện nay bạn có thể thực hiện việc "truyền giáo điện tử" cho những người ở bên kia thế giới mà không cần phải ra khỏi nhà mình! Chưa có bao giờ việc truyền giáo lại đầy đủ phương tiện như hiện nay. Những rào cản lớn nhất không phải là khoảng cách, giá cả hoặc phương tiện vận chuyển. Rào cản duy nhất là cách chúng ta suy nghĩ. Để làm Cơ-đốc nhân đẳng cấp thế giới, bạn phải thay đổi suy nghĩ của mình. Cách nhìn và thái độ của bạn cũng phải thay đổi.

Làm Sao Để Suy Nghĩ Như Một Cơ-đốc Nhân Đẳng Cấp Thế Giới

Hãy chuyển từ suy nghĩ hướng ngã sang suy nghĩ hướng đến người khác. Kinh Thánh nói, "*Hỡi anh em, về sự khôn sáng, chớ nên như trẻ con; nhưng về sự gian ác, thật hãy nên như trẻ con vậy. Còn về sự khôn sáng, hãy nên như kẻ thành nhân*" (I Cô-rinh-tô 14:20). Đây là bước đầu tiên để trở thành một Cơ-đốc nhân đẳng cấp thế giới. Những đứa trẻ thường chỉ nghĩ đến bản thân chúng; còn những người trưởng thành thì suy nghĩ đến người khác. Đức Chúa Trời ban lệnh, "*Mỗi người trong anh em chớ chăm về lợi riêng mình, nhưng phải chăm về lợi kẻ khác nữa*" (Phi-líp 2:4).

Dĩ nhiên, đây là một thay đổi khó khăn vì theo lẽ tự nhiên, chúng ta thường quan tâm đến mình và hầu hết những mẫu quảng cáo đều khuyến khích chúng ta nghĩ đến bản thân. Cách duy nhất để chúng ta thay đổi là từng bước lệ thuộc vào Đức Chúa Trời. May mắn là Ngài không để chúng ta chiến đấu một mình. "*Đức Chúa Trời đã ban Thánh Linh Ngài cho chúng ta. Cho nên chúng ta không suy nghĩ giống như những người ở thế gian này suy nghĩ*" (I Cô-rinh-tô 2:12 bản CEV-ND).

Hãy cầu xin Thánh Linh giúp đỡ bạn suy nghĩ đến nhu cầu thuộc linh của những người chưa tin bất cứ khi nào bạn nói chuyện với họ. Bằng cách tập luyện, bạn có thể phát triển thói quen cầu nguyện "lời cầu nguyện theo hơi thở" cho những người mình gặp. Hãy nói, "**Lạy Cha, xin giúp con hiểu điều gì đang ngăn trở người này nhìn biết Ngài.**"

Mục tiêu của bạn là khám phá xem những người khác đang đứng ở đâu trên linh trình của họ và rồi làm bất cứ việc gì có thể để họ tiến gần Đấng Christ hơn. Bạn có thể học được cách làm này khi tập theo gương Phao-lô, người đã nói, "*Hãy như tôi gắng sức đẹp lòng mọi người trong mọi việc, chẳng tìm ích lợi riêng cho mình, nhưng cho phần nhiều người, để họ được cứu*" (I Cô-rinh-tô 10:33).

Hãy chuyển từ suy nghĩ mang tính địa phương sang suy nghĩ mang tính toàn cầu. Đức Chúa Trời là một Đức Chúa Trời của hoàn vũ. Ngài luôn quan tâm đến cả thế giới. "*Vì Đức Chúa Trời yêu thương thế gian...*" (Giăng 3:16). Ngay từ ban đầu, Ngài muốn có những thành viên gia đình đến từ mọi dân mà Ngài đã tạo nên. Kinh Thánh chép, "*Ngài đã làm cho muôn dân sanh ra bởi chỉ một người, và khiến ở khắp trên mặt đất, định trước thì giờ đời người ta cùng giới hạn chỗ ở, hầu cho tìm kiếm Đức Chúa Trời, và hết sức rờ tìm cho được, dầu Ngài chẳng ở xa mỗi một người trong chúng ta*" (Công Vụ 17:26-27).

Phần lớn thế giới đã có suy nghĩ toàn cầu. Những hãng truyền thông và các tập đoàn lớn đều là các tổ chức đa quốc gia. Cuộc sống chúng ta ngày càng hòa trộn với những người ở các quốc gia khác khi chúng ta chia sẻ về thời trang, giải trí, âm nhạc, thể thao và thậm chí thức ăn nhanh. Có lẽ hầu hết những trang phục mà bạn đang mặc và phần lớn những gì bạn ăn hôm nay được sản xuất ở nước ngoài. Chúng ta có sự liên kết nhiều hơn là mình tưởng.

Những ngày này rất đáng cho chúng ta sống. Hiện giờ có nhiều Cơ-đốc nhân trên thế giới hơn bao giờ hết. Phao-lô đã nói đúng, *"Đạo Tin Lành đó ở giữa anh em cũng như ở trong cả thế gian; lại kết quả và tấn bộ cũng như trong anh em, từ ngày mà anh em đã nghe rao truyền ơn Đức Chúa Trời và đã học cho thật biết ơn đó"* (Cô-lô-se 1:6).

Cách trước tiên để bắt đầu suy nghĩ đến toàn cầu là khởi sự cầu nguyện cho một số quốc gia nào đó. Những Cơ-đốc nhân đăng cấp thế giới cầu nguyện cho thế giới. Hãy lấy một bản đồ thế giới ra và cầu nguyện theo tên các nước. Kinh Thánh chép, *"Hãy cầu ta, ta sẽ ban cho con các ngoại bang làm cơ nghiệp"* (Thi Thiên 2:8).

Cầu nguyện là công cụ quan trọng nhất cho sứ mệnh của bạn trong thế gian. Người ta có thể từ khước tình yêu thương hay chống lại sứ điệp của chúng ta, nhưng họ không thể kháng cự lời cầu nguyện. Giống như một hỏa tiễn liên lục địa, bạn có thể nhắm lời cầu nguyện của mình đến tâm lòng của một ai đó dù bạn đang đứng cách xa 10 feet hay 10,000 feet.

Bạn nên cầu nguyện cho điều gì? Kinh Thánh bảo chúng ta hãy cầu xin những cơ hội để làm chứng, [\[ii\]](#) lòng can đảm để nói ra, [\[iii\]](#) cầu nguyện cho những người sẽ tin, [\[iv\]](#) sự lan truyền nhanh chóng của sứ điệp, [\[v\]](#) và cho có thêm nhiều con gặt. [\[vi\]](#) Sự cầu nguyện biến bạn thành người đồng hành với những người khác ở khắp nơi trên thế giới.

Bạn cũng nên cầu nguyện cho các giáo sĩ và mọi người khác đang dấn thân vào mùa gặt toàn cầu. Phao-lô nói với những người cầu nguyện cho ông, *"Chính anh em lấy lời cầu nguyện mà giúp đỡ chúng tôi"* (II Cô-rinh-tô 1:11). Để có thêm gợi ý cầu nguyện cho các nhân sự Cơ-đốc ở khắp nơi trên thế giới, xin xem phụ lục 2.

Một cách khác để phát triển suy nghĩ toàn cầu là đọc và xem tin tức với *"cặp mắt Đại Mạng Lệnh."* Bất cứ nơi đâu có sự thay đổi hay xung đột, bạn có thể biết chắc rằng Đức Chúa Trời sẽ dùng nó để đưa nhiều người về với Ngài. Con người dễ tiếp nhận Đức Chúa Trời nhất khi họ gặp căng thẳng hoặc đang ở trong quá trình chuyển tiếp. Do sự thay đổi trên thế giới diễn ra với tốc độ ngày càng tăng, nên ngày càng có nhiều người mở lòng ra lắng nghe Tin Lành hơn bao giờ hết.

Cách tốt nhất để chuyển sang suy nghĩ toàn cầu là tham dự vào một dự án truyền giáo ngắn hạn tại một quốc gia khác! Không có gì thay thế được sự thực hành-kinh nghiệm đời sống trong một nền văn hóa khác. Hãy dừng việc học và thảo luận về sứ mệnh của bạn lại mà thực hành ngay! Tôi thách thức bạn dấn thân. Trong **Công Vụ 1:8**, Chúa Giê-su đã chỉ cho chúng ta cách để thực hiện việc này: *"Các người sẽ nhận lấy quyền phép, và làm chứng về ta tại thành Giê-ru-sa-lem, cả xứ Giu-đê, xứ Sa-ma-ri, cho đến cùng trái đất."* Những người theo Ngài phải tiếp cận cộng đồng của họ (Giê-ru-sa-lem), đất nước của họ (Giu-đê), đi sang các nền văn hóa khác (Sa-ma-ri), và đến các nước khác (khắp nơi trên thế giới). Hãy lưu ý rằng mạng lệnh của chúng ta là làm cùng một lúc, chứ không phải từng bước một. Do không phải ai cũng có ơn giáo sĩ, nên *mọi* Cơ-đốc nhân được kêu gọi vào sứ mệnh cho cả bốn nhóm kia bằng một cách nào đó. Bạn có phải là Cơ-đốc nhân Công Vụ 1:8 không?

Hãy đặt mục tiêu trong một dự án truyền giáo cho từng nhóm mục tiêu này. Tôi khuyến khích bạn tiết kiệm và làm bất cứ điều gì có cần để tham gia vào một chuyến hành trình truyền giáo ngắn hạn đến các

nước khác *càng nhanh càng tốt*. Hầu như mọi tổ chức truyền giáo đều có thể giúp bạn làm việc này. Nó sẽ mở rộng tầm lòng của bạn, nới rộng tầm nhìn, gia tăng đức tin, làm sâu đậm thêm tình yêu thương và đem đến niềm vui mà bạn chưa bao giờ có. Đó có thể là điểm mốc cho cuộc đời bạn.

Chuyển từ suy nghĩ "ở đây và bây giờ" sang suy nghĩ đời đời. Để tận dụng tối đa thời gian của bạn trên đất, bạn phải nhìn trong viễn cảnh đời đời. Điều này giúp bạn tránh tập trung vào những vấn đề nhỏ và phân biệt được điều gì khẩn cấp, cũng như điều gì quan trọng. Phao-lô nói, *"Bởi chúng ta chẳng chăm sự thấy được, nhưng chăm sự không thấy được; vì những sự thấy được chỉ là tạm thời, mà sự không thấy được là đời đời không cùng vậy"* (II Cô-rinh-tô 4:18).

Chúng ta đã lãng phí sức lực vào những việc mà chỉ sau một năm thì nó không còn quan trọng nữa, chứ đừng nói đến cõi đời đời. Đừng đổi cuộc đời bạn lấy những thứ tạm bợ. Chúa Giê-su phán, *"Ai đã tra tay cầm cày, còn ngó lại đằng sau, thì không xứng đáng với nước Đức Chúa Trời"* (Lu-ca 9:62). Phao-lô cảnh báo, *"Kẻ dùng của thế gian, nên như kẻ chẳng dùng vậy; vì hình trạng thế gian này qua đi"* (I Cô-rinh-tô 7:31).

Bạn đang để cho điều gì ngăn trở bạn thực hiện sứ mệnh của mình? Điều gì đang ngăn trở bạn làm một Cơ-đốc nhân đáng cấp thế giới? Dù có là gì đi nữa thì hãy bỏ nó đi. *"Chúng ta cũng nên quăng hết gánh nặng và tội lỗi dễ vắn vương ta"* (Hê-bơ-rơ 12:1).

Chúa Giê-su bảo chúng ta *"phải chứa của cải ở trên trời"* (Ma-thi-ơ 6:20-21). Làm sao có thể được? Một trong những câu nói của Chúa Giê-su mà người ta hay hiểu lầm nhất là, *"Hãy dùng của bất nghĩa mà kết bạn, để khi của ấy hết đi, họ tiếp các người vào nhà đời đời"* (Lu-ca 16:9). Chúa Giê-su không có ý nói là bạn phải "mua" bạn bè bằng tiền. Ý của Ngài là bạn nên dùng tiền Chúa ban cho để đưa dắt người khác trở về với Đấng Christ. Họ sẽ trở thành những người bạn trong cõi đời đời, là người sẽ chào đón bạn khi lên thiên đàng! Đó là cách đầu tư tiền bạc tốt nhất của bạn.

Có lẽ bạn đã từng nghe câu nói này, "Bạn không thể mang nó theo với mình"-nhưng Kinh Thánh bảo rằng bạn *có thể* gởi nó đi trước bằng cách đầu tư vào những người đang đi đến đó! Kinh Thánh chép, *"Vậy thì đồn chứa về ngày sau một cái nền tốt và bền vững cho mình, để được cầm lấy sự sống thật"* (I Ti-mô-thê 6:19).

Thay đổi từ suy nghĩ bào chữa sang suy nghĩ cách sáng tạo để làm trọn nhiệm vụ của bạn. Nếu bạn sẵn lòng, thì luôn có cách để thực hiện, và có rất nhiều tổ chức có thể giúp bạn. Sau đây là một số lời bào chữa khá phổ biến:

- *"Tôi chỉ nói được tiếng Anh."* Đây thực sự là một lợi thế tại nhiều quốc gia, nơi mà hàng triệu người muốn học tiếng anh và hết lòng tập luyện nó.
- *"Tôi không có điều gì để dâng."* Có, bạn có chứ. Mọi khả năng và kinh nghiệm của bạn có thể dùng ở mọi nơi.
- *"Tôi quá già (hay quá trẻ)."* Hầu hết các tổ chức truyền giáo đều có những dự án ngắn hạn phù hợp với từng lứa tuổi.

Dù Sa-ra nói rằng bà đã quá già để Chúa dùng, hay Giê-rê-mi nói rằng ông quá trẻ, thì Chúa vẫn từ chối lời bào chữa của họ. *"Chớ nói: 'Tôi là con trẻ'; vì người sẽ đi khắp nơi nào ta sai người đi, và sẽ nói mọi điều ta truyền cho nói. Đừng sợ vì có chúng nó; vì ta ở với người đặng giải cứu người, Đức Giê-hô-va phán vậy"* (Giê-rê-mi 1:7-8).

Có lẽ bạn tin rằng mình cần một "sự kêu gọi" đặc biệt từ nơi Đức Chúa Trời, và bạn đang chờ đợi một cảm nhận hay kinh nghiệm siêu nhiên nào đó. Nhưng Đức Chúa Trời đã khẳng định lời kêu gọi của Ngài nhiều lần rồi. *Tất cả* chúng ta đều được kêu gọi để làm trọn năm mục đích của Đức Chúa Trời cho cuộc đời mình: thờ phượng, thông công, lớn lên giống Đấng Christ, phục vụ, và dấn thân vào sứ mệnh với Chúa trên trần gian. Đức Chúa Trời không muốn dùng chỉ *một số* người nào đó; Ngài muốn dùng *tất cả* mọi người là dân sự Ngài. Tất cả chúng ta được kêu gọi để *làm nhiệm vụ* cho Đức Chúa Trời. Ngài muốn toàn thể Hội Thánh đem Phúc Âm đến toàn thể gian. **[vii]**

Nhiều Cơ-đốc nhân đã bỏ lỡ kế hoạch của Đức Chúa Trời cho cuộc đời họ vì họ thậm chí chưa bao giờ *hỏi Chúa* xem Ngài có muốn họ phục vụ như một giáo sĩ ở một nơi nào đó hay không. Cho dù đó là sự sợ hãi hay thờ ơ, thì chúng cũng đã che đậy tâm trí của họ, nên họ không nhìn thấy cơ hội phục vụ như một giáo sĩ đại diện ở nhiều khu vực liên văn hóa. Nếu bạn gặp cảm dổ để nói không, bạn hãy kiểm tra lại những cơ hội khác hiện có (điều này sẽ làm bạn ngạc nhiên), và hãy nghiêm túc cầu hỏi Chúa xem Ngài muốn bạn làm gì trong những năm tới. Không cần phải nói ra, nhưng hiện nay, ngay trong thời điểm này của lịch sử, đang cần hàng ngàn giáo sĩ đại diện khi mà nhiều cánh cửa sẽ rộng mở ra cho họ.

Nếu bạn muốn trở nên giống Đấng Christ, bạn phải có tâm lòng dành cho cả thế gian này. Bạn không thể chỉ thỏa lòng với gia đình mình và những người bạn trong Chúa. Có hơn 6 tỉ người trên hành tinh này, và Chúa Giê-su muốn *tất cả* các con cái lạc mất của Ngài trở về. Chúa Giê-su phán, *"Vì ai muốn cứu sự sống mình thì sẽ mất; còn ai vì có ta và đạo Tin Lành mà mất sự sống, thì sẽ cứu"* (Mác 8:35). Đại Mạng Lệnh là nhiệm vụ *của bạn*, và làm trọn phần việc của bạn chính là chiếc chìa khóa dẫn đến một đời sống ý nghĩa.

Suy Nghĩ Về Mục Đích Của Tôi

Vấn Đề Suy Nghĩ: Đại Mạng Lệnh là nhiệm vụ của tôi.

Câu Gốc: "Hãy sai chúng tôi đi khắp thế gian với tin mừng về quyền năng cứu chuộc và kế hoạch đời đời của Ngài cho toàn nhân loại." Thi Thiên 67:2 bản LB-ND

Câu Hỏi Suy Gẫm: Tôi cần phải chuẩn bị những gì để tham gia vào một chiến dịch truyền giáo ngắn hạn trong năm tới?

Ngày 39:

Quân Bình Đời Sống Của Bạn

*Vậy, hãy giữ cho khéo về sự ăn ở của anh em, chớ xử mình như người đại dột, nhưng như người khôn ngoan.
(Ê-phê-sô 5:15)*

*Hỡi kẻ rất yêu dấu, vì anh em đã được biết trước, vậy hãy giữ cho cẩn thận, e anh em cũng bị sự mê hoặc của những người ác ấy dẫn dụ, mất sự vững vàng của mình chẳng.
(II Phi-e-rơ 3:17)*

Người có đời sống quân bình sẽ được phước; họ sẽ sống lâu hơn mọi người khác.

Một trong những bộ môn của Thể Vận Hội mùa hè là năm môn phối hợp. Nó gồm có: bắn súng ngắn, chạy vượt rào, cưỡi ngựa, chạy và bơi lội. Mục tiêu của vận động viên năm môn phối hợp là chiến thắng trong cả năm môn chứ không chỉ một hoặc hai môn nào đó.

Đời sống bạn là một cuộc đua năm môn phối hợp với năm mục đích, là điều bạn phải giữ cho quân bình. Những mục đích này được các Cơ-đốc nhân trong Công Vụ 2 thực hiện, được Phao-lô giải thích trong Ê-phê-sô 4, và được Chúa Giê-su làm gương trong Giăng 17, nhưng chúng được tóm tắt trong Điều Răn Lớn và Đại Mạng Lệnh của Chúa Giê-su. Hai câu này tóm tắt toàn bộ nội dung cuốn sách năm mục đích của Đức Chúa Trời cho đời sống bạn:

1. "Yêu Chúa với trọn cả tâm lòng"-Bạn được tạo dựng vì sự khoái lạc của Đức Chúa Trời, cho nên mục đích của bạn là yêu Ngài thông qua *sự thờ phượng*.

2. "Yêu người lân cận như chính mình"-Bạn được tạo dựng để phục vụ, cho nên mục đích của bạn là bày tỏ tình yêu thương cho người khác thông qua *chức vụ*.

3. "Đi và môn đồ hóa"-Bạn được tạo dựng với một sứ mệnh, cho nên mục đích của bạn là chia sẻ sứ điệp của Đức Chúa Trời thông qua *truyền giáo*.

4. "Làm phép báp-tem cho họ..."-Bạn được tạo dựng cho gia đình của Đức Chúa Trời, cho nên mục đích của bạn là hòa nhập với Hội Thánh Ngài thông qua *mối thông công*.

5. "Dạy họ giữ mọi điều..."-Bạn được tạo dựng để trở nên giống như Đấng Christ, cho nên mục đích của bạn là trưởng thành thông qua *môn đồ hóa*.

*Sự tận hiến lớn
cho Điều Răn Lớn
và Đại Mạng Lệnh
sẽ tạo nên một Cơ-đốc nhân lớn.*

Giữ năm mục đích này sao cho quân bình với nhau là điều không dễ. Tất cả chúng ta có khuynh hướng quá nhấn mạnh mục đích nào mà mình thấy thích nhất và lơ là đối với những mục đích còn lại. Các Hội Thánh cũng vậy. Nhưng bạn có thể giữ cho đời sống mình quân bình và đi đúng hướng bằng cách gia nhập một nhóm nhỏ có trách nhiệm, thường xuyên kiểm tra sức khỏe thuộc linh, ghi nhận sự tiến triển của cá nhân, và chia sẻ những gì bạn học được cho người khác. Đây là bốn hoạt động quan trọng đối với một đời sống theo đúng mục đích. Nếu bạn nghiêm túc trong việc này, bạn cần phải phát triển những thói quen sau:

Nói với một người đồng hành thuộc linh hoặc một nhóm nhỏ. Cách tốt nhất để ghi nhớ những nguyên tắc trong sách này là thảo luận chúng với những người khác trong mô hình nhóm nhỏ. Kinh Thánh chép, ***"Sắt mài nhọn sắt. Cũng vậy người bổ dưỡng diện mạo bạn hữu mình"*** (Châm Ngôn 27:17). Chúng ta học được nhiều điều trong bối cảnh cộng đồng. Tâm trí của chúng ta trở nên sắc bén hơn và lòng tin của mình sâu đậm hơn thông qua việc tâm tình.

Tôi *manh mẽ* đề nghị bạn tập hợp một nhóm nhỏ những người bạn của mình lại và thành lập Nhóm Đọc Đời Sống Theo Đúng Mục Đích để ôn lại các chương sách mỗi tuần. Hãy thảo luận về những bài học và áp dụng trong mỗi chương. Hãy hỏi, "Vậy thì sao?" và "Bây giờ thì sao?" Điều này có ý nghĩa gì cho tôi, gia đình tôi và Hội Thánh của chúng ta? Tôi sẽ phải làm gì? Phao-lô nói, ***"Hãy thực hành điều mà anh em đã học"*** (Phi-líp 4:9 bản TEV-ND). Trong phụ lục 1, tôi đã chuẩn bị các câu hỏi thảo luận cho nhóm nhỏ hoặc lớp Trường Chúa Nhật.

Nhóm nhỏ đọc sách sẽ đem lại nhiều lợi ích mà bản thân cuốn sách không làm được. Bạn có thể trao và nhận những phản hồi về điều bạn đang học. Bạn có thể thảo luận những tấm gương trong đời thực. Bạn có thể cầu thay, khích lệ và hỗ trợ lẫn nhau để bắt đầu sống theo những mục đích này. Hãy nhớ rằng Đức Chúa Trời muốn chúng ta cùng nhau lớn lên, chứ không phải độc lập. Kinh Thánh chép, ***"Vậy thì anh em hãy khuyên bảo nhau, gây dựng cho nhau, như anh em vẫn thường làm"*** (I Tê-sa-lô-ni-ca 5:11). Sau khi bạn cùng nhau đọc qua cuốn sách này, bạn có thể chuyển sang những tài liệu theo đúng mục đích khác dành riêng cho các lớp học và các nhóm nhỏ (phụ lục 2).

Tôi cũng khích lệ bạn học Kinh Thánh cách cá nhân. Tôi đã ghi chú hơn một ngàn câu Kinh Thánh được dùng trong sách này để giúp bạn nghiên cứu thêm trong văn cảnh của chúng. Xin hãy đọc phụ lục 3 vì tôi sẽ giải thích lý do tôi dùng nhiều bản dịch và diễn ý. Do phải giới hạn độ dài của từng chương cho phù hợp để đọc mỗi ngày, nên tôi không thể giải thích những văn cảnh mà các câu Kinh Thánh này được viết ra. Nhưng nghiên cứu Kinh Thánh thì phải nghiên cứu theo đoạn văn, chương, và thậm chí cả sách. Cuốn *Personal Bible Study Methods* của tôi có thể giúp bạn thêm về phương pháp nghiên cứu Kinh Thánh.

Hãy thường xuyên kiểm tra tình trạng thuộc linh của bạn. Cách tốt nhất để *quân bình* năm mục đích trong cuộc đời bạn là tự đánh giá mình cách định kỳ. Đức Chúa Trời đánh giá cao thói quen tự đánh giá. Ít nhất có năm lần Kinh Thánh bảo chúng ta phải tự tra xét lại đời sống thuộc linh của mình. ***[i]*** Kinh Thánh chép, ***"Chính anh em hãy tự xét để xem mình có đức tin chẳng. Hãy tự thử mình: anh em há không nhận biết rằng có Đức Chúa Jê-sus Christ ở trong anh em sao? miễn là anh em không đáng bị bỏ"*** (II Cô-rinh-tô 13:5).

Để duy trì sức khỏe thuộc thể, bạn cần phải thường xuyên đến gặp bác sĩ-huyết áp, nhiệt độ, cân nặng, v.v.. Để kiểm tra sức khỏe thuộc linh, bạn cần phải thường xuyên xem lại năm biểu hiện quan trọng đó là sự thờ phượng, mối thông công, sự tăng trưởng về nhân cách, chức vụ và sứ mệnh. Giê-rê-mi khuyên, ***"Chúng ta hãy xét và thử đường mình, trở về cùng Đức Giê-hô-va"*** (Ca Thương 3:40).

Tại Hội Thánh Saddleback, chúng tôi phát triển một phương tiện tự đánh giá khá đơn giản, đã giúp cho hàng ngàn người tập trung vào mục đích cho Đức Chúa Trời. Nếu bạn muốn có một bản thì xin email cho tôi (phụ lục 2). Bạn có thể dùng công cụ này trong thì giờ tĩnh nguyện và rồi thảo luận với nhóm nhỏ của bạn. Bạn sẽ ngạc nhiên về cách nó giúp bạn quân bình cuộc sống của mình để luôn khỏe mạnh và tăng trưởng. Phao-lô khuyên, *"Vậy bây giờ, hãy làm trọn công việc của anh em, hầu cho như anh em đã sẵn lòng thể nào thì làm cho trọn theo tài năng mình"* (II Cô-rinh-tô 8:11).

Hãy viết lại tiến triển của bạn mỗi ngày. Cách tốt nhất để củng cố tiến trình làm theo những mục đích của Đức Chúa Trời cho đời sống bạn là ghi nhận mỗi ngày. Đây không phải là nhật ký biến cố, bèn là ghi nhận những bài học trong cuộc sống mà bạn không muốn quên đi. Kinh Thánh nói, *"Vậy nên, chúng ta phải càng giữ vững lấy điều mình đã nghe e kéo bị trôi lạc chẳng"* (Ê-sai 26:1). Chúng ta nhớ những gì mình ghi lại.

Việc ghi chép giúp làm rõ điều Đức Chúa Trời đã làm trong cuộc đời bạn. Dawson Trotman thường nói, *"Những ý tưởng tự gờ rớt cho chúng khi đi qua ngón tay của bạn."* Kinh Thánh có nhiều chỗ chép rằng Đức Chúa Trời bảo dân sự phải ghi nhận cuộc sống thuộc linh hằng ngày. Kinh Thánh chép, *"Môi-se vâng mạng Đức Giê-hô-va chép sự hành trình của dân chúng"* (Dân-số ký 33:2). Bạn không vui khi Môi-se vâng lời Đức Chúa Trời và ghi lại hành trình tâm linh của dân Y-sơ-ra-ên sao? Nếu ông lười biếng, chắc chúng ta chẳng học được những bài học quý giá từ chuyến Xuất Hành.

Dù việc ghi lại linh trình của bạn không được người ta xem nhiều như của Môi-se, nhưng nó vẫn quan trọng. Bản New International Version chép rằng, *"Môi-se ghi lại những chặng đường trong hành trình của họ."* Đời sống bạn là một cuộc hành trình, và đã là một hành trình thì đáng được ghi nhận. Tôi hy vọng rằng bạn sẽ viết về những chặng đường trong linh trình của mình.

Đừng chỉ viết về những điều vui thỏa không thôi. Như Đa-vít đã làm, hãy ghi lại những nghi ngờ, sợ hãi, và tranh chiến với Đức Chúa Trời. Những bài học lớn nhất của chúng ta đến từ sự đau thương và Kinh Thánh nói rằng Đức Chúa Trời cất giữ những giọt nước mắt của chúng ta. [iii] Bất cứ khi nào nan đề xuất hiện, hãy nhớ rằng Đức Chúa Trời dùng chúng để làm trọn năm mục đích trong đời sống bạn: Đó là cách Ngài khiến bạn tập chú vào Ngài, đưa bạn đến gần người khác hơn trong mỗi thông công, xây dựng nhân cách giống Đấng Christ, tạo cơ hội để bạn phục vụ và để lại cho bạn một bài làm chứng.

Trong cơn thương đau của mình, một nhà thánh thi đã viết, *"Điều đó sẽ ghi để cho đời tương lai, một dân sự được dựng nên về sau sẽ ngợi khen Đức Giê-hô-va"* (Thi Thiên 102:18). Bạn mắc nợ các thế hệ sau điều này: giữ lại lời làm chứng về cách Đức Chúa Trời đã giúp bạn làm trọn những mục đích của Ngài trên đất. Đó là một lời chứng sẽ còn được nhắc đến nhiều sau khi bạn lên thiên đàng.

Hãy chia sẻ những gì bạn biết cho người khác! Nếu bạn muốn tiếp tục lớn lên, cách tốt nhất để học hỏi thêm là chia sẻ những gì bạn đã học được. Châm Ngôn nói với chúng ta rằng, *"Lòng rộng rãi sẽ được no nê; còn ai nhuần gội, chính người sẽ được nhuần gội"* (Châm Ngôn 11:25). Ai chia sẻ những bài học của mình thì sẽ được nhận thêm từ nơi Đức Chúa Trời.

Bây giờ thì bạn đã hiểu mục đích của cuộc sống, và trách nhiệm của bạn là đem sứ điệp này đến với những người khác. Đức Chúa Trời đang kêu gọi bạn làm sứ giả của Ngài. Phao-lô nói, *"Những điều con đã nghe nơi ta ở trước mặt nhiều người chứng, hãy giao phó cho mấy người trung thành, cũng có tài dạy dỗ kẻ khác"* (II Ti-mô-thê 2:2). Qua cuốn sách này, tôi đã chia sẻ lại cho bạn những gì người khác dạy tôi về mục đích của cuộc sống; bây giờ đến lượt bạn làm điều đó.

Có lẽ bạn biết hàng trăm người chưa biết về mục đích của cuộc sống. Hãy chia sẻ những lẽ thật này với con cái, bạn bè, hàng xóm và những đồng nghiệp của bạn. Nếu bạn tặng cuốn sách này cho một người

bạn, hãy ghi thêm ít lời đề tặng vào.

Bạn càng biết nhiều thì Chúa càng mong muốn bạn dùng sự hiểu biết đó để giúp đỡ những người khác. Gia-cơ nói, *"Cho nên, kẻ biết làm điều lành mà chẳng làm, thì phạm tội"* (Gia-cơ 4:17). Tri thức gia tăng trách nhiệm. Nhưng chia sẻ về mục đích của cuộc sống không chỉ là một nghĩa vụ; nó là một trong những đặc ân lớn nhất của cuộc sống. Hãy hình dung xem, thế giới này sẽ đổi khác ra sao nếu mọi người đều biết mục đích của mình. Phao-lô nói, *"Con giải tỏ các việc đó cho anh em, thì con sẽ nên kẻ giúp việc ngay lành của Đức Chúa Jêsu Christ, được nuôi bởi các lời của đức tin và đạo lý lành mà con đã theo"* (I Ti-mô-thê 4:6).

Tất Cả Vì Sự Vinh Hiển Của Đức Chúa Trời

Lý do chúng ta chia sẻ điều mình biết đó là vì sự vinh hiển của Đức Chúa Trời và sự phát triển của Vương Quốc Ngài. Đêm trước khi bị đóng đinh, Chúa Giê-su đã nói với Cha, *"Con đã tôn vinh Cha trên đất, làm xong công việc Cha giao cho làm"* (Giăng 17:4). Khi Chúa Giê-su cầu nguyện những lời này, Ngài chưa chết vì tội lỗi của chúng ta, cho nên "công việc" mà Ngài đã làm xong là gì? Trong trường hợp này, Ngài đang đề cập đến một điều gì đó khác hơn là sự chuộc tội. Câu trả lời nằm trong lời Ngài nói hai mươi bảy câu sau lời cầu nguyện đó.^[iii]

Chúa Giê-su nói với Đức Chúa Cha về những gì Ngài đã làm trong ba năm qua: chuẩn bị các môn đồ Ngài để sống vì mục đích của Đức Chúa Trời. Ngài giúp họ nhận biết và yêu Chúa (thờ phượng), dạy họ yêu thương lẫn nhau (thông công), ban cho họ Lời để họ có thể trưởng thành (môn đồ hóa), bày tỏ cho họ cách phục vụ (chức vụ) và sai họ đi nói với những người khác (sứ mệnh). Chúa Giê-su đã làm gương về một đời sống theo đúng mục đích, và Ngài cũng dạy những người khác cách sống nữa. Đó là "công việc" đem lại vinh hiển cho Đức Chúa Trời!

Ngày nay, Chúa kêu gọi mỗi chúng ta làm cùng một việc đó. Ngài không chỉ muốn chúng ta sống theo những mục đích của Ngài, mà Ngài cũng muốn chúng ta giúp đỡ những người khác sống như vậy nữa. Đức Chúa Trời muốn chúng ta giới thiệu Đấng Christ cho mọi người, đem họ trở về mối thông công với Ngài, giúp họ trưởng thành và tìm được vị trí của họ trong chức vụ, đồng thời sai họ đi ra để tiếp cận những người khác nữa.

Đây là toàn bộ nội dung đời sống theo đúng mục đích. Dù bạn ở lứa tuổi nào, thì trọn phần còn lại của cuộc đời bạn cũng có thể trở thành khoảng thời gian tốt đẹp nhất, và bạn có thể bắt đầu sống theo mục đích ngay hôm nay.

Suy Nghĩ Về Mục Đích Của Tôi:

Vấn Đề Suy Nghĩ: Phước cho người nào quân bình.

Câu Gốc: "Vậy, hãy giữ cho khéo về sự ăn ở của anh em, chớ xử mình như người đại dột, nhưng như người khôn ngoan." (Ê-phê-sô 5:15)

Câu Hỏi Suy Gẫm: Tôi sẽ bắt đầu thực hiện một trong bốn hoạt động nào để giữ quân bình năm mục đích của Đức Chúa Trời cho đời sống mình?

Ngày 40: Sống Theo Đúng Mục Đích

***Trong lòng loài người có nhiều mưu kế; Song ý chỉ của Đức Giê-hô-va sẽ thành được.
(Châm Ngôn 19:21)***

***Vua Đa-vít lúc còn sống làm theo ý chỉ Đức Chúa Trời.
(Công Vụ 13:36)***

Sống theo mục đích là cách duy nhất để *thực sự* sống.

Mọi sự khác chỉ đơn thuần là hiện hữu.

Hầu hết mọi người đều tranh chiến với ba vấn đề căn bản của cuộc sống. Thứ nhất là *nguồn gốc*: "Tôi là ai?" Thứ hai là *tầm quan trọng*: "Tôi có quan trọng không?" Thứ ba là *ảnh hưởng*: "Chỗ của tôi trong cuộc đời này là gì?" Câu trả lời cho ba vấn đề đó được tìm thấy trong năm mục đích của Đức Chúa Trời cho bạn.

Tại Phòng Cao, trước lúc bị đóng đinh, Chúa Giê-su đã rửa chân cho các môn đồ để làm gương và nói, ***"Vì bằng các ngươi biết những sự này, thì có phước, miễn là các ngươi làm theo"*** (Giăng 13:17). Một khi bạn biết điều Chúa muốn bạn làm, thì phước hạnh thực sự sẽ đến khi bạn làm điều đó. Khi chúng ta cùng nhau kết thúc cuộc hành trình bốn mươi ngày này, bạn đã biết được những mục đích của Đức Chúa Trời cho đời sống mình, bạn sẽ được phước chỉ khi nào bạn *làm theo*!

Có thể lắm bạn phải dừng một số việc khác mà bạn đang làm. Có rất nhiều điều "tốt" bạn có thể làm trong cuộc sống, nhưng những mục đích của Đức Chúa Trời là năm điều quan trọng mà bạn *phải* làm. Không may là chúng ta dễ dàng bị xao lãng và quên đi điều quan trọng nhất. Thật dễ dàng để xây khối điều quan trọng nhất và từ từ rẽ sang hướng khác. Để ngăn chặn việc này, bạn cần phải có một tuyên ngôn về mục đích của cuộc đời và ôn đi ôn lại thường xuyên.

Tuyên Ngôn Mục Đích Cuộc Sống Là Gì?

Tuyên ngôn tóm tắt những mục đích của Đức Chúa Trời cho cuộc đời bạn. Theo cách nói của riêng mình, bạn hãy khẳng định cam kết của bạn về năm mục đích của Đức Chúa Trời. Một tuyên ngôn mục đích *không phải* là danh sách những mục tiêu. Các mục tiêu chỉ là tạm thời; các mục đích mới đời đời. Kinh Thánh chép, ***"Mưu của Đức Giê-hô-va được vững lập đời đời, ý tưởng của lòng Ngài còn đời này sang đời kia"*** (Thi Thiên 33:11).

Tuyên ngôn định hướng cho cuộc đời bạn. Viết những mục đích của bạn ra giấy sẽ giúp bạn suy nghĩ về hướng đi cho cuộc đời mình. Kinh Thánh chép, ***"Hãy ban bằng cái nẻo của chân con đi, và lập cho vững vàng các đường lối con"*** (Châm Ngôn 4:26). Một tuyên ngôn mục đích cuộc sống không chỉ nói rõ bạn dự định làm gì với thời gian, sự sống và tiền bạc của mình, mà còn xác định điều bạn sẽ *không* làm. Châm Ngôn nói, ***"Người khôn ngoan nhắm vào việc làm khôn ngoan, nhưng kẻ ngu muội không có định hướng nào"*** (Châm Ngôn 17:24 bản TEV-ND).

Tuyên ngôn định nghĩa "thành công" cho bạn. Nó khẳng định điều bạn tin là quan trọng, chứ không phải điều thế gian nói là quan trọng. Nó làm rõ những giá trị của bạn. Phao-lô nói, *"Tôi muốn anh em hiểu điều gì là thực sự quan trọng"* (Phi-líp 1:10 bản NLT-ND).

Tuyên ngôn làm rõ vai trò của bạn. Bạn sẽ có những vai trò khác nhau ứng với từng giai đoạn của cuộc đời, nhưng những mục đích thì không hề thay đổi. Chúng lớn hơn bất cứ vai trò nào bạn có.

Tuyên ngôn thể hiện định dạng của bạn. Nó phản ánh cách độc nhất mà Đức Chúa Trời đã tạo dựng bạn để phục vụ Ngài.

Hãy dành thời gian để viết tuyên ngôn mục đích cuộc sống của bạn. Đừng xem thường, và đừng mong đợi mình sẽ có một tuyên ngôn hoàn hảo vừa khi đặt bút xuống viết; hãy viết ra những ý tưởng của bạn khi chúng vừa xuất hiện. Biên tập lại luôn dễ dàng hơn là sáng tạo. Sau đây là năm câu hỏi bạn cần đặt ra khi chuẩn bị cho tuyên ngôn của mình:

Năm Câu Hỏi Lớn Của Cuộc Sống

Trung tâm của đời sống tôi là gì? Đây là câu hỏi về *sự thờ phượng*. Bạn đang sống cho ai? Bạn sẽ làm gì để xây dựng đời sống của mình? Bạn có thể tập trung cuộc đời mình xoay quanh nghề nghiệp, gia đình, một môn thể thao hoặc thói quen, tiền bạc, vui chơi hay nhiều hoạt động khác. Tất cả đều tốt, nhưng chúng không thuộc về trung tâm của cuộc đời bạn. Không có điều nào trong số những điều đó có thể nắm giữ bạn khi cuộc đời tan vỡ. Bạn cần một trung tâm không lay chuyển.

A-sa bảo với dân Giu-đa rằng họ phải *"tìm cầu Giê-hô-va Đức Chúa Trời của tổ phụ chúng"* (II Sử-ký 14:4). Thật ra, điều gì nằm ở trung tâm cuộc đời bạn chính là chủ của bạn. Khi bạn dâng hiến đời sống mình cho Đấng Christ, Ngài bước vào trung tâm, nhưng bạn phải giữ Ngài ở đó bằng sự thờ phượng. Phao-lô nói, *"Đến nỗi Đấng Christ nhân đức tin mà ngự trong lòng anh em"* (Ê-phê-sô 3:17).

Làm sao bạn biết được khi nào thì Chúa đang ở tại trung tâm của cuộc đời mình? Khi Đấng Christ ngự ở trung tâm cuộc đời bạn, bạn thờ phượng. Khi Ngài không còn ở đó, bạn lo lắng. Lo lắng là tia sáng cảnh báo rằng Đức Chúa Trời đã bị đẩy sang một bên. Giây phút bạn đưa Ngài trở về trung tâm của lòng mình, sự bình an sẽ quay trở lại. Kinh Thánh chép, *"Sự bình an của Đức Chúa Trời vượt quá mọi sự hiểu biết, sẽ giữ gìn lòng và ý tưởng anh em trong Đức Chúa Jêsus Christ"* (Phi-líp 4:7).

Nhân cách của cuộc đời tôi là gì? Đây là vấn đề *môn đồ hóa*. Bạn sẽ trở thành người như thế nào? Đức Chúa Trời quan tâm đến việc *bạn là ai* nhiều hơn hẳn *bạn làm gì*. Hãy nhớ rằng bạn sẽ mang nhân cách vào cõi đời đời, chứ không phải công việc của bạn. Hãy liệt kê những phẩm chất mà bạn muốn phát triển trong đời sống của mình. Bạn có thể bắt đầu với trái Thánh Linh^[i] hoặc Các Phước Lành.^[ii]

Phi-e-rơ nói, *"Vậy nên, về phần anh em, phải gắng hết sức thêm cho đức tin mình sự nhân đức, thêm cho nhân đức sự học thức"* (I Phi-e-rơ 1:5). Đừng chán nản và đầu hàng khi bạn vấp ngã. Cần phải tốn cả một đời để xây dựng nhân cách giống Đấng Christ. Phao-lô nói với Ti-mô-thê, *"Hãy giữ chính mình con và sự dạy dỗ của con; phải bền đỗ trong mọi sự đó, vì làm như vậy thì con và kẻ nghe con sẽ được cứu"* (I Ti-mô-thê 4:16).

Cuộc đời tôi sẽ đóng góp những gì? Đây là vấn đề *phục vụ*. Chức vụ của bạn trong Thân Thể Đấng Christ là gì? Biết rõ về những ân tứ thuộc linh, tâm lòng, các khả năng, cá tính và những kinh nghiệm của mình, bạn thấy vai trò nào trong gia đình Đức Chúa Trời là thích hợp với bạn nhất? Bạn góp phần như thế nào? Có một nhóm đặc biệt nào đó trong Hội Thánh thích hợp để bạn phục vụ không? Phao-lô chỉ ra hai lợi ích đặc biệt khi bạn làm trọn chức vụ của mình: *"Sự phục vụ của anh em không chỉ đáp"*

ưng những nhu cầu của dân sự Đức Chúa Trời mà còn làm gia tăng lòng biết ơn Ngài" (II Cô-rinh-tô 9:12 bản TEV-ND).

Bạn được định hình để phục vụ những người khác, nhưng ngay cả Chúa Giê-su cũng không đáp ứng hết nhu cầu của *mọi người* lúc Ngài còn trên đất. Bạn phải lựa chọn xem mình thích hợp để giúp đỡ ai nhất, dựa trên định dạng của bạn. Bạn cần đặt câu hỏi, "Tôi muốn giúp đỡ ai nhất?" Chúa Giê-su phán, *"Ta đã chọn và lập các người, để các người đi và kết quả, hầu cho trái các người thường đậu luôn"* (Giăng 15:16). Mỗi người trong chúng ta sinh ra những bông trái khác nhau.

Đời sống tôi sẽ nói lên điều gì? Đây là vấn đề *sứ mệnh* cho những người chưa tin. *Tuyên ngôn sứ mệnh* của bạn là một phần trong tuyên ngôn mục đích đời sống. Nó bao hàm cam kết chia sẻ và làm chứng về Tin Lành cho những người khác. Bạn cũng nên liệt kê những bài học của cuộc sống và những sốt sắng mà bạn tin là Chúa đã ban cho mình để chia sẻ với thế gian. Khi bạn lớn lên trong Đấng Christ, Đức Chúa Trời có thể ban cho bạn một nhóm mục tiêu đặc biệt nào đó để bạn tiếp cận. Hãy nhớ thêm điều đó vào tuyên ngôn của mình.

Nếu bạn đã có con, thì một phần sứ mệnh của bạn là nuôi nấng con cái mình để chúng biết Đấng Christ, giúp chúng hiểu những mục đích của cuộc sống, và sai chúng đi thực hiện sứ mệnh của chúng trong thế gian. Bạn có thể đưa tuyên ngôn của Giô-suê vào tuyên ngôn của mình cũng được: *"Ta và nhà ta sẽ phục sự Đức Giê-hô-va"* (Giô-suê 24:15).

Dĩ nhiên cuộc sống của chúng ta phải phù hợp với điều mà chúng ta nói. Trước khi những người chưa tin Chúa thừa nhận rằng Kinh Thánh đáng tin cậy, thì họ muốn biết xem *chúng ta* có đáng tin hay không. Đó là lý do tại sao Kinh Thánh nói rằng, *"Duy anh em phải ăn ở một cách xứng đáng với đạo Tin Lành của Đấng Christ"* (Phi-líp 1:27).

Cộng đồng của đời sống tôi là gì? Đây là vấn đề *mối thông công*. Làm sao bạn có thể chứng thực cam kết của mình với những tín nhân khác và gia đình của Đức Chúa Trời? Bạn sẽ thực hành những mạng lệnh "lẫn nhau" ở đâu? Bạn sẽ gia nhập Hội Thánh nào? Bạn càng trưởng thành bao nhiêu, thì càng yêu mến Thân Thể Đấng Christ và hy sinh cho Thân Thể đó bấy nhiêu. Kinh Thánh chép rằng, *"Đấng Christ đã yêu Hội thánh, phó chính mình vì Hội thánh"* (Ê-phê-sô 5:25). Bạn cần phải bày tỏ tình yêu bạn dành cho Hội Thánh Đức Chúa Trời trong tuyên ngôn của mình.

Khi bạn suy gẫm và trả lời những câu hỏi này, hãy liệt kê những phân đoạn Kinh Thánh nào nói về từng mục đích. Có rất nhiều phân đoạn như vậy trong sách này. Có thể bạn phải mất nhiều tuần hoặc nhiều tháng để thảo ra tuyên ngôn mục đích cuộc sống theo như ý mình muốn. Hãy cầu nguyện, suy nghĩ về nó, nói với những người bạn thân và suy gẫm Kinh Thánh. Bạn có thể viết thảo nhiều lần trước khi có bản chính thức. Dầu vậy, bạn vẫn có thể thay đổi chút ít theo thời gian, khi mà Đức Chúa Trời gợi ý cho bạn. Nếu bạn muốn xem một số tuyên ngôn mẫu của người khác, hãy email cho tôi (phụ lục 2).

Thêm vào bản tuyên ngôn mục đích cuộc sống, bạn cũng có thể soạn những câu khẩu hiệu ngắn *dễ nhớ* và *ấn tượng* nhằm tóm tắt năm mục đích cho cuộc đời bạn. Sau đó bạn hãy tự nhắc nhở mình mỗi ngày. Sa-lô-môn khuyên, *"Vì nếu con gìn giữ nó trong lòng con, lập nó ở chung nhau trên môi miệng con, thì ấy thật một sự tốt đẹp"* (Châm Ngôn 22:18). Dưới đây là một số ví dụ:

- "Mục đích cuộc đời tôi là thờ phượng Đấng Christ với trọn cả tấm lòng, phục vụ Ngài theo định dạng của tôi, thông công với gia đình Ngài, lớn lên trong nhân cách của Ngài, và làm trọn sứ mệnh trên thế gian để Ngài được vinh hiển."

- "Mục đích cuộc đời tôi là trở thành một thành viên trong gia đình của Đấng Christ, làm gương về nhân cách của Ngài, làm người phục vụ vì ân điển Ngài, làm sứ giả cho Lời Ngài, và làm dấu hiệu của sự vinh hiển Ngài."
- "Mục đích cuộc đời tôi là yêu thương Đấng Christ, lớn lên trong Đấng Christ, chia sẻ về Đấng Christ, và phục vụ Đấng Christ thông qua Hội Thánh, cũng như dẫn dắt gia đình tôi và những người khác cùng làm việc đó."
- "Mục đích cuộc đời tôi là tận hiến cho Điều Răn Lớn và Đại Mạng Lệnh."
- "Mục đích của tôi là trở nên giống Đấng Christ; gia đình tôi là Hội Thánh; chức vụ tôi là _____; sứ mệnh của tôi là _____; động cơ của tôi là sự vinh hiển của Đức Chúa Trời."

Bạn có thể thắc mắc, "Còn về ý muốn của Đức Chúa Trời cho công việc hay hôn nhân, hoặc nơi tôi sinh sống hay chỗ tôi sẽ học thì sao? Chân thành mà nói, đó là những vấn đề thứ yếu trong cuộc đời bạn, và có rất nhiều khả năng là *tất cả* đều ở trong ý muốn của Đức Chúa Trời cho bạn. Điều hệ trọng hơn hết là bạn làm trọn năm mục đích đời đời của Đức Chúa Trời bất luận bạn sống ở đâu, làm gì, cưới ai. Những quyết định đó phải phù hợp với các mục đích của bạn. Kinh Thánh chép, *"Trong lòng loài người có nhiều mưu kế; song ý chỉ của Đức Giê-hô-va sẽ thành được"* (Châm Ngôn 19:21). Hãy tập trung vào những mục đích của Đức Chúa Trời cho cuộc đời bạn, chứ không phải những kế hoạch bạn có, vì đó là điều sẽ tồn tại đời đời.

Tôi đã từng nghe một người gợi ý rằng bạn hãy xây dựng một tuyên ngôn mục đích đời sống dựa trên những gì bạn muốn người ta nói về mình trong đám tang của bạn. Hãy tưởng tượng bạn sẽ được khen tặng những gì, và xây dựng tuyên ngôn của bạn trên điều đó. Thẳng thắn mà nói, đó là một kế hoạch tồi. Đến cuối cuộc đời mình, chuyện người ta nói gì về bạn không còn quan trọng nữa. Điều duy nhất quan trọng đó là *Chúa nói gì về bạn*. Kinh Thánh chép, *"Chúng tôi cứ nói, không phải để đẹp lòng loài người, nhưng để đẹp lòng Đức Chúa Trời"* (I Tê-sa-lô-ni-ca 2:4b).

Một ngày nọ, Đức Chúa Trời sẽ xem xét những câu trả lời của bạn trước các câu hỏi này. Chúa Giê-su có ngự tại trung tâm cuộc đời bạn hay không? Bạn có phát triển nhân cách của Ngài không? Bạn có dẫn thân phục vụ những người khác không? Bạn có chia sẻ sứ điệp và làm trọn sứ mệnh của Ngài không? Bạn có yêu thích dự phần trong gia đình của Ngài không? Đây là những vấn đề quan trọng nhất. Như Phao-lô đã nói, *"Về phần chúng tôi, chẳng muốn khoe mình quá mực, chỉ theo mực về địa phận mà Đức Chúa Trời đã chỉ định cho chúng tôi tới đến anh em"* (II Cô-rinh-tô 10:13).

Khoảng ba mươi năm trước, tôi để ý đến một cụm từ trong Công Vụ 13:36 mà nó đã mãi mãi thay đổi định hướng của cuộc đời tôi. Nó chỉ có vài từ, nhưng giống như dấu ấn của một thanh sắt nóng, cuộc đời tôi vĩnh viễn đóng ấn bởi những từ này: *"Đa-vít đã làm trọn mục đích của Đức Chúa Trời trong thể hệ của ông"* (Công Vụ 13:36a-ND). Bây giờ thì tôi hiểu tại sao Chúa gọi ông là *"người vừa lòng ta"* (Công Vụ 13:22). Đa-vít đã cống hiến cả cuộc đời ông để làm thành những mục đích của Đức Chúa Trời trên đất.

Không có một văn bia nào tuyệt vời hơn câu nhận xét đó! Hãy hình dung rằng trên mộ bia của bạn, người ta khắc dòng chữ: *Người này đã làm theo mục đích của Đức Chúa Trời trong thể hệ của ông/bà*. Tôi cầu nguyện để mọi người có thể nói về bạn và tôi như thế khi chúng ta chết đi. Đó là lý do tại sao tôi viết cuốn sách này cho bạn.

Cụm từ này là định nghĩa căn bản của một đời sống tốt đẹp. Bạn làm những điều đời đời và vô tận (mục đích của Đức Chúa Trời) trong khung cảnh tạm bợ, giới hạn (thể hệ của bạn). Đó là toàn bộ *đời sống theo đúng mục đích*. Thể hệ trước và cả thể hệ sau cũng không thể làm thành mục đích của Đức Chúa Trời cho thể hệ này. Chỉ có chúng ta mới làm được. Giống như Ê-xơ-tê, Đức Chúa Trời đã tạo dựng bạn *"vì có cơ hội hiện lúc này"* (Ê-xơ-tê 4:14).

Đức Chúa Trời vẫn tìm kiếm nhiều người để sử dụng. Kinh Thánh chép, *"Con mắt của Đức Giê-hô-va soi xét khắp thế gian, đặng giúp sức cho kẻ nào có lòng trọn thành đối với Ngài"* (II Sử-ký 16:9). Bạn là một người mà Đức Chúa Trời có thể dùng cho những mục đích của Ngài? Bạn sẽ làm theo mục đích của Đức Chúa Trời trong thể hệ của bạn?

Phao-lô đã sống một đời sống theo đúng mục đích. Ông nói, *"Vậy thì, tôi chạy, chẳng phải là chạy bá vớ; tôi đánh, chẳng phải là đánh gió"* (I Cô-rinh-tô 9:26). Lý do duy nhất để sống của ông là làm trọn những mục đích Đức Chúa Trời định cho ông. Ông nói, *"Đấng Christ là sự sống của tôi, và sự chết là điều ích lợi cho tôi vậy"* (Phi-líp 1:21). Phao-lô không hề sợ hãi trước sự sống hay cái chết. Dù như thế nào ông cũng làm thành những mục đích của Đức Chúa Trời. Ông không thể thất bại!

Một ngày nọ, lịch sử sẽ khép lại, nhưng cõi đời đời sẽ tồn tại mãi mãi. William Carey đã nói, *"Tuong lai cũng tươi sáng như những lời hứa của Đức Chúa Trời."* Lúc nào việc làm theo mục đích của Chúa cho đời sống bạn gặp khó khăn, đừng chán nản. Hãy nhớ đến phần thưởng bạn sẽ nhận, là cái còn lại đời đời. Kinh Thánh chép, *"Vì sự hoạn nạn nhẹ và tạm của chúng ta sanh cho chúng ta sự vinh hiển cao trọng đời đời, vô lượng, vô biên"* (II Cô-rinh-tô 4:17).

Hãy hình dung một ngày nào đó tất cả chúng ta sẽ đứng trước ngai Đức Chúa Trời trình dâng đời sống mình với lòng biết ơn sâu xa và ngợi khen Đấng Christ. Chúng ta sẽ cùng nhau nói, *"Lạy Đức Chúa Trời là Chúa chúng tôi, Chúa đáng được vinh hiển, tôn quý và quyền lực; vì Chúa đã dựng nên muôn vật, và ấy là vì ý muốn Chúa mà muôn vật mới có và đã được dựng nên"* (Khải Huyền 4:11). Chúng ta sẽ ngợi khen Ngài bởi kế hoạch của Ngài, và sống phục vụ Ngài đời đời!

Suy Nghĩ Về Mục Đích Của Tôi

Vấn Đề Suy Nghĩ: Sống theo mục đích là cách duy nhất để thực sự sống.

Câu Gốc: "Đa-vít đã làm trọn mục đích của Đức Chúa Trời trong thể hệ của ông." Công Vụ 13:36 bản NASB-ND

Câu Hỏi Suy Gẫm: Khi nào thì tôi sẽ dành thì giờ để trả lời năm câu hỏi lớn của cuộc sống? Khi nào tôi mới viết mục đích của mình ra giấy?

SỐNG THEO ĐÚNG MỤC ĐÍCH

